

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

BETH REVIS

Onu bulması kendini kaybetmesi...

EDGAR CASEY AKADEMİSİ

OLIMPOS®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bo, Sofia'nun olmadığı bir dünyada yaşayabilir mi?

Bo, kız arkadaşı Sofia'nın olmadığı bir dünyayı hayal bile edemiyordu. Neyse ki bunu yapmasına gerek yoktu. Onu kazara geçmişte mahsur bırakmış olsa da, zaman yolculuğu yeteneklerini daha iyi kontrol etmesine ve onu kurtarmasına yardım etmesi için özel güçleri olan öğrencilerden oluşan elit bir okula gidiyordu. Fakat bu okuldaki meraklı hükümet yetkilileri bazı sorunlara yol açabilirdi.

Phoebe, erkek kardeşi Bo'nun olmadığı bir dünyayı kolaylıkla hayal edebilirdi. O olmadan, annesi kendi endişelerine gömülmezdi. Babası kendini ofisine kilitlemez ve Bo'nun bir sorunu yokmuş gibi davranmazdı. Ve paranoid sanrıları yüzünden özel güçleri olduğunu ve zamanda yolculuk yapabildiğini düşünen birinin kız kardeşi olmak yerine normal bir kız olma şansı olurdu.

Phoebe, sorunları görmezden gelmek için sessizliği kullanan bir ailede içinden geçeneri söylemeyi öğrenirken, Bo süper güçlerinin ve Sofia'yı kurtarma şansının gerçek olup olmadığı ile yüzleşmek zorundadır.

Evrenin Ötesi Üçlemesi ile NY Times en çok satan yazarı olan Beth Revis, tutunma ve bırakma ile ilgili yürekleri burkan bu kitabında kontrol ve kaos, sevgi ve aile hakkında bir hikâye yaratmak için kurgu türü ile gerçek yaşamı harmanlıyor.

ISBN: 978-605-9609-30-2

₺25

9 786059 609302

www.olimposyayinlari.com

[/olimposyayinlari](https://www.instagram.com/olimposyayinlari)

[/olimposyayinlari](https://www.facebook.com/olimposyayinlari)

[/olimposyayinlari](https://www.facebook.com/olimposyayinlari)

Beth Revis, *L.A. Times* tarafından "Tempos hızlı ve heyecan dolu." olarak nitelenen

Evrenin Ötesi üçlemesiyle *New York Times* çok satanlar listesindeki yerini almıştır.

Üçleme, dünya çapında yirmiden fazla dile çevrilmiştir. Seyahat etmeyi çok seven Beth, çok etkilendiği Malta'ya ilk ziyareti sırasında üniversite öğrencisiydi. Yazar, günümüzde Apalaş Dağları yakınlarında eşi ve köpekleriyle birlikte yaşamakta, daha pek çok yeni kitap üzerinde çalışmaktadır.

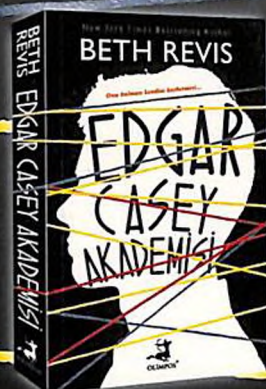
"Trajik bir akıl hastalığını konu alan, elinizden bırakamayacağınız bir psikolojik gerilim."
— **Kirkus Reviews**

*Onu bulması
kendini
kaybetmesi...*

"Aldatmacalar ve kederle başa çıkan genç bir adamın sürükleyici keşfi."
— **Booklist**

"Hem üzücü hem de ümit verici bir hikâye."
— **Publisher's Weekly**

"Edgar Casey Akademisi harika, çarpıcı ve akıl almaz bir macera kitabı."
— **Suzanne Young**
The Program serisi yazarı

EDGAR
CASEY
AKADEMİSİ

BETH
REVIS

OLIMPOS

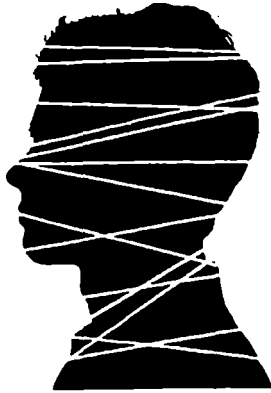
OLIMPOS

Akıl hastalığı, keder, kayıp,
ilk aşk, ve ızdırap dolu bir macera...

EDGAR CASEY AKADEMİSİ

BETH REVIS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

OLIMPOS®

EDGAR CASE AKADEMİSİ

Beth Revis

Orijinal Adı: A World Without You

© Beth Revis, 2016

Çeviri: Yasemin Bayraktar

Redaksiyon: Zerrin Özalp

Kapak Tasarımı: Sevil Şener

1. Baskı: Ocak 2017

ISBN: 978-605-9609-30-2

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcali Telif Hakları Ajansı aracılığı ile Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718

www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

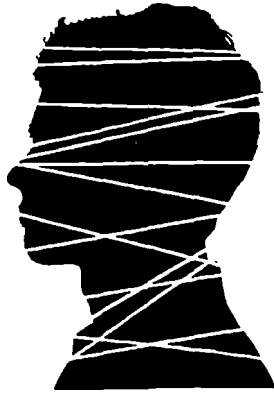
info@yelpaze.com.tr

Baskı: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2 Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 Sertifika No: 34191

EDGAR CASEY AKADEMİSİ

BETH REVIS

Çeviren: Yasemin Bayraktar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

OLİMPOS®

“Şüphesiz, evren olması gerektiği gibi işlemektedir.”

Max Ehrmann, *Desiderata*

Bu kitabı yazmaya başlama nedenim Luke
ve
Bu kitabı bitirme nedenim Jack için

*Dei gratia**

BÖLÜM I

“Zamanı geldi, Bo.” dedi Ryan, elini omzuma koyarak.

Elini üzerimden çektim.

“Hadi ama dostum.” Yine bana doğru uzandı ama ondan uzaklaştım. *Dostum mu?* Ryan, benim dostum değildi ve onun böyleymiş gibi davranması çok anlamsızdı. Ryan kimsenin dostu değildi.

Eski tahta döşeli yürüyüş yolunun hava şartları nedeniyle zarar görmüş kalaslarının üzerinde yürürken çıkan gıcırtilar yankılanıyordu fakat çok geçmeden durmak zorundaydım. Önümdeki devasa metal kapı, çevreyle uyum sağlaması için yeşile boyanmıştı, ki bu aptalcaydı çünkü bu civarda çevre gerçekten bu kadar yeşil değildi. Fakat öyle ya da böyle, ilerlememe engel oluyordu. Zaten kaçacak başka bir yerim de yoktu.

Haftanın beş günü yaşadığım yer olan akademi, bir adadaydı. Tropik bir cennet değildi, hayır, öyle bir şey değildi. O kadar yerin arasında bu ada Massachusetts'teydi. Adada yaşamakla ilgili olan bütün güzel şeyler burada tersine dönmüş gibiydi. Adalarda kumsallar ve okyanus olurdu, değil mi? Yani, Pear Adası'nda da bunlar vardı ama bu civarda güneşin altında eğlenmek istiyorsanız şansa gerek duyacaktınız. Yani güneşimiz vardı, doğal olarak ama hep bulutların arkasındaydı. Ve yağmur. Ve bazen de kar. Pek çok kez kar. Ve rüzgâr. Kumları sanki size karşı kişisel bir garezi

varmışçasına yüzünüze çarpan cinsten kuvvetli bir rüzgâr. Ve güneşin gerçekten görüldüğü kısa yaz günleri ise etrafta sineklerin olduğu bir aylık dönem nedeniyle kesintiye uğrardı. Bunlar sadece vızıldayan iyi sinekler değil, yeşil başlı atsinekleriydi. Sokarlar, ısırırlar ve temel olarak sinek popülasyonunun en büyük pislikleridirler, özellikle bir adada yaşamının, ne bileyim, kumsalda uzanabilmek ya da güneşin tadını çıkarabilmek gerektiği anlamına geldiğini düşünmeye cüret eden herhangi birinin gününü mahvetmek için var olmuşlardı.

Düzgün bir yürüyüş yolumuz bile yoktu. Yürüyüş yolumuz elli yıl önce yapılmıştı, yani üzerinde yalınayak yürümek berbat bir şeydi. Ve bu arada,yürüyüş yolu bir *bataklık*ın arasından geçiyordu; dolayısıyla bu yolu gerçekten kullanmak *isteyen* insanlar sadece *kuşları* izleyen moruklardı.

Ah, adadaki yaşamımı ne kadar da seviyorum.

“Hadi ama adamım.” dedi Ryan yeniden, bu sefer sesinde daha fazla sabırsızlık hissediliyordu. “Gitme zamanı.”

Döndüm ve sırtımı yeşil metal kapıya yasladım. “Hiçbir anlamı yok.”

Ryan omuz silkti.

Kapıdan uzaklaştım ve onu, uzakta ağaçların arkasından görünen tuğlalı malikâneye, akademiye doğru izledim.

Doktorun dediğine göre akademi burada, özellikle tropik cennet olmayan adanın sonunda yer alıyordu; çünkü hükümet tarafından özel olarak bağışlanmıştı. Adanın büyük kısmı bir devlet parkıydı. Güney ucunda, bizim olduğumuz bölümde, sadece akademi ve çocuk felci olan insanların kaldığı “kamp” yerinin yetmiş yıl önceden kalma eski harabeleri vardı. Adanın üst kısmı ise dondurma dükkânları ve turistlerle doluydu ama biz oraya neredeyse hiç gitmezdik.

Ryan benim önümden yorgun argın yürüyordu, kendi hâlindeydi. İyi. Ben de konuşmak istemiyordum.

Çok kızgındım.

Bütün bu olanlar çok anlamsızdı. Bütün bu gün. Burada olmanın bir anlamı yoktu. Bunu yapmanın.

“Anlamak zorundasın.” demişti Dr. Franklin bu sabah bana, ona toplantıya katılmayacağımı haber verdiğimde. “İnsanlar veda etmeye gerek duyar.”

“Benim ihtiyacım yok.” diye homurdanmıştım.

Doktor bana, insanların sizden daha fazla şey bildiklerini düşündüklerinde yaptıkları gibi yapmacık bir sempatiklikle gülümsemişti. “Yine de gel.” demişti.

Eğer adanın cesaret edebildiğim en uzak köşesine gidebilirsem, beni unutabileceğini ummuştum. Ya da unutmaya bile en azından unutmuş gibi davranmasını. Bir kez olsun *benim* görünmez olmama izin vermesini.

Ama hayır.

Biz köşeyi dönerken akademi karşımızda yükseliyordu, tamamen sade ve resmi bir şekilde. Kâğıt üzerinde sanırım yaşamım oldukça güzeldi, bir adada ve bir malikânede yaşıyordum. Ama tıpkı Pear Adası’nın bir adanın nasıl olması gerektiğinin çarpıtılmış bir versiyonu olması gibi, devasa tuğla bina da sivri uçlarla tamamlanıyordu. Bruce Wayne’in* sarayı değildi bu; bir yatılı okuldu. Edgar Casey Akademisi: “Özel Yetenekleri Olan Çocuklar” için..

Derin bir soluk aldım ve adımlarımı hızlandırdım; o yüzden şimdi Ryan’ın arkasından yürümek yerine yanında yürüyordum. Bir pislik gibi davranıyordum. Kızgındım ve burada olmak istemiyordum ve kastettiğim ada değildi, *burada* olmak istemiyor-

* Batman’in gerçek karakterinin adı. (Ed. notu)

dum. Şu anda. Bu adada olmak istiyordum. Akademide olmak istiyordum. Beni yanlış anlamayın, sinekler ve soğuk hava ve diğer her şeyle ilgili kısım berbattı. Ama akademinin kendisi... Bu yer şimdiye dek başıma gelen en güzel şeydi. Ama ben her şeyin yolunda olduğu iki hafta öncesinde burada olmak istiyordum. Ya da yedi ay önce ilk kez akademinin açık kapılarına doğru çakıltaşlı yolda arabayla ilerlerken. Ya da sekiz ay önce, akademiye daha önce hiç gelmemişken ya da buranın yeni evim olacağını öğrenmeden öncesinde. O zamanda olmak istiyordum.

Şu anda değil.

Akademinin hâlâ birkaç öğrencinin takıldığı merdivenin başındaki ceviz ağacından kemerli kapılarının üzerinde siyah bayraklar asılıydı. Daire şeklindeki park alanına birkaç araba park etmişti ve babamın Buick'i aralarında idi. Harika. Demek ki aileler de davet edilmişti. Dr. Franklin, birim liderim, aceleyle dışarı çıkıp tuğla basamaklardan aşağı indi. Bakışları bana odaklandı ve yüzünde bir rahatlama oldu; gözlerinin çevresindeki çizgiler yumuşadı ve çenesini sıkmayı bıraktı. "Hadi." dedi bana, anlayışlı bir sesle. Sonra dışarıda oyalanan diğer öğrencilere döndü ve onlara sert bir bakış attı. "Herkes içeri, zaman geldi."

Dr. Franklin, akademinin ana katındaki ahşap parke kaplı koridorlarında önden ilerliyordu. Neredeyse kimse ana katı kullanmazdı, resmi bir yerdi, Aile Günü, eğitim toplantıları, mezuniyet törenleri için ayrılmıştı ve bir keresinde de bir bağış etkinliğinden sonra okula en çok katkı yapanlar için kurulun düzenlediği bir maskeli balo için kullanılmıştı. Sofia ve ben, balodan sonraki sabah gizlice mutfığa girmiş ve atılmış olması gereken yarısı içilmiş gazı kaçmış şampanya şişelerinden geriye kalanları araklamıştık.

Ana yaşam alanlarını geçen doktoru izliyorduk, ayak seslerimiz yerdeki kalın halıların üzerinde neredeyse duyulmuyordu. İlk kattaki her şey karanlık ve kasvetliydi, ben daha çok bölümümle

paylaştığım ikinci kattaki ortak odayı yeğliyordum. Mutfak çalışanları bir duvarın önüne bir çeşit açık büfe hazırlıyordu. Sınırım bugün her zaman yaptığımız gibi vardiyalı olarak değil de grup olarak akşam yemeği yiyecektik. Neden yaşamda bir trajedi belirtisi olduğunda, bütün yaşlı insanlar yemek yapmak ister? Yardımlaşarak yapılan yemekler herhangi bir şeyi çözmez ki. Etrafımızı erimiş peynir ve kızarmış sebzelerin kokusu sardıkça yumruklarımı sıktım.

İyi bir akşam yemeği bütün bu olanları daha iyi hale getirmeyecek.

Doktor, uzun koridorun sonundaki kapının geniş kanatlarını iterek açtı ve biz sıra halinde avluya çıkarken onları bizim için tuttu. Akademi öğrencilerinin geri kalanı çoktan -öğretmenlerin bazen havanın çok soğuk olmadığı zamanlarda dışarıda ders yapmak için kullandıkları- küçük alanda bizi bekliyordu. Çabucak kalabalığı taradım ve mekânın arka tarafında ayakta duran ailemi fark ettim, en güzel giysilerini giymişlerdi. Babam bakışlarımı hissetmiş olmalıydı. Arkasını döndü ve ben Dr. Franklin'in peşinden aşağıdaki küçük sahneye doğru inerken beni izliyordu. Babam yırtık kotuma ve solmuş siyah tişörtüme bakıp başını salladı. Neyse ne, istediği kadar bakabilirdi. Benim yatılı okulda ve onun da evde olmasının bir nedeni vardı, aramızda kilometreler varken ikimiz de daha mutluyduk ve onun varlığı, bugünün ne kadar berbat geçeceğini vurgulamaktan başka bir işe yaramıyordu.

Okul müdürü -kaşları gökyüzüne kadar uzanan daha yaşlı ve kel adam- bir masanın önünde sahnenin ortasında duruyordu. Sıkılmış görünüyordu ama Dr. Franklin, ona işaret verdiğinde başını salladı, duruşunu dikleştirdi ve bir iyiliksever maskesi takındı.

“Bugün burada içimizden birinin yaşamını anımsamak için toplandık.” dedi monoton bir sesle. Sesi az çıkıyordu ama neredeyse herkes ona odaklanmıştı.

Ben hariç. Onun yalanlarını duymama gerek yoktu. Onun yerine çalışanlardan birkaçının masadaki kâğıttan fenerleri düzenlemelerini seyrediyordum. Bir süre sonra, müdür sesini yükseltti. “Ve şimdi, Sofia Muniz’in en yakın arkadaşlarını, -bölümünü ve sınıf öğretmeni- hakkında birkaç söz söylemek üzere buraya davet ediyorum.”

Geriye doğru adım attı ve bir anlığına herkesi iterek geçip doğruca içeri, yemeklerin olduğu yere gidecekmiş gibi göründü. Fakat öğretmenlerden biri, ona masanın yanında bir sandalye çekti ve o da oturdu.

Doktor, beni ve Ryan’ı öne doğru itti. Gwen ve Harold, bölümümüzdeki diğer çocuklar, çoktan ellerinde kâğıttan fenerlerle granit basamaklardan masaya doğru inmeye başlamıştı. Ben hareket etmeyince, Dr. Franklin tekrar itti.

Pekâlâ. Bunu yapacaktım. Yapmacık olsa bile...

Önce doktor konuştu. Sofia’dan onun yıldız öğrencisiymiş gibi söz etti ve aslında öyleydi de. Öyle. Yani hâlâ öyle. Hepimizin içinde, Sofia’dan daha fazla güç ve özdenetime sahip olan Ryan’dı fakat Sofia, öğretmenlerin sevdiği sessiz ve dikkatli öğrencilerdendi. Asla sorun çıkarmazdı. Asla işleri berbat etmezdi.

Benim gibi değildi.

Doktor’un sesi gergindi, sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibiydi ve ancak şimdi, onu Sofia’nın kendisi ve hepimiz için ne anlama geldiğini anlatmaya çalışır hâlde izlerken boğazımda yükselen sert bir yumru hissettim. Hızla gözlerimi kırıştırdım ve akademinin bir tarafındaki tuğlalara tutunan sarmaşığa odaklanmaya çalışarak başka yöne baktım. Sofia’nın yokluğundan etkilenen tek kişi ben değildim, kendimi bunu anımsamaya zorlamalıyım. Hepimiz onu özlüyorduk.

Doktor konuşmasını bitirdiğinde böze doğru döndü. Bakışları benim üzerimde durdu, beklentisi açıktı: Benim konuşmamı istiyordu. Veda etmemi istiyordu.

Dişlerim gıcırdattım, gözlerim kısıldı ve donup kaldım.

Dr. Franklin iç çekti ve gözleri geri kalanımızı taradı. Harold topluluk önünde asla konuşmazdı; orada öylece durmuş her an kusacakmış gibi görünüyordu. Kendisini ilgilendiren bir şey olmadığı için, burada olmak Ryan'ın umurunda bile değildi. Fakat Gwen yanımda titriyordu, içinde tuttuğu sözcükler, çaydanlıktan taşmak üzere olan su gibi kaynıyordu. Konuşmak istiyordu, biliyordum. Ama bana baktı ve sonra başını hafifçe salladı ve doktor sessizliğimizi kabullendiğini göstererek başını salladı.

Çalışanların bizim için hazırladığı masaya doğru ilerledik. Her biri soluk beyaz olan beş dilek feneri vardı. Önce Gwen uzandı, parmakları ışıktaki parlıyordu fakat Dr. Franklin, eliyle onun elini örttü ve kızı geri çekti. Aileler buradaydı, okulun parçası olmayan insanlar. Görmelerine izin veremezdi. Çalışanlar şömineleri yakmak için kullandıkları uzun kibritlerle fenerleri yaktılar, sonra hepimize birer tane verdiler. Dr. Franklin bir şey daha söylemek istiyor gibi görünüyordu, şairane bir şey fakat o ağıt yakmaya başlamadan önce fenerimin parmaklarımın arasından kaymasına izin verdim ve dilek feneri daha fazla seremoni olmadan gri gökyüzüne doğru havalandı. Diğerleri de aynı şeyi yaptı, sadece Dr. Franklin gözleri kapalı ve başı önünde bir şekilde kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra fenerini bıraktı. Herkes yukarı bakıyordu. Ani bir rüzgâr Harold'ın fenerinde bir delik açtı ama balon yalpalasa da okyanusa doğru süzülen diğerler fenerleri takip etti.

Oradan ayrılırken kimse beni fark etmedi.

Bu Sofia'dan öğrendiğim bir şeydi. Görünmez olmak kolaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Aslında sadece birkaç kısa ağaç ve düzensiz çalıdan oluşan bahçenin içine doğru ilerledim ve sonra akademinin etrafından dönüp arazının sınırlarına doğru yol aldım. Okyanusa, daha yükseğe uçmak için fenerlerin rüzgârla boğuştuğu yere doğru değil, yeniden kapıya doğru, akademi topraklarının sınırındaki harabelere doğru ilerledim.

Onu en son gördüğüm yere dönüyordum.

İç i boş sözler ve dayanısız dilek fenerleriyle bu anma töreni tam bir saçmalıktı. Bu yas tutmaların tümü anlamsızdı.

Çünkü Sofia ölmemişti.

BÖLÜM 2

Onu görmeden önce duydum. Anma töreninden sonra beni bulmaya zahmet eden kişinin sadece o olmasına şaşırmamıştım.

“Selam, Gwen.” dedim yanıma külçe gibi otururken.

Bana kızgın bir bakış attı. Töreni terk ettiğim için sinirlenmişti. “Onu özleyen tek kişi sen değilsin, bunu biliyorsun.”

“Biliyorum.” Sofia benim kız arkadaşımdı ama benim dışımdakiler için de bir anlamı vardı.

Bana sert sert baktı ama sonra kızgınlığı geçti. “Burayı önce ben bulmuştum.” dedi, sesi artık daha yumuşaktı. “Burayı Sofia’ya ben göstermiştim.”

Bunu bilmiyordum. Her zaman bacanın, adadaki *benim* yerim olduğunu düşünmüştüm. Onu, akademi hakkında bazı araştırmalar yaptıktan ve adanın kolonicilerin yaptığı evlerin en eski kalıntılarından birine ev sahipliği yaptığını öğrendikten sonra, buradaki ilk haftamda keşfetmiştim. Gözlerim, akademi arazisinin sınırının yanındaki dökülmüş tuğlalara yapıştırılmış siyah ve bronz tabelaya kaydı:

CEDRIC MOOREHEADEİN EVİNİN KALINTILARI.
1775’TEKİ YANGINDA YIKILMIŞTIR. IPSWICH’TEKİ ISA-
AC GOODALE’İN EVİ GİBİ ASLEN 1660’LARDA SALEM’DA
YAPILMIŞTIR VE 1692’DE PEAR ADASI’NA TAŞINMIŞTIR.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Neden buraya geldin?” diye sordum Gwen’e.

Parmaklarını şıklattı ve alevler yükseldi. “Bacaları severim.”

“Ooo! Tamam.”

Tarihi sevdiğim için doğaldır ki bu kalıntıları da arayıp bulmuştum ama geriye sadece bu baca kalmıştı. Yine de bu yeri eskiden olduğu gibi, Amerika henüz bir ülke olmadan önce yapılan bir ev olduğu için seviyordum, taşıdığı anlam için; birinin hayali, birinin doğum yeri, birinin sığınacak limanı. Pear Adası fazla bir şey için kullanılmazdı. İlk zamanlarda, yerleşimciler kasaplık hayvanlarını otlatırlardı burada. Fakat bir noktada, bir aile bu adanın ısırın atsinekleri, sert rüzgârları ve korkunç hava koşullarıyla bu adanın onlara mükemmel bir ev sahibi olacağına karar vermişti. Bu baca, bir yuvadan geriye kalan tek şeydi. Yüzyıllar önce burada olan ve yaşamları zamana yenik düşen gerçek insanlar...

Fakat Gwen tarihle ilgilenmiyordu. O burayı şimdi olduğu haliyle seviyordu. Bacanın kararmış merkezine gözlerini dikmişti, yıllar boyunca yüzlerce ateş geçmiş olmalıydı oradan. Şimdi ise sadece yeşil karayosunları ve birkaç bitki yükseliyordu merkezden. Gwen, avucunu bir çanak gibi açtı, başparmağı ile işaretparmağını havada şıklattı ve avucunda küçük bir alev topu belirdi. Topu bacanın içinde büyüyen çimenlere ve bitkilere doğru yavaşça fırlattı ama zemin çok ıslaktı ve yapraklar alev alamayacak kadar tazeydi. Tuğlalardan belli belirsiz bir duman yükseldi, sonra yok oldu.

Gwen’in gücü buydu. Pirokinezi*. Ateşi yaratma ve özdenetim yeteneği.

Gwen dumana bakıyordu. Ağaçların gölgeleri bize kadar uzanıyordu ve hava nemliydi, serindi ve bir parça tuzluydu.

* (Eski Yunan) Gerilim romanları yazarı Stephen King tarafından *Firestarter (Tepki)* romanındaki ana karakter Charlie McGee’nin zihnin gücüyle ateş yaratma veya özdenetim etme yeteneğini belirtmek için türetilmiştir. (Ed. notu)

Oldukça uzun süren bir sessizlikten sonra, Gwen konuştu. “Harold buradan nefret ediyor.” dedi. “Burada cadıların olduğunu söylüyor.” Gözlerini devirdi. “O çocuk *deli*. Sanki zaten sorunları yokmuş gibi, gerçek anlamda *deli*.”

Harold, ölümlerle konuşuyordu. Onun gücü büyük olasılıkla hepimizinkinden daha güçlüydü ama aynı zamanda en işe yaramaz olanıydı ve yine büyük olasılıkla onu çıldırma noktasına getirecekti. Doktor sıklıkla onunla çalışırdı, yeteneğini kontrol etmesine ve sesleri filtrelemesine bu sayede belki onlardan birkaç işe yarar bilgi toplayabilmesine yardımcı olmaya çalışırdı.

Gwen öne doğru bacaklarını esnetti, gözleri hâlâ bacanın üzerindeydi. Aramızdaki sessizlikte rahatlatan bir şey vardı. Kendimi konuşmak zorunda hissetmiyordum; sadece birlikte olmak bizi rahatlatıyordu.

Akademiye gelmeden önce, yalnız olduğumu düşünürdüm. Başka kimsenin sahip olmadığı güçlere sahiptim. Zamanı kontrol edebiliyordum, tamam özdenetim güçlü bir sözcük. *Bazen*, zamanı bir şekilde özdenetimden geçirebiliyordum. Ve bazen de o beni özdenetimden geçiriyordu: olmam gereken yere aniden dönünceye dek beni tarih içinde oradan oraya savuruyordu. Olaylar ilk başladığında bende bir sorun olduğunu düşünmüştüm. Neler olduğunu bilmiyordum, dolayısıyla korkuyordum. Ama artık korkmuyorum. Özdenetimimi kaybetmediğim sürece.

Gücümün özdenetimini ilk kaybettiğim zaman on beş yaşındaydım. Tarih dersindeydim ve öğretmenim iç savaş hakkında ders veriyordu. En kanlı çarpışmalardan biri olan Shiloh Çarpışması’nı anlatıyordu ve savaş alanının yanında bulunan, yaralıların kanlarıyla kırmızıya boyanmış küçük bir göletle ilgili bir öyküden söz etmişti. Bize öykünün bir efsane olduğunu ve büyük olasılıkla gerçekte hiç yaşanmadığını söylemişti ama sonra gözümü kırptım.

Ve işte oradaydım.

Birdenbire. Bir dakika önce sınıftaydım ve sonraki dakikada Tennessee'deki Kahrolası Shiloh Çarpışması'ndaydım ve *gürültüliydi*, çok gürültüliydi ve hava kurşun gibi ağırdı ve kan kuyordu. Bağırان insanlar, çekilen silahlar, ateşlenen toplar vardı ve ben hepsini görebiliyordum. Ve sonra göleti görmüştüm. Tıpkı öğretmenimin anlattığı gibiydi: küçük ve akan kanlar yüzünden kırmızıya boyanmış.

Sonra ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım kendimi kaybetmiştim. Çığlık atmaya başlamıştım, durmaksızın bağıryordum ve sonra tekrar gözümü kıptım.

Ve sınıfa geri döndüm.

Açıkça görülyordu ki herkesin ödünü patlatmışım. Bütün sınıf bana bakıyordu. O kadar hızlı gitmişim ki kimse fark etmemişti bile, dolayısıyla nedenini bilmedikleri için de onlara göre sebepsiz yere bağıryordum. Hâlâ kan ve barut kokusunu alabildiğimi ve ölümü soluduğumu bilmiyorlardı.

Bu olaydan sonra korkmuşum, gerçekten korkmuşum. Ya geçmişte sıkışıp kalsaydım? Ya geri kalan yaşamımı zaman içinde oradan oraya sıçrayarak ve bunu durduracak güce sahip olmayarak geçirseydim?

Onun yerine Dr. Franklin beni bulmuştu. Ve buraya gelmiştim. Gwen'in elinin çevresini bir eldivenmiş gibi ateşle sarabil-diği, Harold'ın hayaletlerle konuştuğu ve onların karşılık verdiği, Ryan'ın bir şeyleri zihniyle hareket ettirebildiği ve insanların düşüncelerini etkileyebildiği yere. Personelin bazıları ve birkaç öğretmenin dışında burada hepimizin güçleri vardı. Hatta Dr. Franklin bile bizden biriydi. Kendini ve başkalarını iyileştirebiliyordu ki bu ironik bir durumdu; çünkü kendisi gerçekten bir doktordu ama medikal değil, ders veren akademik doktordu. Fakat derece-

leri ve deneyimine rağmen, hatırı sayılır bir ilerleme kaydetmem konusunda çok da yardımcı olamamıştı.

“Ne düşünüyorsun?” dedi Gwen sessizliği bozarak.

Omuz silktim. Güçlerim üzerinde çok fazla özdenetimim olmadığını kabul etmek bir bakıma utanç verici bir durumdu. Akademide geldiğim andan bu yana, diğer herkes benden çok daha hızlı bir şekilde ilerleme kaydediyor gibi görünüyordu. Ve doktor nazik davranıyor olsa da, ilerleme gösteremememin onu hayal kırıklığına uğrattığını görebiliyordum.

Doktor beni bulduğunda ve aileme akademiden söz ettiğinde hepimiz oldukça rahatlamıştık. Sonunda biri beni anladığı için memnundum ve zaten liseden nefret ettiğim de söylenebilirdi; dolayısıyla mekân değişikliği olması iyi bir şeydi. Ayrıca akademinin bir yatılı okul olması da hoşuma gitmişti. Yani ailemi seviyorum ama evde kendimi pek de rahat hissetmiyorum. Hiçbir zaman hissetmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, sanırım artık evin dışında olduğum için babamla daha iyi geçiniyordum. Sadece hafta sonları aynı çatı altında olmamız gerektiğinde birbirimize dayanabiliyorduk. İlişkimiz uzak durma üzerine kuruluydu.

Akademinin benim gerçek evim haline gelmesi hiç şaşırtıcı değildi.

“Keşke ne düşündüğünü bilseydim.” dedi Gwen gözleri hâlâ bacaya sabitlenmiş bir şekilde. Bana baktı ama sonra bakışlarını yeniden çevirdi. “Biliyorsun, şeyden önce.”

Bunun hakkında, Sofia’nın kaybolduğu gün hakkında konuşmak istemiyordum.

Sadece düşünmek bile başımı ağrıyordu. Başım zonkluyor, keskin acılar saplanıyordu.

Ve dilim. Bu ne kadar da garipti? Sofia’nın geçmişte sıkışıp kaldığı günü düşünmek dilimi acıtıyordu. Dilimin arkasında, bo-

ğazıma yakın olan yer, sadece ağrıyordu. Bağırman gerektiğini bildiğinde ama yapamadığında boğazından yükselen yanmakta olan bir çeşit dehşet gibi hissettiriyordu.

Ağzımı açtım. Gwen'e ne söyleyeceğimi bilmiyordum, ama zaten bunun bir önemi yoktu; çünkü o anda yok oldu. Soğuk alacakaranlık havasının yerini sabah sisi ve nemli çiğ aldı ve ağaçların gölgeleri aniden benden uzağı işaret etmeye başladı.

Ve ben, Sofia'nın kaybolduğu günde, bacanın önünde duruyordum.

BÖLÜM 3

Kalbim deli gibi atıyordu ve kendimi kusacakmış gibi hissediyordum. Eğildim, ellerim dizlerimin üzerinde soluklanmaya çalıştım.

Sofia kaybolduğundan beri güçlerim giderek daha fazla dengelessiz bir hal almaya başlamıştı ama beni hiç buraya, bu zamana geri getirmemişti. Üstelik denemiştim. Bu âna geri gitmeyi defalarca denemiştim.

Sabahın ayazında nefes alarak kendimi toparladım. Bu âna dönmek istememiş olabilirdim ama bu, durumdan yararlanamayacağım anlamına gelmiyordu.

Sofia'nın kaybolduğu gün, tek başıma yürüyüşe çıkmıştım. Kuzeye, yürüyüş yolundaki kapıya doğru gitmiştim ve sonra geri dönüp okula doğru yönelmiştim. Fakat yönümü değiştirip kumsala yaklaşmış ve eski kamp alanı harabesinin yanından geçmiştim. O bölgeler devlet mülküydü ve oralarda takılmamız gerekiyordu. Fakat o gün doktorunkurallarını kulak arkası etmiştim.

Etrafıma, sonra da yukarı baktım. Nereye ve ne zamana gideceğinizi bilmediğinizde, saati anlamak için güneşi kullanmak konusunda ne kadar uzmanlaşacağınızı bilerseniz şaşırırdınız. Güneşin konumundan yola çıkarak, geçmişte, Sofia'yla buluşmak ve

onun yaşamını mahvetmek üzere yürüyüşteyken büyük olasılıkla çocuk felci kampı harabesine yakın olduğunu anladım.

Terk edilmiş kamp, hastaların karantinaya alınması gerektiği aşılardan önceki günlerden kalmaydı. 50'li yıllarda çocuk felci olanlar için yapılmıştı fakat 80'ler boyunca açık kalmıştı. Şimdi ise, yıllarca ihmal edildikten sonra, perili yaz kampı gibi görünen harabeye dönmüş ahşap binalardan başka bir şey değildi. Akademi, kamp kapatıldığında yapılmıştı ve kimse bu terk edilmiş binaların onarımını yapmakla ilgilenmiyordu.

Hâlâ neden o gün oraya gittiğimi bilmiyordum... Ama gitmiştim.

Ve orada Sofia'yı görmüştüm.

Kesin söylemek gerekirse, önce ayakkabılarını görmüştüm. Yıkık binalar çemberinin merkezindeki sığ bir yüzme havuzunun kalıntılarına ilişmiş parlak kırmızı ayakkabıları. Havuz artık beton bir çukurdan başka bir şey değildi, içinde ne su ne de başka bir şey vardı ve Ryan, sürekli oranın bir paten rampası haline çevrilmesi gerektiğini söyleyip dururdu; fakat Dr. Franklin bunun saygısızlık olduğunu söylerdi.

Sofia, bacakları kenardan sarkık bir durumda orada öylece oturuyordu.

“Merhaba.” demiştim.

Sofia yanıt vermemişti.

Yaklaşp yanına oturmuştum, kırmızı ayakkabıları aramızda duruyordu. Ayakkabılarını çıkarmış olması tuhaf gelmişti. Sabah yazı vardı, otların saplarındaki çiğ taneleri kristalmış gibi donmuştu. Artık tam olarak kış değildi ama yakın sayılırdı. Sanırım Sofia hava koşullarını inkâr umursamıyordu.

“N’aber?” diye sormuştum.

Yine yanıt yoktu.

Ve işte o zaman ağladığını fark etmiştim.

Sırtını kamburlaştıran ve yüzünü buruşturan gürültülü, burun çekmeli bir ağlama değildi. Gözlerinden sızan, yanaklarından aşağı süzülen ve çenesinden damlayan sessiz gözyaşlarıydı sadece. Kendi kederinde o kadar kaybolmuştu ki ben onun soğuk yüzüne dokunup, başparmağımla gözyaşlarından birini silinceye dek varlığımın farkında olup olmadığından bile emin değildim.

“Merhaba.” demiştim mümkün olduğunca nazik bir şekilde. “Sorun nedir?” Biraz daha yanaşmak için ayakkabısını çekmiştim fakat birdenbire ayağa kalkmıştı ve havuzun kenarından uzaklaşmıştı.

“Yok bir şey.” demişti ama bunun doğru olmadığını biliyordum ve soğuk, kumlu zeminde çıplak ayakla uzaklaşmaya başlamıştı. Eğer hakkında konuşmamak onun için bu kadar önemliyse, sırlarını kendine saklayabileceğini düşünmüştüm.

Yine de peşinden gitmiştim Yalnız kalmak istediğini biliyordum ama yürüyüş şeklinde bir şey vardı, gözyaşlarını silerken ve o yaşlar hiç var olmamış gibi davranırken çıkardığı küçük hıçkırık sesinde bir şey vardı... Onu yalnız bırakmak doğru gelmemişti.

Belki de onu yalnız bırakmalıyordum. Belki o zaman uzaklara gitmemiş olurdu.

Eski kamp binalarından birinin yanından geçerken arkasına dönüvermişti. “Zamanda geriye gidebilirsin, değil mi?”

“Evet.” demiştim. Onu dikkatle izliyordum. Kendisi gibi davranmıyordu ve bu durumu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

“Diğer insanları geri götürebilir misin?”

Başımın onaylamıştım. “Buraya mı geri dönmek istiyorsun?” diye sormuştum çocuk felci kampının terk edilmiş binalarını elimle işaret ederek. “Sadece bir grup hasta çocuğun olduğu yere.”

Başını sallamıştı. “Hayır, buraya değil. Ama, biliyor musun, belki de burası, bu yer o kadar da kötü olmayabilir.”

“Hastalık. Çocuklar. Her tarafta hasta olan bir sürü çocuk. Benim eğlenceli yer anlayışına göre değil.”

“Anlamıyorsun...” demişti Sofia. “Ölümcül bir hastalığın olduğunda, sonsuza dek birlikte yaşamak zorunda olduğun, unutabileceğin çok az an vardır. Göğsünün içinde, kaburgalarını çatlatan kurşun bir ağırlık var gibidir. Ne zaman hareket etsen, o ağırlığın içinde yer değiştirdiğini hissedebilirsin. Fakat sonra bazı anlar vardır, her nedense, ağırlık yok olur. Hasta olduğunu unutursun. Bahse varım bu kamp böyle anlarla doludur. Görmek istediğim şey bu. Hissetmek istediğim şey bu.”

Haklıydı. Anlamamıştım.

“Peki nereye gitmek istersin?” diye sormuştum, hâlâ bu vahşi ruh hali konusunda emin değildim.

Sofia okyanusa, güneşe ve sonsuzluğa doğru, uzaklara baktı fakat hiçbirini görememişti. “Uzakta bir yere gitmek istiyorum.”

Daha fazla açıklama yapma zahmetine girmemişti. Sadece yürümeye devam etmişti. Özellikle bir yere gittiğini düşünmüyordum fakat devlet parkına doğru yönelmiştik. Koşarak geri gidip bıraktığı kırmızı ayakkabıları almayı düşünmüştüm bu sayede yürüyüş yolunun kıymıklı tahtasının üzerine basmak zorunda kalmayacaktı ama zeminin yumuşak olduğu sol tarafa dönmüştü.

Şimdi etrafıma bakıyordum. Her an, geçmişteki ben ve geçmişteki Sofia köşeyi dönecek ve tam önümde, bacanın olduğu yerde duracaklardı. O gün, arkasını dönüp parlayan gözleri ve arkaya savrulan uzun koyu renk saçlarıyla “Burası.” demeden önce Sofia’nın beni götürdüğü yer burasıydı.

“Burası mı?”

“Beni bu yere geri götürebilir misin? Adada sadece bir ailenin olduğu zamana, bu evi inşa edenlerin olduğu zamana?”

“Ev burada inşa edilmedi.” demiştim. “Salem’da inşa edilmişti.”

“İyi, o zaman evin buraya taşındığı zamana. Yıl ...” Etrafına bakındı, gözleri tabelayı taramıştı. “1692’ye gidelim.”

“Ben... Şey...”

“Yapabilirsin, değil mi?”

“Evet.” demiştim hemen, sesindeki kuşkuyu silmek için, onu etkilemek isteyerek. “Ondan daha geçmişe de gittim. Sadece... Neden?”

“Uzaklara gitmek istiyorum. Bu dünyadan mümkün olduğunca uzağa gitmek istiyorum. Beni 1692’den daha geçmişe götür, umurumda değil. Amerikan Yerlilerinin burada olduğu günlere gidelim. Daha geçmişe gidelim. Dinozorların zamanına gidelim.”

Bütün kaslarım gerilmişti ve karşımda vahşi bir hayvan olsaydı yapacağım gibi çok dikkatli bir şekilde hareket ediyordum. “Daha önce hiç o kadar geri gitmemiştim.” Onu geri götürebileceğimi söylediğime bin pişman olmuştum. Onu zaman ve uzayda savurmak değil, kollarıma almak ve sıkıca sarılmak istiyordum. O zaman fark etmemiştim ama bir parçam onun kaçtığını hissetmişti ve gitmesine izin vermek istemiyordum, onunla gidecek olsam bile.

“Umurumda değil, ben sadece...” Sesi çatlamıştı. “Kaçmam gerekiyor.”

Derin bir soluk almıştım ve iki elini de tutmuştum. Neyi olduğunu bilmiyordum ama onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum. Onu tutarken, zaman akışını çağırılmıştım. İkimizin etrafında genişlediğini, sicimlerin her yöne dağıldığını ve her birinin farklı bir zaman ve yere bağlandığını görüyordum. Onu hissedemiyordu; ben bacanın geçmişin adasındaki evin içinde olduğu tarihe odaklanırken hiçbir tepki vermiyordu.

Ve sonra oradaydık.

Bir saniye önce harabelerin arasında duruyorduk ama şimdi üzerinde is lekeleri olan parlak kırmızı tuğlalı bir bacanın önündeydik. Kükreyen bir alev, Sofia'yı turuncu-sarı bir ışıqla aydınlatarak ve ahşap yüzeyde titreyen gölgelere neden olarak dibinde parlamıştı. Bir köşede otlar kuruyordu, diğer köşede ise demir bir kazan fokurduyordu. Ev sıcak bir koku yayıyordu. Etrafımızı saran huzurlu ve güzel bir kokuydu bu.

Sofia iç çekmişti. O an, mutlu olduğunu düşünmüştüm.

Sonra arkamdaki kapı savrulurak açılmıştı ve bir adamın derin, aksanlı sesini duymuştum: "Aman Tanrım."

Dönmeye başlamıştım.

Sofia'nın elleri benimkilerden kaymıştı.

Ve aniden, lastik bir bandın kopması gibi, günümüze ışınlanmıştım. Soluksuz kalmıştım, bütün vücudum şoktaydı, üç yüz yıldan fazla zamanda savrulmuştum. Kollarım ve bacaklarım titriyordu ve soğuk zemine düşmüştüm, parmaklarım uzun yosunların keskin yapraklarını sıkıca kavramıştı.

"Neler oldu?" demiştim.

Ama cevap yoktu. Sadece eski bir bacanın kalıntıları vardı.

O zamandan beri uyanık geçen her ânı Sofia'ya ulaşmanın bir yolunu aramakla geçirdim. Ama güçlerim, asla yararı olacak bir biçimde değil, en iyi olasılıkla gelişigüzel bir şekilde çalıştı. Oysa şimdi... Şimdi burada olduğuma göre, Sofia kapana kısılmadan önceki zamanda...

Bir şansım vardı.

Sofia'yı kurtarabilirdim. Geçmişteki ben, onu geriye götürmeli ve onun olmayan bir dünyada mahsur kalmasını engelleyebilirdi. Birçok defa bu zamana ve yere ulaşmaya çalışmıştım ve şimdi buradaydım, durumu düzeltebilirdim. Asla geçmişe gitme-

mesini sağlayabilirdim, ona ulaşamayacağım bir yerde terk edilmiş ve kapana kısılmış bir hâlde olmasını engelleyebilirdim.

Yolun diğer ucundan gelen sesleri duyuyordum. Geçmişteki ben ve Sofia'nın seslerini. Bu benim şansımdı. Onu kurtarabilirdim.

Duruşumu dikleştirdim, ona doğru koşmaya hazırlandım.

İleriye doğru bir adım attım, sesim çoktan boğazımda yükseliyordu, uyarmak için bağırmaya hazırdım...

Tekrar günümüze ışınlandım.

Ensemde soğuk bir el hissettim. “Hey.” dedi Gwen yumuşak bir sesle.

“İyi misin? Bir anlığına oraya gittin.”

Yutkunarak başımla onayladım. Neden bu sefer farklı bir şey olmasını beklediğimi bilmiyordum.

Sofia'yı kurtaramıyordum. Onu geçmişe götürmüş, orada terk etmiş ve geri getiremiyordum. Defalarca denemiştim. Ona ne zaman yaklaşısam, zaman yeniden beni geri çekiyordu.

Kapana kısılmıştı. Ve onu oraya ben hapsetmiştim.

BÖLÜM 4

“Bu çocuk nereye kayboldu?” diye sordu babam. Dağılan kalabalığa kaşlarını çatarak bakıyordu.

Annem sanki Bo’nun yerini bir sır olarak saklıyormuşum gibi bana bakıyordu ama sadece omuz silktim. Anma töreni bitmeden önce öfkeyle çıkıp gitmişti. Nereye gittiğini nereden bilecektim?

Uzun boylu, ince bıyıklı ve saçlarında eski model dalgalar olan siyahi bir adam bize yaklaştı. Tokalaşmak için elini babama uzattı ve annem bir gülümsemeyle onu selamladı.

“Ben Dr. Franklin.” dedi bana. “Ağabeyinin psikiyatryım.”

Son kelimedede babamın çenesindeki bir kas seğirdi ama herhangi bir şey söylemedi.

“Bo’nun nereye gittiğini biliyor musunuz?” diye sordu annem Doktor’a.

Dr. Franklin’in yüzü asıldı. “Sofia’nın ölümü, onu oldukça derinden etkiledi.” dedi. Yukarı baktı, kâğıttan fenerler hâlâ görölüyordu, solan gökyüzündeki küçük ışık benekleri gibiydiler. “Yakın arkadaşlardı.” diye ekledi tekrar anneme bakarak.

“Çok gençti.” dedi annem. “Trajik bir durum.” Sesi alçaldı. “Depresyon muydu?”

Dr. Franklin’in dudakları bir hoşnutsuzluğu gizlemeye çalışırcasına birbirine kenetlenmişti. “Çok hastaydı. Hâlâ olanlar yü-

zünden sersemlemiş durumdayız. Sofia programımıza iyi uyum sağlamış gibi görünüyordu...” Sesi canlılığını yitirdi ve gözleri daldı.

Dr. Franklin, Bo’nun sınıf arkadaşlarından birinin öldüğünü söylemek için aradığında, kızın intihar ettiğinden söz etmemiştir. Google’da bir arama ve olaya yer veren bazı gazete haberleri durumu ortaya çıkarmıştı. Fakat ayrıntılar sınırlıydı: “Sorunlu Genç (17) Kampüste Ölü Bulundu, İntihar Ettiği Tahmin Ediliyor; Otopsi Raporları Kasıtlı Olarak Aşırı Dozda Reçeteli İlaç Aldığını Ortaya Çıkardı.”

Bo, daha önce Sofia’dan hiç söz etmemiştir ama yine de Dr. Franklin, bize ikisinin yakın olduğunu söylediğinde biliyormuş gibi başımızı salladık. Ne de olsa Bo, dilek fenerlerini yakan dört çocuktan biriydi. Onu iyi tanıdığını anlamıştık. Yine de, ondan hiç söz etmemiştir. Evdeyken.

Buna şaşırmadım. Bo eve geldiğinde aslında hiçbirimiz herhangi bir şey hakkında konuşmazdık.

Rahatsız edici bir sessizlik oldu, annem gergin bir şekilde kırmıldanıyordu.

“Eminim Bo, içeride arkadaşlarıyla birlikte bir tabak alıyor.” dedi Dr. Franklin.

Babam artık Bo’nun nerede olduğuyla ilgilenmiyormuş gibi homurdandı. “Peki, Patriots” için ne diyorsun?”

“Ben daha çok basketbol severim.” diye cevap verdi Dr. Franklin.

Babam kaşlarını çatı.

Dr. Franklin dikkatini bana yöneltti. “Ve sen de Bo’nun küçük kız kardeşisin, değil mi?”

* Boston merkezli profesyonel bir Amerikan futbolu takımı (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Phoebe.” dedim elimi uzatarak. Kavrayışı sertti, neredeyse fazla kuvvetliydi.

“Ağabeyin harika bir çocuk.” dedi Dr. Franklin.

Kaşlarımı kaldırdım ama hiçbir şey söylemedim. Bo, Özel Yetenekleri Olan Çocuklar için Edgar Casey Akademisi’ne gitmeden önce aynı liseye gidiyorduk ve öğretmenlerimizin hiçbirinin ona “harika çocuk” demeyeceğini garanti edebilirdim. Genellikle geç kalırdı ve her zaman dikkatsizdi, tarih dışındaki derslerden gücbela geçerdi. Öğretmenlerin çoğu kardeş olduğumuzu bile bilmezdi ve bilenlerse her zaman şoke olurdu.

“Neden içeri geçmiyoruz?” dedi Dr. Franklin. Hepimizi büyük camlı kapılardan geçirdi. Annem ve babam sanki kendi evlerindeymiş gibi rahat bir şekilde büyük salona yürüdüler. Ben peşlerinden gidiyordum ve doktor yanımda yürümek için adımlarını yavaşlatmıştı.

“Bu senin kampüse ilk gelişin.” Doktor bunu bir ifade olarak söylemişti ama sanırım bu bir soruydu.

Başımı sallayarak onayladım.

Ailem, Bo’yu akademiye yerleştirmek için gittiklerinde onlara katılmama izin vermemişti. Gitmek istemiştım ama babam ısrar etmişti. Babam, beni Bo’nun Akademideki görüntüsünden mi koruyordu yoksa oradaki diğer çocuklarla etkileşimde bulunmamı mı istemiyordu bilmiyordum, ama her koşulda, evde kalmıştım. Ondan sonra da babam hafta sonları Bo’yu almak için akademiye hep yalnız gitti.

Özel Yetenekleri Olan Çocuklar için Edgar Casey Akademisi’ni her zaman korku filmlerindeki tımarhaneler gibi hayal etmiştim: beton duvarlar, deli gömlekleri, her yerde soğuk beyaz fayanslar... Ama bu yer tuğladandı ve güzeldi. Bahçe kusursuz bir şekilde düzenlənmişti, tek bir yaprak bile yamuk durmuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Çakıllı yollar bitkilerin arasında kıvrılıyordu ve birbirine karışan insan seslerinin arasından okyanusun sesini duyabiliyordum. Duvara tırmanmış olan sarmaşık, zarif bir şekilde tuğlaların üzerine düşüyordu. Akademi zengin ve yaşlı birinin evi gibiydi. Bazı pencerelerdeki parmaklıklar dışında.

İçeride, maun kaplamalı duvarlardan tavanda ışıldayan kristal avizeye kadar her şey parlıyordu. Adanın, okulun ve eski müdürlerin yağlı boya tabloları bize tepeden bakıyordu. Babam akşam yemeği için sıraya girmek üzere sağa döndü fakat annem benim yanımdan ayrılmadı. “Devam edin.” dedi Dr. Franklin ona. Bana döndü. “Aç mısın?”

Kafamı, hayır anlamında salladım.

“Gidip ağabeyini bulmak ister misin?”

Omuz silktim.

“Sana etrafı gezdirmemi ister misin?”

“Olur.” Aslında etrafı gezmek istemiyordum. Gitmek istiyordum. Ağabeyimin haftalarını nerede geçirdiğinin ayrıntılarını bilmemeyi yeğlediğim, cehaleti yeğlediğimi farkına varıyordum. Bu yeri, bu insanları görmek... Bo’nun durumuna çok daha gerçeklik kazandırıyordu.

Fakat yüksek tavanları ve rahatsız görünümlü mobilyaları olan koridora doğru ilerleyen Dr. Franklin’i izledim. Ahşap döşemelerin üzerine serilmiş olan halılar uzun tüylü ve yumuşaktı, ve ön salonda yerden tavana kadar uzanan cam pencerelerin üzerinden kat kat olarak dökülen uzun, zarif perdelerle kusursuz bir uyum sağlıyordu. “Burası bizim grup ortak alanımız.” dedi doktor. “Birkaç hafta içinde burada bir Aile Günü düzenleyeceğiz. Buna katılacak mısın?”

“Bilmiyorum.” dedim.

“Eminim Bo burada olmandan memnun olurdu.”

Bo'nun öyle ya da böyle memnun olacağından kuşku duyuyordum.

Dr. Franklin ikinci katın merdiven sahanlığına uzanan haşmetli bir merdiven boşluğunda durdu. "Yukarıdaki bütün katlar birimlere ayrılmış durumda; her psikiyatr için bir ofis, bir ortak oda, sınıflar ve yaşam alanları var. Bo'nun birimi ikinci katta, kütüphanenin yanında."

"Güzel bir düzen." Merdivenlerden yukarı baktım ama tek görebildiğim daha fazla maun kaplamaydı.

Doktor bir adım yukarı çıktı ama ben çekinceye kaldım. Akademinin diğer kısımlarını görmeyi gerçekten istemiyordum. Şatafatlı kırmızı halıların ve ağır perdelerin ağabeyimin denetlenemeyen, deliliğin sınırındaki çocuklar için bir okulda olmak yerine zengin bir malikâne de yaşadığı izlenimi uyandırdığı ana katta kendimi iyi hissediyordum. Penceresindeki parmaklıkları görmek istemiyordum.

"Kendini rahatsız hissettiğin izlenimine kapılıyorum." dedi Dr. Franklin, gözlerini bana dikmiş bir şekilde.

Omuz silktim.

"Akademiye herhangi bir okul gibi düşün." diye devam etti Dr. Franklin. "Tabii ki daha küçük..."

"Daha küçükmüş gibi görünmüyor." dedim.

"Pekâlâ, burada on birime ayrılmış sadece elli tane öğrenci var." dedi Dr. Franklin. "Yani bu bağlamda daha küçük. Daha az öğrenci olması geleneksel bir liseye göre daha yakın ilgi göstermemize olanak sağlıyor. Bo'nun biriminde sadece beş..." -ne dediğini fark etti- "Dört öğrenci var. Benimle geçirdikleri her seans, her ders, her yemekte Bo'yla birlikte diğer üç öğrenci dışında hiç kimse yok. Her bir birim ayrı bir yerde; dolayısıyla neredeyse bir büyük okul yerine on küçük okulumuz varmış gibi. Birimler bir aile gibi oluyor."

Doktor yüzümü gördüğünde duraksadı. Yüzümdeki ifadeyi kafa karışıklığı olarak yorumladı ve yeniden açıklamayı denedi. “Senin lisende, sınıftan sınıfa geçiyorsunuz, değil mi?”

“Evet.”

“Burada, tam tersini yapıyoruz. Öğrenciler tek bir sınıfta kalıyor ve öğretmenlerimiz birimler arasında yer değiştirerek sınıflara gidiyorlar.”

“Yani Bo, bütün gün aynı sınıf arkadaşlarıyla beraber mi? Her gün mü?”

Dr. Franklin başıyla onayladı. “İyi, değil mi?” dedi sanki ikna etmesi gereken benmişim gibi. Şimdi anımsıyordum da, ailemin bu okulu kabul etmesini sağlayan cazibe noktası buydu. “Yüksek Bireysel İlgi” olmasının yanı sıra başkalarıyla sınırlı olarak etkileşim halinde olması hoşlarına gitmişti.

“Eğer sınıfındakileri seviyorsan iyi.” dedim. “Sevmiyorsan biraz berbat bir durum.”

Bo’nun bu “birim aile”ye ihtiyacı olmadığını, bize sahip olduğunu eklemek istedim ama sonra fark ettim: Bu çocuklar büyük olasılıkla Bo’yu benim şimdiye dek tanıdığımdan ve bundan sonra tanıyacağımdan daha fazla tanıyorlardı.

Ağırlığımı diğer ayağıma geçirdim. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum ve Dr. Franklin’in de bana açıklayacak başka bir şeyi kalmamış gibiydi. O ve ben, ağabeyimin dünyasının birbirinden ayrı parçalarıydık ve bizim etkileşimimiz yağ ve su gibiydi. Öncelikle, havadan sudan konuşmaktan hoşlanmazdım ama bugünle ilgili her şey çok tuhaftı. Doğruca buraya gelmek için okuldan erken çıkmıştım, cuma günü öğleden sonramın geri kalanını daha önce tanımadığım bir kızın anma töreninde geçirmiş ve sonra kardeşime antipsikotik ilaçlar yazan bir adam, bana ağabeyimin yatılı okulunu gezdirmişti. Ve tüm bu olanlar, havadan sudan konuşma-

larla etrafımız sarılmış hâlde, tam burada ve şu anda tuhaflık noktasına ulaşıyordu.

Odanın diğer tarafından annemin bakışlarını yakaladım. Annem yüzümdeki çaresizlik ifadesini görmüş olmalıydı; çünkü elindeki peynir ve kraker tabağını bıraktı ve merdiven boşluğunun sonuna doğru yanımıza geldi. Bize ulaştığında atkuyruğumu sanki evcil bir hayvanmışım gibi okşadı ama buna aldırış etmedim. Şimdi benim yerime sessizlikle geçen anları o doldurabilirdi.

“Bo’yu burada göremedim, siz gördünüz mü?” diye sordu annem.

Dr. Franklin kaşlarını çattı. “Belki odasındadır.”

Annemin parmakları seğirdi ve saçımın bir kısmını çekiştirdi. Kendimi geri çektim ama bana yakın durmaya devam etti. “Birazdan gitsek iyi olacak.”

“Size daha önce söylediğim gibi, Sofia’nın ölümünden önce, ikisi çok yakın arkadaştı.” dedi Dr. Franklin. “Şimdilik hafta sonları da burada kalması konusunu düşünmenizi isterim. Terapisini bölmenin doğru bir davranış olacağını düşünmüyorum.”

“Ah, hayır.” dedi annem. “Bu durum hiç hoşuma gitmedi.”

“Ne hoşuna gitmedi?” diye sordu babam, soslu patates cipsi, peynir ve salam dilimleriyle dolu olan tabağıyla bize doğru yaklaşıırken.

“Bo’yu burada tutmak istiyor.” dedi annem ses tonu yükselerek.

Babamın yüzü aniden karardı. “Buna zorunlu muyuz?” diye sordu doktora agresif bir şekilde.

Dr. Franklin’in gözleri biraz açıldı. “Şey, hayır.” dedi. “Ama terapisine devam etmeyi isterim ve fazladan ilgiye ihtiyacı olduğunu hissediyorum.”

“Nedenmiş o?” Babamı böyle, elinde şarküteri tabağıyla tüvit giyen bir adamla kavga çıkarmaya çalışırken görmek çok garipti. “Oğlum tımarhanede kilit altında değil, onu eve götürebiliriz.” Bunu Dr. Franklin’dan çok kendine söylemişti.

“Tabii ki götürebilirsiniz.” dedi Dr. Franklin. “Bu kesinlikle zorunlu değil. Sadece Sofia’nın ölümü onu derinden etkiledi ve...”

“Etkilenmiş gibi görünmüyordu.” dedi babam sert bir ses tonuyla. “Törenin sonuna kadar bile durmadı. Hem nerede bu çocuk böyle? Burada kuralları sıkı tuttuğunuzu sanıyordum Doktor ama Bo’nun nerede olduğunu bile bilmiyorsunuz, değil mi?”

“Sanırım kendini toparlamak için zamana ihtiyacı var.” dedi Dr. Franklin.

Doktor, duygularını özdenetim altına almada oldukça başarılı biri gibi görünüyordu ama babamın yaptığı şekilde sorgulanmaya alışık olmadığını da görebiliyordum. Aynı zamanda babamın çenesini kapamasını diliyordum.

“Bo iyi bir çocuk.” dedi annem, babama biraz yaklaşarak, kolu babamınkine neredeyse değmiyordu. “Eğer bir sorun olsaydı, bize söylerdi. Eminim iyidir.”

İyi mi? İyi mi? Sınıfındaki bir kız kısa süre önce öldü ve anma töreninin sonuna dek bile kendini tutamadı. Açıkça görülüyordu ki iyi değildi. Tiksintiyle başımı salladım.

Bo’nun yardıma ihtiyacı olduğu kesinleştiğinden beri babam, Bo’nun hastalığını tartışarak çözebileceğini sanıyordu ve annem farklı bir gerçeklikteymiş gibi davranabileceğini düşünüyordu. Bo’yu akıl hastanesine değil de bir malikâne gibi görünen bu okula tıkmışlardı ve bunda bir sorun yoktu ama en azından başka bir şeymiş gibi davranmamalıydılar. Ve kesinlikle her şey *iyiymiş* gibi davranmamalıydılar. İyi şu an için sözlüğümüzde olmayan bir sözcüktü, neredeyse yabancı bir sözcük gibiydi.

Dr. Franklin, avucu bize dönük olarak elini kaldırdı, sanki annem ve babama olayları bir de onun tarafından görmeleri için yalvarıyormuş gibiydi. “Ne olursa olsun Bo’nun en azından bu hafta sonu burada kalmasının en iyisi olduğunu düşünüyorum. Anma töreni daha bugündü ve gelecek birkaç haftada okulda onun hazırlıklı olmasına yardımcı olmak istediğim bazı değişiklikler olacak.”

“Değişiklikler mi?” diye sordu annem.

“Okulda...bir denetleme yapıyoruz. Rutin bir olay ama herhangi bir değişiklik, yeni düzenlemeler yapmayı gerektiriyor ve...”

“Tamam, tamam, çocuk bu hafta sonu burada kalsın.” dedi babam. “Eğer Bo’yu eve götüremeyeceğimizi bilseydim, bir çeşit tören ve kâğıt fenerler için onca yolu tepip buraya gelmezdim.”

“Ama...” diye itiraz etmeye başladı annem.

“Onu bir sonraki hafta sonu alacağız, değil mi doktor?” dedi babam.

“Sizi gelecek perşembe arasam nasıl olur?” diye yanıtladı doktor.

“Cuma günü, onu almaya gelsem nasıl olur?” Babam arkasını döndü ve ön kapının yanındaki çöp kutusuna tabağını atarak geniş adımlarla uzaklaştı.

Annem, saçlarımı artık daha sert bir şekilde okşuyordu, öyle ki kafam arkaya çekiliyordu. Ondan uzaklaştım.

“Peki sen nasılsın?” diye sordu Dr. Franklin bana, sevecen bakışlarla.

“Şu an Bo’yla çok fazla ilgilendiğimizi biliyorum ama sen nasılsın?”

O da annem de bana bakıyor ve bir yanıt bekliyorlardı.

“Ben iyiyim.” dedim sonunda.

BÖLÜM 5

Gwen ve ben en alttaki basamağa ulaştığımızda annem, babam ve kız kardeşim akademinin cümle kapısından dışarı çıkıyorlardı.

“İşte buradasın.” dedi onların arkasından gelen Dr. Franklin.

“Gidip eşyalarımı alayım.” dedim. Babama baktım. “Özür dilirim, aceleniz olduğunu bilmiyordum.”

“Acelemiz yok.” dedi babam. “Sen burada kalıyorsun.”

Gwen zıplayarak basamakları çıktı ve akademinin içinde kaldı ama ben olduğum yerde donakalmıştım. “Kalıyor muyum?”

Annem, başıyla onayladı. “Sadece bu hafta sonu, tamam mı, tatlım? Önümüzdeki hafta sonu seni eve götüreceğiz. Senin için sorun yok değil mi?”

“Hayır, yok.” dedim. Zihnim çalkalanmaya başlamıştı. Bu durum sadece iyi değil, *harikaydı*. Sofia’yı kurtarmaya çalışmak için zamana gere duyuyordum ve eve gitmek, bana engel olmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Bir daha böyle bir şansı ne zaman elde edebilirdim kim bilir. Her hafta sonu ailem buraya beni almaya gelir ve “aile zamanı” için eve götürürdü, bu annemin vazgeçmekten nefret ettiği bir şeydi.

Phoebe, akademinin hemen önündeki daire biçimindeki park alanında duran arabalarına giderken annem ve babamın arkasın-

da yürüyordu. Annem bana sarılırken ve babam homurtuyla veda ederken, Phoebe kenarda durmuş okulun önündeki, tuğladan ve parıldayan bronzdan yapılmış olan tabelaya bakıyordu:

ÖZEL YETENEKLERİ OLAN ÇOCUKLAR İÇİN EDGAR CASEY AKADEMİSİ

Bir tarafım kız kardeşimi kenara çekmek ve tabelanın sadece bir paravan olduğunu söylemek istiyordu. Okulun gerçekten ne olduğunu, hepimizin gerçekte neler yapabildiğini ilan edemezdik sonuçta. Dr. Franklin ve birim danışmanlarının geri kalanının da güçleri vardı ve gizliliğin ne kadar önemli olduğunu biliyorlardı. Yine de Phoebe'nin bir akıl hastanesinde kaldığımı düşünmesi berbat bir şeydi.

Belki de gerçeği biliyordu. Ama bunu anlayamıyordum ve anlamak için çabalayacak gücüm de yoktu. Özellikle de bugün, ölmemiş biri için düzenlenen anma törenini izledikten sonra.

Sofia'yı kurtarmayı yeniden denedikten sonra. Yeniden başarısız olduktan sonra. Yeniden.

“Önümüzdeki hafta sonu.” diye fısıldadı annem, sıkıca sarılmayı bıraktıktan sonra. “O zamana dek burada kalmak, senin için sorun olmaz, değil mi?”

“Değil, değil, ben iyiyim.” dedim.

Annem, babam ve kız kardeşim Buick'e bindiler ve ben içeri girmeden önce gözden kayboldular.

“Yarın seninle fazladan bir seans yapmak istiyorum.” dedi doktor kapıyı benim için açık tutarken.

“Tabii ki.” diye yanıtladım. Başka bir seansın kesinlikle faydası olurdu. Dr. Franklin, zamanı benim yaptığım gibi kontrol edemese de, duygularımın tıkanmaya neden olduğunu söylüyordu; bu

yüzden de ne zaman Sofia'ya ulaşmaya çalışsam aniden günümüze dönüyordum. Bu yüzden eğer bir “duygular” seansı güçlerimin özenetimini yeniden kazanmamı sağlayacaksa bunu yapacaktım.

Akademiye ilk geldiğimde, güçlerimi kontrol etmeyi öğrenmenin yolunun büyük kısmının zihnimden geçtiğini bilmiyordum. Hatta ilk haftanın büyük kısmı psikanalizle geçmişti. Doktor her öğrencinin, “akademinin karşıladığı özel ortam için uygun” olduğundan emin olmak için, böyle aşamalardan geçtiği konusuna beni inandırmıştı.

Merdivenleri çıkarken, Sofia'yı kurtarmaya odaklanmak için ne kadar zamanım olduğunu hesaplıyordum. Sahte anma töreni nedeniyle bir günümüz boş geçti ama pazartesi günü dersler yeniden başlayacaktı. Yine de bazı öğretmenlerimle fazladan zaman için pazarlık yapabilirdim. Sınıflarımız küçüktü ve her birimizin gücüne göre tasarlanmıştı, bireysel olarak ilerliyorduk. Matematikte Ryan'dan birkaç ders gerideydim ama tarihte çoktan herkesten farklı bir ders kitabına geçmiştim. Belki o ders boyunca biraz “bağımsız çalışma” Sofia'yı kurtarmaya çalışmam için bana zaman tanıyabilirdi.

Benim katıma ulaştığımızda, doktor iyi geceler diledi ve daha birkaç saat olmasına karşın ışıkları söndürmemi anımsattı. Farklı bir koridora yöneldi, personelin yaşadığı en üst kata giden arka merdivene yürüdü. Bir evde bu kadar çok insanın yaşadığını düşünmek biraz garipti. Malikânenin bölünme ve öğretim programımızın hazırlanma biçimi nedeniyle buradaki diğer öğrencileri sadece yanlarından geçerken görüyordum. Gerçekten konuştuğum kişiler Harold, Gwen, Ryan, Sofia ve birimden birime geçiş yaptıkları sırada öğretmenlerimizdi. Bütün gün boyunca tek bir büyük sınıfta otururduk, tarih, matematik ve fen bilgisi derslerinin yanı sıra biraz güçlerini-nasıl-denetlersin ve bir tutam da hiçbir şeyi-havaya-uçurmamaya-çalış derslerimiz vardı.

Güçlerimi şimdiye dek kontrol edememiştim... Gerçekten, hiç. Hiç gerçek bir direksiyon dersi almamış ama güneşli bir günde, düz bir yolda gitmenin temel bilgilerini öğrenmiş biri gibiydim. Ara sıra zaman yolculuğumu yönlendirebiliyordum ama gerçekten önemli olduğunda, Sofia gibi, buz ve sis kaplı bir dağ yolunda direksiyon başına geçmiş gibiydim. Sürekli yoldan çıkıyor, ağaçlara çarpıyordum.

Yine de bu, benim denemeye devam etmemi engelleyemeyecekti. Bugün çok yaklaşmıştım. *Sofia tam oradaydı.*

Odama girer girmez, masamdaki not defterimi kaptım ve kız arkadaşımı kurtarma çabalarımın kaydını tuttuğum sayfaları çevirdim.

Bildiklerim şunlardı: Latin kökenli, aksanlı ve modern kıyafetler giyen Sofia Muniz, 1692 yılında Massachusetts Püriten kolonisinin çok beyaz, çok katı, çok tutucu dünyasında kapana kısılmıştı. Ayrıca görünmez olmak gibi bir alışkanlığı vardı ve her zaman bu durumu denetlemiyordu; o yüzden eminim ki Püritenler, bunun havalı bir parti numarası olduğunu ve şeytanla hiçbir ilgisi olmadığını düşünürdü. Üstelik onu oraya ben götürmüştüm ve kurtaramıyordum. Ne zaman ona yaklaşısam, günümüze geri dönüyordum, o olmadan.

Gözlerimle listeyi yukarıdan aşağı taradım. 1692'ye geri gitmeyi denemiştim. Biz oradan ayrılmadan hemen önceki zamana gitmeyi denemiştim. Onu gerçekten görmeye en çok yaklaştığım zaman olan bugün hakkında çabucak birkaç not ekledim.

Bugün farklı bir şey olmuştu. Kaybolduğu güne gitmek gibi bir niyetim yoktu ama oradaydım. Eğer oraya nasıl gittiğimi anla-

*16. ve 17. yüzyıllarda I. Elizabeth'in İngiliz Kilisesi'nde başlattığı reformist harekete karşı çıkan, ilkelerini "saflığı aramak" olarak tanımlayan bir Protestan doktrin ve ibadet şekli. (ç.n.)

yabilirsem, kendimi orada bulmak için her ne yaptıysam aynı şeyi yeniden yapardım...

Bugünün işini yarına bırakmamak gerekirdi. Gözlerimi kapadım, zaman akışını çağırdım.

Etrafımda yayılan bütün zamanı görmektense hissedebiliyordum. Zaman akışı, suyun üzerindeymiş gibi dönerek yayılan sicimlerden oluşuyordu. Belirli noktalarda sıkı düğümler vardı, bunlar gitmeme izin verilmeyen noktalardı.

Sicimlerin oluşturduğu örgünün içinde parlak kırmızı bir iplik vardı, bu Sofia'nın hayatıydı.

Parmaklarımı etrafında gezdirdim, dokunmamaya ve kendimi onun geçmişine çekmemeye dikkat ediyordum. En azından şimdilik. Geçmişinden kesitleri seçebiliyordum: Austin'deki evi, ailesi, arkadaşları, akademi. Ben. Onun sicimi, kucaklamış gibi benimkinin çevresine dolanıyordu.

Ve sonra geriye, çok hızlı ve sert bir şekilde doğruca 1692'ye gidiyordu. Tarihteki o nokta bir kara delik gibi görünüyordu, zaman akışındaki diğer her noktadan çok daha karanlıktı. Sofia'nın siciminin sonu orada bir yerlerde, boşlukta kayboluyordu.

Ona erişemiyordum.

Yine de gözlerimin göremediği şeyi ellerimin hissetmesini umarak, elimi o noktaya doğru uzattım. Yaklaşmak için kendimi kastım ve tenimde elektrik patlamalarına benzer keskin acılar hissettim. Dişlerimi sıktım, elimi yumruk yaptım ve zifiri karanlık girdaba yumruk attım.

Zihnimde parlak, canlı flaşlar çakıyordu, bir görüntüden diğerine o kadar hızlı geçiyordu ki küçük parçalar dışında bir şeyi aklımda tutamıyordum: elmas küpeli bir kulak, taze yeşil yaprakları olan bir ağaç, çarpan dalgaların sesi, kusmuk tadı, bir evin çatısı, duman kokusu, bir atın kişnemesi, elimde başka birine ait elin

hissi, avuçlarımdan kayan parmaklar... Düş kırıklığı içinde haykırdım, karanlıkta el yordamıyla yolumu bulmaya çalışıyordum ama zaman akışı varlığını reddediyor, beni dışarı itiyordu.

Zaman, benimle savaşıyordu; zaman akışı üzerinde sahip olduğum azıcık özdenetimi de kaybetmeden önce geri çekildim. Kollarım denetimimden çıkmış sallanıyordu ve parmaklarım hepsi birbirine dolanmış olan kırmızı, mavi, yeşil ve kahverengiden oluşan kalın bir sicimi kavramıştı ve zamanda başka bir ânın, yeniden gitmek istemediğim bir ânın, görüntüsünü gördüm.

Akademide Dr. Franklin'le ilk dersimi.

Hepimizin farklı güçleri olsa da, doktor bize onları denetim altında tutmanın temellerini gösteriyordu. Aynı ilkeler uygulanıyordu. Akademinin amacı her zaman bu olmuştu: topluma karışabilmeleri için öğrencilere ihtiyaç duydukları özdenetimi sağlamak. Bizi süper kahraman ya da benzeri bir şey olmamız için eğitmiyordu. Buradan çıkınca pelerin ve maskeler takmayacaktık. Doktor sadece dünyayı yok etmemeden, ona dahil olmamızı istiyordu.

Zamanda yolculuk yaptığımda, fiziksel olarak geçmişe gidiyorum ama kendimi bu âna çekmemiştim, bu âna itilmiştim. Kendimi geçmişin içine sokmak yerine, onu zihnimde oynayan bir film gibi görüyordum.

Hepimiz doktorun masasının çevresindeki plastik mavi sandalyelerde oturuyorduk. Hepimizde bir isim etiketi vardı, üzerinde "MERHABA, BENİM ADIM..." yazanlardan. Harold, adını o kadar küçük harflerle bastırmıştı ki okuyamıyordum. Öte yandan "Gwen" adının parlaması için fosforlu kalem kullanmıştı. Sofia, bir Sharpie kalem kullanarak yazmıştı adını ve "i" harfinin üzerindeki aksan işaretini eklemeye dikkat etmişti. Kalemi kaldırıp abartılı bir bilek hareketi yaptı, sonra suçluymuş gibi etrafına baktı, sanki böyle bir abartı utanılacak bir şeymiş gibi.

“Artık birbirimizin adlarını bildiğimize göre...” dedi Doktor, “Güçlerimizden söz edelim. Başlamak ister misin Harold?”

Dr. Franklin önce Harold’a döndü. Daha sonra bunu yapmayı, Harold’ın sessiz sözcüklerini aramadan önce diğerlerinin seslerinin odayı doldurması gerektiğini öğrenecekti. Yine de Harold gerekeni yaptı. “Hayaletlerle konuşuyorum.” Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

“Peki onlar karşılık veriyor mu?” dedi Ryan alaycı bir sesle. Doktor ona bir bakış attı.

“Evet.” dedi Harold sadece.

“Şey, *ben* daha işe yarar bir şey yapabiliyorum.” dedi Ryan. Elini havaya kaldırıp parmaklarını şıklattı ve hepimizin oturduğu mavi plastik sandalyeler kaymaya başladı. Harold çılgılık attı ve devrilmemek için sandalyesinin kenarlarına yapıştı. Gwen, ayaklarını kaldırdı ve çevresinde döndü.

“Teşekkürler.” dedi Dr. Franklin ve ses tonundan, “*Bu kadar yeter*” dediği açıkça anlaşılıyordu. Ryan, elini gelişigüzel salladı ve sandalyeler gürültüyle yerine döndü. Sofia dengesini kaybetti ve neredeyse düşüyordu; geçmişteki ben, onu kolundan tutup yakaladı.

Sofia tamamen görünmez oldu.

Kolumu aniden geri çektim, şoke olmuşum ama doktor sadece başıyla onayladı ve ona gülümsedi. Yeniden görünür olmasını bekledim ama olmadı.

“Benim sıram.” dedi Gwen ve saçları alev aldı, çıkarttığı kıvılcımlar parıldıyordu.

Herkes bana bakmak için döndü.

“Zamanda yolculuk yapabiliyorum.” dedim zayıf ve pe inandırıcı olmayan bir tonla. “Yani zamanda geri gidebiliyorum. Geçmişe.”

Herkes gücümü göstermemi bekliyordu. “Hadisene.” dedi Ryan sabırsızca.

Gözlerimi kapadım. Havalı bir şey yapmayı denedim.

Hiçbir şey olmadı.

Zaman akışında benim bakış açımdan, iki büküm oldum. Herkesi etkilemeyi çok istemiştim ama o zamanlar güçlerimi şimdiye kıyasla çok daha az denetleyebiliyordum. O yüzden Dr. Franklin’in küçümseyen bir tonda, “Bunun üzerinde çalışacağız.” demesi şaşırtıcı değildi, artık gergin değil öfkeliydim. Etrafı gerçekten kırmızı görüyordum, dünyayı sanki her şeyin üzerinde kırmızı bir film varmış gibi görüyordum ve bana o kanlı göleti anımsatıyordu. Başım dönüyordu ve birden geçmişe döndüm, büyükannemin dağ evindeydim. Köhneydi, dış duvarlarda marley karolar vardı ve yırtık pırtık halı tozlu ve üzerine ağır bir sigara kokusu sinmişti ve burası tüm dünyada en çok sevdiğim yerd. Gözlerimi açtığımda ön bahçede, pekancevizi ağacının altındaydım ve kar yağıyordu. Ayaklarımın altında ezilen karın çıkardığı sesi duyabiliyordum ve ileri adım attığımda havadaki soğukluğu hissedebiliyordum.

Şimdi bu anın bir gözlemcisi olarak, herkesin gördüğü şeyi görüyordum. Bir an oradaydım, bir sonrakinde yoktum. Ryan ayağa kalktı ve önceden oturuyor olduğum boş alanda elini salladı. “Bu senin numarandan daha havalı.” dedi Sofia, sonunda görünür olmuştu.

“Sandalyene geri dön.” dedi Dr. Franklin. “Ne zaman geri geleceğini...”

Tekrar ortaya çıktım, kollarım sallanıyordu. “Özür dilerim!” diye bağırdım Doktor geri çekilirken. Zamandaki kayma hızlıydı ve kafa karıştırıcıydı ve geri döndüğümde Dr. Franklin’in yüzüne yumruk atmayı istememiştim.

Fakat doktor sadece yanağını ovaladı ve kızarıklık hemen yok oldu.

“Bu hepimizin üzerinde çalışacağı şey.” dedi. “Özdenetim.”

Zaman akışının benden uzaklaştığını hissedebiliyordum ve geçmişimin bu ânının görüntüsü solmaya başladı. Zamana, ona son bir kez bakmama izin vermesi için yalvararak Sofia’ya baktım. Bu anıda beni göremeyeceğini bilsem de, ben ona dönerken yüzünü yana eğdi ve doğrudan bana bakıyormuş yanılsamasına neden oldu. Dudakları bir şey söylemek için aralandı ve kalp atışım hızlandı; olanaksız bir şekilde zaman ve uzay aracılığıyla benimle konuşuyormuş gibiydi.

Gözümü kırptım ve tek gördüğüm masam ve önümdeki açık not defterimdi.

Fakat Sofia’nın umutsuz bakışlarının görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum.

BÖLÜM 6

Phoebe

“Macera zamanı!” diye bağırdı annem, yatak odamın kapısını savurarak açarken.

Yatakta doğruldum. “Saat kaç?” diye sordum ama sözcüklerin ağzımdan tam olarak çıkıp çıkmadığından bile emin değildim. Daha çok *satkaç* gibi duyulmuştu.

“Bu güzel cumartesi gününde sabah saat yedi.” dedi annem, şarkı söyler gibi bir ses tonuyla. “Şimdi kalk çünkü bir maceraya atılıyoruz!”

Gerçekten uyanmaya başlarken gözlerimi ovuşturdum. Macera mı? Annem eskiden, Bo ve ben çocukken yaz tatillerinde sürekli bunu yapardı. Bu k çok ayrıntılı bir şekilde hazırlanmış planları yapar ve bunları bir sır gibi saklardı, rastgele bir sabah odalarımıza dalar ve, “Macera!” diye bağırdı. Gün içinde bizi ihtiyacımızın olacağı şeylerle sarıp sarmalar ve varış noktamıza kadar nereye gittiğimizi söylemezdi. Bazen limandaki bir tur ya da müze gezisi için şehre yapılan basit bir yolculuk olurdu. Bir keresinde, bavullarımızı gece toplamış ve bizi havaalanına götürmüştü ve Orlando’ya varıncaya dek Disney World’e gittiğimizi anlamamıştık.

Babam bu maceralara nadiren katılırdı, çalışması gerekiyordu ama gece kalmalı gidersek bize katılırdı ve onlar her zaman en

iyileri olurdu. Şimdi etrafıma bakıyordum ama koridorda bavul falan yoktu ve ayrıca eğer annem gizli gizli bavul hazırlasaydı fark ederdim. Yeniden yastığıma gömüldüm.

Annem yatağa oturdu. “Faneuil Fall’a gidebiliriz diye düşündüm.” dedi daha nazıkçe. “Alışveriş yaparız, belki şehirde akşam yemeği yeriz. Kız kıza.”

“Evet.” dedim. “Tabii. İzin ver giyineyim.”

Üzerime bir şeyler giydim ve merdivenlerden aşağı indim. Babam evdeydi ama çalışma odasının kapısı sımsıkı kapalıydı. Görüldüğü üzere o bu maceraya davet edilmemişti.

Kahvaltı için Bickford’ın yerine gittik ve annem “yuva sonunda boşaldıktan” sonra evi yenileme planlarından bahsetti. Ona Örümcük Adam filminin son filmini onunla değil arkadaşlarımla izlemeyi yeğleyeceğimi söylediğimde kızmış gibi yaptı; fakat ikimiz de onun sadece romantik komedileri ve Disney filmlerini izlediğini biliyorduk. Eğer bütün derslerden “A” alırsam, ki bu kaçınılmazdı, bir sonraki karnemi aldıktan sonra pediküre gitme planları yaptık.

“En son ne zaman bir macera günü yaşadık anımsıyamıyorum!” dedi annem neşeli bir şekilde, yeniden arabaya bindikten sonra otoyola çıkarken.

Ona baktım ama samimi görünüyordu. Yine de, gerçekten mi? Gerçekten en son ne zaman sürpriz bir macera günü yaşadığımızı anımsıyamıyor muydu? Çünkü ben anımsıyordum. Bo, liseye başlamadan önceki yazdı ve ortaokulun sadece bana kalmasını iple çekiyordum. Annem bir salı günü odalarımıza dalmış, bizi arabaya bindirmiş ve sadece yaşamamızın en güzel yemeğini yiyeceğimizi söylemişti. Sahil boyunca kuzeye doğru ilerlemiştik

ve birkaç saat içinde Maine, Portland'daki bir ıstakoz teknesinin dışında park etmişti.

Fakat tekneye binememiştik. Annemin niyeti botla açılmak, birkaç ıstakoz tuzağı çekmek ve o güne kadar akşam yemeğinde yediğimiz en taze ıstakozu yemek ve babam için eve fazladan götürmektir.

Ama Bo, denize açılmayı reddetmişti.

Bu çok tuhaftı. Daha önce de tekneye binmişti. Önceden balık tutmayı severdi. Ama limanda kendini tamamen kaybetmişti, kalp krizi geçiriyormuş gibi göğsünü tutuyordu ve kesinlikle ahşap iskele köprüye tek bir adım atmayı bile reddediyordu. Annem onunla konuşmaya çalıştığında, sanki sağır olmuş biriyle konuşuyormuş gibiydi. Tekne biz olmadan açılmıştı ve annem bizi geri götürmeden önce sıradan bir balık restoranında öğle yemeği yemiştik, Bo'nun kendini kaybetmesinden bir daha söz etmemiştik.

Bu olaydan sonra bir daha başka bir "macera" olmamıştı.

Faneuil Hall hıncahınç doluydu. Hava sonunda ısınmaya başlamıştı ve herkes sanki kışın tutsaklarıymış ve havadaki özgürlüğü tadabiliyormuş gibi etrafta dolaşıyordu. Alışveriş dükkânlarının arasında büfeler ve el arabaları vardı, satılan elişleri ve giysiler, atıştırmalıklar ve hatıra eşyalarının bir karışımını oluşturuyorlardı. Canlı bir heykel eğildi ve onu daha yakına çekmeye çalışarak anneme yapay bir çiçek uzattı. North Market binasından başladık ve ben onu bana kırmızı plastikten yapılmış kalp şekilli gözlüğü almaya ikna etmeye çalışırken annem bana kedigözü çerçeveli mavi güneş gözlüğünü aldı. Ayakkabıları denerken gereğinden fazla zaman harcadı ve beni de ona katılmaya zorladı fakat, arkadaşım Jenny bu yüzden benim ucube olduğumu düşünse de, ayağımda ne olduğunu aslında umursamıyordum.

“Şey...” dedi annem yazlık elbiseler satan küçük butiğe ilerlerken. Babamı taklit ederken sesi bir oktav düştü. “Patriots için ne diyorsun?”

Kendimi tutamayıp kakhaha attım. Birçok insan sohbet etmek için hava durumunu kullanırdı. Babamsa futbolu. Super Bowl’un” neredeyse iki ay önce olmasının bir önemi yoktu; o zaman gelecek yılın sezonu konuşulabilirdi.

Annem omzuma vurdu. “Hadi, kızım, bana neler olduğunu anlat.”

“Hiçbir şey olmuyor.” diye güldüm askıdan bir elbise çekip asla giymeyeceğimi bilmeme rağmen üzerime tutarak.

“Okul iyi gidiyor mu?”

Elbiseyi geri koydum. “Evet, sanırım. Yani AP”” sınavları bu sene daha zor.”

“Harika iş çıkarıyorsun, biliyorsun değil mi?” Annemin sesi artık daha yumuşak, daha ciddiye. “Bunu yeterince söyleyemiyorum ama öylesin.”

Omuz silktilim. “Bir bursa ihtiyacım var.”

Annem inkâr etmeye çalışmadı. Burs olmadan, seçeneklerim öğrenci kredisi alarak borca girmek ya da bir üniversiteye geçiş yapmadan önce bir bölge üniversitesinde birkaç yıl geçirmekti, ki ikisi de çekici seçenekler değildi. Kaçmak istiyordum. Mümkün olduğu kadar uzağa gitmek istiyordum. Neresi olursa olsun. Sadece kimsenin beni gerçekten tanımadığı bir yere gitmek istiyordum. Çevremdeki herkesin kim olduğuma dair bir fikri vardı. Kendimi kendi koşullarıma göre tanımlamak istiyordum.

*ABD’de her yıl düzenlenen Amerikan futbolu ligi Amerikan Ulusal Futbol Ligi’nin “süper kupa”yı getiren şampiyonluk maçdır. (ç.n.)

** Advanced Placement (AP): İleri Düzey Yerleştirme Programı olarak da adlandırılan bu program öğrencilere, lisedeyken üniversite düzeyindeki dersleri alma ve bu derslerden üniversitede muaf olma olanağı sağlar.

“Eyaletten gitmeyi gerçekten çok istiyorum.” dedim.

Annem kaşlarını çattı. “Göreceğiz.”

İç çektim ve mağazadan uzaklaştım. Alışveriş yapmak artık kulağa o kadar da çekici gelmiyordu. Yeni bir yaşama kıyasla yeni bir elbise neydi ki?

Uzaklaştığımı fark ettiğinde annem bana yetişmek için yavaşça koştu. “Peki ana dal olarak ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Planın var mı?”

Hayır! Çılgılık atmak istiyordum. Hayır. Nasıl yapacağımı bildiğim her şeyi yapıyordum, APdersleri alıyordum, SAT” için çalışıyordum ve başvurularımda iyi görünecek program dışı dersleri seçiyordum. Ama bütün bu çabalar karşılığını verdikten sonra ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Üniversite seçmek şöyle dursun bir ana dal bile seçmemiştim. Sadece yaptığım her şeyin buradan gitmek anlamına gelmesini umuyordum. Neresi olduğu umurumda değildi. Sadece gitmek istiyordum.

“Bilmiyorum.” dedim.

Annem dudağını ısırdı, sanki bana bir köpek yavrusunun öldüğünü ya da benzeri bir şey söyleyecekmiş gibi yüzü düştü.

“Ama tatlım, yakında bir karar vermen gerekecek.”

“*Bilmiyorum.*” dedim, istediğimden daha sert bir tonda. “Zamanım var.”

“Eğer bu konu hakkında konuşmak istersen ya da başvurularında veya herhangi bir şeyde yardıma ihtiyacın olursa, biliyorsun ki bana veya babana sorabilirsin.”

“Tamam.” dedim belli belirsiz bir şekilde.

Annem saçımı okşadı. “Seninle gerçekten çok gurur duyuyorum.” dedi. “Çok kendine güvenen bir kızsın. Senin için endişelenmeme gerek yok.” Son sözcükte belli belirsiz bir vurgu vardı.

* SAT (Scholastic Aptitude Test) Eğitim Yetenek Testi. Amerika'da üniversite eğitimi almak isteyen tüm dünyadan öğrencilerin girmesi gereken bir sınav. (ç.n.)

Quincy Market'a girdiğimizde, annemin aklına öğle yemeği için harika bir fikir geldi: Her birimiz üç farklı yerden en az üç farklı şey yiyecektik. Ben simit şeklinde pizzayla başladım ve annem Starbucks kaptı, ki bu çok sıradandı çünkü ikimiz de nasıl olsa Starbucks'a gideceğini biliyorduk. Ben bir fırından çörek aldım ve annem de yanındaki bir kahve dükkânından şekerleme aldı. Ana yemek olarak, büyük bir kâse peynir soslu makarna aldım ve dipsos standı üzerinde hak iddia ettim.

"Ah, hadi ama." dedi annem ben kaşığımı kâseye daldırırken. "Ben de biraz ısmarlayacağım."

"Üç farklı şey demiştin." dedim, "Üç farklı yerden." Kaşığımı yaladım.

Annem dilini çıkardı ama beni bir el arabasına sürüklerken ve kavrulmuş kuruyemiş alırken sırtıyordu.

"Peynirli makarna kadar iyi değil." diye dalga geçtim.

Annem bana kaşlarını çatarak baktı ama beni bir dondurmacıya doğru çekiştirirken gülüyordu.

"Yeter artık, tıka basa doydum!" dedim, itiraz edermiş gibi yaparak.

"Oyunu nasıl oynaman gerektiğini öğrenmelisin." dedi annem. "Hafif bir şeyler ısmarla ki tatlıya yer kalsın."

Bir şey almamaya çalıştım ama annem yine de bana kurabiye-li dondurma aldı. Gerçekten doymuştum ama en sevdiğim dondurmayı anımsadığını görmek çok güzel bir duyguydu.

"Onun tadı berbat, bu arada." dedim annem maviyemişli dondurma topunu yalarken.

"Benim çocuğumun nasıl olup da orman meyvelerini sevmediğini hiçbir zaman anlayamayacağım."

"Çilekleri severim."

"Onlar sayılmaz."

Bir süre sonra, sonunda eve doğru yola çıktık. Arabanın arka koltuğu poşetlerle doluydu, annem şekercede biraz kendini kaybetmişti; ikimiz de dondurma ve mutluluğa doymuştuk. Ona her zaman söylemek istediğim ama bir şekilde anlatmadığım her şeyi anlatmaya başladım, örneğin, Jenny ve Rosemarie'yle liseden sonra arkadaş kalamayacak olmaktan korktuğumu anlattım. Çünkü Rosemarie burada kalmak istiyordu, ben seyahat etmek istiyordum ve Jenny de muhtemelen deniz biyolojisinden mezun olacak ve California'ya taşınacaktı.

Annem eve giderken bana yaşam değiştiren önerilerde bulunmuyordu ya da benzeri bir şey yapmıyordu. Çoğunlukla dinliyordu. Ailenin kendine güvenen çocuğu olabilirdim ama en azından bir araba yolculuğunda öyle olmak zorunda değilmişim gibi davranmak güzeldi.

Eve varmak üzereyken fark ettim ki, Bo olmadan yaşam hep böyleydi. Sessizleştım ve annem bizim sokağa dönerken pencereden dışarı baktım, düşüncelerim öyle bir yaşamın bedelinin ne olacağına takılmıştı.

BÖLÜM 7

Hafta sonunun büyük kısmını odamda, Sofia'yı kurtarmanın bir yolunu bulmak için zaman akışını inceleyerek geçirdim. Yolculuk yapmak için zamanın bir siciminden anları seçmeli ve kendimi o zamana çekmeliydim. Sofia'ya ulaşmak için, parmaklarımı onun kırmızı siciminin sonuna dolamalıydim fakat o ip 1692'deki Pear Adası'nı kapsayan girdapta kayboluyordu. Siciminin bir kısmını görebiliyordum ama sonunu, onun olduğu yeri göremiyordum.

Fakat ya sicimin *orada* olan kısmını yakalasaydım? Eğer orta kısmı çekseydim, *onu* geçmişten çekip bana geri getirebilir miydim?

Bu... Bu işe yarayabilirdi. Sofia'nın kırmızı ipini buldum, ona doğru uzanırken ellerim titriyordu. Sicime dokunduğumda, geçmişten görüntüler görecektim. Daha kuvvetli çekersem, kendimi o zamana geri götürecektim. Fakat biraz çekip çabucak bırakırsam belki Sofia'nın sicimini gevşetebilir ve 1692'yi yutan türbülanslı kara deliğin içinden çekebilirdim. Eğer onun bana gelmesini sağlayabilirsem benim gidemememin bir önemi olmazdı.

Derin bir soluk aldım. Hızlı hareket etmeliydim; eğer geçmişe çekilirsem değerli zamanımı boşa harcamış olacaktım.

Bir zaman yolcusunun zamanı boşa harcamak hakkında endişelenmesi ironisini düşünmemeye çalışıyordum.

Bütün dikkatimi zamanda bir âna, sicimin bir kısmına verdim. Kendimden kuşku duymadan önce, sicimi yakaladım, hızlıca geri çektim ve olabildiğince hızlı bir şekilde bıraktım. Büzüldüğünü görebiliyordum ve sonra...

...Geçmiş *görüyordum*. Kendimi zamanda fiziksel olarak çekmeye alıştım ama olduğum yerde duruyor ve geçmişin zihnimde bir film şeridi gibi geçmesini izliyordum.

Yılın başındaki bir seanstı. Dr. Franklin birbirimizi daha iyi tanımamız için bir oyun oynatmaya çalışıyordu. Bağırarak şöyle bir şey söyleyecekti: “Eğer ağustostan önce doğduysanız ayağa kalkın ve ağustosta ya da daha sonra doğduysanız yerinizde oturun!” ya da, “Tatilde sahile gitmeyi tercih ediyorsanız zıplayın ama eğer tatilinizi dağlarda geçirmeyi tercih ediyorsanız, kollarınızı sallayın.” Ryan’a tüm bunlar aptallıkmiş gibi görünüyordu ama diğerleri eğlenceli bulmuştu.

Şimdi bize sırttan doktoru *görüyordum*. Onu gülümserken görmeyeli uzun zaman olmuştu.

“Eğer ailenizdeki en büyük çocuksanız...” dedi, “Ayağa kalkın. Eğer en küçükseniz yere oturun. Eğer ortanca çocuksanız, zıplayın. Ve eğer tek çocuksanız, sandalyenizin üzerine çıkın!”

Bu görüntüdeki ben zıplıyordu, hevesle etrafına, diğerlerinin ne yaptığına bakıyordu. Ryan ayağa kalkmaya tenezzül etti sonra sandalyeyi çevirdi ve sanki bunun için çok fazla çaba sarf etmiş gibi esneyerek üzerine çıktı. Gwen, kendini külçe gibi yere bıraktı ve Harold, küçük ve sessiz Harold, oradan oraya zıplamaya başladı. Odayı kahkaha sesleri doldurdu; hiçbirimiz onu daha önce böyle gülünç bir hâlde görmemiştik.

Fakat daha önce hiçbirimiz Sofia’yı da bu kadar üzgün görmemiştik. Ne yapması gerektiğini bilememişti; çünkü eskiden ortanca çocuktu ve şimdi ise tek çocuktu. Şeffaflaşp gözden kay-

bolmadan önce yüzüne yerleşen derin kederi sadece bir an için görebilmiştim.

O ânı görüntüden silmek için kafamı sertçe salladım. Zaman akışına baktığımda planımın en azından biraz işe yaradığını gördüm. Sofia'nın sicimi daha gevşekti ve zaman akışının içinde belli belirsiz hareket etmişti. Ama bu küçük zafer, melankoli yüzünden biraz dağılmıştı, Sofia'nın grup içinde ailesinden söz etmesine dek geçen sürecin ne kadar uzun olduğunu anımsamadan edemiyordum ve bana, özel olarak, isminden daha kişisel herhangi bir şey söylemesi daha da uzun zaman almıştı.

Ailesinin cenazesinin olduğu haftayı Sofia görünmez ve sessiz geçirmişti. Babası ise sarhoş ve sessizlikten uzaktı. Kızgındı, çok kızgındı çünkü karısını ve kızlarını kaybetmişti ama anlamadığı şey Sofia yaşıyor olsa bile onu da kaybetmiş olduğuydu.

Sofia'nın onunla kalmaktansa Akademide yaşamış olmasından memnundum.

Yaşıyordu. Yaşamış değil. Yaşıyordu.

Kendimi, anıları bir kenara itmeye zorladım. Yapılacak şeyler vardı.

Zaman akışında kırmızı sicimi çekebileceğim başka bir nokta seçtim. Sicimi tutup mümkün olduğunca hızlı bir şekilde çekerken kendimi anılar için hazırladım. Harold'ın on altı yaşına girdiği günkü, ki buna hepimiz çok şaşırıyorduk çünkü hâlâ on iki yaşlarında görünüyordu; ortak odayı görmeden önce Gwen ve Sofia'nın seslerini duydum. Doğum günü hafta sonuydu ve Gwen ile ben hafta sonlarını genellikle evde geçirsek de bu sefer kalmaya karar vermiştik çünkü Gwen, Harold için bir parti vermek istemişti.

Gwen, Sofia, Ryan ve ben, büyük bir masanın etrafında otuyorduk, Harold ise uzak bir kenarda hayaletleriyle konuşuyordu.

“En sevdiği kitaplar *Harry Potter* serisi.” dedi Sofia alçak bir sesle.

“Buradan yola çıkabilirim.” dedi Gwen. “Belki Hogwarts’tan gelmiş gibi görünen bir mektup yazar ve kapısının altından atabiliriz.”

“Sıkıcı.” dedi Ryan ağır ağır konuşarak.

Gwen ona gözlerini devirdi. “Peki o zaman senin önerin ne?”

Ryan miskin miskin geriye yaslandı. “Hey, Harold!” diye seslendi.

“*Quidditch*” oynamak ister misin?”

Harold’ın bütün yüzü aydınlandı.

Görüntü zihninden siliniyordu ama sonrasında neler olduğunu anımsamak, yüzümde bir gülümseme bırakmıştı. Ryan haklı çıkmıştı, eğer güçlerimiz varsa, neden onları kullanmayacaktık ki? Sofia dört tane saplı süpürge aşırı, Gwen sahil eşyaları dolabında voleybol topları bulmuş ve Harold, Ryan ve ben avluya çıkmıştık. Ryan süpürgelerle uçmamız için telekinezi gücünü kullanmıştı ya da daha doğrusu bir yerde süzülme ya da yavaşça geriye girmek için, çünkü hâlâ yeteneğini çok fazla kontrol edemiyordu. Biraz çabıyla gerçek bir *quidditch* oynamayı başarmıştık. Kısmen de olsa. Yine de komik ve eğlenceliydi.

Doktor neler yaptığımızı görmek için dışarı çıktığında Ryan, doktorun altın dolmakalemini ön cebinden havalandırarak çekmiş ve bir *snitch**** olarak kullanmıştı. Sanırım onu, Harold’ın yakalamasını sağlamıştı; Ryan o zamanlar bu kadar pislik değildi. Fakat Ryan, yine Ryan’dı o yüzden kullandığımız topun Harold, kalemi havada yakalar yakalamaz ona çarpmasını sağlamıştı. Harold, yerdeki yumuşak çimenlere düşmüş ve kahkahalara boğulmuştu.

* Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu. İngiliz yazar J.K. Rowling’in yazdığı *Harry Potter* serisindeki cadılık ve büyücülük eğitimi veren kurgusal okul. (Ed. notu)

** *Harry Potter* kitaplarında geçen kurgusal bir spor dalı. (ç.n.)

*** *Quidditch* oyununda kullanılan üçüncü ve en küçük top, golden snitch. (Ed. notu)

Görüntü solarken, zaman akışı odaklanmaya başladı. Sofia'nın sicimi biraz daha yakındı ama yeteri kadar değildi. Sonu hâlâ 1692'nin üzerinde dönen kara noktanın içinde sıkışıp kalmıştı. Çabuk davrandım ve sicimin arasından bir başka an seçtim, onu yakalayıp örgünün içinden çekerken adeta bir kobra gibi saldırdım.

Ryan, Harold ve ben, bataklıkta takılıyorduk. Harold şort giyiordu; hâlâ yaz sonuydu. Ryan konuşmaya başladığında bu anının akademinin ilk günlerine ait olduğunu fark ettim, dersler henüz başlamamıştı, herkes daha yeni yerleşiyordu.

"Daha önce bunun gibi üç tanesine gittim." dedi taşları bir yığın haline getirirken. Onları bataklığa atmaya başladı, kuşları nişan alıyordu.

"Üç derken?" diye sordum.

"Bunun gibi okullar." Akademi gibi başka okulların var olduğunu bile bilmiyordum.

"Sen?" diye sordu.

"Benim ilk."

"Benim de." dedi Harold alçak bir sesle, kafası hayaletlere tepki olarak seğiriyordu.

"Bu yer oldukça havalı görünüyor." diye kabul etti Ryan. "En son gittiğim yerden daha güzel. O yer hapishane gibiydi."

"Bakın." Harold, akademiye doğru yolun aşağısını işaret etti. Siyah bir kamyonet daire şeklindeki park alanına giriyordu.

"Bizim sınıfımızdalar." dedi Ryan. Kıkırdadı; attığı son taşla neredeyse bir saksığanı vuruyordu.

Önce daha kısa boylu olan kızı gördüm ve hemen ilgi odağı olmayı seven bir kız olduğunu anladım. Bu Gwen'di, siyah saçına parıldayan tokalar takmıştı, saçlarının uçları kırmızıya boyanmıştı ve gömleğinin yakası o kadar açıktı ki olduğum yerden göğüsleri-

ni görebiliyordum. Ayrıca gücünü de gösteriyordu, sanki çok büyük bir olay değilmiş gibi avuçlarında küçük alevler çıkarıyordu.

Ve tam kafamı çevirecekken, Sofia'yı gördüm.

Ve sonra görmedim.

Öne doğru eğilip onu bulmaya çalışırken, iki saniyeliğine aptal kuşlardan söz etmesini engellemek için Ryan'ı neredeyse bataklığa itecektim. Sadece bir saniyeliğine görünür olmuştu ama o saniye yeterliydi, zihnime kazınmıştı. Gwen her zaman fark edilmek isteyen türde bir kızdı ama Sofia onun tam tersiydi. Sessiz yerleri, gölgeleri ve kenardan izlemeyi severdi. Benim ya da aslında hiç kimsenin onu fark etmesini *istemezdi*... Dolayısıyla onu daha fazla fark ediyordum.

Anı göz açıp kapayıncaya kadar geçip gitti. Onu bu şekilde, ilk defa görmek kalbime, ona neden ilk görüşte âşık olduğumu anımsattı. Garip, acı verici bir yumru boğazımda düğümlendi ve yutkundum. Duygularımı kontrol etmeliydim yoksa zaman akışının kontrolünü kaybedecektim.

Görünüşe göre bir kez daha iyice çekmek Sofia'nın siciminin sonunu 1692'den çıkaracaktı. Bunun geçmişte ona ne yaptığından emin değildim, onu eve geri getirmek için zamanı onun etrafında yönlendirdiğimi hissediyor muydu? Ama bu, yapmak için aklıma gelen tek şeydi.

Uzandım ve kırmızı sicimi tekrar kavradım, karşıma çıkacak anıya hazırdım.

Gwen heyecandan yerinde duramıyordu. "Zaman neredeyse geldi!" diye bağırdı Sofia'yı arkasından çekiştirerek, hepimizi dışarı çıkarırken. Dr. Franklin de neredeyse onun kadar heyecanlı görünüyordu. Işıklar söndükten uzun süre sonra sahile gidiyorduk, Virginia'da bir yerden ateşlenecek ama buradan görülebilecek olan bir NASA roketini izleyebilmemiz için özel bir izin

almıştı. Gwen bilim meraklısı değildi ama ateş gücüne takıntılıydı ve roketin uzaya gidişini izleme fırsatı için yalvarmıştı.

Gece donduruculuğun ötesindeydi. Şişme mont, bir kapüşonlu *sweatshirt* ve onun altında da iki tane gömlek giyiyordum ama yine de soğuktu.

Yanımda, Sofia'nın titrediğini fark ettim, o yüzden kapüşonlumu çıkarıp ona uzattım. Bu, bilirsiniz, biz bir şey ya da her neyse o olmadan önceydi ama kapüşonluyu kabul etti ve üzerine geçirdi, kolları bileklerinden sallanıyordu. Üzerine gülünç bir şekilde büyük geliyordu ve kolların uçları rüzgârda uçuşuyordu.

"Teşekkür ederim." dedi, hâlâ sallanıyordu o nedenle kapüşonlunun kolları sırtına çarpıyordu.

Ve ne diyeceğimi bilemiyordum; çünkü ben bir aptaldım o yüzden sadece dikildim ve sırttım.

"Belirtilen zamana beş dakika kaldı!" diye bağırdı Gwen, ceptelefonuna bakarak. O ve Dr. Franklin sahilde heyecanla bekliyorlardı. Harold ,hayaletlerinden biriyle gevezelik ediyordu ve Ryan, ceptelefonuyla oynuyordu, olanlar umurunda değildi.

Sofia ve ben gruptan uzaklaştık. Dikkat çekmeyecek ama kendimizi yalnız hissetmemizi sağlayacak kadar uzağa çekildik.

"Teşekkür ederim." dedi tekrar.

"Önemli değil." dedim, montumun fermuarını çekerken.

"Hayır, demek istediğim... Nazik davrandığın için." dedi. "Sadece şimdi için değil, genel olarak."

Kafasını kaldırıp bana baktı ve o kadar heyecanlanmışım ki ne diyeceğimi ya da yapacağımı bilmiyordum. Ben ona bakakalmışken göz bebekleri şeffaflaştı. İlk defa o zaman fark etmiştim ama o andan sonra her zaman farkında tlyak. Her şeyden önce Sofia'nın her zaman gözleri görünmez oluyordu. Göz bebekleri aniden yok olup beyni ya da herhangi bir şey ortaya çıkmıyordu,

hayır, dünyanın lazerle odaklanarak yeri saptanmış yansıması gibi olmuşlardı.

Ve arkasında okyanus ve gökyüzü olduğu için, gözlerinin içini onlar doldurmuştu.

Bakmaya devam ediyordum ve gözleri tüm o yıldızlarla parlıyordu ve sonra bütün yıldızlar yine dalgalardan yansıdı. Şeffaflık irislerine yayılıyordu. Ay ışığı kirpiklerinde dans ediyordu.

Elini tuttum.

“Gitme.” dedim.

Bunun üzerine gözlerini kırptı, yıldızlar kayboldu ve o geri geldi.

Arkamdan bir şimşek çakma sesi geldi ve döndüğümde Gwen'i saç telleri elektriklenmiş kıvılcımlar saçarken gördüm, teninde alevler cızırdıyordu.

“Biraz azaltsana.” diye yakındı Ryan.

“Neredeyse geldi!” diye bağırdı Gwen, onu umursamayarak.

Sofia bana yaklaştı. Ve diğer herkesin gözü roketin üzerindeyken, benim dudaklarım onun dudaklarıyla birleşti.

BÖLÜM 8

Gözlerimi açtığımda, bütün vücudum titriyordu. Bu anıları tekrar yaşamak, zihnimi bulandırıyor.

Ama eğer zamanı tekrar öğrebiyorsa buna değdi. Önümde yayılan kaotik ama güzel zaman akışına baktım. Kırmızı sicimde yaptığım üç küçük büzgüyü görebiliyordum. Bir kez daha denemek için uzandım ama izlerken bile Sofia'nın geçmişinin kırmızı sicimi örgü boyunca düzleştirdi ve tekrar pürüzsüz bir çizgi halini aldı. Sofia'nın siciminin son kısmını girdaptan çekmeye dair bütün umudum göz göre göre yok oldu.

Zaman kendini düzeltiyordu ve Sofia'yı bu şekilde kurtarmayacaktım.

Sandalyeden kalktığımda sendeledim, neredeyse düşecektim. Anıların yükü beni aşağı çekiyordu ve eğer Sofia'yı kaybedersem, ne kadar çok şeyi kaybedeceğimi anımsatıyordu.

Ama yine de, başka bir vuruş isteyen bir uyuşturucu bağımlısı gibi, tekrar zaman akışına dalmak ve daha fazla anı yaşamak istiyordum. Akışı neredeyse geri getirmiştım ama onun yerine kendimi uzanmaya zorladım.

Geçmişe dalmak tehlikeliydi. Bunu bilmek için zaman yolcusu olmanıza gerek yoktu. Ama bundan da öte, sadece anılarla yetinmeyi kabullenemezdim. Onun zihnimde taşıdığım görüntüsünü değil, *gerçek* Sofia'yı kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım.

Of! Temiz havaya ihtiyacım vardı.

Eskiden pazar günlerinden nefret ederim. Pazartesi gününe ve sorumluluklara hep fazla yakın olmuştu. Fakat akademiye geldiğimden beri pazar günleri haftanın en sevdiğim günü olmuştu. Bu günler, ailemin evinden buraya, ait olduğum yere ve Sofia'ya döndüğüm günlerdi.

Yatak odamdan çıkarken, birinin, büyük olasılıkla Ryan'ın, ortak odada gürültülü bir video oyunu oynadığını duydum. Televizyondaki özellikle gürültülü olan bir patlamayı bir küfürler silsilesi takip etti, bu kesinlikle Ryan'dı. Dışarı çıktım. Sessizlik istiyordum. Okyanusa ihtiyacım vardı.

Massachusetts'in sahil şeridinde büyüdüğüm için, Atlas Okyanusu'ndan hiçbir zaman çok uzaklaşmamıştım. Ama akademiye taşınana kadar suya bu kadar yakın olmaktan pek hoşlanmıyordum. Sofia, beni kumda yürüyüş yapmaya götürünceye dek.

Sahile inince ayakkabılarımı çıkardım. İnatçı ot kümeleri olan kumlu toprak yerini kumsala bırakırken rüzgâr gömleğimi savuruyordu. Havadaki taze ve saf tuzu içimde hissediyordum ve okyanusun dalgaları karanlık düşüncelerimi bastırıyordu.

Buraya en son Sofia'yla birlikte gelmiştim. O gün hava soğuktu, rüzgâr havayı daha da keskin hale getirmişti. Karanlık fırtına bulutları okyanusun üzerinde kabarıyordu ve dalgaların uzak köşesinde şimşekleri görebilmemize rağmen, bulunduğumuz yerde yağmur yağmıyordu. Sofia, denizi saatlerce izleyebilirdi ama o gün sevimli mavi dalgalar yoktu ve her şey çırpıntılı ve griydi, dalgalar sanki kendilerini okyanustan kurtarmak istercesine çırpınıyordu.

Gidebildiğimiz kadar kuzeye, kumsalın yerini sonunda bir deniz feneri olan taşlı tepeye bıraktığı noktaya kadar gitmiştik. Sonra dönmüş ve güneye doğru yürümüştük, akademiye geçip, adanın sonundaki keskin noktaya gitmiştik.

“Annem kumsalı severdi ama güneşten nefret ederdi.” demişti Sofia, yüzünü bulutlu gri gökyüzüne kaldırarak.

“Demek ki burası onun için mükemmel bir yermiş.”

Sofia gülümsemişti. Ama bir terslik vardı ve yüzündeki gülümseme neredeyse hemen kaybolmuştu.

Ailesine ne olduğunu ona sormak istemiştim. Genelde onlar hakkında fazla konuşmazdı, sadece öldüklerini söylerdi. Bana baktığında sanırım sormadığım soruları görebilmişti.

“Trafik kazası.” demişti.

“Anlatmak zorunda değil...”

“Sorun değil. Dr. Franklin bu konu hakkında konuşmam gerektiğini söylüyor. Ve olay bir süre önce oldu. Neredeyse bir yıl önce.”

Dalgalar yükseliyordu; soğuk tuzlu su ayaklarımıza vuruyordu ve Sofia şaşkınlıkla nefesini tutmuş ve beni sahile doğru çekmişti.

“Sarhoş şoför.” diye eklemişti bana bakmadan.

“Üzgünüm.” demiştim.

“Bu konu hakkında ne hissetmem gerektiğini hiç bilmiyorum.” diye itiraf etmişti. “Görünüşe göre doktor suçlu hissettiğimi düşünüyor ama öyle hissetmiyorum. Benim hatam değildi. Bazı insanlarda hayatta kalma suçluluğu duygusunun yer ettiğini biliyorum ve sanırım bazen öyle hissediyorum, ‘Neden ben hayatta kaldım ama onlar öldü?’ gibi... Ama olay hakkında asıl hissettiğim şey bu değil.”

“Asıl hissettiğin şey nedir?” Onu dikkatle izlemiştim, görünmez olup olmayacağını merak ediyordum, olmamasını umuyordum.

“Boşluk.” demişti Sofia.

Dalgalar yükseliyor, hava daha da soğuyordu. Rüzgâr sanki bizi ayırmak istiyormuş gibi keskindi.

“Hadi içeri girelim.” demişti Sofia, omuzlarını ovuşturarak.

Telefonumdaki saate bakmışım. “Mutfaklar kapalı.” diye sızlandım. Akşam yemeğinden sonra, ışıklar sönünceye dek her zaman açık kalan mutfaklarda atıştırmalıklar olurdu. Genellikle, meyve ve *granola*... Yani sağlıklı şeylerle dolu olurdu ama Ryan neredeyse her zaman laf ebeliği yapıp cips almayı başarırdı. İstediklerini elde etmede her zaman çok iyiydi.

“Hadi!” demişti Sofia. “Sana bir şey hazırlayacağım.”

Mutfaklar yasak bölge olmasa da, ışıklar sönmeden hemen önce orada olmak, kurallara karşı çıkmak gibi geliyordu. Öğrencilerin yemek pişirmesine izin verildiğini sanmıyordum ama Sofia bir yumurta kutusu çıkarıp, bir tencere suyu kaynatırken ve üzerine bir tutam tuz ekerken kimse bizi durdurmaya gelmemiştii.

“Kız kardeşlerim ve ben bunlara ‘hayalet yumurtalar’ derdik.” demişti Sofia.

“O hâlde Harold, onlara bayılır.” diye yanıt vermişim, komik olmak için fazlasıyla çabalayarak.

Sofia yine de sırtıtmıştı. “Piştiklerinde aldıkları şekil yüzünden böyle deniyor.” Su ancak kaynamaya başlamıştı ve Sofia hızla hareket ediyordu. Tahta bir kaşıkla suyu karıştırmış, kapta küçük bir hortum yaratmıştı sonra tek elle bir yumurta kırmıştı. Sıcak suya değeri değmez, yumurta dönerek ortaya toplanmış, şeffaf kısımlar hemen beyaza dönmüş ve sarısını sarmalamıştı. Görüntüsü... Kırılmıştı. Güzelidi.

“Gördün mü?” demişti. “Hayalet yumurtalar.”

Ve haklıydı. Pişen yumurta gerçekten de suda süzülen küçük bir hayalet gibi görünüyordu.

Bir dakika sonra, yumurtayı bir el kevgiriyle kaynar sudan çıkarmış, bir tabağı koymuş ve tuz ve karabiber ekeyerek bana uzatmıştı.

“Küçük kız kardeşim sarıları dürter ve ‘Yumurtaları kanatıyorum!’ diye çılgılık atardı.” demişti. “O biraz acımasızdı.”

“Mımm, hayalet kanı.” demiştim çatalımı yalayarak.

Ve bana gülümsemişti ama bu hüzünlü bir gülümseme idi. Onları özlüyordu. Akademideyken hepimizin ailelerimizi özlediğimizden farklı bir şekilde özlüyordu. Onları çok daha derin bir şekilde özlüyordu; çünkü onları bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. O, onları terk ettiği için değil; onlar onu terk ettiği için.

Sofia ve ben, aile hakkında çok fazla konuşmuştuk. Başlangıçta değil ama. Sofia, ailesini kalbine saklamıştı, bir sır gibi saklamıştı ama en sonunda açılmıştı.

“Carmen benden iki yaş büyüktü.” demişti bana, kapının üzerinden atladıktan sonra yürüyüş yolunda beraber yürürken. Biz yanından geçerken bataklıktaki bir turna bizi izliyordu. “Ve Maria’yle aramız sadece on bir aydı. İnsanlar anneme, Maria ve benim İrlanda ikizleri’ olduğumuzu söylerdi ama annem bunun anlamını bilmediğinden onlara karşı çıkar, ‘Hayır, hayır, biz Latin’iz, İrlandalı değil,’ derdi.”

Kahkaha atınca turna uçup gitmişti, uzun bacaklarından damlayan sular parıldayan kristallere benziyordu.

“Onları özlüyorum.” demişti alçak bir sesle. Bana biraz daha yaklaşmıştı ve elime dokunmuştu, sanki benim de gitmediğimi kendine inandırmak ister gibiydi. Onlar gibi...

“Carmen her zaman anne gibi olmaya çalışırdı, annem etrafı tayken bile.” diye devam etmişti. “Bebek büyütmeyle ilgili bilmesi gereken ne varsa biliyormuş gibi davranırdı. Ve Maria...” Sofia kahkaha atmıştı. “Maria her zaman işleri onun için daha da zorlaştırırdı, biliyor musun? Mesela Carmen, Maria’ya sebzele-

* Aralarından bir yıldan az yaş farkı olan kardeşler için kullanılan yerel bir ifade. (ç.n.)

rini yedirebileceğini söylerdi, o yüzden Maria bütün bezelyeleri ağzına doldurur ve sonra annem başını çevirdiğinde her seferinde bir tanesini Carmen'e tükürürdü.”

Sofia'nın suratı asılmıştı.

“Sadece on dört yaşındaydı.” demişti kenarlardan görünmez olmaya başlarken.

Onu yürüyüş yolunun kenarındaki banklardan birine çekmiş-tim. Bank, bataklığın ekinezya ve altınbaşak çiçekleri yetiştirecek kadar kuru olan sığ kısmına bakıyordu. “Ben hâlâ buradayım.” diye fısıldamıştım kulağına ve tekrar tamamen görünür oluncaya dek kolumu ona dolamıştım.

“Bir kardeş olmayı gerçekten seviyordum.” demişti. Bana biraz daha sokulmuştu; hava gittikçe karanlık ve soğuk oluyordu. “Tıpkı özel bir kulüpte olmak gibiydi ve üye olanlar sadece bizdik.”

“Kulağa oldukça harika geliyorlar.” demiştim.

“Bana kız kardeşinden söz et.”

Omuz silkmişim ve güzel bir an olmasına rağmen ayağa kalkmış ve geri dönüp akademiye doğru yürümeye başlamıştım. “Anlatacak bir şey yok.” demiştim ona.

Ailemin nasıl olduğunu Sofia'ya açıklamayı asla başaramamıştım. Ona göre aile güven, sadakat ve sevgiden oluşan bozulmaz bir bağdı ve bu, kulağa harika geliyordu ama benim evimde işler böyle yürümüyordu. Bu, bizde bunların olmadığı anlamına gelmiyordu. Eminim ki aileme ihtiyacım olduğunda yanımda olurlardı. Sadece aksi takdirde orada olmazlardı.

Phoebe'yi ele alalım. Neredeyse akraba olmadığımızı düşünürdünüz. Tip olarak birbirimize hiç benzemezdik. Aynı şekilde davranmazdık. Ortak arkadaşlarımız yoktu. İki insan en fazla ne kadar farklı olabilirse biz de o kadar farklıydık.

Sofia, bir kız kardeş olmadığı bir dünyada nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Ama Phoebe onun tam zıddıydı. Bizi birer kardeş olarak düşünmezdi. Ben sadece onunla büyümüş olan bir çocuktum ve aynı anne babayı paylaşıyorduk.

O her zaman böyleydi, biz çocukken bile. O kendi işine bakardı, ben de kendi işime.

Ben liseye başladığımda ve Phoebe ortaokuldayken, ailemiz çatırdamaya başlamıştı. Sanırım bunu o zaman fark etmemiştim. Ancak şimdi, burada, onlardan uzaktayken onları görebiliyordum.

Annem her zaman bir gün işe dönmekten söz ederdi, belki ben ortaokula başladığımda. Ama o gün gelmiş ve geçmişti ve annem işe hiç dönmemişti. Onun yerine giderek daha fazla aynı yerde zaman geçiren biri olmuştu. Pheeb* ve ben küçükken, sessiz kaldığımız ve huzur içinde elişlerini yapmasına izin verdiğimiz sürece annem gün içinde ne yaptığımızla pek de ilgilenmiyormuş gibi görünürdü. Fakat biz büyüdükçe, o daha gürültücü olmuştu. Beraber dışarı çıktığım arkadaşlarım ve gün içinde, hafta boyunca ve kahrolası yaşamım boyunca ne yapmak istediğimle ilgili ayrıntılarla durmadan kafamı ütülerdi. Güçlerimi kazandıktan sonra, işler daha da kötüleşmişti.

Babam işini yaşardı. Her gece eve aynı saatte gelirdi ama hiçbir zaman gerçekten orada olmazdı. “Çok fazla iş, iyidir.” diye ısrar eder ve çalışma odasının kapısını kilitlerdi.

Ve Phoebe... O biraz fazla hızlı oradan oraya dönerdi. Yedinci yaşgününde aldığı ucuz müzik kutusundaki balerinlerden biri gibiydi. Okuldan kulüplere, oradan çello derslerine, arkadaşlarının evine giderdi ve bazen de evin içinde dönüp dururdu ama artık hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi fark etmiyor gibi görünüyordu.

Ve ben de, bir şekilde, onu fark etmiyordum.

* Phoebe'nin adının kısaltılmış hali. (ç.n.)

Pheebbs liseye başladığında, ikinci sınıf öğrencisiydim. Bir gün koridorda yürüyordum, kafam meşguldü ve etrafıma pek de dikkat etmiyordum, parlak mavi kazaklı, saçları örgülü, parlak pembe ruju kusursuzca sürülmüş olan bir kıza çarpmışım.

“Özür dilerim.” diye mırıldanmışım, tam uzaklaşmak üzereyken fark etmişim ki...

O, Phoebe’ydi.

Bir şekilde bana yabancılaşmıştı. Orada bir an için, kısa bir andı ama doğruydu, gerçekten bilmediğim ya da tanımadığım biri olmuştu. Bir şekilde ben odama çekilirken, müzik dinlerken ve tarih dersinde notlar alırken o hepimizden giderek uzaklaşmıştı. Bir şekilde, zaman içinde, bir zamanlar tanıdığım kişiden farklı biri, bir yabancı olmuştu.

Tanımadan yanından geçip gideceğim biri.

BÖLÜM 9

Yaşamak istemediğim anılardan bıkmıştım artık. Geçmişte yaşamak istemiyordum. Sadece geleceği, Sofia'yı ve ikinci bir şansı istiyordum.

Okyanustan uzaklaştım ve akademiye ağır adımlarla yürüdüm. Ayaklarıma kumlar yapışmıştı, malikâneye girmeden onları önce isteksizce temizledim. Basamaklardan yukarı çıkarken, başka bir birimden bir grup öğrencinin önünden geçtim. Benden biraz daha küçük görünüyorlardı, iki erkek ve bir kız. Onların gücünün ne olduğunu merak ettim. Bir arada duruyorlardı, ben yukarı çıkarırken diğer trabzana geçtiler. Onlara dostça gülümsemeye çalıştım ama aceleyle uzaklaştılar. Evet. Namım benden önde gidiyordu. Belki de birimlerin böyle bağımsız olması ve diğer öğrencilerle etkileşimde bulunmamamız iyi bir şeydi. Ya da belki de, öyle olmasaydı, bir canavar olmadığımı bilirlerdi. Sofia'yı kaybetmemin bir kaza olduğunu bilirlerdi.

Yatak odamın kapısını kapattım ve odamın ortasında tek başıma oturdum.

Gözümü kırdım ve zaman akışı etrafıma yayıldı, yanardöner ışıkların ve sicimlerin güzel bir karışımıydı. Kaotik bir karmaşaydı ama yine de neredeyse anlayabildiğimi düşündüğüm bir yapısı vardı.

Düğümlü yerler vardı, içine giremeyeceğim düğümler. Düğümler daha önce gittiğim yerlerdi. Onları iyice inceledim, zaman ve evren düzeninde kendi yaşam yolumu görmeye çalışıyordum. *Burası* doğduğum yerdi, *burası* kız kardeşimin kolunu kırdığı yer, *burası* ortaokulda tarihten ödül aldığım yer, *burası* güçlerimi keşfettiğim yer.

Ve *burası*... Parmaklarım Sofia'nın geçmişte sıkışıp kaldığı düğüm yumağının üzerinde gezindi. Onu kaybettiğimden beri, ona yeniden ulaşmanın bir yolunu arıyordum. Ve sonra dün, göz kırpmak kadar kolay bir şekilde oraya gitmiştim. En azından onu uyarmayı deneyinceye dik...

Zaman kendini güvende ve dengede tutuyordu. Ne zaman olması gereken bir şeyi değiştirmeye çalışsam, Hitler'in yüzüne yumruk atmak ya da kendi zaman çizgimi değiştirmek gibi, zaman beni dışarı atıyordu. Beni derhal geri gönderiyordu. Bana patronun o olduğunu hatırlatıyordu. O yüzden... Sofia'nın geçmişte sıkışıp kaldığı andan hemen öncesine gidebilmemin *nedeni* belki de aslında hiçbir şeyi değiştirme niyetimin olmamasıydı.

Niyet zaman için önemliydi.

Bunun asıl önemi yavaşça kafama dank ediyordu ve gerçekten bir anlam kazanmaya başlıyordu. Son zamanlarda geçmişe gitmeye çalışırken Sofia'yı kurtarmaya odaklanıyordum. Ama zaman onu kurtarmamı *istemiyordu*. Benim onu kurtarmamı engelliyordu. Daha başından yapmak istediğim şeyin ne olduğunu biliyordu.

Niyet önemliydi. Eğer geçmişe, herhangi bir şeyi değiştirme niyetiyle gitmezsem, sadece Sofia'yı *görme* niyetiyle gidersem...

Yapabilirdim.

Bunu yapabilirdim.

Vay canına, bunu yapabilirdim.

Takvimime uzandım. günlük yaprakları olan bir takvimdi. Eskiden olsa Sofia, “normal” insanların yaptığı gibi telefonda bakmak yerine kâğıttan bir takvim kullandığım için benimle dalga geçerdi ama zamanda kaymak gibi bir yeteneğiniz olduğunda, günlerin kaydını tutmak önemliydi ve basılı kâğıt daha güvenilir bir yoldu.

Takvimim konusunda çok titizdim; her gün geliştirdiğim bir kodu kullanarak üzerine özel bir işaret koyardım. O gün zamanda dolaşıp dolaşmadığının, bunun kazara mı yoksa isteyerek mi olduğunun, nereye ve hangi zamana gittiğimin kaydını tutuyordum.

Şimdi sayfaların arasında gezinip, Sofia’yı geçmişte bırakmamdan önceki tarihlere bakıyordum. Birlikte olmadığımız bir zamanı bulmalıyım bu sayede geçmişteki benle karşılaşma şansının olmayacağını biliyordum. *Niyet önemliydi.* Sadece onu görmek istiyordum. Sadece şimdiki benim geri gidip onu görebileceği bir zaman dilimi bulmalıyım...

Takvimi yatağın üstüne bıraktım, bir baloncuğun yüzeyinde süzülen sicimler nehri gibi önümde akan zaman akışına odaklanırken gözlerimi kırptım. Zamanın ve mekânın mavi, altın rengi, kahverengi ve gri renklerdeki sicimleri etrafımda yayılıyordu ve her biri beni farklı bir kişiye, farklı bir mekâna, farklı bir zamana bağlıyordu. Ama beni Sofia’ya bağlayan parlak kırmızı olandı ve bulması kolaydı. Kırmızı sicimi gözlerimle izledim.

O ânı seçerken ellerim titriyordu. Benim evde olacağım ve Sofia’nın akademide tıkılıp kaldığı bir hafta sonuydu. İlk randevumuzdan bir süre sonra, her şeyin daha yeni olduğu ve ayrıca daha rahat olmaya başladığı zamandı. İkimizin de birbirimizin gerçekliğini bir şekilde kabul ettiği zamandı.

3 Ekim. Bir cumartesi akşamı.

Tereddüt ettim. Bunu sıklıkla yapamayacaktım, belki de bir daha asla yapamayacaktım. Yalan söyleyebilir ve eve gitmek yerine akademide kalmaya karar verdiğimi söyleyebilirdim ama bu bir kez işe yarardı, ikinci bir kez buna inanmas olanaksızdı.

Ama buna şimdi ihtiyacım vardı. Zamanda o âna, daha önce orada olmadığım ama şimdi gidebileceğim âna odaklandım. Titreyen ellerle uzandım, zaman akışındaki yere dokundum, parmaklarımı zamanın kendisine doladım.

Ve oradaydım.

Yatak odamdaydım, gökyüzü solmaya ve akşam olmaya başlamıştı. Pencere dışındaki bitkiler, onları bıraktığımda yeşeriyordu, buradakiler ise solmuş ya da solmak üzereydi. Masama koştum ve takvimimdeki tarihe baktım.

3 Ekim.

İşe yaramıştı. Buradaydım. O da buradaydı, Akademide bir yerde.

Bu işin nasıl sonlanacağını bilmiyordum. Belki onu gördüğüm an, yeniden kendi zamanıma gönderilecektim. Ama eğer teorim doğruysa onunla bağlantı kurmaya ya da ona bir mesaj, bir uyarı bırakmaya çalışmadığım sürece...

Midem bulanıyordu. Kız arkadaşımı gizlice izlemek tuhaf bir duyguydu ve onu benden uzak durması için uyarmak istemek daha da tuhaf.

Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, diye düşündüm kendi kendime. Sadece onun yüzünü görmek istiyordum. Sadece bir kez daha. Bu bana onu kurtarmanın bir yolunu bulmak için ilham verecekti.

Bu düşünce, *onu kurtarma düşüncesi*, gerçekliğin teklemesine neden oldu. Karnımda bir sıkışma hissettim, sanki zamanın sicimleri midemin etrafını sarıyordu. Ciğerlerimde hava kalmadı ve gözlerim duvarımdaki boyalı tek bir tuğlaya lazer gibi odaklandı.

Bu düşünceyi aklımdan çıkarmalıyım. Sofia'yı kurtarmayı düşünemezdim, geçmişteyken olmazdı. Eğer zaman, onun işine karışacağı mı düşünürse, beni olmam gereken yere geri gönderirdi.

O olmadan.

Dilimi ısırdım, kan tadını alıyordum ama acıya odaklandım. Zihnimi boşaltmaya çalıştım. *Niyet önemliydi.* Ve onu görmekten başka bir şeye niyetlenmeyecektim. Hepsi bu kadar. Sadece bir kez görmek.

Zamanın beni rahat bıraktığını hissediyordum, zaman akışı sakinleşiyordu ve geçmişteki varlığımı kabul ediyordu. Ayağa kalktım, bacaklarım titriyordu ama kısa sürede kendimi toparladım.

Saate baktığımda neredeyse akşam yemeği zamanının geldiğini anladım. Bir çeşit etkinlik olmadığı sürece, akşam yemekleri her birimin ortak odasında servis edilirdi ve bizimki yatak odamın hemen karşısında, koridorun diğer ucundaki salondaydı. Sessizce koridorda ilerledim. Eğer görülürsem neler olacağından emin değildim. Her olasılığa karşı neden hafta sonu akademide olduğuma dair bahaneler düşünmeye başladım. Ama buna gerek yoktu, koridor boştu.

Ortak odadan ses ve ışık geliyordu. Sırtım duvara yaslı bir şekilde gümüş çatal bıçakların tabaklarda çıkardıkları sesleri, uğultu halindeki konuşma seslerini dinledim. Keskin bir kahkaha, Ryan'ın kahkahası, havada çınladı. Cesaret edip kapı aralığından içeri göz attım.

Hafta sonları, Gwen ve ben eve giderdik; Harold, Ryan ve Sofia geride kalırdı. Şimdi ortak odanın ortasındaki ana sofranın çevresinde oturmuş, ravioli yiyorlardı. Masa hepimiz için bile çok büyüktü, ama görünüşe göre üçü için yeterince büyük değildi. Yayılmışlardı, her biri masanın farklı bir köşesine çekilmiş ve birbirlerinden mümkün olduğu kadar uzağa oturmuştu.

Ortak oda, eski moda deri ve ergen dağınıklığının garip bir karışımıydı. Büyük berjer koltuklar odanın bir kenarında duruyordu, aralarına ünlü ama birbiriyle ilgisiz olan tabloların röproüksiyonları serpiştirilmişti, *Yıldızlı Gece** tablosunun yanında bir Renoir ve onun yanında da Picasso'nun yüzü birbirine geçmiş bir kadını vardı. Fakat bir köşede de en son çıkan PlayStation'ın bağlı olduğu devasa bir düz ekran televizyon ve odanın ortasındaki ceviz ağacından yapılmış masanın üzerinde de bir masa oyunları yığını vardı.

Harold sağda oturuyor, duvarlara bakıyor ve bazen de mırıldanıyordu. Onu izlediğim sırada, çatalını ağzına götürürken duraksadı, gözleri uzaklara daldı. Onun gücü özenilecek bir şey değildi; hayaletleri görmek ve duymak ona yardımcı olmaktan çok bela oluyordu. Ryan'ın sırtı bana dönüktü, yemek yerken bir yandan da telefonuyla oynuyordu. İriyarı vücudu tembel bir şekilde masaya yaslanmıştı.

Dolayısıyla ikisi de Sofia'nın kafasını kaldırıp baktığını fark etmedi. Doğruca bana baktığını.

Boğazımda bir yumru oluştu. Hazır değildim. Buna hazır değildim. Onu tekrar görmeye hazır değildim.

Fakat başka tarafa bakamıyordum.

"Merhaba." diye dudaklarını oynattı.

"Selam." diye fısıldadım.

Masadan kalkmak için hareketlendi ama kafamı kaldırdım ve parmağımı dudaklarıma götürdüm. Yüzünde bir kafa karışıklığı ifadesi belirdi ama ona açıklayamazdım. En çok istediğim şey içeri dalıp, odayı koşarak geçip, ona sarılmak ve asla bırakmamaktı. Ama neden burada olduğumu açıklayamazdım. Ona, onu bu geçmiş zamanda ziyaret ettiğimi çünkü onu bir başkasında

* Van Gogh'un ünlü tablosu. 1889.

kaybettiğimi söylemem gerekirdi. Ona onu kurtaramadığımı söylemem gerekirdi.

“Hayır.” diye inledim zamanın sicimleri yeniden etrafıma dolunıp beni sıkıştırarak geri çekerken. *Hayır. Ona söylemeyeceğim, demek istedim. Sadece onu görmek istiyorum. Sadece bir an için. Bana o ânı ver. Lütfen.*

Peki ama zamanın kendisine nasıl yalvaracaktım?

BÖLÜM 10

Niyet önemliydi. Sofia'yı uyarmayı, onu kurtarmayı denemeyi düşünmemle bile, zaman beni geri çekmişti.

Kafamı odanın kapısına sert bir şekilde vurdum. Dışarıdaki pencereler karanlıktı, 3 Ekim akşamındakinden çok daha karanlıktı ve yeniden günümüze döndüğümü anlamak için telefonumu çıkarıp bakmama gerek yoktu ama yine de yaptım.

En azından onu görmüştüm. Fazla bir şey değildi ama yine de bir şeydi işte.

Gözlerimi kapadım ve beni gördüğü ve gözlerinin ışıldadığı anki halini kafamda canlandırmaya çalıştım. Bu görüntüye sonsuza dek tutunmak istiyordum.

Bu bir ilerlemeydi. imÖzdenetimim zayıflıyordu ama Sofia'yı görmek istemiştım ve görmüştüm. Şu niyet işini çözmek, beni onu kurtarmaya bir adım daha yaklaştırmıştı.

Odama gitmek için döndüm ama tüm bu olanlardan sonra kafamı biraz dağıtmanın gerçekten iyi olacağını fark ettim. Ortak odanın kapısını iterek açtım. Bir anlığına odayı 3 Ekim'deki gibi gördüm, Sofia sofradaydı ve dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Ama gözlerimi kırpınca günümüzdeydim ve Sofia orada değildi.

Ryan masaya satranç takımını çıkarmıştı ve ben odaya girerken, beyaz bir fil kendi iradesiyle siyah bir piyonu aldı. Ryan piyonu aldı, tahtaya bakarken parmaklarında çevirdi ve siyah bir

kale fili almak için ileri kaydı. Gwen, vurduğu zombiler dışında herkesi göz ardı ederek, odanın diğer tarafında televizyonun sesini açtı. Harold çoktan yatmış olmalıydı.

Ne kadar üzgün olsam da, bu yeri hâlâ seviyordum. Akademi büyüdüğüm eski, derme çatma çiftlik evinden çok farklıydı. Belki de bu yüzden bu oda beni sıcak bir battaniye gibi sarıyordu. Bu ev, on bin metrekaarelik arazisi, göleti ve söğüt ağaçlarıyla benim için biraz fazla taşralıydı. Taşralı. Bu kız kardeşimin hoşuna gidebilecek bir SAT kelimesiydi. Ama tam uyuyordu. Ev ıssız bir yerde olmasa da, bütün arkadaşlarımdan uzaktı ve yürüme mesafesinde kesinlikle hiçbir şey yoktu. Bir şekilde, bütün bu alan beni içine alıyordu. Akademideki her şey tuğlalarla sarılmış ve bir araya getirilmişti. Bu güzel bir şeydi.

Akademiye sevsem de, yine de hâlâ bir okuldu ve benim ile Sofia'nın gerçekten rahat ettiğimiz tek yer ortak odaydı. Burası yemek yediğimiz, mola verdiğimiz, takıldığımız yerdi. Sofia bana ilk defa bu odada, berjerlerin yanında açılmıştı. Yerde, sandalyelerin arkasında oturuyordu, bir kitap okuyordu ve ara ara görünmez olup geri geliyordu. Eğer kitap olmasaydı, sanırım onu fark edemezdim.

Ona en sevdiğim kitabı okuduğunu söylemiştim, ama bu bir yalandı. Daha önce o kitabı hiç okumamıştım, sadece onunla konuşmak istemişim. Bana kitapla ilgili beğendiklerini anlatmaya başlamıştı ama yavaşça görünür olması, saçının altın renginden bakıra sonra yoğun kahverengine dönmesi dikkatimi aşırı derecede dağıtıyordu.

Sanırım kitabı okumadığımdan kuşkulanmıştı. Demek istediğim kitabı *biliyordum* dokuzuncu sınıfta okunacaklar arasında bir seçenekti, 50'li yıllardaki çetelerle ilgili bir şeydi ya da her ne ise ama hiç okumamıştım, ki onun bunu fark etmesi uzun sürmemişti. "Ölüm hakkında." demişti. "Ve sevdiğin biri öldükten sonra

yaşamak hakkında. Ve...” Duraksamıştı ve o an tamamen, yüzde yüz görünür olmuştu. “Ve yalnız olmaktan korkmamak hakkında. Çünkü sonuçta hepimiz yapayalnızız.”

“Ah!” demiştim çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

Kitaplar Sofia için çok önemliydi ve her zaman okurdu. Sevdiğim çok fazla kitap yoktu ve onu etkilemek için söyleyebilecek anlamlı bir şeyim yoktu ama sevdiğim birkaç kitap hakkında onunla konuşmadığım için biraz pişmanlık duyuyordum. Hangi kitabı okuduğunu söylediğinde bana bir parçasını gösteriyordu. Ona benim için anlamlı olan, o kitabın onun için ifade ettiği gibi bir anlamı olan bir kitaptan söz etmeliydim; çünkü bir kızı tanımak için, onu en çok sevdiği öykünün gözleriyle görmekten daha iyi bir yol düşünmiyordum.

Kaşlarımı çattım. Sofia’yı sanki sonsuza dek gitmiş gibi anılarda ve pişmanlıklarla düşünme şeklim hoşuma gitmiyordu. Odada ilerliyordum, Gwen’le video oyunu oynamak (büyük olasılıkla kaybederdim) ile Ryan’la satranç oynamak (kesinlikle kaybederdim) arasında ikiye bölünmüştüm. Ama sonra köşedeki Harold’ı gördüm. Daha yatmaya gitmemişti.

Harold herkesten mümkün olduğunca uzakta oturuyordu, berjerinin yeri değişmişti o yüzden neredeyse tamamen duvara dönüktü. Yine de ağzının hareket ettiğini görebiliyordum ve sadece kendisinin görebildiği ruhlarla konuştuğunu anlamıştım.

Konu güçlerimiz olduğunda, Harold’ın durumu hepimizden kötüydü. Ruhlar ve hayaletleri görüyor ve onlarla konuşuyordu ama ona ne söylemek istiyorlarsa onu söylüyorlardı, duymak istediği şeyleri değil. Onlara emir veremiyordu. Onlarla işe yarar herhangi bir şey yapamıyordu. Susturamadığı bir sürü ölü insanı sonsuza dek dinlemek zorundaydı.

Belki de sadece hafta sonunun berbatlığındandı ama boğazımdan yukarıya doğru derin bir korku yükseliyordu. Zaman akışında

Sofia'nın olması gereken yerdeki kara delik hissini düşünmeden edemiyordum. Ryan'ın tahtanın kenarında uçurduğu satranç taşlarını devirerek odanın karşı tarafına geçtim. "Hey!" dedi Ryan kızgın bir şekilde, elini sallayarak ve bütün satranç taşlarını yanına getirerek.

Harold'ın karşısında başka bir sandalye çekmeye başladım ama ağırdı ve gürültülüydü bu yüzden onun yerine ayaklarının dibine yere çöktüm.

"Merhaba." diye fısıldadı Harold, gözleri kafamın üzerindeki bir noktadaydı. Harold, benimle mi yoksa göremediğim bir ruhla mı konuşuyordu, emin değildim. Cevap vermediğimde, Harold'ın bana kayan bakışlarında beklenti ve merak vardı.

"Merhaba." dedim.

Harold genellikle tek başına zaman geçirirdi ve hayaletlerle bizlerle olduğundan daha fazla konuşurdu.

"Şey..." Dudaklarımı birleştirdim, ellerim gerginlikten seğiriyordu. "Ben, şey. Sofia, değil mi? Gitmesi benim suçum ve görünüşe göre gidip onu geri getirmeliyim ama yapamıyorum. Yani, denedim. *Defalarca* denedim. Ama bir nedenle, ne yaparsam yapayım, onu kurtaramıyorum. Ve..." Yutkundum, neredeyse devam edemeyecektim. "Ve belki de onu kurtaramama nedenimin çoktan gitmiş olması olduğundan ve olanaksız olduğu için onu kurtaramadığımdan endişeleniyorum."

Harold, bana deliymişim gibi bakıyordu.

"Sadece, zamanda tam olarak sıkışıp kaldığı noktaya geri gidebilmeli ve onu çekip çıkarabilmeliyim. Ama...yapamıyorum. O yüzden belki de onu zaman akışında artık bulamama nedenim... Belki de o..."

Hayır. Bu kelimeler ağıza alınamazdı.

"Sen hayaletlerle konuşuyorsun, değil mi?" dedim sonunda.

Harold'ın bakışları yön değiştirdi, odağını kaybetti, sadece

kendisinin görebildiği bir şeye, birine bakıyordu. “Sesler benimle konuşur.” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Bunun gibi ürkütücü şeyler tam da Harold’ın eski okulunda sıklıkla dayak yemesinin nedeniydi.

Harold, sessizliğin bizi sarmalamasına izin verdi.

“Sanırım sormak istediğim şey...”

Harold dikkatle bana bakıyordu. Bekliyordu.

“Sofia’yı görüyor musun?”

İşte. Söylemiştim.

“Her zaman görmem.” dedi Harold, gözleri odağını kaybetti. “Genellikle, sadece duyarım. Fısıltılar. Pişmanlıklar. Fısıltılar.”

Dizlerimin üzerinde durdum. Harold’ı tutup, bütün dikkatini bana vermesi için onu zorlamak istiyordum. “Ama *Sofia*’yı görüyor ya da duyuyor musun?” diye sordum sesim yükselerek. “Belki gitmiştir, belki yaptığım şey...” Yutkundum. “Belki yaptığım şey onu öldürmüştür. Ve eğer öyle olduysa geri döneceğini biliyorum. Buraya. Bana. Hepimize. O... Onu görüyor musun? Onu duyuyor musun?”

Harold, kafasını çimenlerin arasında cıvıldaayan bir kuşun üzerine atılmak üzere olan bir kedi gibi kaldırdı. Konuştuğunda sesi neredeyse duyulmuyordu. “Hayır. O sessiz. Seslerin arasında yok. O sadece gitti.”

Rahatlayarak yere çöktüm. Gitmişti ama ölmemişi, ona hâlâ ulaşabilirdim. Yaşıyordu. İyiydi. Onu kurtarmamı set çeken bir çeşit engelin arkasında, geçmişte sıkışıp kalmıştı ama hâlâ hayattaydı.

“Teşekkür ederim, adamım.” dedim ayağa kalkarak ve Harold’ın dizine vurdum. Harold, dokununca sanki derin bir uykudan uyanmış gibi korkuyla sıçradı. O hâlde onu hayaletleriyle baş başa bırakacaktım. Gwen’in oturduğu ve ekrandaki karakterine yaklaşan kalabalığa karşı ateş makinesi kullandığı minderlere doğru gittim.

“Ne söylediğine dikkat etmelisin.” diye mırıldandı Gwen, gözlerini televizyondan ayırmadan.

“Efendim?”

Gwen bana bir bakış attı. “Doktor burada değil ama burada, biliyorsun değil mi?” Sesi bir oktav düştü. “İzliyor.” Gözleri az önce oturup, Harold’la konuştuğum köşeye çabucak bir bakış attı.

“Anlamı...”

“Orada.” Gwen’in gözleri tavanda, az önce tam olarak oturduğum noktaya dönük olan neredeyse görünmez siyah kamera merceklerinde dolaştı.

“Neden doktor bizi gözetliyor?” diye sordum Gwen’e yaklaşıp. Odayı taradım ve her biri bir köşeden bizi izleyen en az üç kamerayı daha fark ettim.

Gwen omuz silkti. “Bilmiyorum. Ama yapıyor.”

“İki haftadır böyle.” diye seslendi Ryan, odanın ortasındaki masadan, dikkati hâlâ satrançtaydı. “Son olaydan sonra taktılar.” Gözleri Harold’a kaydı.

Üç hafta önce, Harold onu rahat bırakması için ikna etmeye çalıştığı kötü niyetli bir ruh tarafından ele geçirilmişti. Dr. Franklin’e saldırmıştı. Doktor yaralanmamıştı, tabii ki, saniyeler içinde kendini iyileştirmişti ama sanırım müdür, bu olaydan sonra güvenliği artırmaya karar vermişti.

Dürüst olmak gerekirse, kameralar *benim* çuvaldam yüzünden takılmadığı için rahatlamıştım.

“Büyük olasılıkla sadece bir önlemdir.” dedim. Fakat yine de müdürün kameraların bizi nasıl güvende tutmasını beklediğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

“Tabii.” dedi Ryan düz bir tonla. “Evet, büyük olasılıkla o yüzdendir.”

BÖLÜM II

Pazar.

Hafta sonunun son günü. Yarın dersler yeniden başlıyordu. Ve gelecek hafta sonu, ailemin evine gitmek zorundaydım. Bugünü iyi değerlendirmeliydim.

Pekâlâ, olaya bilimsel yaklaşılm. Masamdan not defterimi aldım ve bir liste yaptım.

Şimdiye kadar yaptıklarım:

~~Sofia'nın olduğu geçmişe gitmeyi denedim. Oraya gidemedim. Tamamıyla kapalıydı. Güçler işe yaramıyor.~~

~~Kendimi durdurmak için Sofia'yı geçmişe göndermeden birkaç dakika öncesine gitmeyi denedim. İşe yaramadı. Zaman akışı kendi zaman çizgime karışmamı engelliyordu.~~

~~Geçmişe gidip Sofia'yı benimle birlikte 1600'lere gitmemesi konusunda uyarmayı denedim. Oraya ulaşamadım.~~

Acınası listenin altına büyük, kalın, altı çizili harflerle şöyle yazdım:

NİYET ÖNEMLİDİR

Şimdi tamamen farklı bir şey deneyelim:

Teşebbüs 1: Kendi geçmişime gitmek ve en başından Sofia'yı mahsur bırakmaması için kendime ipuçları bırakmak.

Akademide olmadığım başka bir hafta sonunu seçtim. Ama gidip Sofia'yı görmek yerine, odamda oturdum. Zihnimi olabildiğince boşalttım, masamdan bir kâğıt kaptım ve kendime kocaman bir uyarı notu yazdım. Zamanın beni günümüze geri yollamasını bekledim ama yapmadı. Notu yazdım, yatağımın üzerine bıraktım ve geri döndüm.

Ama belli ki işe yaramamıştı çünkü Sofia hâlâ yoktu ve geçmiş değişmemişti.

Geçmişte bir not aldığımı da anımsamıyordum, peki ama ne olmuştu?

Dikkatle takvime bir işaret koydum, ziyaret ettiğim günü not aldım. Arkamı döndüm, gözlerim yatağımın üzerine kaydı. Gençken, her şeye burnunu sokan küçük kız kardeşimden saklamak için bir şeyleri yatak kasası ve şiltenin arasına koyardım. Kontrol ettim ve beklenildiği gibi, notum oradaydı ama neden ve nasıl olduğunu bilmiyordum.

Geri gitmek istedim, yeniden denemek istedim ama geri döndüğüm her bir hafta sonu zaman akışında küçük bir çukur oluştuyordu. Geriye dönüp notları bırakmada başarısız oldukça, zamanın sicimlerinde daha fazla düğüm oluşturma riskini göze alıyordum. Eğer kartlarımı doğru oynamazsam şanslarımı ziyan edecektim.

~~Evren, Sofia'yı kurtarmamı istemiyordu.~~

Girişim 2: kaba kuvvet

Sofia'nın canlı kırmızı sicimini, çeşitli farklı zamanlarda akademiye temsil eden gri, boz kahverengi, yaprak yeşili ve açık

mavi renklerdeki diğer çok sayıdaki sicimin arasından ayırt etmek kolaydı. Örgüye, 1692'nin kara deliğine girmeden hemen önce Sofia'nın siciminin benimkiyle düğüm olma şekline daha yakından bakarken boğazıma bir yumru tıkanıyordu.

Kırmızı sicim, karanlığın içine döne döne giriyordu. Onu boşluğa girmek üzereyken tutmaya çalışmak deliceydi, yere çarpan canlı bir elektrik teline dokunmaya çalışmak gibi bir şeydi.

Ama yine de yaptım.

Sicim tenimi kesti, bir dağa halat yerine bir iplikle tırmanmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Zaman ve mekânda Sofia'nın olduğu noktada dönmekte olan girdap beni kenara atmakla tehdit ediyordu ama bırakmadım. Etrafımda zamanı hissedebiliyordum, her taraftan üzerime baskı uyguluyordu, dışarı atmaya çalışıyordu. Beni dışarıda tutmaya çalışan zamanın güçlerine direniyordum. Sicimler sökülmeğe başladı ve elime uzanıp tenimi kamçılıyorlardı.

Dişlerimi sıktım ve daha sert çektim. Sicim elektrik yüklenmiş dikenli tel gibiydi. *Hayır*, diye geçirdim içimden, sadece o sözcük, sadece *hayır*.

Ama yine de vazgeçmek zorunda kaldım. Dayanamıyordum. Zamanın sicimleri, Sofia'nın kapana kısıldığı girdabın çevresinde tekrar dönmeye başlayarak, parmaklarımdan kayıyordu.

Yürüyüşe çıktım. Akademinin topraklarında dolaşıyordum, tuğla basamaklardan hasta çocukların kampına, oradan da yürüyüş yolunun önünü kesen yeşil kapıya gitmişim ve yeniden geri dönüyordum. Şu an olduğum yerle Sofia'nın geçmişte olduğu yer arasındaki tek bağlantı olan sönmüş tuğla bacanın önünde durdum. Gözümü dikmiş ona bakıyordum. Kararmış tuğlalarla tartıştım. Zamanla tartıştım. Kendimle tartıştım.

Bir yolu olmalıydı.

Keşke güçlerimi daha iyi anlasaydım. Keşke, “Bu zamanda, bu yerde olmayı istiyorum.” diyebilseydim ve doğruca o belirli âna gidebilseydim. Onun yerine, ben her zaman, bir şekilde tahminde bulunuyordum ve her şey biraz rastlantısaldı, biraz denetlenemezdi. Okyanusta yüzmek gibiydi. Uzaktan dalgaların henüz yükselmediği bir noktayı seçebilirdiniz ve sonra yüzüp dururdunuz ama büyük olasılıkla belirlediğiniz noktaya varamazdınız. Okyanus çok büyüktür ve her zaman akıntı vardır.

Akademiye vardığımda, hava neredeyse kararmıştı. Tuğla ön cephedeki çok büyük lambalar bana öfkeyle bakıyor, beni dışarı çıkma yasağını delmekle suçluyorlardı. Büyük ahşap kapılardan geçip ana koridora girdiğimde, içerisi neredeyse boştu. Kısmen Dr. Franklin’nin beni kaşlarını çatmış bir şekilde bekliyor olacağını düşünüyordum ama onun yerine diğer birim liderlerinden biriyle yüz yüze geldim. Normalde şimdiye dek mezun olması gereken ama güçleri çok tuhaf ya da denetlenemez olduğu için akademide kalmaya devam eden daha büyük öğrencilerle çalışırdı.

“Bo.” dedi kadın başıyla selam vererek. Adımı bilmesine şaşırdım ama sonra büyük olasılıkla doktorun ona beni özellikle beklemesini söylemiş olduğunu fark ettim. Sofia’nın kayboluşundan bu yana, beni daha yakından izliyordu. Sanırım depresyonda olduğumu düşünüyordu ama değildim. Sadece kızgındım. Kendime, güçlerime, tüm bu duruma...

Birim liderine başımla selam verdim, telefonunda bir şeyi kontrol etti ve sonra binayı kilitlemeye başladı. Başının bir hareketiyle alarmı kurdu ve akademinin bütün kapı ve pencerelerini kilitledi, Ryan gibi telekinezi yeteneği olmalıydı, sonra bana gülümsedi ve mutfaklara doğru topuklu ayakkabılarından tak tuk sesler çıkararak mutfığa yöneldi. Personelden bazıları Sofia’nın anma töreni için büyük salona asılmış olan siyah bayrakları indirmeye başlamışlardı.

Okuldaki diğer herkesin ne olduğunu düşündüklerini merak ediyordum. Bütün birimler oldukça sıkı ağızlıydı. Diğer öğrencileri hemen hemen hiç görmezdik. Yemek zamanları kısa ve düzenli tutulurdu. Okul çapında toplanmalar nadiren olurdu ve olduğunda güçlerimizi gizli ve özdenetim altında tutmamız söylenirdi. Belki de insanların gösteriş yapacaklarından ve özdenetimlerini kaybedeceklerinden korkuyorlardı. Ya da belki de bu kadar gizemli olmamızın başka nedenleri vardı.

Bahse varım birçok insan, anma töreninin gerçek olduğunu düşünmüştü.

Onu öldürdüğümü düşünüp düşünmediklerini merak ediyordum.

Sonuçta artık burada olmaması benim suçumdu.

Onlara ne söylenmişti? Diğer birim liderleri ve öğretmenler biliyor muydu ya da buradaki herkes benim bir ayaklı felaket olduğumu mu düşünüyordu?

Kafamı salladım. Bunun bir önemi yoktu. Ne istiyorlarsa onu düşünebilirlerdi.

Merdivenden ağır ağır çıkarken ayak seslerim, birim liderlerinin tarafından yankılanıyordu. Yaklaşık altı ya da yedi adım arkamdaydı ama dikkatli bir şekilde benim hızıma ayak uyduruyordu, birim salonuma kadar beni izledi. Ben odama girip kapımı kapatıncaya dek kadar orada durup sessizce beni izledi. Ayrılmadan önce, kapımın tokmağını tıkırdattı. Kilitli değildi ve içeri girmedi ama metalik tıngırtı bana yine de bir tehdit gibi gelmişti.

Ortak odada artık bizi izleyen video kameralar aklıma geldi. Benim yüzümden eklendiklerini düşünmemiştim ama artık o kadar emin değildim.

Yatağa gitmeden önce, gölgelerde daha fazla yanıp sönen kırmızı ışık arayarak, odamın köşelerini sessizce dolaştım. Başka kamera bulamadım ama izleniyormuşum hissinden kurtulamıyordum.

BÖLÜM 12

Phoebe

Bach'ın *Re Minör Toccata ve Füg* eserinin son notaları, uzun zaman önce ölmüş olan bestecilerin duvarlarda asılı olan motivasyon verici posterleri ve çok katmanlı resimleri arasında dolanarak James Jefferson Lisesi'nin orkestra odasını doldurdu. Bay Ramirez başı eğik, gözleri kapalı bir şekilde müziğin sessizliğe karışmasını dinliyordu. Hepimiz onun bir tepki vermesini bekliyorduk. Başını kaldırdığında, gözleri ışıldıyordu.

“Bravo!” diye bağırdı. “İşte bu! İşte olması gereken tam da bu!”

Orkestranın tamamı rahat bir soluk almış gibi görünüyordu. Aylardır bu parçayı çalışıyorduk ve ilk defa her şey tamamen doğru olmuştu. Parçanın yarısına geldiğimizde, odadaki tansiyonun yükseldiğini hissedebiliyorduk, birinin çuvallamasını bekliyorduk. Ama kimse hata yapmamıştı. Kusursuz bir şekilde çalmıştık.

Dersin bitmesine on beş dakikadan az zaman kalmıştı o yüzden herkes nota sehpalarını ve enstrümanlarını toplamaya başlamıştı.

“İyi iş çıkardın.” dedi Kasey yanımda yayının yıpranmış tellerini incelerken.

“Sen de.” dedim. İlk sırada çello çalıyordum, yine de Kasey bazen benden daha iyi çalardı. Eğer bu hafta bana meydan okumuş olsaydı, beni ikinci sıraya yollayabilirdi. Ama derece, Kasey'nin hiçbir zaman umurunda olmazdı.

“Konsere sadece bir ay kaldı.” dedi Bay Ramirez, öğrencilerin heyecanlı konuşmalarını bastırarak. “Ve bu parça kabul edilebilir olsa da, daha yapacak çok işimiz var. Çellolar, kendi süitlerinizi çalışmayı unutmayın!”

“Hafta sonun iyi geçti mi?” diye sordu Kasey, ben çellomu toparlarken. “Cuma günü neredeydin?”

Erkek kardeşimin sınıfındaki ölmüş bir kızın anma töreninde. “Ah, hiçbir yerde.” dedim. “Sen ne yaptın?”

Kasey dikkatle çellosunun çantasını kapatmaya odaklanmıştı. “Bay Ramirez, şu yaz kampı işini denememi istedi.”

“Yaz kampı mı?”

“Sanırım daha çok program gibi bir şey. Müzisyenler için.” dedi Kasey hâlâ gözlerine bakmıyordu. “Ona beni rahatsız etmemesini, senin bunu daha çok hak ettiğini söyledim ama seçmelere katılmam gerektiğini söyledi.”

“Dostum, bu harika.” dedim. Neden böyle yapmacık davranışını bilmiyordum. Sadece ilk sırada çalmam, ondan daha iyi olduğum anlamına gelmiyordu. Çello çalmanın teknik kısmını, notaları ve onlara ne zaman basacağımı biliyordum. Ama aslında talimatları uyguluyordum. Tarif uygulayan bir aşçıdan daha fazla yeteneğim yoktu.

Ama Kasey, notalara neredeyse hiç bakmazdı. Müziği *hissederdi*. İkinci sırada olmasının tek nedeni Bach’la ilgilenmemesiydi. Uzun zaman önce ölmüş olan sanatçıların senfonilerini çalışamayacak kadar kafasında kendi müziğini çalmakla meşguldü.

“Tebrikler.” dedim tekrar, ciddi olduğumu görebilmesini umuyordum. “Bu işte harikası. Umarım girersin.”

Gülümsedi, rahatlamıştı. “Teşekkürler.” dedi. “Sanırım mezun olduğumda Julliard Konservatuvarı’nda ya da başka bir yerde şansımı deneyeceğim. Ya sen ne yapacaksın?”

Kahkaha attım. “Senin seviyene yakın bile değilim ama yetenekliymişim gibi davranman çok düşünceli bir davranış.”

“Yeteneklisin!” diye karşı çıktı ama yanılıyordu. Teknik beceri yetenek değildi. Notalar olmadan çalamazdım ve sadece notaların söylediklerini yapabilirdim. Kasey sadece çellosuyla milyon defa daha iyi çalardı ve aramızdaki fark buydu.

“Ayrıca...” diye devam ettim, “Üniversiteye gittiğimde çalmaya devam edeceğimi sanmıyorum.” Orkestraya yazılmıştım çünkü üniversiteler için iyi görünmek istiyordum ve bando takımı çok fazla ekstra çalışma gerektiriyordu. Onlar her maçta çalardı; bizse yılda iki konser verirdik.

Cebimdeki telefonum titredi. Rosemarie ve Jenny, orkestra çalışmam bittikten sonra dondurma yemeye gitmeyi planlıyorlardı ve acele etmemi istiyorlardı.

“Çalmaya devam etmelisin; gerçekten iyisin!” dedi Kasey. Çellosunu omzuna astı.

Omuz silktim. “Müzik konusunda eğitim almayacağım.” dedim.

“Hangi konuda eğitim alacaksın?”

Çellomun askısını yeniden ayarladım. Keşke insanlar bana bu soruyu sormayı bıraksalardı. Ben Kasey gibi değildim. Benim bir yeteneğim yoktu. Kendimi tek bir şeye adamamı sağlayacak büyük bir tutkum yoktu. Kasey bir sonraki Yo-Yo Ma olacaktı ve tüm yaşamını müzikle geçirecekti ve eminim ki ne kadar şanslı olduğunu bir kez bile düşünmemişti; sadece yetenekli olduğu için değil aynı zamanda bu yetenekle tam olarak ne yapmak istediğinin bildiği için.

Yani sanırım benim de bazı yeteneklerim vardı. Ama onun sahip olduğu gibi tutkum yoktu.

Kasey yaz programı seçmesinin nasıl geçtiğini Bay Ramirez’e anlatmak için geride kaldı ve ben dolabıma doğru gittim.

Erkek kardeşimin, okulu sevdiğim için benim tuhaf olduğumu düşündüğünü biliyordum ama seviyordum. Lise basitti. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Tıpkı Bach'ın notalarını çelloyla çalmak gibi, öğretmenler ve dersleri idare edebiliyordum. Lisede nasıl davranman, nasıl olman, nasıl geçinmen gerektiğini bilmek kolaydı. Kalıpları anlıyordum.

Okul yılının başında Jenny ve Rosemarie'ye Bo'nun benden farklı bir okula gideceğini söylemiştim ve devamında soru sormamışlardı ve ben de herhangi bir ek bilgi vermemiştim. Bir tarafım onlara her şeyi itiraf etmek istiyordu, onlara işlerin yolunda olmadığını ve olanları düzeltemediğimi ve lütfen, lütfen, lütfen sadece dinlemelerini söylemek istiyordum.

Ama daha büyük bir kısmım her gün buradan kaçmayı istiyordu. Okula gidiyor ve her şey yolundaymış gibi davranıyordum, sanki tek çocukmuşum gibi, sanki Bo'nun olmadığı bir dünyada yaşıyormuşum gibi. İnsanlar benimle şakalaşıyordu ve ben ödevlerimi yapıyordum ve o saatler arasında, sekizden üçe kadar, her şey yolundaydı. Eğer herhangi birine Bo'dan bahsedersen, bana farklı davranacaklardı. Sempatı istemiyordum. Sadece Phoebe'yymişim gibi davranmak istiyordum. *Sadece* Phoebe. Bo'nun kız kardeşi Phoebe değil. Etrafındaki her şey dağılırken seyirci kalmaktan başka bir şey yapamayan Phoebe değil. Sadece Phoebe, çok fazla kulübe katılan ve gözlerini ödülünden ayırmayan orkestra meraklısı üçüncü sınıf öğrencisi: Mezuniyet. Üniversite. Kaçış. O Phoebe'yi seviyordum.

Ama o Phoebe her zaman eve gidiyordu.

BÖLÜM 13

Ertesi sabah, kahvaltı bitmeden önce Dr. Franklin'in ofisine çağırıldım. Açık büfenin kurulduğu ortak odadan ayrılmadan önce bir elma kaptım. Diğerleri benim gidişimi izliyordu ve şüphesiz ki Doktor'un neden on beş dakika sonra başlayacak olan grup seansımıza kadar bekleyemediğini merak ediyorlardı.

"Bo." dedi sıcak bir şekilde, ben ofisine girdiğim sırada ayağa kalkarken.

"Neler oluyor?" diye sordum. Kollarımdaki ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Dün akşam beni bekleyen birim liderinin kapı tokmağını takırdattığında çıkan tekdüze, metalik sesi hatırladım.

İç çekti. "Cuma günü hepimiz için zor bir gündü. Duygularını gözden geçirmek ve anlamlandırmak için zamanın olduğuna göre artık nasıl olduğunu görmek istedim."

Omuz silktim. O gün zor geçmişti; çünkü kendisi onu *zorlaştırmıştı*. Sofia'yı kurtarmanın bir yolunu bulabilecekken bütün günü onun için "yas tutarak" geçirmeye zorlanmışım. Akademinin gerçek amacından haberdar olmayan personel için yaşananlar gerçekmiş gibi davranmamız gerektiğini biliyordum ama yine de zaman kaybıydı. Herkesi boş yere üzen anlamsız bir gündü.

Ve kendimi başarısız hissetmeme neden olmuştu. Sanki Dr. Franklin ve geri kalan herkes benden umudunu kesmiş gibiydi. Sofia'dan umudunu kesmiş gibi.

“Keşke durdurabilseydim.” dedim. Sadece geçmişe gidip onu kaybetmemi engelleyebilseydim, çok *kolay* olurdu. Ama zaman kolay değildi.

“Senin suçun değil, biliyorsun.” dedi Dr. Franklin.

Ona çileden çıkmış bir bakış attım. İkimiz de *tamamıyla* benim suçum olduğunu biliyorduk. Eğer onu geri götürmeseydim, geçmişte kapana kısılmayacaktı. Ama tek söylediğim, “Sorun yok.” oldu.

Doktor kaşlarını çatı. “Bazen duygularımızı başka tarafa yönlendiririz çünkü onlardan korkarız.” dedi yavaşça. “Böyle zamanlarda, matem tutmanın doğal bir şey olduğunu unutmamak önemlidir.”

“Matem tutmak mı?” diye sordum. “Matem tutmayacağım. Onu kurtaracağım.”

Doktor ayağa kalktı ve bana yaklaştı, eli masasının ahşap yüzeyinde dolaşıyordu. Parmaklarını masasının kenarında hafifçe vurdu, yüzü ifadesizdi ama gözleri parılıyordu. Parmaklarını vurduğu yere baktım ve masa üstü ayaklığının üzerinde küçük bir video kamera gördüm. Kamera yeni değildi; Dr. Franklin daha önce seanslarımızı kaydetmişti. Ama bu sefer, ışık yanıp sönüyordu. Kayıt halindeydi. Eskiden, bizi kendimizi izlememiz ve hatalarımızdan ders çıkarabilmemiz için güçlerimizi kullanırken kayda alırdı. Ama şu an gücümü kullanmıyordum...

“Bo, Sofia’ya ne olduğunu tam olarak kabul ettiğinden emin değilim.” dedi Dr. Franklin. “Bu... Onu kurtarmakla ilgili değil. Onu *kurtaramazsın*. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Hızlıca geri çekildim. “Neden böyle söylüyorsunuz?” diye sordum. “Yapabilirim. *Yapacağım*. Sadece bana güvenmelisiniz. Bana bir şans vermelisiniz.”

“Bo.” Doktor masadan ayrıldı ve önümde, benim ile kameraının arasında durdu. Bir yanıt bulmak için yüzünü inceledim ama

bana bakışını anlamıyordum. Endişe ve üzüntü ve başka bir şey daha vardı. Bana gözleriyle bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi ama ben Ryan değildim, zihninin içine bakıp orada sakladığı düşünceleri anlayamazdım.

“Bo...” diye tekrar etti. “Bunu anlamalısın. Gerçekle yüzleşmelisin. Sofia artık yok.”

“Sonsuza dek değil.” diye itiraz ettim zayıf bir şekilde.

“Sonsuza dek. O gitti. Öldü. Onu geri getiremezsin.”

Boğazımda bir öfke yükseliyordu. Dr. Franklin’ni o kadar hızlı ittim ki masaya çarptı. Kamera,ayaklığın üzerinde dengesiz bir şekilde sallandı. Ona benden umudunu kesmemesi için bağırarak istedim. Onu hâlâ kurtarabileceğimi biliyordum. Ama kullandığı kelime, öldü, beni kızdırmıştı. Gerçeği biliyordu. Onun ölmediğini biliyordu. Geçmişte mahsur kaldığını biliyordu. O zaman neden yalan söylüyordu? Bu bir test miydi? Stres altındayken gücümü denetleyip denetleyemediğimi mi görmek istiyordu? Aklım karışmıştı. Benden ne istiyordu?

Doktor beni omuzlarımdan tutup durduruncaya dek yürümeye başladığımı fark etmedim. Yavaşça parmaklarımı başımdan çekti, saçlarımı o kadar sıkı tutmuştum ki yüzeyde baş ağrısı başlamıştı. Ellerime, bükülmüş parmaklarıma baktım ve kaslarımın gevşemesi için kendimi derin bir soluk almak için zorladım. Benim sorunum buydu, benim sorunum her zaman bu olmuştu. Bir şeyler ters gittiğinde, çılgına dönüyordum.

Beni bırakmadı. Ben tamamen ona odaklanıncaya dek gözlemini benimkilerden ayırmadı.

“Özdenetiminikaybediyorsun.” dedi, kelimeler kafamda yankılanıyordu.

Özdenetim. Bu her zaman özdenetimle ilgili olmuştu. Ve ona benim sahip olamamamla.

Gözlerim, doktorun masasındaki kameranın yanıp sönen ışığına kaydı. Ona neden bizi kayıt altına aldığını sormadan, ofisin kapısı açıldı. Ryan, bize bakmadan içeri adım attı. “Ah!” dedi gelişigüzel bir şekilde bizi fark etmeye tenezzül ettiğinde. “Dışarıda beklememi ister misiniz?” Kapıya doğru gitmedi.

Dr. Franklin benden uzaklaştı. “Hayır, sorun değil. Neredeyse başlama zamanı geldi.”

Dr. Franklin, masasının diğer tarafına geçerken, Gwen içer girdi, arkasından da Harold. Doktorun masasının etrafında yarım daire şeklinde her zamanki yerlerimize oturduk. Ryan, benim dikkatimi çekmeye çalışıyordu ama gözlerim kameraya takılı kalmıştı. Neden açıldı? Doktor hangi görüntüyü yakalamayı umuyordu?

Doktor konuşmaya başladı ama ona odaklanamıyordum. Bugün güçlerimiz yerine duygularımız hakkında, Sofia hakkında konuşacağımız açıktı.

Doktor tam olarak başlayamadan önce kapının çalınması sesansı böldü. Bayan Temple, tarih öğretmenimiz, kafasını kapıdan içeri uzattı. Doktora, “Konuklarınız geldi.” dedi ve sonra tekrar koridora çıktı. Dr. Franklin derhal kapıya gitti, kapının dışındaki her kimse, onunla sessizce konuştu. Yanımda Gwen ısınyordu, kıyafetlerinde kıvılcımlar çatırdıyordu. Sınırdıydı.

“Sana demiştim.” dedi Ryan fısıldayarak. Harold gergin bir şekilde ciyakladı.

“Neyi söylemiştin?” diye sordum Ryan’a, onunla yüz yüze gelmek için sandalyemde dönerek.

“Kahvaltıda...” dedi Gwen, alçak sesle, “Dedi ki...”

Ofisin kapısı tamamen açıldı ve Dr. Franklin, iki kişiyi içeri aldı: kestane rengine boyanmış saçlarının uçları kuru olan beyaz bir kadın ve tıknaz bir Asyalı adam. Adamın elinde, siyah takımına uymayan taba rengi deriden büyük, yıpranmış bir evrak çantası

vardı ve kadın, kâğıtlarla tıka basa dolu görünen bir omuz çantası taşıyordu.

“Herkes bu kadar mı?” diye sordu adam Dr. Franklin’e. Doktor başıyla onayladı.

Kadın, bize döndü, doktora kolunu uzatıp öğrencileriyle oturabileceğini işaret etti. Ona bizlerden biriymiş gibi davranılması garipti.

“Hepinize merhaba.” dedi kadın sıcak bir şekilde, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Gwen ve Ryan’a gözucuyla baktım. Gwen sürekli ellerini ovuşturuyordu, büyük olasılıkla teninin altında çatırdayan ateşi saklamaya çalışıyordu. Doktor uzandı ve her şeyin yolunda olduğuna inandırmak için onun sırtını sıvazladı. Ryan’ın çenesi gergindi ve sanırım dişlerini sıkıyordu.

“Önümüzdeki birkaç hafta boyunca her birinizidaha yakından tanımayı umuyoruz.” diye devam etti kadın. Sesi yapmacık bir şekilde tatlıydı. Ondan görür görmez hoşlanmamıştım.

“Neden buradasınız?” diye sordu Ryan saldırganca. Doktor ona bir bakış attı.

“Şu an için, sadece sizleri tanıyacağız.” dedi kadın, yüzüne sahte bir gülümseme yayıldı.

“Bu bir yanıt değil.” dedi Gwen.

“Gwen.” dedi Doktor sert, onaylamayan bir tonda.

“Sofia Muniz’e ne olduğunu araştırıyoruz.” dedi adam. Dr. Franklin’in masasına yaslandığı yerden kımıldamadı ve gruba hemen hemen hiç bakmıyordu. “Ve buradayken akademiyi bir bütün olarak inceleyeceğiz.” Bu noktada doğrudan doktora baktı.

Sinmek yerine, Dr. Franklin ayağa kalktı, elini cebine soktu ve adama bir USB bellek verdi. “İstedığınız dosyalar. Bir nedenden ötürü, ana dosyalar tamamen bozulmuş ve onları kurtaramadım ama burada ayrı bir yedeğim var.”

“Teşekkürler.” dedi adam belleği cebine koyarak. “Bunları sonra inceleyeceğim. Dosyalarda hem video hem de ses kaydı mı var?”

Doktor başıyla onayladı ve tekrar Gwen’in yanındaki yerine oturdu.

Gözlerim doktorun masasındaki kameraya döndü ve bir anda her şey anlam kazandı. Akademi soruşturuluyordu. Devlet burada gerçekten ne yaptığımızı bilmiyordu. Dışarıdakiler için Sofia gerçekten ölmüş ve gitmiş görünüyor olmalıydı. Ve ölü öğrenciler, hükümet soruşturması demekti. Doktor beni gerçekten uyaramazdı ama denemişti. O yüzden beni bugün ofisine erken çağırmıştı. Öyleymiş gibi yapmam için beni uyarıyordu. Güçlerimizi saklamalı ve bu yetkilileri Sofia’nın gerçekten öldüğüne ikna etmeliydik.

Biliyordum, tabii ki biliyordum, Sofia’nın uzun süre etrafta olmaması akademi dışındaki insanların dikkatini çekmişti ve Dr. Franklin’in yapacak fazla bir şeyi yoktu. Açıkça ortadan kaybolmuşken sonsuza dek Sofia iyiymiş gibi davranamazdı ve muhtemelen ona gerçekte ne olduğunu açıklayamazdı. Yine de hükümetin bizi gözetlemesi gerçekten gerekiyor muydu?

“Benim adım Amelia Rivers.” diye devam etti kadın canlı bir şekilde. “Ve bu da Carl Minh. Daha sonra sizlerle tek tek konuşacağız ama artık etrafta olacağımız için sadece kendimizi tanıtmak istedik. Ve eğer bize söyleyecek bir şeyiniz olursa, lütfen bize ısrar etmekten çekinmeyin.”

“Dr. Rivers ve Bay Minh, burada akademide, diğer personelle birlikte altıncı katta kalacaklar.” dedi Dr. Franklin ayağa kalkarak. “Ve bazı seanslarımızda bizlerle birlikte oturacaklar. Lütfen onlar burada yokmuş gibi davranın; sadece yöntemlerimizi ve derslerimi gözlemliyorlar. Ve size Sofia’ya ne olduğu hakkında sorular sorduklarında, sizden dürüst olmanızı istiyorum. Saklayacak bir şeyimiz yok; burada kimse suçlu değil.”

Kameranın ışığı yanıp sönmeye devam ediyordu.

“Buna biz karar vereceğiz.” dedi Bay Minh evrak çantasına küçük bir not defteri atıp aniden kapatırken. “Sadece dürüst olun, çocuklar. En azından olabildiğince dürüst.” Gruba kuşkulu gözlerle baktı sonra yarım daire şeklinde sıralanmış sandalyeleri geçerek kapıya yöneldi. “Amelia, geliyor musun?” diye seslendi omzunun üzerinden ve iş arkadaşı aceleyle onu takip etti.

“Bu saçmalık.” dedi Ryan, kapı Bay Minh’in arkasından kapanır kapanmaz.

“Ryan.” dedi doktor uyarıcı bir sesle.

“Onlar hükümetten.” dedi Gwen. “Bu iyi olamaz.”

“Herkes biliyor ki Sofia’nın...” Ryan birden bire durdu, doğruca bana bakıyordu, “Ölümü, kimsenin suçu değildi.” Ama sesinde şüphe vardı.

Doktor ayağa kalktı. “Yetkililerin dediği gibi, sadece dürüst olun.” Masasına, kameranın arkasına döndü.

Merceklere bakıyordum. Doktorun Bay Minh’e verdiği o USB bellek... Ses ve görüntü hakkında bir şey söylemişti. Doktorun kullandığı bütün kameralardaki ve ses kayıt cihazlarındaki kayıtlar o USB’de olmalıydı.

Midem altüst oldu. *Güçlerimizi görecektiklerdi.* Hiçbirimiz akademide güçlerimizi saklamaya çalışmamıştık, akademinin *amacı* güçlerimizi nasıl kullanacağımız, anlayacağımız ve onlarda nasıl ustalaşacağımız konusunda bizi eğitmekti. Doktorla olan her seansa en azından birimiz, güçlerini uygulamalı olarak kullanmıştı. Normal ders öğretmenlerimizin bile kendi güçleri vardı ya da güçleri olan akrabaları vardı ve hepsi akademi tarafından güvenli bulunmuştu. Gwen çılgına döndüğünde ve kendiliğinden ateşler saçtığına ya da Ryan ev ödevini odanın öbür tarafına uçurarak

teslim ettiğinde ya da ben tarih derslerinde tarihte gidip gelirken hiçbiri gözlerini bile kırpmamıştı. Sadece yemekhane çalışanlarından saklamalıydık ve eğer bu işe yaramadıysa sanırım Dr. Franklin'in ya da diğer birim liderlerinden bazılarının bizleri korumak için çalışanların gördükleri şeyleri unutmalarını sağlayacak güvenilir yöntemleri vardı.

Ama bu hükümet çalışanları...

Dr. Franklin'in aklından neler geçiyordu? Güçlerimiz olduğunu kanıtlayan video kaydını öylece onlara *vermişti*.

Belki videolarla oynanmıştı. Ya da belki de doktor soruşturmadan sonra yetkililerin belleklerine değiştirmek için Ryan'ı ya da diğer telepatlardan birini kullanacaktı.

Ya da belki de Doktor onlarla çalışıyordu.

İçimde yükselen bu korkunç düşünceyi kovmak için başımı salladım. Doktor bana olabildiğince çok uyarıda bulunmuştu ve Sofia'nın geçmişte mahsur kaldığının değil, öldüğü yalanının pekişmesini sağlamıştı.

Akademi, dış dünyada güvende olabilmemiz için güçlerimizi denetlemeyi öğrendiğimiz yerd. Bizimki gibi güçler en yüksek teklifi verenler tarafından silah ve araç olarak kolaylıkla sömürülebilir, kullanılabilirdi. Ama akademinin amacı bu değildi. Akademi eğitim içindi, idman değil. Bağımsızdı. Herhangi bir hükümet ya da grubun bir parçası değildi.

En azından ben öyle düşünüyordum.

"Bunun bir anlamı yok." dedi Harold. Harold'ın yaşayanlara bir şey söylemesi o kadar nadir bir durumdu ki hepimiz duraksayıp onun devam etmesini bekledik.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Doktor.

"Sofia'nın kayboluşunu araştırmalarının bir anlamı yok." dedi Harold. "Hiçbir şey bulamayacaklar. Hem de hiçbir şey."

“Bulabilirler.” dedi Dr. Franklin. “Yardım etmek dışında başka bir şey için gelmediler buraya.”

“Onu bulamazlar. Anlamı yok.”

“Pekâlâ, besbelli anlamı yok.” dedi Ryan gözlerini devirerek.

“Sofia’yı cadılar kaçırdı.” diye devam etti Harold, onu görmezden gelerek. “Onu kaçırıp sakladılar ve bundan kaçış yok. Kaçış yok. O cadıların elinde.”

BÖLÜM 14

LANET OLSUN

Bunu neden daha önce düşünememiştim?

Ben ne yapmıştım böyle? Çok üzgünüm, Sofia.

Cadılar: Bunca zamandır cevap gözlerimin önündeydi. Ve ben tarihi severdim. Onu severdim ve fark edememiştim bile.

O tabela. Bacanın üzerindeki o tabela:

IPSWICH'TEKİ ISAAC GOODDALE'İN EVİ GİBİ ASLEN 1660'LARDA SALEM'DA YAPILMIŞTIR VE 1692'DE PEAR ADASI'NA TAŞINMIŞTIR.

Salem. 1692.

Salem Cadı Mahkemeleri.

Akademi, Ipswich'in hemen dışındaki Pear Adası'ndaydı. Fakat Salem Cadı Mahkemeleri denilmesine rağmen, Massachusetts'in her yerinde yapılmışlardı.

Sofia'yı sadece geçmişe göndermemiştim. Onu *Salem Cadı Mahkemeleri* 'ne göndermiştim. Modern dünya kıyafetleri ve görünmez olma gücüyle beraber. Eminim, bunların hiçbirini onu bir cadı gibi göstermezdi.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Sofia'yı kapana kısılabileceği mümkün olan en kötü geçmişte mahsur bırakmıştım.

Parmaklarım zaman akışını çekmek için can atıyordu ama yapamazdım, hükümet yetkilileri şu an buradayken olmazdı. Zaman örgüsündeki o kara delik...Sofia'nın siciminin orada kaybolması...

Belki ki de artık çok geçti. Zaman akışkandı; ben ona geri dönmek için bir yol ararken, o Salem Cadı Mahkemeleri'ni yaşıyordu. Ve belki de kara delik olan şey buydu. Belki de bu onun yaşamadığının bir kanıtıydı.

Belki de onu çoktan öldürmüştüm.

Eğer ormanda bir ağaç düşerse ve etrafta onu görececek kimse yoksa, bir zaman yolcusu yine de geri gidebilir ve en başından ağacın düşmesini engelleyebilir mi?

Bu soru, güçlerimi ilk kez keşfettiğimden beri aklımı kurcalıyordu. Çünkü zaman böyle işlerdi. Eğer bir şey olursa, değişmez bir gerçeğe dönüşürdü. Tarih tersine çevrilemezdi. Bunu anlamam uzun zamanımı almıştı. Çoktan olmuş bir şeyi değiştiremezdim.

Gücümü ilk keşfettiğim zaman anlaşılacağı üzere kahramanca şeyler yapmayı denemiştim. Terörist saldırılarını engellemek, insanları doğal afetler konusunda uyarmak. Özenle hazırlanmış planlarım vardı. Sadece yardım etmek istiyordum. Ama zaman yardım istemiyordu.

Zaman, onu değiştirmeme izin vermeyecekti. En iyi olasılıkla bir gözlemciydim.

Tarihi tekrar yazamıyordum.

Ama tarihin tamamı yazılı değildi. Şu an içimi rahatlatan tek şey buydu. Sofia farklı bir zaman aralığında sıkışıp kalmıştı ama bu onu kurtaramayacağım anlamına gelmiyordu. Bilinmezlik, be-

nim tek tesellimdi. Sofia'nın sonsuza dek gittiğinin kanıtı olmadıkça, hâlâ bir şansım vardı.

Fakat... Eğer onun mezarını bulursam, eğer adını hapishane kayıtlarında bulursam, eğer ölümü kaydedilen cadılardan biriye...

O zaman başarısız olmuş olacaktım. Tarih değişmezdi. Sofia bir kez tarihe geçtiğinde, bunu değiştiremezdim.

Hiç umut kalmazdı.

BÖLÜM 15

Kısa sürede açıkça görüldü ki bütün öğretmenler ya Sofia'nın öldüğüne inanıyorlardı ya da denetleme yapan hükümet yetkilileriyle işbirliği yapıyormuş gibi davranıyorlardı. Bugünkü dersler boş zamanlardan ve yoğun işlerden oluşan gülünç bir olaydı ve Bayan Temple'dan boş zamanımı kütüphanede, tek başıma geçirmek için izin istediğimde derhal evet demişti.

Not defterim önümde açtı, Sofia'yı kurtarmak için dâhiyane bir plan bulmayı umuyordum ama Harold'ın söyledikleri beni felce uğratmıştı; o yüzden suçlanan cadılar listesinde Sofia'nın adını görmekten korkarak sürekli Salem hakkında notlar alıyordum.

Cadılar.

Cadıların gerçek olduklarını hiç düşünmemiştim ama ya onlar da bizim gibi insanlardıysa? Doktor tarih boyunca bizler gibi kaç kişinin yaşadığını kimsenin kesin olarak bilmediğini söylüyordu. Güçlerimizi saklı tutmamızın bir nedeni vardı. Ama belki de cadı mahkemelerinin yapılmasının nedeni, kısmen de olsa, en azından bazı "cadı"ların güçleri olan insanlar olmasıdır, bizim gibi... Sofia gibi.

Eğer Sofia, cadıların elindeyse belki de güvendediydi. Belki onu saklıyorlardı. Belki de onun ne olduğunu fark etmişlerdi ve onu koruyorlardı.

Ya da belki de bu sadece olmasını istediğim şeydi.

İlk olarak İnternet'te Salem'da ve civarda yapılan mahkemelere çıkan kadınların listesine baktım. Hiçbirinin adı Sofia Muniz değildi ama isimleri kayda alınmaya gerek duyulmayan en az beş kişi tutuklanmıştı. Yani ya cadılar Sofia'yı güvende tutuyorlardı (umarım) ya da onlar gerçek, kötü, sihirli varlıklardı ve Sofia, onlardan saklanıyordu (olası değil) ya da Sofia isimsiz tutuklulardan biriydi (lanet olsun).

Ya da güvendeydi, görünmezlik gücünü kullanarak kendini korumuştı. Sofia zekiydi. Ve büyük olasılıkla görüldüğü yerde asılacak olan Harold ya da kazıkta yanma işini büyük olasılıkla hoş karşılayacak olan Gwen yerine, Sofia'nın o dünyada mahsur kalması çok daha iyiydi. Defterimi yaklaştırdım, mahkemelerden etkilenen Massachusetts bölgesinin kabaca bir çizimini yaptım ve haritada her ismi ve ölüm şeklini küçük çarpılarla işaretledim. Pear Adası yakınlarında çok fazla yoktu ama onu anakaraya götürmüş olabilirlerdi.

Fakat Sofia şu an güvendeyse bile, sonsuza kadar iyi olmayacaktı. Yine de, Harold, Sofia'nın bir hayalet olmadığını söylemişti, şimdilik umudum vardı.

Ayrıca daha önce bazı insanların öldüklerini ve geri gelmediklerini de söylemişti. Bu, kendini tanıttığı gün, ilk söylediği şeylerden biriydi, öbür dünyada gördüğü o kadar insanın arasında, biyolojik annesini hiç görmemişti. Ama Sofia bunu yapmazdı. Bana geri dönerdi.

Dönerdi.

"Selam, ezik." Ryan'nın sesi beni karanlık düşüncelerden çekip çıkardı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum bilgisayar ekranımı kapatmak ve araştırmamı saklamak için kıpırdarak.

Ryan omuz silkti. “Temple benim de çıkmama izin verdi.” dedi. Defterime baktı ve defter havalanıp düzgün bir şekilde uzatıldığı eline kondu. “Bu da ne böyle?” dedi notlarını tararken. “İdrar keki mi?”

Ryan, notlarımın önemli olduğunu düşünmesin diye kayıtsız davranmaya çalıştım. “Araştırma yapıyorum. Fazladan kredi için. Salem Cadı Mahkemeleri sırasında kimin cadı olduğunu kimin olmadığını anlayabilme yöntemi olarak idrardan kek yaptıklarını biliyor muydun?” dedim Ryan karşıma otururken.

“Dostum. Bu iğrenç.” Defterimi geri attı. “Dinle.” dedi. “Bütün bu ‘güç’ konuşmalarını bir kenara bırakmalısın. Bu lanet olasıca şeyi yetkililerin önünde söyleyemezsin, biliyorsun değil mi?”

“Aptal değilim.” diye cevabı yapıştırdım.

“Tartışılır.” Soğukkanlılıkla beni izledi, tepkimi bekliyordu. Ona bir tepki vermeyince, “Pekâlâ, eğer Bay Zaman Yolcusu isen neden Salem Cadı Mahkemelerine gidip araştırmanı bizzat yapmıyorsun?” diye sordu, bu ifadeyle çığır açan bir şey kanıtlamış gibi sandalyesinde arkasına yaslandı. Sesinde alaylı bir ima vardı.

“Bu şekilde işlemiyor.” dedim sakın kalmaya çalışarak. Ryan, insanlara sataşmayı severdi, ta ki onların dirençleri kırıncaya dek sataşıp dururdu. Bu cephaneliğinin bir parçasıydı. Doktor defalarca Ryan’ın telekinezisinin yanında daha güçlü bir telepati de geliştireceğini söylemişti. Yani sadece zihniyle bir şeyleri hareket ettirebilmekle kalmayıp aynı zamanda zihinleri de okuyabilirdi. Ya da yakın zamanda yapabilecekti. Bu gücün henüz kendini belli edip etmediğini söylemek zordu ama bildiğim bir şey vardı, o da Ryan’ın bir yönlendirme ustası olduğuydu.

“Demek Sofia geçmişte sıkışıp kaldı, öyle mi?” dedi Ryan, başını geriye atıp tavana bakarak, sanki bu benimle konuşmaktan daha eğlenceliymiş gibi.

“Evet. Bunu biliyorsun.”

“Evet.” dedi sessiz bir şekilde. “Ama sen bu konudan şu hükümet adamlarının önünde söz etmeyeceksin.”

“Söz etmeyeceğim.” dedim vurgulayarak, artık yanıtını aldığına göre gitmesini umarak.

Ama imayı anlamadı; olduğu yerde kalmaya devam etti. “Onlardan hoşlanmadım. Etrafta dolaşan hükümet yetkilileri böyle bir yer için asla iyi bir şey değildir. Ve Dr. Franklin...” diye kafasını salladı Ryan, dili yanağını şişirmiş bir şekilde. “Onlara gerçekten de seanslarımızın kayıtlarını verdiği inanamıyorum. USB bellekte onlar var biliyorsun. Videolar. Bize ait. Ve ...” Ryan parmaklarını salladı ve çevirdiği kalem, ta ki Ryan telepatisiyle onu yakalayıp zararsız bir şekilde masaya düşürenciyi dik, dönerek yüzüne doğru uçtu.

“Doktorun büyük olasılıkla bir planı vardır.” dedim zayıf bir şekilde ama Ryan ile aynı endişeyi paylaşmaktan kendimi alamıyordum. Doktor bütün bu olanlar konusunda çok dikkatsizdi, sanki kameralar ve içerikleri önemli değillermiş gibi, ki aslında akademinin saklamamıza yardım ettiği her şeyi kanıtlıyorlardı.

Ryan acı acı güldü. “Pekâlâ, eğer o bizim arkamızı kollamazsa, ben yaparım.”

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak ona baktım. Sonra doktorun bazı dosyaların zarar görmesi ve USB’yi yedeklerden hazırlamak zorunda kaldığı hakkındaki açıklamasını hatırladım. Dosyaları Ryan mı bozmuştu? Onları değiştirmiş miydi?

“Akademi senin bunun gibi olan ilk okulun, değil mi?” diye sordu Ryan. “Ben altıncı sınıftan beri özel okullarda oradan oraya gidiyorum. Bu en sevdiğim okul ve onu koruyacağım, Dr. Franklin korumasa bile.”

Akademnin bizim güvenli yerimiz olması gerekiyordu. Tabii berbat bir yerdeydi ama *güvenliydi*. Fakat eğer doktor hükümetle çalışmaya niyetliyse, eğer sırlarımızı paylaşma niyetindeyse, o zaman tehlikedeydik. Akademideki her öğrenci, öğretmenlerin çoğu, hepimiz mercek altına alınacaktık. Test edilecektik. Kullanılacaktık. Bize ucubeymiş gibi davranacaklardı.

Tıpkı Salem'daki cadılar gibi. Tekrar bilgisayarına baktım. Dikkatimi dağıtamazdım. Sofia'ya odaklanmalıydım. Ama eğer orada yaşıyor olması gerektiği gibi burada da zulme uğrayacaksa, Sofia'yı ne çeşit bir geleceğe geri getirecektim?

"Sen söyle bana." dedi Ryan. "O videoları izlediklerinde, yetkililer ne görecek?"

İki büklüm oldum. "Gwen'in parmak uçlarından ateşi çağırıldığını görecekler." dedim zayıf bir şekilde. "Harold'ın ölümlerle konuşmasını. Ve seni. Zihninle bir şeyleri hareket ettirmeni."

Ryan yavaşça başıyla onayladı. "Ve bu bilgiyle verebilecekleri zararı bir düşün. Bu kanıtlı."

"Ama neden doktor...?"

"Bilmiyorum." diye cevabı yapıştırdı Ryan. "Ama o takım elbiselilerin filmde güçlerimizi kullandığımızı görmediklerinden, neler yapabildiğimizi, Sofia'nın ne yapabildiğini bilmediklerinden, emin olmalıyız. Gerçek şu ki buraya sadece iki kişi geldi ve düşük rütbeli gibi görünüyorlar yani büyük olaylıkla sadece belli belirsiz kuşkuları var, eğer varsa. Eğer yılanın başını küçükken ezersek, bundan kurtulabiliriz ve gizli ve güvende olmaya devam edebiliriz."

Masanın üzerine yaslandım. "Ama dosyalar *ellerinde*."

"Gerçekten mi?" dedi Ryan yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Gözlerim irileşti. "Ne yaptın?"

Ryan masum bir yüz ifadesi takındı. “Belki de dersten çıkmak için izin almamın nedeni Dr. Franklin’i iki yetkiliyi okulu dolaşmaya çıkardığını görmemdir. Belki de doğrudan buraya gelmemiştir. Belki onun yerine başka yere gitmişimdir.”

“*Ne yaptın?*” diye sordum tekrar.

Ryan, cebinden bir USB bellek çıkardı. “Ve yedek dosyaların da icabına baktım. Dr. Franklin, sadece kedisinin adının olmadığı başka bir şifre bulmalı.”

Etrafıma baktım. Burada bir kütüphaneci vardı, bir yerlerdeydi ama genellikle ön tarafa yakın yerde bilgisayarında *solitaire* oynardı ve sadece bir öğrenci çağırdığında gerçek bir iş yapardı. “Başın çok büyük belaya girecek!” dedim alçak sesle.

Sözlerim, Ryan’ın tavrını tamamen değiştirdi. Bütün o oyunbazlığın ve kendini beğenmişliğin yerini sert bir gaddarlık aldı. “Başım belaya *girmeyecek* çünkü sen tek bir kahrolası kişiye bile bundan söz etmeyeceksin, anlıyor musun?” Masaya yaslanıp, yüzüme yaklaştı. “Ve eğer böyle bir şey yaparsan, buna pişman olursun.”

Ryan hiçbir zaman tam olarak dost canlısı ve iyi geçinen biri olmamıştı ama tavrının bu kadar kolay bir şekilde sertleşebildiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

İki elimi de havaya kaldırdım. “Kimseye hiçbir şey söylemeyecektim zaten.” dedim savunur şekilde. “Ama, ‘Ah pekâlâ, bütün dosyaları kaybettik, bu büyük bir sorun değil,’ diyeceklerini hiç sanmıyorum.”

Ryan geriye yaslandı, yüzünde tatmin olmuş bir gülümseme vardı. “Evet, kesinlikle aranacağız.” Cebinden yeni bir paket sakız çıkardı, paketi çıkardı, şeffaf kâğıdı kütüphanenin zeminine düşürdü ve paketin içinden bir tane seçip çiğnemeye başladı. Bana teklif etmedi.

“Peki ne yapacaksın?”

Bana değer biçti. “*Sen* ne yapacaksın?”

Omuz silktim. “Ne bileyim, dostum.”

Ryan gözlerini devirdi. “Bak, bu şeyi bir çekiçe parçalasak bile, parçaları bulurlar ve içimizden birinin belleği çaldığını anlarlar. Belleği üzerimizde bulamadıklarında, çöpü ve geri kalan her yeri arayacaklar. Eğer onu parçalanmış bulurlarsa, bu onları daha da şüphelendirecektir ve ayrıca bu şeyleri kırmak inanılmaz derecede zordur. Buradaki mesele onlara belleği kaybettiklerini düşündürmek. Hepsi kötü bir kazaydı. Doktorun yedek dosyalarını silmedim, sadece bozdum. Onları belleğe kopyalarken yanlış formatlamış gibi görünecek. Hepsi kötü bir kaza, kimsenin suçu değil. Özellikle de bizim.”

“Neden sadece dosyaları değiştirmiyorsun?” dedim.

“Yaptım. Doktorun yedeğini bozduğumu söyledim ya.”

“Hayır, demek istediğim...” Ellerimi kafama yakın bir yere kaldırdım ve parmaklarımı salladım. “Güçlerinle. Neden sadece normalmişiz ve güçlerimiz yokmuş gibi göstermedin?”

Ryan sakızını patlattı, düşünüyordu. “Denedim.” dedi. “Ama böyle bir şeyi çok fazla yapmamıştım. Belki de çuvalladım. Belki de yaptığım şeyi kıracaklar.”

“Peki o bellekle ne yapacaksın?” diye sordum. “Okyanusa falan mı atacaksın?”

“Hayır.” Ryan çığnemiş sakızı parmaklarının etrafında dola-
dı sonra da ısırdı. “İşte bu noktada sen devreye giriyorsun.”

“Ben mi?”

“Sen.”

Ona boş gözlerle baktım.

“Sen ve Gwen, bizim birimizde hafta sonları eve giden tek kişilersiniz.”

“Yani?”

Ryan ayağa kalktı, USB belleği yere düşürdü ve siyah plastiği ahşap zeminde topuğuyla ezdi. Sonra aşağı eğildi, sakızı çıkardı ve bütün küçük parçaları üzerine yapıştırdı. “Pekâlâ.” dedi, sakızı ve kırık belleği masanın altına sıkıştırarak, “Eve giderken, önce buraya uğra. Belleği al ve cebine koy. Evine gittiğinde at. Kanıt ortadan kaybolacak.”

Ryan ayağa kalktı. “Hadi.” dedi neşeli bir şekilde. “Sınıfa dönme zamanı.”

BÖLÜM 16

Belleğin kaybolduğunu anlamaları sadece bir gün sürdü. Kadın, Dr. Rivers, kapıyı çaldığında birimiz sabah seansı için doktorun ofisindeydi. Doktora yanına gelmesini işaret etti ve konuşmak için koridora çıktılar. Ryan'a bakmaya çalıştım ama o yüzünde küçük bir gülümsemeyle karşıya bakıyordu. Dakikalar sonra, Dr. Franklin dizüstü bilgisayarına yeni bir USB bellek takmış ve yeni dosyaları derhal ve soru sormadan Dr. Rivers'a vermişti. Ryan'ın sırtıtmamak için dudağını ısırıldığını görebiliyordum.

Öğle yemeğinden önce, yetkililer bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştı. Koridorun karşısında ve Dr. Franklin'in ofisinin iki kapı yanında, Bayan Okafor'un matematik dersindeydik. Dr. Rivers ve Bay Minh ofise daldılar ve kapıyı çarpıp kapattılar ve kısa süre sonra bağırışmalar duyduk. Masanın altından Ryan'ı tekmeledim ama beni görmezden geldi, sanki odaklanmış gibi kafasını geometri çalışma kâğıdına dayamıştı ama çoktan bütün problemleri çözmüştü.

O akşam odalarımızı aradılar. O sırada biz ortak odada yemek yiyorduk ve dolayısıyla hiçbirimiz sonrasına kadar durumu fark etmedik. Dikkatli davranmışlardı, hiçbir şey dağılmamıştı ama odalarımızın arandığı açıkça görülüyordu. Çarşaflarımız dışarı çıkmıştı, kıyafetlerimiz itilmişti, duvarlardaki posterlerin kenar-

ları kalkmıştı. Takvimime bile göz gezdirmişlerdi ki bu beni hepsinden çok rahatsız etmişti.

Işıklar sönmeden önce Ryan, kapıma geldi.

“Sana demiştim.” dedi, ben kıyafetlerimi olması gerektiği gibi katlarken.

Ama düşünebildiğim tek şey doktorun yüzündeki tekin olmayan ifadeydi. Bunu hak etmiyordu. En iyi ihtimalle aptal gibi ve en kötü ihtimalle de işbirliği yapmıyor gibi görünmüştü ve başı derde girecekti. Hatta kovulabilirdi.

Ryan’ın kaşları çatıktı ve odama girip kapıyı arkasından kapattı. “Pişmansın.” dedi ifadesizce ama gözleri ateş saçıyordu.

Omuz silktim. “Sadece doktora bir şey olmasını istemiyorum.” dedim.

“O pislik, yetkililere bizim bilgilerimizi verdi.”

“Belki bir planı vardır. Belki biz her şeyi karıştırıyoruz.”

Ryan bana ters ters baktı. Dâhi beyninin fikirlerle çalkalandığını, olasılıklarla kaynadığını neredeyse görebiliyordum.

“Geleceğe gidemiyorsun, değil mi?” diye sordu. “İlk gün, söylediğin şey buydu. Zaman yolcusu olduğunu söylemiştin ama sadece geçmişe gidebiliyorsun.”

Ryan gibi ben de, ilk kez güçlerim hakkında çok fazla şey anlatmadığımı fark ettim, en azından bir bütün olarak gruba söz etmemiştim. Özel olarak Sofia’ya çok fazla şey anlatmışım ve birimimdeki herkes zamanda geri gidebildiğimi biliyordu ama detayları onlara anlatmamışım. Sadece... gündeme gelmemişti.

“Evet, geleceğe gitmek yok.” dedim. “Görebildiğim şey, ben ona zaman akışı diyorum. Sanki büyük, düz gerçekten ince, zar zor görülebilen ama lastik döşeme gibi bir şeyden meydana gelen kocaman bir baloncuğun ortasında duruyor gibiyim ve sicimleri beni farklı zamanlara ve mekânlara bağlıyor. Üzgünüm.

Zamanın nasıl göründüğünü başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum.”

“Evet, bu zor olmalı.” dedi Ryan açıkça.

“Ve parlak sayılan noktalar görüyorum, büyük olaylar. Eğer konsantre olursam, nereye gitmek istediğimi anlayabiliyor ve beni ona bağlayan sicimi çekebiliyorum ve oraya gidiyorum.”

“Ve hep geçmişte olan şeylere mi?”

“Geleceğe gidemem. Ve geçmişte görebildiğim şeyler de sınırlı.”

“Belki denemelisin.”

Güldüm. “Denemedim mi sanıyorsun? Zaman akışı duvar halısı gibi; geçmiş çoktan örülerek resim haline gelmiş ama gelecek hâlâ birbirine dolanmış sicimlerden oluşuyor.”

“Ha.” Ryan yatağımın kenarında oturdu, şilte ağırlığı nedeniyle gıcırdadı. “Bütün bunlardan söz ettiğini duymak tuhaf bir şekilde büyüleyici, gerçekmiş gibi.”

“Gerçek.” Kalan giysilerimi çekmeceye tıktım ve hızla çarpıp kapattım. Ryan hep böyle şeyler söylerdi. Sırf bir şey *ona* göre gerçek olmadığı için, ondaki değeri görmezdi. Harold’la durum daha da kötüydü. Harold’ın hayaletlerini göremiyor ya da duymıyordu dolayısıyla onları tamamen reddediyordu, Harold’ın hiç gücü yokmuş gibi davranıyordu.

Ryan hâlâ bana bakıyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordum çünkü sadece sohbet etmek için gelmediğini biliyordum.

“Ben...” Ryan yatağımda durmadan kıpırdanıyordu. “Sadece endişeliyim.” dedi sonunda. “Yetkililer konusunda. Ne yapabilecekleri konusunda. Eğer onlardan kurtulmama yardım etmezsen neler olabileceği konusunda.”

Kaşlarımlı çattım. Ben de o konuda endişeliydim, ama... “Geleceği göremem.”

“Belki görebilirsin.” dedi Ryan. Ben karşı çıkmaya başlayınca ellerini kaldırdı. “Sen geçmişte noktalara dokunabiliyor ve oraya gidebiliyorsun çünkü onlar sabit. Gerçekleştiler. Ama gelecek henüz yaşanmadığı için, herhangi bir yöne gidebilir. O yüzden belki de duruma bu şekilde bakarsan kesinlikle olacak belirli bir şeyi aramak yerine, aradığın şey sadece olasılıklarsa belki geleceği bu şekilde görebilirsin.”

Akademideki bütün ışıklar titredi. Işıkların beş dakika içinde söneceğine dair uyarıydı bu. Ryan ayağa kalktı ve odasına gitmek için döndü sonra arkasına dönüp bana baktı. “Bak, sadece dene, tamam mı? Biliyorum, Dr. Franklin’i seviyorsun ama belki de ona güvenmiyorsundur. Bu konuda değil.”

Ryan, çıkarak arkasından kapıyı kapattı ve ben sorularım ve korkumla baş başa kaldım. Beş dakika sonra, ışıklar tamamen söndüğünde hâlâ orada dikiliyordum.

Karanlık odada yatağımın ortasında oturuyor, güçlerimi çağırıyordum. Zaman akışı, onu denetlesem de denetlemesem de her zaman orada olduğunu anımsatarak yükseldi, etrafımı sardı. Zamanın sicimleri usulca akıyordu, okyanusun üzerinde süzülen bir ağ gibi yayılıyordu ve ben tam ortasında duruyordum.

Daha önce ipliklerin bir duvar halısı oluşturduğunu söylemiştim ama bu doğru değildi. Duvar halısında düzen vardı, net bir resim. Görebildiğim kadarıyla, bir kalıp *vardı* ama zerre kadar fark edilebilir değildi. Gevşek ipler, düğümler ve delikler vardı ve bir karmaşa gibi görünmesi gerekiyordu ama onun yerine, güzel görünüyordu.

Öncelikle, her zamanki gibi, 1692 boşluğunda dönen kırmızı ipliğe baktım. Sofia hâlâ oradaydı. Hâlâ yaşıyordu. Mahsur kalmıştı ama ölmemişti.

Döndüm, örülü zaman akışını geçen yıpranmış, gevşek sicimleri gördüm. Ve geleceği *görebildiğimi* fark ettim. Ya da... Birçok farklı geleceği. İplikleri elemeli, arkamdan çekiştirenleri, görüş alanım dışındakileri bulmalıydım. Bu iplikler daha inceydi, saç teli ya da örümcek ağı gibiydi, zar zor görülebiliyordu. Daha önce onları fark etmemiş olmama şaşmamak gerekirdi. Onlara dokunmak bir çeşit boşluk hissi uyandırdı; bu geleceklerden herhangi birine gidemeyeceğimi içgüdüsel olarak biliyordum. Geçmişe giden bir sicimi tutmak beni tarihe çekiyordu; sadece dokunmak bile zihnimde anıları canlandırırır. Ama zihnimde sadece kısa bir sahne oynatmak için geleceğin zayıf liflerini elime o kadar sıkı sarmak zorunda kaldım ki avucumda nabzımı hissedebiliyordum ve o bile konsantrasyonumzayıflayınca duman gibi gözden kayboldu.

Tam burada, tam bu anda akademiye ve beni içine alan iplikleri dikkatle seçtim. Pamuk helvadaki tek bir şeker telini seçmeye çalışmak gibiydi ama en sonunda avucumun tam üzerinde süzülen bir düzine ya da daha fazla geleceği toplayabilmişim. Hepsi zar zor görebildiğim kısa, zayıf liflerdi ama onları avucuma doldurdum. Zamanda ne kadar ileriye giderlerse, onları o kadar belirsiz görüyordum ama en azından gelecek hakkında ve her senaryoda bir izlenim edinmişim, Ryan'a yardım ettiğimde, başarılı oluyoruk. Etmediğimde, hükümet ya da başka biri USB'yi alıyor ve güçleri kullandığımızı gösteren videoları görüyordu.

O noktadan sonra gelecek daha iç karartıcı oluyordu.

Laboratuvarlarda testler. Bir araştırma, bir araç, bir silah olarak kullanılmak. Genetik manipülasyon. Şok terapisi. Psikolojik muayeneler. Duyuları körelten ilaçlar. Onları artıran ilaçlar. Öldüren ilaçlar.

Ve hepsinin arkasında, bu an vardı. Burası. Şimdi.

Tek yapmam gereken belleği eve götürmek ve onu orada atmak. Kimse bunu beklemezdi. Ve eğer bunu yaparsam, o zaman

hükümet yetkilileri güçlerimizi göremeyecekti. Gerçeği asla bilmeyeceklerdi. Hepimiz güvende olacaktık.

Ve dünya da öyle. Benim bir silah ya da araç olduğum, bir insan dışında herhangi bir şey olduğum, iç karartıcı distopya* kayboldu.

Seçim basitti. Ryan'a yardım etmeliydim. Artık bundan emindim.

Parmaklarım gevşedi ve gelecekler sudaki dalgalar gibi zaman akışının yüzeyinde yayıldı. Çünkü başka bir şeyi daha fark etmiştim. Geleceklerin herhangi birinde gördüğüm bir şeyi değil, hiçbirinde *görmediğim* bir şeyi.

Sofia.

Geleceklerimin hiçbirinde yoktu. Tek bir tanesinde bile.

* İlk kez John Stuart Mill tarafından Yunancadan türetilerek "kötü bir yer" anlamında kullanılmıştır. Topluma, otoriter -totaliter bir devlet modeli ya da benzer bir başka baskıcı sistem uygulanması demektir. (ç.n.)

BÖLÜM 17

Dr. Franklin ve yetkililer ertesi gün uzun bir toplantı yaptılar; o nedenle sabah seansımız iptal edildi. Doktorun ofisinde olanları ancak tahmin edebilirdim, büyük olasılıkla hem USB belleği kaybettiği hem de dosyaları bozduğu için azarlanıyordu. Her ne kadar Ryan'ın yaptığı bir şey yüzünden doktorun başının derde girmesi fikrinden nefret etsem de, yardım etmek zorunda olduğumu biliyordum. Eğer doktor geleceği görebilseydi, yetkilerin dosyalara yaklaşmasına asla izin vermezdi.

En azından öyle düşünmek istiyordum.

Hafta sonu geldiğinde, kendimi ortak odada Ryan'la tek başına mahsur kalan Harold için biraz kötü hissederken buldum. Gwen ve ben, hafta sonraları eve gidebilecek kadar yakında yaşıyorduk. Ryan'ın ailesi Los Angeles'ta yaşıyordu; onu buraya yollamışlardı ve onları daha önce hiç görmemiştim. Tatillerde Ryan'ı alması ve ziyaret için havaalanına götürmesi için lüks siyah bir araba tutarlardı ama hepsi bu kadardı. Harold'ın ailesi Brooklyn'de yaşıyordu. Eve gidebilirdi ve uzun hafta sonlarında ya da tatillerde genellikle giderdi ama sanırım kendini burada daha güvende hissediyordu. Babası, onu başka herhangi bir yer yerine burada, akademide bıraksın diye bahaneler bulması için doktora her zaman yalvarırdı. Bence bu küçük adam eğer yap-

bilseydi duvar kâğıdının arkasında yaşar ve binanın bir parçası olurdu.

Ama bahse varım bu durum yakında değişecekti ve Harold da hafta sonlarında evin yolunu tutmaya başlayacaktı. Ryan *iyi* ruh halindeyken bile beraber takılmak isteyeceğiniz türde biri değildi ama yetkililerin kalma süresi uzadıkça, o daha da sinirleniyordu ve öfkesinin büyük kısmını Harold'ın üzerinde topluyormuş gibi görünüyordu.

Erken saatlerde anneme bir hafta sonu daha akademide kalıp kalamayacağımı soran bir mesaj attım ama reddetti. "Aile zamanı" geçirmekte kararlıydı, ben uzaklaşmadan önce hiç umursamadığı bir şeydi bu. Mezun olduğumda benden ne beklediğini bilmiyordum. Yani, üniversiteye gideceğimi sanmıyordum ayrıca buralarda kalacağımı da düşünmüyordum.

Gwen ve ben, birlikte fuayede ailelerimizin bizi almasını bekliyorduk.

"Bu defa ayrıldığım için memnun olduğumu söyleyebilirim." dedi gözleri pencerede olan Gwen. Farklı birimlerden birkaç başka öğrenci boş boş dolanıyordu ama biz uzak bir köşede duruyorduk. Birimler bir arada durma eğilimindeydi.

"Evet, anlıyorum." dedim. Sofia olmadan buranın eski tadı yoktu ve güçlerim üzerinde daha fazla çalışma fırsatı olmasa, ben de evde olmayı yeğlerdim.

"Son derece garip bir dönemdi."

Başımınla onayladım.

"Gelecek yıl geri geleceğimi sanmıyorum." dedi.

Ona döndüm. "Ne? Gerçekten mi? Neden?"

"Yeterince açık değil mi? Sadece etrafına bir bak."

Bakıyordum. Babamın beni götüreceği evden daha fazla yuvam olan akademiyi görüyordum. Biriminin bir üyesi, ailemin bir parçası olan Gwen'i görüyordum. Güçler kandan daha derindi.

Omuz silkti. “Bu yer... Başlangıçta burayı çok sevmiştim. Ama şimdi sürekli izleniyormuş gibi hissediyorum. Kendim olmayormuş gibi hissediyorum. Ve alınma ama birimiz berbat. Sen iyisin ama Ryan tam bir pislik ve Harold ise neredeyse bir hayalet. Bunun anlamı ne ki? Bu okulun bizi böyle küçük birimlere ayırma şekli... Şu diğerlerine bir bak.”

Kendi arabalarını bekleyen diğer birimlerden on ya da daha fazla çocuğu işaret etti.

“Onlarla arkadaş olabilirdik. Onun yerine, isimlerini bile bilmiyorum.” dedi Gwen. “Bütün günümü aynı çocuklarla ve Dr. Franklin’le geçiriyorum, aynı öğretmenlerden aynı dersleri alıyorum... Hiçbir şey değişmiyor. En azından Sofia varken bir arkadaşım vardı.”

“Geri gelecek.” dedim otomatik bir şekilde. Hâlâ onu nasıl kurtarabileceğimi bilmiyordum ama bunu yapacağımı biliyordum.

Gwen gözlerini kıstı, beni inceliyordu. “Aslında gelmeyecek.” dedi. “Anlıyorsun, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?” Kulaklarımda bir uğultu vardı, beynimde bir okyanus kabarıyordu, Gwen’in yüzündeki kuşkuyu bastırmaya çalışıyordu. Başka bir şey daha söyledi ama onu duymadım. Herkesin beni hafife almasından nefret ediyordum. Sofia’yı kurtarmak için yeterince iyi, yeterince güçlü, yeterince kuvvetli olduğumu düşünmüyorlardı. Öyleydim. Yapabilirdim. *Yapacaktım.*

“İşte annem.” Gwen küçük valizini aldı ve kapıya doğru gitti. Fakat ayrılmadan önce doktor, merdivenin başından ona seslendi. Gwen durdu ve Doktor’un kapıya ulaşmasını bekledi ve birlikte dışarı çıktılar. Pencereden, doktorun eğilip Gwen’in annesiyle yüzünde ciddi bir ifadeyle konuştuğunu gördüm. Gwen bana baktı ama o çantasını arka koltuğa atıp annesiyle uzaklaşmadan önce yüzündeki ifadeyi okuyamadım.

Gelen bir sonraki araba, babamın Buick'iydi. Dr. Franklin halihazırda onu bekliyordu ve babam daha fazla konuşabilsinler diye dışarı çıktı. Arabaya koşsam da, ben varmadan önce konuşmalarını bitirmişlerdi.

“Patriots için ne diyorsun?” diye sordu babam sesli bir şekilde ben yaklaşırken, açık bir şekilde doktorun ona anlatmaya çalıştığı şey her neyse yarıda keserek.

Doktor biraz ne yapacağını şaşırmış görünüyordu ama çabucak kendine geldi. “Bo çok iyi bir öğrenci.” dedi. Saçıma karıştıracakmış gibi bana uzandı ama ben on yaşında değildim ve böyle bir şey yapması her hâlükârda biraz garipti o yüzden ondan uzaklaştım ve yolcu koltuğuna oturdum.

Uzaklaştığımız sırada babam konuşmuyordu.

“Bu da neydi böyle?” diye sordum.

“Ne neydi?”

“Dr. Franklin sana ne söyledi?”

Babam yapması gerekenden oldukça önce sinyal lambasını yaktı ve köprüden geçerek bizi Pear Adası'ndan çıkarıp, Ipswich'e doğru giderken konuşmadı.

“Sorun var.” dedi babam en sonunda araba köprüden yola indiğinde.

“Ne demek istiyorsun?”

Babam kafasını salladı. “Okulda bazı sorunlar var.”

Ah. Doktor ona yetkililerin geldiğinden bahsetmişti.

Babamın bütün bu olanlarla ilgili ne düşündüğünü merak ediyordum. Güçlerim olduğunu biliyordu, o ve annem, akademiye gitmeme onay vermeliydiler ve doktor, onlara, benim özel gücüm son derece nadir olsa da, okulun sadece benim gibi kişiler için kurulduğundan söz etmişti.

Annem gitmem taraftarıydı; çekincede kalan babamdı.

Bana bir ucube diyen babamdı.

Yüzüme değil. Asla yüzüme söylememişti. Ama akademiye gitmeyi gerçekten çok istemiştim. Phoebe orayı sevse de ben liseme katlanamıyordum. Ve annem, inanılmaz derecede pahalı olmasına rağmen, gitmemi istemişti. Mezun olduktan sonra topluma daha iyi uyum sağlamama yardımcı olacağını ve eğitimin gerçekten iyi olduğunu ve gelecek fırsatlara yol açabileceğini ve saire savunmuştu, gitmemden yanaydı.

Babam değildi. Evet, okul harcı yüksekti ama bunu umursadığını sanmıyordum. Dürüst olmak gerekirse, bence beni evden yollamak ve sorumluluk alanından çıkarmak için her tutarı öderdi.

Babam, akademiye karşıydı; çünkü bu benim normal olduğumu kabul etmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Düzeltilemez olduğumu. Zamanda yolculuk yapmanın geçirdiğim bir “süreç” olmadığını.

Birçok insan şöyle derdi, “Çocuğunun süper güçleri mi var? Havalı!” Babam yapmazdı.

Dr. Franklin’in programdan söz etmek için geldiği akşam babamın ne dediğini hatırlıyordum. Uyuyorum sanıyorlardı ama uyumuyordum.

“Bu yerin daimi kayıtlarında olmasını istemiyorum, Martha.” demişti babam, bardağındaki buz tıkırdıyordu. “Gelecekte her işverenin özgeçmişine baktığında onun bir ucube olduğunu bilmesini istemiyorum.”

Sorun bana “ucube” demesi değildi. Onu söyleme şekliydi. Gerçekten kastetmiş gibi. Buna inanıyormuş gibi.

O zamandan beri babamla işler çok da yolunda gitmedi..

BÖLÜM 18

Phoebe

Kapının açıldığını ve iki çift ağır ayağın mutfağın parke zemininde paldır küldür yürüdüğünü duydum. Neden erkekler her zaman böyle gürültü yaparak yürürlerdi? Sanki geldiklerini duyurmaya ihtiyaçları varmış gibi.

“Biz geldik!” diye bağırdı babam, ki bu açıkça anlaşılıyordu.

Ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttım, kitabımı yastığımın üstüne fırlattım ama ayağa kalkmadım. Garipti ama sonra ne yapacağımdan çok emin değildim. Bo, benim kardeşimdi ama odamdan fırlayıp onu kucaklamak ve gülücüklerle karşılamak doğru gelmiyordu. Biz öyle kardeşler değildik. Aynı çocukluk anılarını paylaşıyorduk ama aslında ilişkimizin bittiği yer orasıydı.

“Phoebe!” diye seslendi annem merdivenlerin dibinden. “Gel kardeşine merhaba de!”

“Neden?” Her hafta sonu eve gelirdi. İşleri daha da karmaşıklaştırmanın anlamı yoktu.

“*Phoebe!*”

Gözlerimi devirdim ve yataktan kalktım, kapıya doğru giderken boş bardağımı aldım. Merdivenden aşağı inerken onunla oynuyordum.

Annem, Bo’ya sarılıyordu ve bardağımı buzdolabından diyet kolayla doldurmak için yanlarından sıkışarak geçtim.

“Merhaba.” dedim Bo’ya.

“Merhaba.” diye karşılık verdi.

Odama geri döndüm.

Genelde annem yatak odamda çok fazla zaman geçirdiğim için fırça çekerdi. Fakat hafta sonlarında yapmazdı.

Dizüstü bilgisayarım ve Faulkner’dan nefret etmeme rağmen kredi başvurusu fazladan kredi olan *Döşegimde Ölürlen* adlı kitabıyla birlikte yatağıma kuruldu. Ailenin geri kalanı da hemen hemen aynı şeyi yapıyordu. Babam çalışma odasında saklanıyordu. Bo herhangi biriyle göz teması kurmamak için defterini yüzünü kapatacak şekilde kaldırmıştı. Sadece annem, sanki bütün boş alanları doldurabilirmiş gibi, evin içinde oradan oraya dolaşüyor, toz alıyor, evi süpürüyor, resimleri düzeltiyor, aynaları temizliyor, odadan odaya geçiyordu.

Öğleüzeri, koridorun karşısındaki Bo’nun yatak odası kapısından bir çarpma sesi geldi. Bir anlığına, yırtıcı bir hayvan sesi duymuş bir tavşan gibi donup kaldım. Kapıya vuruş sesinden çok şey anlaşılabilirdi. Kapıya hafifçe vurmak dostçaydı, hızlı bir vuruş acildi. Bu, ahşaba vurulan güçlü bir yumruktu. Yavaşça yatağımdan kalktım ve neler olduğunu görebilmek için çekinceyle kapımı yavaşça araladım.

Babam, elinde bir elektrikli matkapla koridorda duruyordu.

“Ne?” diye sordu Bo. *Ne istiyorsun*, demek istiyordu ama sesindeki, tıpkı akademiye gitmeden önce sıklıkla yaptığı gibi, eski aksiliği ve meydan okumayı duyabiliyordum. O tek sözcük, “Ne?” sığırtığı yumruklarından daha fazla tehdit içeriyordu.

“Kapıyı sökeceğim.” Babamın eli, matkabı sıkıca kavramıştı.

“Ne?” diye tekrar etti Bo. “Neden?”

“Dr. Franklin.” dedi babam, sanki bu son derece makul bir açıklamamış gibi.

Odamın içine doğru bir adım geriledim ama kapıdan uzaklaşmadım.

“Doktor, senden kapımı sökmeni istemez.” dedi Bo sesi yükselerek. “Dur! Neden yapıyorsun bunu?”

Babam önce çıktı, iri yapısı Bo’yu vazgeçirmeye yetti. Babam matkabı vidalardan birine değdirdi.

“Bekle!” dedi Bo. “Bu çok saçma!”

“Sana göz kulak olmalıyız.” dedi babam, dikkati menteşedeydi. Matkap döndü ve bir vida söküldü.

“Lanet olsun!” diye bağırdı Bo.

“Sözlerine dikkat et!” Babam arkasına dönüp ona ters ters baktı.

“Bana bir insanmışım gibi davran o zaman!”

“Bunu *senin* güvenliğin için yapıyoruz.” diye hırladı babam.

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Sana sözlerine dikkat et dedim!”

“Eğer *kahrolası* kapımı kapatabilseydim, beni dinlemek zorunda kalmazdın!”

Dikkatli bir şekilde kapımı kapattım ama hâlâ koridorda kavga ettiklerini duyabiliyordum. Telefonum titredi ve onu elime aldım. Rosemarie’den bir mesaj gelmişti: gözlerini arkaya devirmiş ve tembel bir ifade takınmış yüzünün bir resmi. *Eğlendir beni!!!!!!*

Koridorda babam bağırarak güvenlik hakkında bir şeyler söylüyordu, Bo ise banyoya fırtına gibi daldı ve kapıyı çarptı. Bir saniye sonra Bo kapıyı açtı ve koridora doğru bağırdı: “Kapalı kapı ardında işlemeye izin var mı? Yoksa bunu da kaldırmak ister misin?”

“N’aber?” diye yazdım telefonuma.

“*Orospu* çocuğu!” diye bağırdı babam ve sonra matkabın ahşap zemine çarptığını duydum. Babam matkabı düşürdüğü için mi küfrediyordu yoksa Bo’ya öfkeli olduğu için matkabı yere mi fırlatmıştı, emin değildim.

“Size gelebilir miyim?” diye mesaj attı Rosemarie. “Çok sıkıldım.”

“Olmaz.” diye yazdım. Arkadaşlarım, Bo’nun akademide olduğunu biliyorlardı ama onun askeri okul ya da benzeri başka bir şey sanıyorlardı. Ve her hafta sonu eve geldiğini bilmiyorlardı. Aslında bu bir sır değildi; sadece ondan hiç söz etmemeyi yeğliyordum. “Hayat burada daha sıkıcı.” diye yazdım.

“O zaman sen buraya gel.”

Başımı telefondan kaldırıp, kapalı yatak odası kapıma baktım. Dışarıda babamın matkabı tekrar çalıştığını ve sökülen ahşap sesini duyabiliyordum.

“Gelemem. Annem evde olmamı istiyor.”

Hadi amaaaaa!” dedi Rosemarie. “Annene doğum günüm olduğunu söyle.”

“Çok komik, o gelecek ay.”

Rosemarie, bana omuz silken bir ifade yolladı. “Onlar bunu bilmiyor. Ve büyükannemler geldi, o yüzden pastamız var.”

Dışarıda koridor sessizdi. Sesli güldüm. “Hemen geliyorum.”

Telefonumu pantolonumun cebine tıktırdım. Bir saniyelik ne tereddüt ettim sonra kapı tokmağını yavaşça çevirdim ve dışarı göz attım.

Bo’nun kapısı gitmişti. Kapı çerçevesinin altındaki tahta paramparçaydı, sanki babam matkapla uğraşmak yerine tekmeleyerek çıkarmıştı. Matkabın düştüğü yerde kocaman, beyaz bir oyuk vardı. Banyo kapısı hâlâ kapalıydı ve babam görünürde yoktu.

Sessizce koridora çıktım, odamdan uzaklaştım ve babamın kitli çalışma odasının önünden geçtim. “Anne.” diye usulca seslenmeden önce basamakların sonuna dek ulaşmayı bekledim. Yanıt vermedi, o yüzden onu aramaya gittim. Onu çalışma odasında buldum, elleri ve dizlerinin üzerindeydi, orta sehpanın kalın tahta

bacaklarını o kadar kuvvetli bir şekilde cilalıyordu ki bluzuna taktığı küçük broşu sallanıyordu. Babam, ona bu broşu ben doğduğumda armağan etmişti; benim ve Bo'nun isimlerini temsil eden sırlı yaydan sarkan küçük altın bir arıydı. Annem onu her zaman hafta sonları Bo evdeyken takardı ama ziyaretler arasındaki günlerde hiç takmazdı.

“Rosemarie'lere gidebilir miyim?” diye sordum.

“Bu akşam aile yemeği var.” dedi annem, kafasını bile kaldırmadan. Bo, Akademiye gitmeden önce “aile yemeği” fikrini hiç umursamazdı. Tabii ki yemek yapardı ve bazen birlikte yerdik ama bu bir gereklilik değildi. Fakat şimdi son derece kararlıydı: Bo evde olduğunda, “bir aile olarak” yerdik. Fakat hiç doğal gelmezdi. Annem her zaman yemeği masada servis ederdi ve amacın bağı koparmamak olduğunu söylese de, neredeyse hiç konuşmazdı.

“Bugün Rosemarie'nin doğum günü.” dedim.

Annem durakladı ve topuklarının üzerine oturdu. “Neden bunu bana daha önce söylemedin?”

“Tarihleri karıştırmışım. Çoktan orada olmadığım için gerçekten çok kızgın.”

Gözleri tavana, Bo'nun odasına doğru bakıyor olsa da annemin tereddüt ettiğini görebiliyordum. Ama pes etmek yerine, “Babana sor.” dedi.

Sızlandım. “Hadi ama, anne. Bana bunu yaptıрма.”

Artık orta sehpayı cilalamıyordu ama bana da bakmıyordu.

“Lütfen.” dedim. “O kadar büyük bir olay değil. Sadece bir akşam ve saat dokuzdan önce evde olacağım. Hadi *ama*.”

“Tamam.” dedi orta masaya söyler gibi alçak bir sesle.

“Teşekkür ederim!” dedim topuklarımda zıplayarak. Gitmek için döndüm ama sonra geri döndüm, dizlerimin üzerine çöktüm ve anneme tuhaf bir biçimde yarım yamalak sarıldım.

Mutfak kapısını arkamdan kapatmak için duraksadıktan sonra, koşarak çıktım. Birkaç dakika önce evde bağrıışmalardan ve matkap sesinden ve kapı çarpmalardan başka bir şey yoktu. Şimdiyse hiçbir şey yoktu.

Eğer eski külüstürümün gazına basarsam Rosemarie, benden on beş dakika mesafede oturuyordu ama dürüst olmak gerekirse bunu yaptığımda araba seksene ancak ulaşıyordu. Bu araba benim normal bir çocuk olmamın armağanıydı. Annem bunu bu şekilde dile getirmemişti, tabii ki böyle bir şey yapmamıştı ama gerçek buydu. Bo lüks bir okula yollanmıştı ve ben de okulun bir aylık harcından daha aza mal olan bir araba almıştım. Ama onu yine de seviyordum. Benimdi. Ve özgürlük demekti. Onunla herhangi bir yere gideceğimden değildi, bende bu şans varken, tek seferde bir saatten fazla sürmeyi denersem, yolda kalırdı ama araba potansiyelle doluydu. *Gidebilirdim*. Teorik olarak.

Bo eve geldiğinde her şeyin değişmesi, her zaman rahatsızlık vericiydi. Hafta boyunca, o yokken hayat normaldi: Benim için okul, babam için iş, annem içinse gün içinde onu meşgul eden her neyse o vardı. Her gece yemekten sonra, babam Patriots'ı ya da ESPN'yi izlerken onunla birlikte çalışma odasında oturur, Rosemarie ve Jenny'ye mesaj atardım. Er ya da geç annem mısır patlatır ve kanepede babama katılırdı. Bazen her birimiz kendi işlerimizi yapardık ama yine de her zaman bir yuva hissi vardı. Aile hissi.

Bo ailenin bir parçası, diye hatırlattım kendime.

Öyleydi. Öyleydi. Sadece farklı bir ailenin parçasıydı. Bo evde olduğunda, her şey çok daha sessiz, çok daha ağırdı. Öyle olmadığı zamanlar dışında, bu öğleden sonraki gibi. "Bo-ile-aile" bir kalp monitöründeki çizgiler gibiydi, gürültülü bir atış, ardından sessizlik, onu takiben başka bir gürültülü atış.

Açık konuşmak gerekirse, ailede her zaman bir sessizlik olmuştu. Bo, akademiye gitmeden önce, herkesi kardeşimin ve babamın zehirli karışımından korumak için vardı. Ama şimdi evi dolduran sessizlik farklıydı. *Bilinçli* bir sessizlikti. Bo'yla ilgili ciddi bir sorun olduğunu hepimizin bildiği gerçeğinden kaynaklanan bir sessizlikti. Bu, ona ceza vererek ya da onun odasının kapısını sökerek ya da babam başka her ne denediyse çözülebilecek bir kızgın ergen isyanı değildi. Normal olması için cezalandırılmazdı.

Aslında sorunu görmezden gelmiyorduk. Hepimiz orada olduğunun farkındaydık, Bo bile. Bu yeni Bo'nun, özel ve farklı olan Bo'nun sınırlarını görüyorduk. Görmezden gelmiyorduk. Sadece dikkatli, çok dikkatli bir şekilde kaçınıyorduk.

Evimizdeki sessizlik, yoğun konsantrasyon ihtiyacından doğuyordu çünkü hepimiz bilmiyor olmayı dilediğimiz gerçeğin, Bo'nun olmasını engelleyemediğimiz kişinin etrafından dikkatli bir şekilde dolaşıyorduk, hepimizin korktuğu gelecek etrafımızda çöküyordu, kar gibi sessiz, soğuk ve ezici bir şekilde.

BÖLÜM 19

Duvarımdaki deliğe bakıyor ve babamın o kapıyla ne yapacağını merak ediyordum.

Kapıyı *neden* çıkardığını merak ediyordum. Dr. Franklin, ona böyle bir şey yapmasını kesinlikle söylemezdi.

Bir şeyler ters gidiyordu. Akademi'den ayrılmadan önce ook-turun, babama söylediği şey her ne idiyse, babama bana güvenemeyeceğini hissettirmişti ama çözemiyordum. Dr. Franklin, Sofia'yı kurtarmaya çalışmayacağımdan emin mi olmak istiyordu?

Eğer planı buyduysa, aptalca bir plandı. Zaman akışını kullanmak için okulda olmama gerek yoktu. Ama biraz gizlilik iyi olurdu. Yorganımı çektim ve çarşafı elimde büzerek bir araya topladım. Masamdan bir zimba alarak sandalyenin üzerine çıktım ve çarşafı kapı çerçevesinin üzerine astım ve oraya zımbaladım. Bir kapı değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Anlayamıyordum. Madem kapım varken bana güvenmeyeceklerdi, o zaman beni ne diye eve getirme zahmetine girmişlerdi ki? Annem hafta sonları eve gelmem için ısrar ediyordu, ama o neredeydi? Aşağıda temizlik yapıyordu. Ve babamsa ofisindeydi. Çarşaf kapımı kenara çektim ve koridora çıktım, kollarımı yana açarak yavaşça etrafımda döndüm. İşte buradayım, diye düşündüm. *Beni istediniz ve işte buradayım.* Ama tabii ki kimse görmü-

yordu. Kimsenin umurunda değildi. Ailem benimle ne yapacağını bilmiyordu.

Lanet olsun, *ben* kendimle ne yapacağımı bilmiyordum ki. Phoebe'nin odası, kapısıyla beraber, tam karşımda duruyordu. Ona sırtımı döndüm ve odama girdim. Onun gibi olsaydım her şey daha kolay olurdu. O, ailemin istediği her şeye sahipti. Hırslı, kararlı, çalışkan ve hepsinden önemlisi normaldi. Bütün yaşamını planladığından emindim, tıpkı planının yüzde yüz aile onaylı olduğundan emin olduğum gibi. Mezuniyet, üniversite, iş. Nereye gideceğini merak ediyordum. Bahse varım başvuru mektuplarını çoktan yazmıştı. Peki ya ben? Herhangi bir üniversiteye girebileceğimden şüpheliydim ve girebilsem bile gidemezdim. Güçlerimi denetleyebildiğimden emin oluncaya dek gidemezdim. Ve özdenetim şu an için çok uzakta görünüyordu. İşin aslı şu ki, güçlerimi asla denetleyemeyebilirdim. Asla “normal” olamayabilirdim.

Kardeşimle aramdaki en büyük fark buydu. Ben zamanda yolculuk yapabiliyor olabilirdim ama o gelecek hakkında benden daha çok şey biliyordu.

Yatağımın ortasında oturup gözlerimi perde kapıma diktim.

Geleceği bilebileceğimi fark ettim. Zaman akışı geleceği ince, neredeyse görünmez liflerde saklıyordu ama daha önce onları bulmuştum. Bunu tekrar yapabiliirdim.

Zaman akışını etrafıma çağırdığımda, fark ettiğim ilk şey daha önce gördüğüm bazı sicimlerin, eğer USB belleği bulsalardı yetkililerin yol açacağı felaket getiren kaderlerin, yok olmuş olmasıydı. Sadece yok olmuşlardı. Çünkü belleği saklamıştım, hükümet yetkililerinin onu bize karşı kullanmalarını olanaksız kılmıştım ve böyle yaptıkları geleceklerin hiçbiri artık yoktu. Akademi henüz güvende değildi, bazı gelecekler onun hükümet tarafından devralındığını, bazıları okulun kapandığını, hatta bir

tanesi okulun yandığını gösteriyordu ama bu endişeleri bir kenara ittim, en azından şimdilik.

Beni evime bağlayan sicimler, kahverengi, yeşil ve mavi olanlar, artık daha yaygındı, yüzeye çıkıyordu. Soluk mavi sicimi seçtim ve Phoebe'nin görüntüleri zihnimde canlandı. Sicimi başlangıcına, on yedi yıl önceye, doğumuna kadar izledim ve yaşamının zamanda nasıl örüldüğünü gördüm. Geleceğe doğru gittikçe sicim yıpranıyordu, her biri kardeşim için olası bir gelecek olan diş ipi gibi, mikro ince ipliklere ayrılıyordu.

Bazı şeyler adeta kesin görünüyordu, süzülüp giden birkaç gevşek sicim dalı vardı ama Phoebe'nin mezuniyeti yakın ve netti. Parmağımı o âna doladım ve onun o günkü görüntüleri zihnimi doldurdu, henüz gerçekleşmemiş olan anıların bir filmi gibiydi.

Gelecekte şu an olduğundan daha yanıktı ve daha zayıf, neredeyse sıksa görünüyordu. Pembe rujunu daha koyu bir şeyle değiştirmişti ve kontakt lensleri yerine kedi gözü modeli gözlük takıyordu. Annem ve babam onun etrafında gezinseler de, Phoebe onları neredeyse yok sayıp en yakın iki arkadaşıyla sohbet ediyordu. Annem üç kızın okulun önündeki çeşmenin yanında resimlerini çekmek için ısrar ediyordu ama Phoebe'nin sahte gülümseyişini fark etmiyordu.

Annem ve babam gittiklerinde, Phoebe ve arkadaşları boşa zaman harcamaya başladılar. Phoebe, selfie çekmek için onları yanına çekti ama fotoğrafı çeker çekmez ayağı kaydı ve çeşmeye düştü. Arkadaşlarını tutup onları yanına çekerken ve civardaki kaşları çatık öğretmenleri tamamıyla görmezden gelirken kahkahası çınılıyordu. Bir an durup bu Phoebe'ye hayretle baktım. Bu gelecek sadece bir yıl sonrasıydı ama onda asla göreceğimi düşünmediğim değişiklikleri görüyordum. Yaşamının biraz dağılmasına izin veren, ânı yaşayan bir Phoebe mi? Öğretmenlerin ne düşüneceğini umursamayan bir Phoebe mi? Bu kimin aklına gelirdi.

Başlangıçta herkes kakhaha atıyor ve su sıçratıyordu ama sonra Phoebe ıslak saçlarını geri çekti ve kulak arkası yaptı.

“Hey. Hey!” dedi Phoebe, arkadaşları oynamayı bırakmayınca sesi yükselerek. “Küpemi kaybettim.”

Normalde Pheeb's bunu umursamazdı. Pek öyle mücevher seven bir kız değildi. Ama o küpeler büyükannemindi. Üç kız sonraki birkaç dakikayı çeşmeyi arayarak geçirdi ama hiçbir şey bulamadılar. En sonunda Phoebe yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı. Avucunda küpenin diğer tekiyle, omuzları düşmüş bir hâlde çeşmeden uzaklaştı ve bugünü, en sonunda hayallerini gerçekleştirdiği ve mezun olduğu gün olarak değil de büyükannemizin küpesini kaybettiği gün olarak anımsayacağını biliyordum.

Sicim parmaklarımın arasından kaydı ve görüntü hiçliğe karıştı. Bu iplikler sadece olasılıkları gösteriyordu, kesin olan şeyleri değil ama daha fazlasını bilmek istiyordum. Gelecekte ne kadar uzağa gidersem, ailem için gördüğüm potansiyel gelecekler de o kadar artıyordu. Birinde, annem bir otel müdürü olarak yeni bir işe başlıyordu ve en sonunda kapı görevlisiyle bir ilişkiye başlayıp babamı terk ediyordu. Başka bir tanesinde, son derece popüler olan bir blog yazmaya başlıyor, bunu babamla beraber dünyayı dolaşmak için bir fon olarak kullanıyor ve eve dönmeden ve bıraktıkları yaşamlarına kaldıkları yerden devam etmeden önce, kısa bir süreliğine, bir üçüncü dünya ülkesinden bebek evlat edinmeyi düşünüyorlardı.

Babam, geleceklerin hiçbirinde, annemin onu terk ettiklerinde bile

çok fazla değişmiyordu. Sadece ayak sürüyor, işini ya da rutinini asla ihmal etmiyordu. Ama sonra, yaklaşık on beş ya da yirmi yıl sonra, Phoebe'nin bir bebeği oluyordu ve onu babama getiriyordu ve babamın bütün dünyası aydınlanıyordu. Zaman akışında tam o nokta bir ampul gibiydi. Geleceği bundan sonra da

çok fazla değişiyor gibi görünmese de, sicimlerin hepsi bir şekilde mutluluktan parlıyordu.

Geleceğinde çok farklı ihtimaller olan Phoebe idi. Birçoğunda üniversiteye gidiyordu ama birkaçında seyahat için zaman ayırıyordu, New York'ta bir stajyerlik, Güney Amerika'da sırt çantalı gezi, Avrupa'da yurtdışında eğitim deneyimi gibi. Farklı işleri de oluyordu. Dergi yazarı, sanat öğretmeni, FBI için adli tıp uzmanı. Belki Phoebe'nin geleceği çok genç olduğu için bu kadar çeşitlilik gösteriyordu ya da belki de Pheeb's, Pheeb's olduğu içindi ve o her zaman bir kedi gibi dört ayak üzerine düşebilmişti. Ama gerçekten zekiydi ve bu sicimler onun her şeyi yapabileceğinin kanıtıydı.

Fark ettiğim üzere bunlara hatalar da dahildi. Phoebe'nin geleceklerinden bazıları iyi değildi. Bir yolda, Boston Üniversitesi'ne gidiyordu ama sonra Amerika'yı dolaşmak için bir yıllığına okulu bırakıyordu. Genellikle oldukça güvendediydi ama bir noktada, Wyoming yakınlarında, otostop çekiyordu ve...

Ona orada ne olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Ağzıma almak bile istemiyordum. Yaşıyordu ama... Ve kimseye anlatmıyordu. En azından arkadaşlarına ya da anne ve babamıza. Ya da bana. Bu gelecekte evleniyordu ve kocasına da söylemiyordu. Ama kızına anlatıyordu, benimki gibi koyu renk saçları ve açık yeşil gözleri olan zayıf bir kızdı. Ona anlatıyordu, ağlıyorlardı ve birbirlerine sıkıca sarılıyorlardı ve bu geleceğin sicimini bıraktım, bu ailenin ve bu hayatın geçtiği yola değip değmediğini merak ettim. Sanırım, Phoebe'nin kızına sarılışından anladığım kadarıyla, buna değmişti.

Phoebe, geleceklerinin bazılarında zengindi ve bazılarında değildi. Bazılarında evleniyordu, bu versiyonlarda neredeyse her zaman aynı adamla evleniyordu fakat onunla her seferinde farklı bir şekilde tanışıyor ve bazılarında evlenmiyordu. Gelecekleri-

nin birkaçında, ya saçma sapan bir risk ya da karar veya kör, aptal, korkunç talih yüzünden genç yaşta ölüyordu. Geleceklerinin çoğu ona en az altmış ya da yetmiş yıl veriyordu fakat bir tanesinde 103 yaşına geliyor, üç çocuğu, sekiz torunu ve hatta bir de torununun çocuğu oluyordu.

Fakat Phoebe'nin geleceği ile ilgili en çok dikkatimi çeken şey, o kadar ihtimalin arasında bir tanesinin bile kesinlikle *doğru* olmamasıydı. İpliklerin arasından onun için kusursuz olanı bulamıyordum. Hepsi farklı yönlerden kusursuz ya da kusurluydu, Wyoming dahil olan bile. Hepsi yoğun neşe ve yoğun keder anlarıyla doluydu. Phoebe'nin verdiği her karar, değiştiremeyeceği ve birlikte yaşamanın bir yolunu bulması gerektiği her olay... Her biri, bir diğerinden daha iyi ya da daha kötü olmayan bir yaşamla sonuçlanıyordu. Çocuk sahibi olmakta en az olmadığı zamanki kadar; yüksek maaşlı bir işte bir sanat galerisinde üç kuruşa çalıştığındaki kadar; dünyayı dolaşmakta tek bir yeri yuvası yapmakta olduğu kadar neşe buluyordu. Ama her bir yaşamda aynı derecede keder de buluyordu.

Sicimleri arasında dolaştıktan sonra, tekrar yatağıma oturdum ve... Bilmiyordum, bir şekilde huzurlu hissediyordum kendimi. Bu garipti. Önceden son derece kaygılıydım ama bu kusursuz bir sessizlik ânydı. Annem ve babama yardımcı olamazdım; yaşlılardı, kararlarını vermişlerdi, onları uzun zaman önce, ben doğmadan bile önce vermişlerdi.

Ama Pheeb ... Dostum, Phoebe'nin gerçek bir şansı vardı. Bütün dünya onundu, her birine erişebildiği çok sayıda geleceği barındırıyordu. Ve üzerimden yük kalkmış gibi hissediyordum.

Gücümle ne yapmam gerektiğini tam olarak asla bilememiştim. Korkunç şeyleri gerçekleşmeden önce durdurmalı mıydım? Olayların doğru şekilde ilerlemesini mi sağlamalıydım? Ama Phoebe için endişelenmeme gerek yoktu. Onun için doğru ya da

yanlış bir yol *yoktu*. Onların hepsi sadece olasılıklardı ve o istediğini seçebilirdi. Onun geleceğini değiştirmek, doğru geleceğin olmasını sağlamak benim işim değildi. Ondan sorumlu değildim. Onun, kendi geleceğine durmadan dönerek gitmesine izin verebilirdim.

BÖLÜM 20

Phoebe

Rosemarie'nin evi neredeyse bahçesindeki ağaçların arkasına saklanmıştı. Çok fazla bir şey değildi. Babam emlak işindeydi ve Rosemarie'nin ailesine üç yıl önce evlerini satan oydu. O yüzden ne tür bir kredi için uygun olduklarını (ve olmadıklarını) tam olarak biliyordu. Araba kullanamadığım az sayıdaki durumda, babam beni Rosemarie'nin evine bırakırdı ve oraya gidinceye dek yol boyunca söylenir ve sonra bahçesindeki çöpe ve çalışmadığı için garaj yolundan hiç ayrılmamış olan arabaya kaşlarını çatarak bakardı.

Her neyse. Ben burayı seviyordum.

Rosemarie'nin araba yolunda ve bahçesinde çoktan tonla araba dizilmişti. Posta kutusunun yanına park ettim ve eve kadar yürüdüm. Yer yer boşlukları olan çimeni dolduran geç açan yabani nergisler dağınık kümeler şeklinde açmışlardı. Ön kapı çoğunlukla açık olurdu, Rosemarie'nin evi her zaman sıcak olurdu ve kapıyı çalmaya gerek görmeden içeri girdim.

"Bee!" diye bağırdı Rosemarie'nin küçük erkek kardeşi bacaklarıma çarparak.

"Selam, Peter." Üç numara kesilmiş saçlarının sert uçlarını okşadım. "Güzel saçlar."

“Rosie yaptı.” dedi.

Peter dokuz yaşındaydı ve anne ve babası ona iyi günlerde “büyümüş de küçülmüş” ve kötü olanlarda da “sinir bozucu” derlerdi. Rosemarie ise ona her zaman “sonuncu” derdi ama genelde bunu gerçekten kastetmezdi.

“Phoebe!” Rosemarie kanepeden bağırdı. Bir *reality show* bölümünden gelen ses, mutfaktan gelen gürültüyü bastırıyordu. Rosemarie’nin annesini orada görebiliyordum, büyük bir tenceredeki ev yapımı makarna sosunu karıştırıyordu, yanında en az iki teyze, bir kuzen ve tanımadığım biri vardı, her biri sarmısaklı ekmek pişirmek, noodle süzmek, tencereleri tangırdatmak, fırın kapağını çarparak kapatmak ve buzdolabının altını üstüne getirmenin farklı aşamalarındaydılar.

“Merhaba.” dedim Rosemarie’nin yanına, büyük kahverengi kanepeye külçe gibi otururken. Peter, bölünebilen kanepenin güzel köşe kısmına geçmek için benim kucığımdan ve Rosemarie’nin bacaklarından emekleyerek geçti.

“Saçını örebilir miyim?” diye sordu Peter, kız kardeşine.

“Saç örmeyi biliyor musun? Etkilendim.” dedim.

Peter başıyla onayladı. “Fransız tarzı örebilirim.” dedi ciddi bir şekilde.

“Ciddi misin? Göstersene.”

Rosemarie kanepede kenara kaydı ve kafasının arkasını minderin üzerinde ayakta duran ve parmaklarıyla saçlarını taramaya başlayan Peter’a döndü. Örmek için saç dikkatlice bölümlere ayırırken yüzü buruştu.

Odanın karşısında, Peter’a kaşlarını çatarak bakan Rosemarie’nin büyükbabasını fark ettim. Rosemarie kafasını oynatmadı, Peter’ın örgüsünü bozmak istemiyordu ama adam dikkatini tekrar birasına verinceye dek ona dik dik baktı. Bana bir bakış attı; bü-

yükbabasının Peter'a daha erkeksi olması için baskı yapmasından sıklıkla yakınırdı. Büyükbabası kavga çıkarmadığı için memnundum. Eğer torunu hakkındaki en büyük endişesi böyle aptalca bir şeydiyse, ne kadar iyi durumda olduğunu bilmiyordu.

Peter örgünün sonuna geldiğinde, tokası olmadığını fark etti, o yüzden atkuyruğumdaki lastiği çıkarıp ona verdim.

"Muhteşem." dedim, Rosemarie kafasını bir sağa sola çevirip *Vouge** tarzı çerçevelerken. Kafasının üstüne hafifçe vurup saçını kontrol etti ve sonra erkek kardeşinin omzuna yumruk attı. Peter, görünüşte bir neden olmadan kakhaha atarak devrildi.

Akşam yemeği gelişigüzel bir olaydı. Kâseler bitinceye dek herkes kâseleri sonra da Tupperware ya da tabakları spagetti ve üzerinden tereyağı damlayan sarmısaklı ekmelele doldurdu ve hepimiz nereyi bulursak oraya oturduk. Rosemarie ve ben, teyzelerinden bazılarının yanına tekrar kanepeye oturduk, Peter yerdeydi, yaşlı akrabalar masaya geçmişti ve Rosemarie'nin annesi mutfak tezgâhının yanında ayakta yiyordu. Kanepede otururken dizlerimin arasında bir bardak dolusu sodayı dengede tutmaya çalışmak hem zor hem de eğlenceliydi, etrafımda herkes hâlâ hareket halindeydi. Rosemarie'nin teyzelerinden biri -New Jersey'den "beşinci kuşak bir İtalyan" ile evli olan- parmaklarındaki tereyağını yalarken ve üçüncü parçayı alırken sarmısaklı ekmeğin orijinali gibi olmamasından acı acı ve gürültülü bir şekilde yakınıyordu. Peter yere sütünü döktü, sonra Rosemarie'nin homofobik büyükbabası spagettisini gömleğine döktü ve tüm bunlara rağmen ya da belki de bunlar yüzünden, herkesin hâlâ keyfi yerindeydi ve küçük evin her yerini konuşmalar ve kakhahalarla dolduruyorlardı. Bu kulağa aile gibi geliyordu.

* Madonna'nın *I'm Breathless* (1990) albümünde yer alan *Vouge* adlı şarkısının klibinde elleriyle yüzüne çerçeve yaptığı poz. (ç.n.)

Yemekten sonra, yetişkinler oturma odasına yayıldı, o yüzden Rosemarie, Peter ve ben Rosemarie'nin yatak odasına kaçtık. Peter ayak tırnaklarını siyaha boyamamıza izin verdi ama ojeyi Rosemarie'nin polyester yorganına bulaştırınca, onu odadan kovduk. Sonra bir saat ya da daha fazla zamanı Joey Albertus'ın Facebook sayfasını gizlice inceleyerek, Rosemarie'nin dizisindeki hangi karaktere daha çok benzediğimizi bulmak için *online* test yaparak ve ikimizin de asla gidemeyeceği Boston'daki konsere gitme planları yaparak geçirdik.

Akşam yemeğinden bir saat sonra, telefonum titredi. "Gitmem gerek." dedim annemden gelen mesajı okuyarak.

Rosie telefonu elimden kaptı. "İyi olup olmadığını ve eve ne zaman geleceğini soruyor. Ona iyi olduğunu ve eve daha sonra geleceğini söyle... Normal bir insan gibi."

Telefonumu geri aldım. "Olmaz." dedim. "Gitmem gerek." Annemin aslında ne demek istediğini biliyordum.

Eve vardığımda annem, mutfakta bulaşıkları yıkıyordu. Bulaşıkları makineye koymadan önce her zaman sıcak su ve sabunla çalkalardı, ki bu evdeki herkesin onu bunun gereksiz olduğuna ikna etmeye çalıştığı bir hareketti. Babam çoktan çalışma odasına kapanmıştı ve Bo eskiden kapısının olduğu yere bir çarşaf asmıştı. Odasının yanında durdum, içeri bakıp neler yaptığını görmeli, nasıl olduğunu sormalı, sadece konuşmalı ya da herhangi bir şey yapmalı mıyım, diye düşündüm. Rosemarie ve Peter'ın birlikte ne kadar kolay yaşadıklarını düşündüm. Rosemarie, Peter'ın odasına girmek konusunda sorun yaşamazdı. Sadece içeri girerdi. Peter ona gülümser ve, "N'aber?" derdi ve Rosemarie, ona beraber bir şeyler yapmayı teklif ederdi, dondurma yemeye gitmek ya da bir film izlemek gibi. Derdi ki... Hayır. Bunun önemi yoktu. Bo ve benim, Peter ve Rosemarie gibi olabilirmişiz gibi davranmanın anlamı yoktu. Ama ben olsaydım, Bo olsaydı, *derdim ki*, "Mer-

haba, okul nasıl? Dr. Franklin'i seviyor musun? İyi biri gibi görünüyordu." Ve sonra derdim ki, "Sınıfındaki bir kızın öldüğünü duydum. İyi misin?" Ve belki de bana anlatırdı ya da anlatmazdı ama bir şey yapmış olurduk.

Ayak parmağım, babamın matkabı düşürdüğü ya da attığı ahşap zemindeki yeni oyuğa takıldı.

Bo'nun yatak odasını geçip kendi odama gittim, kulaklıklarımı taktım, müziğin sesini açtım ve uyuyuncaya dek tavana baktım.

BÖLÜM 21

Sabah uyandığımda, nerede olduğumu anımsamam bir saniyemi aldı. Yaşamımın çoğunu geçirdiğim yatak odamdaydım.

Evde olmakla ilgili tuhaf olan şey buydu. Çünkü burası hâlâ, teknik olarak, benim evimdi. Eğer biri nerede yaşadığımı sorarsa, akademide daha fazla zaman geçiriyor olamama rağmen, akademinin adresi yerine bu adresi verirdim. En sevdiğim diş fırçam, akademideydi. Burada başka bir fırçam vardı ama sertti ve tadı iğrençti. Bu banyoda da akademide kullandığımla aynı marka şampuan vardı ama buradaki daha doluydu ve eskiydi ve şampuanın döküldüğü yerin kenarı kabuk tutmuştu.

Ve akademide gerçekten bir kapım vardı.

Burada bir çeşit suçluymuşum gibi davranılırsa burası nasıl benim evim olabilirdi?

Yerden dün giydiğim pantolonu aldım ve giydim. Cebimdeki sert ve keskin bir şey bacağıma battı ve parçalanmış USB belleği cebimden çıkardım. Onu çöp kovasına atmak üzereydim ama tereddüt ettim.

Sadece plastik kılıf kırılmıştı; asıl bellek sağlam görünüyordu ki bu istersem videoları izleyebileceğim anlamına geliyordu.

Bu sadece doktor ile seanslarımızın kamera görüntüleriydi. Önemli bir şey değildi.

Fakat...

Sofia'nın da görüntüleri vardı.

Onu ekranda görmek, yüz yüze görmekle aynı şey olmayacaktı ama hiç yoktan iyiydi. Dizüstü bilgisayarımı açtım ve belleğin dikdörtgen ucunu bağlantı noktasına sıkıştırdım. Tıpkı umduğum gibi, hâlâ çalışıyordu. Her biri aya göre etiketlenmiş dosyalar ekranımda aniden belirdiler. Doktorla olan bütün seanslarımız. Sofia'nın yanında oturduğum bütün o günler.

Rastgele ilk zamanlara ait olanlardan birini seçtim ve video derhal çalışmaya başladı. Başta ekranda boş odadan başka bir şey yoktu. Hayır, boş değildi. Doktor masasındaydı, o kadar hareketsizdi ki bir anlığına onu fark etmedim bile. Kaşları çatılmıştı ve gözleri kederliydi. Elleri yüzünün önünde kenetlenmişti, parmak eklemleri solgundu. Bir şey düşünüyormuş gibiydi... Karanlık bir şey. Neredeyse... Korkmuş görünüyordu.

Kapı açıldı ve öğrenciler içeri akın etti, önce Ryan ve Gwen, sonra gözleri hızla hareket eden Harold. Kendimi ukala bir tavırla odaya girerken izledim.

Sonra o içeri girdi.

Adımları, bir dansçınıninki gibi zarıftı, önce ayak parmağı ve ardından bacaklarını hareket ediyordu. Ama hareketlerinin çekingen bir doğası, tereddüt eden bir zarafeti de vardı, görünür olduğunda bile herhangi birinin ona bakacağına inanmıyormuş gibiydi. Video ekranındaki ben geriye baktı ve ona gülümsedi ve o neredeyse soldu, görüntüsüne güçlkle tutunuyordu.

Dr. Franklin her zamanki gibi sandalyeleri masasının etrafına yarım daire şeklinde dizmişti. Harold, Ryan ve benim arama oturdu, Gwen ve Sofia yan yana oturdular, Gwen sandalyesini Sofia'ya yaklaştırdı ve doktordan uzaklaştı. Düzenleme, olmasını umduğum gibi Sofia ve beni yan yana getirmişti.

İzlediğim seans, ilk randevumuzdan kısa zaman önceydi. Hâlâ birbirimiz için ne ifade ettiğimizi anlamaya çalışıyorduk. Sofia hakkında tam olarak ne hissettiğimi biliyordum ve ayrıca onun korktuğunu da...

O zamanlar bunu anlamamıştım. Ona bakmakla o kadar meşguldüm ki onu gerçekten *görmemiştim*. O zamanlar Sofia'nın sadece utangaç olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi dizüstü bilgisayarımın ekranından, başka bir şey daha görüyordum, yüzeyin ötesinde bir şey, *ters giden* bir şey.

“Özür dilerim.” diye fısıldadım ekrandaki Sofia'ya.

Geçmiş versiyonumun sandalyemde pozisyon değiştirmesini, vücudumu Sofia'ninkine yakın bir açığa getirmesini izledim. Parmaklarımın onun elinin üstüne dokunmasını sağlayacak şekilde, elimi sarkıttım. Sofia sıçradı ve elini geri çekti.

Gözlerimi kapattım ve o ânı, görünmez oluşunu, saydam bir kızarıklığın tenine yayılmasını anımsadım.

Fakat gözlerimi açtığımda, Sofia hâlâ ekrandaydı, uzun saçları hâlâ oldukça görülebilir olan yüzünü saklıyordu.

Bu doğru değildi.

Bu, doktorun gücü olan insanların tarihini anlatmaya başladığı gündü. Videoyu durdurdum, kendimi tartışmayı tamı tamına anımsamaya zorladım. Dr. Franklin tarihteki güçleri olan ünlü insanlar hakkında her şeyi anlatmıştı. Van Gogh insanların çevresinde auralarını görebiliyor ve ne zaman yalan söylediklerini ya da doğruyu söylediklerini bilebiliyordu. Tesla elleriyle elektriği kontrol edebiliyordu. Abraham Lincoln, doktorun *audiopath* dediği bir şeydi, eğer onun sesini duyabilirseniz, zihniyetinizi değiştirebilirdi ve her ne söylerse hemfikir olmanızı sağlayabilirdi, hipnotizma gibi bir şeydi.

Bu, doktorun doğrudan güçlerimiz hakkında konuştuğu, önemli insanların arasında olabileceğimizi açıkladığı ilk zamanlardan biriydi. Kendimi ve neler yapabileceğimi gerçekten kabul etmeye başladığım ilk andı. İlk kez güçlerimin önemli olduğuna inanmaya başlamıştım.

Ayrıca bu ders bana daha fazla deney yapma konusunda güven vermişti, güçlerimi Sofia'ya göstermek için, onu benimle götürmek için ve sonra onu geçmişte terk etmek için.

Doktorun dersinden sonra, Ryan eğer doğuştan sahip değilsek güçleri öğrenmenin mümkün olup olmadığını sormuştu. Lincoln'den büyülenmişti ve o da *audiopath* olmak istemişti, sanırım telekinezi ve telepati onun için yeterli değildi. Ryan, Harold'ı bir erkek değil, bir kız olduğuna ikna etmeye çalışmıştı ve bu işe yaramadığıdaysa doktorun erişemeyeceği yerde sandalyesini odanın çevresinde uçurmuştu ve gülmekten katılmamıza neden olmuştu. Dr. Franklin grup seansını erken bitirmek zorunda kalmıştı.

Videoyu izlemeye devam ettim. Ekranda gördüğüm her şey, oturduğumuz yerler, giydiğimiz şeyler, yüz ifadelerimiz, hep si hatırladığım gibiydi. Ama video devam ettikçe, her şey biraz farklılaştı. Doktor, Van Gogh ve diğerlerinden *söz ediyordu* ama güçlerinden bahsetmiyordu. *Bunalımlı* kelimesini duydum. *Bipolar* kelimesini duydum.

Ve Ryan, sandalyeyi dans ettirmek için güçlerini kullanmadı. Onun yerine, Harold'a "küçük bir kız" dedi ve o ağlamaya başlayınca onunla alay etti. Dr. Franklin, Ryan'ı azarladığında, Ryan vahşileşti, bir sandalye kaptı ve onu doktora fırlattı. Sandalyenin ayaklarından biri doktorun şakağına isabet etti ve doktor yere düşerken başından kan fışkırıyordu. Kızlar ayağa kalktı, çılglık atıyorlardı ve Harold daha şiddetli ağlıyordu. Videodaki ben öylece oturuyor, yüzümde bir gülümsemeyle gözünü dikmiş bakıyordu.

“Bu olmadı.” diye mırıldandım ekrana bakarak. Bunların hiçbirini olmadı.

Dr. Franklin kıpırdamıyordu. Kan, yüzünden göz yaşları gibi aşağı süzülüyordu ve gözlerini tekrar açması birkaç dakikayı aldı. Yaraya dokundu ve acıyla yüzünü buruşturdu.

Bunların hiçbirini yaşanmamıştı. Hiçbiri. Ryan sandalyeyi uçurmuştu, onu fırlatmamıştı. O olay, eğlenceli ve komik bir şeydi, hiddet dolu ve kötü değildi. Ekrandaki Ryan’ı tanımıyordum, yüzü öfkeyle kıvrılmıştı, gözleri ateş saçıyordu, göğsü inip kalkıyordu. Tanıdığım Ryan her zaman kontrollüydü, kendini ve genelde diğerlerini kontrol ederdi. Bu kişi, dengesiz ve kötü ruhluymuştu ve bütünüyle, tam anlamıyla kaotikti.

Başımı ellerimin arasına aldım, parmaklarım saçlarımı çekiştiriyordu. Bu *yaşanmamıştı*. Oradaydım. Ne olduğunu biliyordum ve *bunların* hiçbirini olmamıştı... Olmamıştı.

Ekran parazitlendi.

Ekranı yaklaştım, her şahsa dikkatle baktım. Ryan’ın tanınamayacak derecede öfkeli yüzüne. Sandalyesinde ileri geri sallanan Harold’a. Bana ve boş bakışıma.

Sofia’ya.

Ve ben izlerken, Sofia’nın sırtı kaskatı kesildi. Sandalyesinde döndü ve sanki ekrandan doğrudan bana bakıyor gibiydi. Annem ve babam, Ryan’ın küfürlerini ve bağrıışlarını duymasınlar diye sesi kısmıştım ama Sofia konuşmak için ağzını açtığı anda kelimeleri çınladı, odayı doldurdu.

“Bo.” dedi. “Bunların hiçbirini gerçek değil.”

BÖLÜM 22

Ekrana gözlerimi diktim.

Şey gibi görünmüştü...hayır, bu olanaksızdı. Ekrandaki Sofia kameradan bakıp bana bir mesaj mı vermişti?

Videoyu geri sardım ve Ryan'ın kafayı yediği ve sandalyeyi fırlattığı andan tekrar başlattım.Bütün süre boyunca gözlerim Sofia'nın üzerindeydi.

Dönmedi. Benimle konuşmadı.

Ama ne gördüğümü biliyordum.

Neler oluyordu? Video göstermeye devam etti.

Sonraki videoyu izledim, gözlerim Sofia'daydı, tekrar benimle konuşmasını bekliyordum. Bu kayıt Gwen'in ateş gücü hakkında açıldığı güne aitti. Gücünü keşfetmek onun için travmatik olmuştu, gençti ve babası elini tutmak için uzanmıştı ve Gwen'in avucundaki bir ateş topu adamın tenini yakmıştı. Yara izi hâlâ duruyordu.

Ama videoda, Gwen'in öyküsü farklıydı. "Babamın şifonyerinden çakmağı aldım." dedi Gwen. "Yanıp sönmekten büyülenmişim... Mektubu yakmak istememiştim. Babamın ona dokunup yanmasını istememiştim."

Doktor öne eğildi ve gözlerine baktı. "Gwen, kâğıdın yanacağını biliyordun. Onu isteyerek ateşe verdin."

Gwen'in sesi kısık çıkıyordu. "Evet ama onun canını yakmak istememiştim."

"Böyle bir şey olmadı!" diye bağırdım bilgisayarına. "Olanların hiçbiri böyle değildi."

Ama bilgisayar bana yanıt vermedi. Sofia bana yanıt vermedi. Video devam etti, bana gerçekliğin garip bir paralel versiyonunu gösteriyordu.

Bir sonraki video başladı. Doktor, her zaman yaptığı gibi bana özenetimden söz ediyordu. O gün, benden geçmişe gitmemi, herkese bunun nasıl bir şey olduğunu göstermemi istemişti. Ryan benimle dalga geçmişti, bana "işe yaramaz" demişti, o yüzden de o ve benim doğduğum yılın yeni yıl arifesinde Times Meydanı'na gitmişim ve göz deliklerinin olduğu yerde yıl yazan aptal gözlüklerden bir tane getirip ona doğru fırlatmışım.

Ryan'ın ses tonundaki o küçümseme. Donduruculuğuyla tenimi yakan New York'un acı soğuğu. Top düştüğünde gökyüzünden dökülen beş para etmez, parlak konfeti. Ucuz bardaklar. Hatırlıyordum. Görebiliyor, koklayabiliyor, tadabiliyordum.

Ama videoda doktor benden geçmişe gitmemi istemiyordu ve işe yaramaz olduğumu söyleyen Ryan değil, bendim. Ekranda, koltuğumda son derece hareketsizleştim. Gözlerim ölü gibi görünüyordu ve doğruca karşıya bakıyordum. "Mankafa yine aynı şeyi yapıyor." dedi Ryan.

"Kapa çeneni." diye karşılık verdi Sofia ama kimse onu duymadı. Doktor, gözlerimin önünde parmaklarını şıklattı ve ben gözümlü bile kırpmadım.

Ve sonra kafamı salladım ve Ryan'a baktım. "Gördün mü? Sana yapabildiğimi söylemiştim!"

Ve sonra ekran parazitlendi

Bunların hiçbiri olmadı, diye düşündüm. Bu şekilde olmadı.

Ama ellerim titriyordu ve boğazımın arkasında safra tadı alıyordum. Başım dönüyordu ve kulaklarımda bir çınlama vardı ve düşünemiyordum.

Bunda düşünecek bir şey yok. Gördün. Kanıt işte burada, tam karşında. Deli olan sensin...

Hayır, değilim. *Değilim.* Sözcükler, beynimin içinde yankılanıyordu tekrar ve tekrar ve tekrar. *Değilim, değilim, değilim.*

Ben. Değilim.

Her şey bir anda durdu ve sessizleşti.

Video ekranına baktım. Ekran parazitlenmişti, siyah ve beyaz çizgiler birbirlerini bulandırıyordu ama şimdi ise zamanda *tamamen* donmuştu.

Etrafıma baktım. Her şey hareketsizdi. Yataktan fırladım ve kapımı kapatan perdeyi kenara çektim. Koridorun sonundaki büyük saat durmuştu. Kardeşimin odasının kapısı aralıktı ve yüzümü kapısına yasladım. Yatağın ortasında oturuyordu, telefonunun ekranı tamamıyla hareketsiz olan yüzünü aydınlatıyordu.

Zaman durmuştu.

Yavaşça odama, yatağıma yürüdüm ve donmuş parazite bakarak dizüstü bilgisayarımı yaklaştırdım.

Zamanı durdurmuştum.

Ama...

“Bu gerçek mi?” diye fısıldadım.

Etrafımda, zaman geri geldi. Ekrandaki parazitlenme vızılda-yarak siyaha döndü. Koridordaki saatin çalıştığını duyabiliyordum. Kız kardeşim kıkırdıyordu, sesi koridordan odama kadar geliyordu.

O videolarda şu an ne görünürse görünsün, zaman hâlâ etrafında örölüyordu, benim isteğim doğrultusunda hareket ediyordu.

Bir sonraki video otomatik olarak devam etmeye başladı. Kamerasının yanından yürürken Sofia'nın yüzü ekranı kapladı.

Dizüstü bilgisayarımı hızla kapattım. Artık neyin gerçek olduğunu neyin olmadığını bilmiyordum.

Ama Sofia biliyordu. Ve ona nasıl ulaşacağımı biliyordum.

BÖLÜM 23

Bilgisayarımı yatağımın ucuna attım ve zaman akışını tekrar çağırdım. Keşke üzerinde bütün şifreli işaretlerimin olduğu takvimim yanımda olsaydı ama akademideydi. Sofia'yı görmek için onun okulda olacağı bir günü seçmek güvenli gelmiyordu. Akademi güvenli gelmiyordu.

O zaman, Noel tatili olabilirdi. Ben evdeydim ve Sofia da babasıyla Austin'deydi. Bir paradoks yaratma olasılığı, geçmişteki benle karşılaşma olasılığı yoktu. Ve geçmişi değiştirmek için onu uyarmak, durdurmak ya da herhangi bir şey yapmak için geri gitmiyordum. Sadece benim şimdiki zamanımın gerçek olduğunu doğrulamak istiyordum.

Zaman akışının içinden seçim yaparken ellerim titriyordu. Zamanın iplikleri birbirlerinin içlerinden geçiyordu, her biri bana doğru akıyordu. Kırmızı ipliği, Sofia'nın ipliğini buldum. Tenimden kayıp gitmesinin tadını çıkararak ve kendime bunun gerçek olduğunu anımsatarak, parmaklarımın üzerinden akıp geçmesine izin verdim. Zaman gerçektir. Sofia gerçektir.

Sicimi Austin'e kadar izledim ve oradaki kalıpta düğümler ve ilmekler gördüm, hepsi diğer renkli sicimlerin gevşek uçlarıyla karışıyordu. Onlara dokundum, parmaklarımla uçları bükтім ve zihnim aniden zamanda daha da geriye gitti ve diğer insanların görüntüleriyle doldu, yaşı ileri bir kadın ve üç genç kız vardı ve

genç kızlardan birinin Sofia olduğunu fark ettim. Bu, ailesinin araba kazasından önceki haliydi. Sanki alev almış gibi iplikleri elimden bıraktım.

Sofia'nın geçmişinde bu kadar geriye bakmak yanlış geliyordu.

Şimdiye dek öğrendiğim bir şey vardı: Bir kişiyi asla her şeyiyle tanıyamazdınız; onları sadece belirli bir zaman döneminde tanırdınız.

Benim tanıdığım Sofia iyi kalpli ve sessiz biriydi ama bir görünmezlik pelerini tarafından gizlenen kederini yanında taşırdı. Bana geçmişinden bahsettiğinde, bu benim için bir öyküden başka bir şey değildi. Geçmiş onunla beraber yaşamamıştım; onu hayatının o döneminde tanımıyordum. Geçmişteki Sofia tamamen farklı bir insandı.

Fakat öte yandan Sofia'yı,annesinin ve kardeşlerinin asla bilmedikleri bir şekilde tanıyordum. Asla bilemeyecekleri şekilde. Onlarsız bir Sofia'yı asla bilemezlerdi. Tıpkı benim onlara sahip olan Sofia'yı asla tanıyamayacağım gibi.

Bir zaman yolcusu olmanın bana öğrettiği en önemli şeydi bu. Tek bir kişi değildiniz. Yaşamın her ânında farklı bir insandınız. Adınızın bir önemi yoktu. Gidip farklı bir zamanda aynı isme sahip olan birini görün, tamamen başka bir insandır. Sofia'yı tanımıyordum. Akademideki Sofia'yı tanıyordum. Ailesi ölmeden önceki Sofia bir yabancıydı, tanışmam gerekip gerekmediğinden asla emin olmadığım biriydi.

Geri çekildim, zaman akışını dikkatle düzenledim böylece sadece Sofia, akademiye geldikten sonraki sicimlere dokundum. Parmaklarımın altında gitar telleri gibiydiler, doğru olanı, Sofia'nın Noel tatilinde olduğu zamanı bulmaya çalışırken onları tenime bastırıyor ve parmak uçlarım altında dolaştırarak tıngırdattırıyordum. Ona dokunduğumda, doğru olduğunu hissettim. İşaret-

parmağımı ipliğe doladım, parmağımı büktüm ve elimi kendime çektim. Zaman akışında yolculuk yapmak genellikle böyleydi, ipleri kendime çektiğim ve onların beni zamanda ileri çektiği bir işbirliğiydi. Beni Noel tatiline bağlayan iplik, parmağıma dişlerini geçirmiş, sıkıca çekiyor ve kan dolaşımını durdurarak parmak ucumun morarmasına neden oluyordu ama yine de bırakmadım. Acıdan keyif alıyordum. Gerçek olduğu düşüncesinden zevk alıyordum.

İp yok oldu, geride orada olduğuna dair bir his bıraktı ama görsel bir kanıt yoktu. Parlak gün ışığında göz kırpıttım. Aralık ayıydı ama Austin ılıktı, Massachusetts kışından çok daha sıcaktı. Bulutsuz mavi gökyüzü, önümdeki küçük evin parlak mavi bacasıyla neredeyse uyum sağlıyordu. Sokaktaki bütün binalar bej rengi sıvanın çeşitli tonlarından oluşuyordu ama Sofia'nın evi canlı çivit mavisine boyanmış geniş, düz ahşap panellerden yapılmıştı, penceredeki parlak sarı panjurlar ve kan kırmızısı bir kapı beni verandadan karşılıyordu.

"Annem rengi severdi." dediğini hatırladım Sofia'nın. "Onu canlı hissettirdiğini söylerdi." Bu ironikti, sanırım, ondan geriye kalan tek şey bu renklerdi.

Garaj yolunda araba yoktu ama Sofia'nın evde olacağından emindim. Zamanın iplikleri beni buraya getirmişti. Basamakları çıkarak Sofia'nın ön kapısına geldim ve kapı zilini fark etmeden önce birkaç kez kapıyı tıklattım. Yine de, kapıya baktığında hazırlıklı değildim.

"Bo." dedi Sofia, şoke olmuş gibiydi.

"Merhaba." dedim. Ama o tek bir sözcüğün ardında bırakmaya çalıştığım çok fazla şey vardı.

"Sen burada?" Arkama, yola doğru baktı. "Burada ne arıyorsun? Buraya nasıl geldin?"

Ona bir kaşımı kaldırarak baktım.

“Ah! Evet.” Kısmen kıkırdadı. “Güçler.”

“Seni görmem gerekiyordu.” dedim. “Şey...” Ellerimi kaldırdım. “İşte buradayım.”

Sofia içeri adım attı ve onu izlememi işaret etti. Çamaşır suyu kokusu havayı doldurmuştu. Ön kapı kapanır kapanmaz, Sofia beni yakaladı, kendine çekti ve kollarını bana doladı, parmakları saçlarımda dolandı, adım dudaklarından fısıldanmış bir vaat gibi döküldü. Parmak uçlarında yükseldi ve beni öptü, başta çekingen ama sonra daha derinden, sanki önceden gerçek olduğumdan emin değilmiş gibi ama şimdi ona ait olduğumu iddia eder gibiydi.

Geri çekildiğinde, yüzünü göğsüme yasladı. “Benim de sana ihtiyacım vardı.” dedi yumuşak bir sesle.

Başını çenemin altına aldım, kollarımı sıkıca etrafına doladım ve birkaç uzun dakika boyunca orada öylece durduk. Sofia’nın evi dışarıdan bakınca olduğunu düşündüğümünden daha büyüktü ama içeride parlak renklerden hiçbiri yoktu. Buradaki duvarların hepsi beyazdı ve usta işi parlaklık yeni boyandığını düşünmeme neden oldu. Duvarlarda neredeyse hiç resim ya da süs yoktu, parke zeminde halı yoktu ve yaşam belirtisi çok azdı.

“Bu tarafa gel.” dedi Sofia, beni evin daha da içine çekerek. Ne olduğu belirsiz bir kanepenin önündeki metal ayaklığın üzerinde duran televizyondan başka bir şeyin olmadığı oturma odasını ve mutfağı geçtik. Buzdolabında buzdolabı süsü bile yoktu. Koridorda herhangi bir süs eşyası yoktu ve her kapı sımsıkı kapatılmıştı.

Sofia’nın odası kesinlikle evin geri kalanına göre daha fazla kişilik sahibiydi ama yine de akademideki odası kadar renkli değildi. Buradaki pembe daha yumuşaktı, daha çocuksuydu, okuldaki odasındaki tüylü abajurunun parlak canlı pembesi ya da resim çerçevelerinin neon rengi gibi değildi.

Kapının yanındaki ahşap şifonyerinin üzerinde, yeşil elışı kâğıdından yapılmış bir Noel ağacını düşmemesi için dayamıştı. Onu gördüğümde, evde resimler ve renkten daha fazla şeyin eksik olduğunu fark ettim, Noel süsleri eksikti. Sofia eskiden bana tatiller için annesi ve kız kardeşleriyle ellerinden geleni yaptıklarını, halıları gümüştenmiş gibi görününceye dek oturma odalarının her tarafına sim döktüklerini, sadece ağaca değil kornişlere, resim çerçevelerine ve masaların üstüne de ışıklar astıklarını anlatırdı. Büyük yemek masasındaki her tabak şekerli güzelliklerle dolup taşınca dek kurabiyeler, *empanada*'lar*, meyveli turtalar ve *churro*'lar** pişirirlerdi.

Ve şimdiyse elışı kâğıdından yapılmış yeşil bir üçgen parçasından başka bir şey yoktu.

Ve el yapımı ağacın altında Gwen'in elyazısıyla yazılmış bir kart ve küçük bir kutu vardı. Tatil için ayrılmadan önce Sofia'ya onu ben vermişim, önümde açmasına izin veremeyecek kadar utanmışım ama hediye paketi yapmaya bile gerek görmemişim. Ucunda küçük gümüş bir yunus olan kolyenin o yıl aldığı tek armağan olduğunu bilmiyordum. Onu paketlemem gerekirdi.

"Peki neden buradasın?" diye sordu Sofia kapıyı kapatarak. Evde bizden başka kimse yoktu ama sanırım babası her an eve gelebilirdi.

"Ben... Ben sadece seni görmek istedim." dedim.

"Beni dün görmüştün." diye yanıtladı sırtarak.

Doğruydı. Onun için dün sömestrin son günüydü. Babam beni almaya gelmiş ve okul servisi Sofia'yı havaalanına götürmüştü. Onun için bu dü.üdü.

* (İsp.) Güney Amerika'da yapılan bir börek çeşidi. (ç.n.)

** (İsp.) Bizim tulumba tatısının şerbetle değil şekerli ve de çikolatalı sosla tatlandırılan varyasyonu. (ç.n.)

“Seni yeniden görmek istedim. Beni suçlayabilir misin?” dedim ve o daha fazla soru sormadan eğildim ve onu öptüm.

Ve bu özlemini duyduğum her şeydi ve de kalbimi kıran her şey.

Ayrıldığımızda, gözlerinde bir aşk sarhoşluğu ifadesi vardı ve onu neredeyse yeniden öpecektim. Ama bunun ne kadar süreceğinden emin değildim.

“Tatilden sonra beni tekrar gördüğünde.” dedim. “Bundan söz etme.”

Eğer ikimiz de okuldayken Sofia beni gördüğünden söz ederse o zaman geçmişteki ben, gelecekteki benim geri geldiğini bilecekti, ki bu *benim* geçmişimde yaşanmamıştı ve zaman yolculuğu kafa karıştırıcıydı.

“Söz etmem.” dedi. “Ama eğer yaşanmamış gibi davranacaksak o zaman buraya neden geldin?”

“Çünkü yaşandığını bilmem gerek.” dedim kendimi tutamadan. Midemde bir sallanma hissettim. Zaman beni uyarıyordu. Gerçeğe çok fazla yaklaşamazdım.

Sofia, yüzümü ellerinin arasına aldı. “Sorun ne?”

“Ben sadece...” Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve geri adım attım. O bana dokunurken düşünemiyordum; onun hissettirdikleri dışında bir şey düşünemiyordum.

“Evet, devam et.” dedi. Yatağına oturdu, hafifçe yaylandı ve yine dikkatim dağıldı.

“Bu, bu gerçek, değil mi?” dedim. İki uzun adımda yatağına ulaştım ve elini sıkıca kavradım. “Bu gerçek. *Sen* gerçeksinsin. Sen gerçekten buradasın ve ben gerçekten buradayım. Zamanda yolculuk yapabiliyorum ve sen...”

Sofia gülümsedi ve yüzü görünmez oldu. “Bu gerçek.” dedi hâlâ görünmezken. Önce gülen dudakları ve ardından geri kalanı görünür oldu, tekrar ayağa kalktı ve beni öptü.

“Ve bu da öyle.”

BÖLÜM 24

Ona her şeyi anlatmak istedim. Ama “her şey” ona anlata-mayacağım gerçeğe çok yakındı, onu geçmişte bıraktığım, Dr. Franklin’in onu kurtarmam konusunda bana yardım etmekten vazgeçtiğini düşündüğüm, okulun soruşturma altında olduğu ve hepsinin benim suçum olduğu gerçeğine...

Onun yerine, ona bizi sanki güçlerimiz yokmuş gibi gösteren bazı videoları izlediğimden söz ettim. Doktorun, onun gerçekten dostumuz olup olmadığını sorgulamama neden olan şeyler söylediğinden ve yaptığını anlattım.

“Doktor iyi biri.” dedi Sofia derhal.

“Ben de öyle düşünüyordum.” dedim sesim alçalarak.

Kafasını salladı. “Herkesten kuşku duymaya başlayamayız. Doktor iyi biri.”

“Ama...”

“Biri senin gerçeklik algını değiştiriyor gibi görünüyor.” diye devam etti Sofia. “Biri senin neyin gerçek olduğunu neyin olmadığını sorgulamana neden oluyor. Kafana yanlış görüntüler sokuyorlar. Eğer durum buysa, bu yapan her kimse isteyeceği ilk şey, insanları doktordan uzaklaştırmak olacaktır. Kaos yaratmak. Kuşku yaratmak. Sadece gerçekliği değil birbirimizi de sorgulatmak.”

İzlediğim videoları düşündüm. Onların hiçbirinin yaşanmadığını *biliyordum*. Onunla aynı fikirde olarak yavaşça başımı salladım. Peki ama dosyaları değiştiren doktor değilse, o zaman kimdi...

Yetkililer. Onlar geldiğinde her şey dağılmaya başlamıştı. Onlardan biri, Dr. Rivers ya da Bay Minh ya da ikisi birlikte olanları görme algımızı değiştirebilirdi. Düşünme şeklimizi, neye inandığımızı.

Zihnim olasılıklarla çalkalanıyordu. Ryan kuşkulananmakta haklıydı. Dr. Rivers ve Bay Minh güçlerimiz olduğunu doğrulamak istiyorlardı bu sayede onları kullanabileceklerdi. Zaman akışında geleceklere göz attığımda, deneyleri ve kötüye kullanmayı görmüştüm: Laboratuvar önlüklü adamlar olanları parçalara ayırıp inceleyerek nasıl çalıştıklarını görmeye çalışırken Gwen, bir duvara zincirlenmiş ve Harold bir hücreye kilitlenmışti. Bu senaryolarda, hükümet yetkililerinin sadece bizden haberdar olan ajanlar olduklarını düşünmüştüm ama ya onların da güç sahibiyse, gerçeklik algımızı değiştirmek gibi bir yetenek örneğin... O zaman direncimizi kırmaları, doktora sırtımızı dönüp onlara katılmamızı sağlamaları, onlar için çalışmamızı sağlamaları daha kolay olurdu.

“Ama Bo...” dedi Sofia alçak sesle. “Burada olmanın tek nedeni bu değil, öyle değil mi?”

Başımı kaldırıp ona baktım ve bütün sorularım uzaklaştı.

Gözlerinde korku vardı. “Beni daha önce ziyaret etmeyi denemiştin, tek başına. Beni bugün sadece arayabilirdin ama onun yerine buradasın.”

“Buradayım.” diye tekrar ettim, benim olduğu kadar onun da hatırına.

“Bir sorun mu var?”

Ona cevap vermek *istiyordum*. Ama zamanın beni karnımdan çekiştirdiğini, geri çektiğini, susturmaya çalıştığını hissedebiliyordum. “Üzgünüm.” Zaman beni günümüze yollamadan hemen önce, ben çıktım.

Nevresimimin kumaşını sımsıkı tuttum. Tam oradaydı. Şampuanının kokusunu hâlâ alabiliyordum.

Ve şimdi ise gitmişti. Ya da, tersine, ben gitmiştim. Onu geçmişte ben bırakmıştım, tam tersi değildi.

Telefonum titredi ve döndürüp ekrandaki mesajı okudum.

“O şeyi çöpe attın mı?” diye soruyordu Ryan.

Bilgisayarıma baktım. Bellek hâlâ bağlantı noktasında görüyordu.

“Evet.” diye yazdım.

Güçlerinin ne kadar uzağa erişebildiğini, olduğu yerden yalan söylediğimi anlayıp anlamayacağını merak ettim.

Babamdan, beni akademiye erken götürmesini istedim ve kiliseye gitmek yerine beni götürmeyi kabul etti. Çünkü kavgamızdan sonra, sanırım benden kurtulduğuna memnundu. Bu durum annemin hoşuna gitmedi ama çok fazla da karşı çıkmadı.

“Ama Phoebe’nin bu hafta sonu seninle aile yemeği yeme şansı olmadı.” dedi huysuz bir tonla. “Kahvaltıya kadar bekleyelim.”

“Yapacak çok işim var.” dedim. “Ve gelecek hafta sonumuz var.”

İkimizin de söylemediği şey, Phoebe’nin benimle yemek yemeyi ya da yememeyi gerçekten umursamadığıydı. Yani bir kız kardeş ya da her neyse onun için yeterince iyiydi ama yakın falan değildik. Sadece beraber yaşıyor ve aynı kan grubunu paylaşıyorduk.

Böylece babam beni Ipswich’i geçerek okula geri götürdü. Araba, akademinin tuğla ön cephesinin önünde durur durmaz,

beni selamlamak için bekleyen doktorun yanından hızla geçtim. Doktorun babamla konuşmak için arabaya doğru yürüdüğünü fark edince kapıda tereddüt ettim ama ne konuştukları hakkında endişelenecek zamanım yoktu.

Yapmam gereken ilk şey hükümet yetkililerinden kurtulmanın bir yolunu bulmaktı. Sonsuza dek. Sorunlar onlarla birlikte başlamıştı. Bu noktada, güçlerimi Sofia'yı kurtarmaya yetecek kadar kontrol edemiyor olma nedeninin *onlar* olup olmadığını merak etmeye başlıyordum. Onlardan kurtulmalıyım. Ve bunu yapmak için, yardıma ihtiyacım olacaktı.

Doğruca benim birimin katındaki yatakhanelere gittim ve Ryan'ın kapısına vurdum.

"İşe yarayacağını söylemiştim." dedi Ryan sırtarak. Odasına girebilmem için geri çekildi.

"Evet." diye yalan söyledim. Bellek, evdeki şiltem ile yatak kasasının arasında son derece güvendeydi. "Dinle." diye ekledim, "İlk videoyu izledim."

Ryan genellikle soğukkanlılığını korumada iyiydi ama sözlerinin sessizliğe karışması ve onun ne anlama geldiklerini anladığı ilk an arasındaki kısacık sürede yüzünden bir şey geçti. Sert ve kızgın bir şey. Bunun yerini çabucak bir sükûnet maskesi aldı ama gözlerindeki duyguyu kontrol edemiyordu.

"Sen ne yaptın?" diye sordu makul bir sesle ama yine de tüylerimi diken diken etti. "Sana ondan kurtulmanı söylemiştim."

"Güvende. Evimde. Saklı. Kimse onu bulamayacak."

"Evinin yakınındaki bir çöp sahasında da kimse bulamazdı."

Omuz silktim. "Onları izledim. Ya da en azından ilk birkaçını. Ve büyük sorunlarımız var."

"Kahrolası şeyi yok etmiş olsaydın herhangi bir sorunumuz olmazdı."

Kafamı salladım. Dinlemiyordu. “O hükümet yetkilileri... Onların da güçleri var.”

Ryan donup kaldı. “Ne?”

“Onların da güçleri var, tıpkı bizimkiler gibi. En azından içlerinden birinin var. Önce, Gwen’le fark ettim. Sofia’nın öldüğünü düşünüyor. Sadece bana olan inancını kaybettiğini düşünmüştüm ama şimdi... Ve doktor son zamanlarda garip davranıyordu. Başta onun da işe dahil olduğunu düşündüm ama şimdi düşünüyorum da, bence yetkililer gerçekliği değiştiriyorlar. Ya da en azından gerçeklik algımızı. Güçlerimizin olmadığını düşünmemizi sağlıyorlar. Benim bağışıklığım var çünkü zamanda geri gidebiliyor ve onlar değiştirmeden önceki gerçekliği görebiliyorum.”

Ryan düşünceyle gözlerini kıstı. “Ve benim bağışıklığım var çünkü...” Sesi alçaldı.

“Gücünün doğası olmalı. Telekinezi ve telepati. Zihnini üstün derecede kontrol edebiliyorsun, bu yüzden sana ulaşamıyorlar.”

Yüzüne pis bir sırtış yayıldı. “Evet.” dedi, “Nedeni bu olmalı.”

“Yani sadece, dikkatli ol, tamam mı?” dedim. “Onlardan gerçekten kurtulabilmemizin yollarını düşünmeye başla. Herkes onların hükümet için çalıştıklarını düşünüyor ve bilmiyorum belki de öyledir ama tehlikeliler. Ve bizi yok etmeye çalışıyorlar.”

“Evet.” dedi Ryan. “O iş bende. Ve dostum, gelecek hafta, belleği yok et.”

“Evet, tamam.” dedim kapıya uzanarak.

“Teşekkürler.” dedi Ryan. Bu bana şimdiye dek söylediği en güzel şeydi. Dürüst olmak gerekirse, bana dikkatini en fazla verdiği zamandı. Arkadaş değildik; neredeyse hiç konuşmazdık. Ama şu an çaba harcıyordu.

O belleğin yok olmasını gerçekten istiyordu.

Ben çıkar çıkmaz kapıyı arkamdan iterek kapattı, klik sesinden sıkıca kapandığı anlaşıldı. Kapılarımızda kilit yoktu, yani bizim

kontrol edebildiğimiz kilitler yoktu. Dr. Franklin bizi, öğrencilerin güçleri tamamen özdenetimden çıktığında uygulanan tecrit prosedürleri olduğu konusunda uyarmıştı ve odalarımızda kilitliken başka herhangi bir yerde olduğumuzdan daha güvendedik ama ben buradayken tecrit hiç yaşanmamıştı. Yine de içimden bir ses, Ryan'ın ben çıktıktan sonra kapıyı kilitleyerek beni dışarıda bırakmayı dilediğini söylüyordu. Tereddüt ettim, kapısını tekrar çalıp daha fazla yanıt isteyecektim ama ne soracağımdan bile emin değildim. Sadece son zamanlarda... Ryan'da garip bir şey vardı. Kendi gibi davranmıyordu.

Belki de yetkililer ona da ulaşmaya başlamıştı.

“Bo.” Gwen'in sesi alçaktı, sanki başka kimsenin duymasını istemiyor

gibiymi ama bir amaçla koridorda uzun adımlarla bana doğru yürüdü. “Dönmüşsün.”

Başımınla onayladım.

“Ve Ryan'la konuşuyorsun.”

Omuz silktim. “Evet, ne var bunda?”

Gwen kaşlarını çattı. Sofia gitmeden önce, çok iyi arkadaşlarıydı, her zaman beraberlerdi. Ryan'la hiçbir zaman yakın olmamıştım ve kimse gerçekten Harold'la arkadaşlık etmiyordu o yüzden, ben de bir nevi ortalıkta dolanıyordum. Sofia'yla beraber olmak beni, Gwen'in grubuna sokmuştu ama beni hiçbir zaman gerçekten bir arkadaş olarak gördüğünü sanmıyordum.

“Dinle.” dedi Gwen, sesini alçaltarak ve benimle birlikte odama doğru yürüyerek. “Ryan'a çok fazla güvenme, olur mu?”

“Neden?” diye sordum. Ryan, dünyada en sevdiğim insan değildi ama birimizin bir parçasıydı. Yetkililerin aksine.

Gwen arkasına dönüp onun odasına baktı. “Ondan hoşlanmıyorum.” dedi açıkça “O bir pislik.”

Güldüm. “Şey, evet, herkes bunu biliyor. O *bizim* pisliğimiz.”

Gwen başını salladı. Artık benim kapımdaydık ama ikimiz de ayrılmak için bir hareket yapmadık. “Öyle değil. O bizim gibi değil. Bana, ona ve Harold’a bu birimin parçası olarak bakıyorsun. Bu takımın. Ama durum öyle değil, değil mi?”

“Ve Sofia da.” dedim Gwen’in gözlerini arayarak. “O da bizim birimimizin bir parçası.”

“Ve Sofia da.” dedi Gwen, ismi söylerken sesi çatlayarak. “Ölmeden önce.” Açıkça vereceğim tepkiden endişelenerek, son kelimeye yumuşak bir vurgu yaptı. Ama hafta sonu başlamadan önce fuayede konuştuktan sonra, onda bir sorun olduğunu anlamıştım. Ve sözleri şimdi bunu doğruluyordu. Yetkililerin etrafımıza örmeye çalıştığı gerçeklik her ne idiyse, Gwen ağa düşmüştü.

“Ama Bo, öyle değil.” diye devam etti Gwen. “Biz bir takım *değiliz*. En azından Ryan öyle değil. O sadece kendi çıkarlarını düşünür. O, seni veya beni ya da burada, akademideki kimseyi umursamaz. O sadece kendini önemser.”

“Anlamıyorsun.” dedim. “Akademiye kurtarmaya çalışıyor.”

“Kurtarmak mı? Neden kurtarmak?”

“Yetkililerden ve planladıkları her ne ise ondan.”

Gwen’in çatık kaşları derinleşti. “Bunu senin kafana nasıl sokacağımı bilmiyorum.” dedi. “Bundan başka, Sofia da Ryan’ı sevmezdi.”

Omuz silktim. “Şey, kimse Ryan’ı gerçekten sevmez.”

“Hayır.” dedi Gwen ciddi bir sesle. “Onu *gerçekten* sevmezdi.”

Söylemediğini anlamaya çalışarak, gözlerimi kıstım. “Neden?”

“Nedenleri vardı ve artık burada olmasa bile onlara ihanet etmeyeceğim. Ama onu sevmezdi. Ona güvenmezdi. Ve sen de güvenmemelisin.”

BÖLÜM 25

Odama geri döndüm ve kapıyı kapattım.

Doktora güvenemezdim. Hükümet yetkilileri tarafından yönlendiriliyordu.

Anne ve babama güvenemezdim. Onlar, doktora inanıyorlardı.

Ryan'a güvenemezdim. Yetkililerden kurtulmama yardım etmek istiyor olabilirdi ama Gwen haklıydı: Bana yardım ediyordu çünkü benim istediğim şey onun istediğiyle aynıydı. Eğer bu değişirse Ryan tereddüt etmeden benden kurtulurdu.

Kimseye güvenemezdim.

Zaman akışını çağırdım ve 1692'nin bulunduğu kara deliğe odaklandım. Oraya gidemezdim ve Sofia'yı çekip çıkaramazdım ama zamanda olabildiğince yakına gidecektim, belki bu şekilde Sofia'ya ulaşabilirdim.

Ensemi ovdum. Kız arkadaşımı kurtarmak için sonuçlanamayan uğraşlarım, beni hem zihinsel hem de fiziksel olarak yıpratıyordu. *Bitkindim*. Ama pes edemezdim.

Uzandım ve dönerek girdaba giren kırmızı sicimi yakaladım. Parmaklarımın arasından su gibi kayıyordu ama Sofia'yı geçmişte bıraktığım yere yakın bir zamana giden zaman akışına örülmüş diğer bazı iplikleri yakaladım. Bütün gücümle asıldım, ipler o kadar kuvvetli çekiyordu ki acıdan dişlerimi sıktım, bırakmaya

niyetim yoktu. Kendimi savaşım için hazırladım, bir yamaçtan düşseydim bir halata nasıl çaresizce sarılacaksam zamanın iplerine de aynı çaresizlikle sarıldım ama sonra onu hissettim, vücudumdaki tanıdık çekme hissini, zamanın çatlaklarından kayıp gitmeme izin verdiğiindeki tatlı serbest kalma hissini.

Bir tarlada dikiliyordum.

Hayır, bir tarla değildi. Çim vardı ama toprak kumluydu. Kesinlikle hâlâ adadaydım. Etrafımda döndüm. Akademi yoktu. Hasta çocuklar kampının kalıntıları yoktu.

Fakat Salem’da yapılan ev karşımda duruyordu. Ahşap dış kaplama parlak beyaza daha yeni boyanmıştı ve bacanın tuğlaları henüz is lekeleriyle kaplanmamıştı.

Ona doğru ilerledim. Hava ılıktı ve güneş tepedeydi; fakat ona rağmen bacadan duman yükseliyordu. Koyu cam pencerelerin arkasında, ev terk edilmiş gibi görünüyordu. Kimse yoktu, birkaç parça mobilya vardı, bir masa ve iki sandalye vardı, sandalyelerden biri sanki ev sakinleri çabucak evi terk etmiş gibi devrilmişti. Ama burada ya da civarda birileri olmalıydı. Ocaktaki alevler sadece birkaç dakika önce yakılmış gibiydi.

Yarı fısıldar yarı bağıırır şekilde Sofia’ya seslendim. yanıt yoktu. Yine de yakın ama görünmez ve saklanıyor olabilirdi. Benden değil ama başka bir şey ya da başka birinden saklanıyor olabilirdi.

Evin kapısı aralıktı ve içeri adım attım, hâlâ ona sesleniyordum.

Yanıt yoktu.

Burada bir yerde olmalıydı. Zaman akışının ipliklerinin beni bu âna ve zamana getirmesinin bir nedeni vardı ve iplikler beni ona bağlıyordu.

Tekrar verandaya çıktım. Akademide, benim zamanında, yürüyüş yolu adanın bataklık kısmının ortasından geçiyordu, kuşlar ve onları izleyen yaşlılar için doğal bir koruma alanı yaratıyordu.

Bu zamanda ise, karanlık su ve gölgelerden başka bir şey yoktu. Saklanmak için kusursuz bir yerdi.

Evden ayrılp el değmemiş bataklığa yöneldim. Ada çok büyüktü dolayısıyla bütün gün arasam da tamamına bakamazdım. Bu garipti çünkü benim zamanımda ada küçük görünüyordu. Yapacak hiçbir şey yoktu. Gidecek hiçbir yer yoktu, hem de hiç. Ama her şeyi bir araya getirdiğinde, gerçekten *büyüktü*.

Gelecekten gelen ve güçleri olan bir kızı saklamak için yeterince büyüktü.

Bataklığa yaklaştıkça toprak balçık gibi olmaya başladı. Derin değildi, çoğu yerde sadece dize kadardı, en kötü belime kadar geliyordu ama ayak parmaklarımin arasına soğuk, siltli suyun girmesi hakikaten iğrenç bir histi. Burada ayakkabı giymenin bir anlamı yoktu.

Sofia burada olmalıydı.

Belki de deniz fenerine gitmişti? Bu tarihte yapılmış mıydı? Ya da belki de, bir gün akademinin üzerinde yer alacağı, adanın güney tarafı gibi sadece boş bir sahilden ibaretti. Öyle ya da böyle, çok fazla seçeneğim yoktu. Bir yön seçmeliydim o yüzden kuzeydoğuya doğru gitmeye başladım, deniz fenerine doğru ya da deniz fenerinin bir gün olacağı yere doğru.

Bataklığın sessizliği tuhaf ve rahatsız ediciydi. Bacaklarımin çevresinde, ben suda ilerledikçe hızla kaçan küçük balıkların yüzdüğünü görebiliyordum. Benim zamanımda, bataklık bulanıktı. Ama burada su daha berrak, gökyüzü daha genişti. Bir mavi kuş gökyüzünde uçtu, parlak rengi bana Sofia'nın evini hatırlattı.

İnsan sesleri duydum.

Sazlığın arkasına çömeldim, o kadar aşağı çömeldim ki su neredeyse boynuma kadar geliyordu. Duyduğum insanlar at sırtındaydı ve benden çok uzak olmayan bir yerde durdular. Atlar,

yeşil başlı atsinelerini kuyruklarını çarparak uzaklaştırıyordu ve o kadar sesli soluyorlardı ki adamların benim soluk alıp verişimi duymadıklarına emindim.

“On dokuz.” dedi içlerinden biri.

“Gerçekten mi?”

“Salem’da.” İlk adamın sesi daha yaşlı geliyordu. “On dokuz.”

“Bu delilik.”

Daha fazla duymak için kendimi zorladım. Adamların sesleri yükseldi ve derindi ama ağır aksanları vardı, sözleri neredeyse ayırt edilemiyordu.

“Hapishanelerde kaç kişi var?” dedi daha genç olan adam.

İlk adamın neyi kastettiği en sonunda kafama dank edince ağzım açık kaldı. On dokuz. On dokuz cadı. On dokuz *insan*. Asıl-mış. Ezilmiş. Ölmüş.

Tekrar hareket edip saklandığım yerden uzağa doğru gittiler.

Ayağa kalktım. Adamlar dönüp beni görebilirdi ama yine de kalktım. Neler olduğunu biliyorlardı. Sofia’nın da ele geçirilenler arasında olup olmadığını bilebilirlerdi.

“Elli ya da daha fazla.” dedi yaşlı adam.

Adamlara doğru koşmaya başladım, çıkardığım gürültü umurumda değildi.

“Koyu olan asılacak bir sonraki kişi olacak, kesinlikle.” diye ekledi ilk adam.

“Şeytanın işi, şüphesiz.”

Adamlara durmaları için bağırdım ve atlarını durdurdular. Öne doğru koşarken her tarafımdan sular saçılıyordu. Ama ne kadar hızlı koşarsam koşayım ve her kasımı zorluyordum, vücudum ileri gitmek için acı çekiyordu, güçlükle bir santim ilerleyebildim. Su damlacıkları olanaksız bir şekilde etrafımda havada duruyorlardı.

Zaman beni akademiye geri gönderdi.

BÖLÜM 26

Lanet olsun.

Tam buraya dönmüştüm.

Güzel sıcak yatağıma değil.

Hayır, bataklığa. Ayakkabılarım olmadan.

En azından yürüyüş yoluna yakındım. Kendimi yukarı çektim ve Akademiye kadar sürecektir olan sırlı sıklam utanç yürüyüşüme başladım, geri döndüğümde kimsenin beni görmemesi için dua ediyordum.

Yine hayır.

Dr. Franklin oradaydı, beni bekliyordu. Elinde bir fener ve telsiz vardı ve ana giriş yerinde birkaç başka çalışan daha vardı. Beni aramaya çıkmak üzereydiler.

Harika.

“Ne yapıyordun sen?” diye bağırdı Dr. Franklin, diğer çalışanlar kendi birimlerine hızla kaçarken. “Ayakkabıların nerede?” Ben bir yanıt bulmaya çalışırken yüzü düşer gibi oldu. “Bu Sofia’yla ilgili, değil mi?” diye sordu daha yumuşak bir ses tonuyla.

Başımınla onayladım, gerçekten ne demek istediğimi, bunun Sofia’yı kurtarmakla ilgili olduğunu anlamasını umuyordum. Yetkililer, Sofia’nın ve durumunun ne kadarını onun zihninden

silmişlerdi? Doktor kendi anılarının, kendi gerçekliğinin özdenetimini ne kadar kaybetmişti?

“Git, üstünü değiştir.” dedi, “Ve benimle ofisimde buluş.”

Duş almam gerekiyordu ama Doktor bekletilecek bir ruh halinde görünmüyordu o yüzden bazı kirli kıyafetlerimi giydim ve ofisine gittim. Kapı çoktan açıktı. İçeriden gelen kızgın ve alçak tondaki sesleri duyabiliyordum.

Önce Dr. Rivers’ı duydum ama ne söylediğini anlayamadım.

Sonra Bay Minh konuşmaya başladı. “Son derece hayal kırıklığına uğradığımızı söylemeliyim Dr. Franklin. Büyük hayal kırıklığı. Okulunuz özel olabilir ama yine de uymanız gereken Massachusetts kanunları...”

“Herhangi bir kanunu çiğnemiyoruz!” diye karşı çıktı doktor, sesi Bay Minh’inkini bastırıyordu. “Sofia’nın kazasının asla olmaması gerekiyordu ve o zamandan beri güvenlik polisiyle tamamen işbirliği içindeyim!”

Korkuyla çekildim. Hükümet yetkilileri doktoru, güvenlik polisini olaya dahil edecek kadar etkilemiş miydi?

“Şey, tabii ki böyle bir şey planlı değildir.” diyen Bay Minh’in sesi sert ve acımasızdı. “Ama ne olursa olsun, gerçekleşti ve biz de bir daha olmayacağından emin olmaya çalışıyoruz. Açıkçası bu okulun bunu garanti edebileceğinden emin değilim. *Sizin* öğrencilerinizden birinin okula gece geç saatte geldiğini görmek beni çok şaşırttı. Eğer biri gece bataklıkta başıboş dolaşabiliyorsa, öğrencileriniz üzerinde ne kadar sıkı bir egemenliğiniz var?”

Pekâlâ, lanet olsun. Onların da beni gördüğünü fark etmiştim.

Doktor hızlı bir şekilde konuşuyordu ama Dr. Rivers, onun sözünü kesti. “Hem derlediğiniz video gözlemlerinin ana dosyalarının bozuk olması hem de ek dosyaların kaybolması ve görü-

nüşe göre yerlerine yenilerini bulmanın bir yolunun olmaması olağanüstü biçimde düş kırıklığına uğraticı bir durum.”

“Ne saklamaya çalışıyorsunuz, Dr. Franklin?” diye bağırdı Bay Minh. “Bu derece engel oluştunuz, bize ne kadarını göstermek istediğinizi sorgulamama neden oluyor.”

“Uygulamalarım başından beri şeffaf olmuştur!” diye bağırarak karşılık verdi doktor. “Ve öğrencilerim, benim için en önemli insanlardır, siz ve sizin kahrolası evrak işleriniz değil.”

“Bizim görmek istediğimiz de bu.” dedi Dr. Rivers net, yüksek bir tonla ve adamların tartışmasını susturdu. “Önceliğinizin öğrencileriniz olmasını istiyoruz. Ama açıkça görülüyor ki burada, akademide bir şeyler ters gidiyor. O çocuk sıırsıklam ve batakılık yüzünden iğrenç kokarak geldi. Neden bu saatte tek başına dışarıda olmasına izin verildi? Kendine ya da diğerlerine zarar verebilirdi.”

Bu benim güçlerime bir gönderme miydi? Öyleyse, doktor bunu kaçırmıştı.

Bay Minh alçak sesle anlaşılamaz bir şey söyledi ama her ne söylediyse doktorun bocalamış ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla, alınmıştı.

Kapıyı iterek daha fazla açtım. Mentşeler gıcırdadı ve konuşmayı yarıda kesti.

“Bo.” dedi doktor, beni gördüğü için rahatlayarak.

“Geri gelmemi istemiştiniz bir gece, ııı...” diye başladım.

“Terapi seansı.” diye tamamladı Doktor. “Bu durumu görüşmek için yarın sabaha kadar beklemek istemedim.”

Dr. Rivers başını salladı, görünüşe göre bunu onaylıyordu ama Bay Minh hâlâ kaşlarını çatmaya devam ediyordu. Bay Minh yanımdan geçerken ve ikisi birlikte ofisten çıkarken, o bakışlarını çevirinceye dek ona sert bir şekilde baktım.

“Bu kulağa hoş gelmiyordu.” dedim.

Dr. Franklin yorumumu tamamen görmezden gelerek masasının arkasına çöktü. “İlerleme kaydetmemen beni endişelendiriyor.” dedi açıkça.

“Ben... Ben deniyorum, efendim.” dedim. Gözlerinin içine baktım.

Hepimizi kurtarmaya çalışıyorum, demek istedim.

Sofia, doktora güvenmemi söylemişti. Yetkililerle neden işbirliği yaptığını anlamıyordum ama...

“Yara bandınız var.” dedim Doktor’un eline bakarak.

Şaşkınlıkla göz kırptı sonra aşağı, sol işaretparmağına sarılı olan yara bandına baktı. “Tıraş bıçağımı değiştirirken kendimi kestim.” dedi. “Bo, Sofia hakkında, ölümünden sonra hiç ilerleme kaydetmemen hakkında konuşmalıyız.”

O kelime -öldü-, midemi kaldırdı. Önce Gwen söylemişti ve şimdi de doktor, Sofia gerçekten gitmiş gibi davranıyordu. Ama kelimeleri kafamda uğultu gibiydi ve gözlerimin odaklanabildiği tek şey o yara bandıydı.

Doktor iyileştirebilirdi. Onun gücü iyileştirmektir. Dünyadaki hiçbir şey onu bir yara bandı kullanma ihtiyacı hissettirecek kadar yaralayamazdı. Bir jilet kesici mi? Bunun saniyeler içinde iyileşmesi gerekirdi. Ondan çok daha kötü yaralarını iyileştirdiğini görmüştüm.

“Bo.” dedi doktor. “Dinliyor musun?”

Bir test. Ben onu test edecektim.

Bana bir ya da iki ay önce anlattığı bir fıkra anlattım. Sanki bu fıkrayı hayatında daha önce hiç duymamış gibi, kibarca güldü.

“Size evcil kaplumbağam Shelly’den bahsettiğim zamanı anımsıyor musunuz?” diye sordum. “Babamın onu nasıl kazara öldürdüğünü ama bana bunun hakkında yalan söylediğini?” Ona

evcil bir kaplumbağam olduğunu hiç söylememiştim; çünkü hiç olmamıştı; bunu eskiden evde izlediğim bir komedi dizisinden almıştım. Ama Dr. Franklin, neden söz ettiğimi tam olarak biliyormuş gibi dinlerken başını sallıyordu.

“Ama şimdi Sofia hakkında konuşalım.” dedi Doktor. “Kor-
karım ki kendini suçluyorsun ve böyle yapmamalısın...”

Doktor devam etti, zırvalıyordu ama bu anlamsızdı. Bu hepimizin tanıdığı doktor değildi. Bu doktor iyileştiremiyordu... İyileştirebileceğini bilmiyordu. Bu doktor, bana karşı süper güçleri olan çocuklar okulundaki bir akıl hocası gibi değil, bir rehber öğretmenmiş gibi davranıyordu.

Bu doktor olayların gerçekte nasıl olduğunu unutmuştu.

Gerçeği sadece Ryan ve ben anımsıyorduk.

“Şu an ne dediğimi tamamen anlamadığınızı biliyorum.” dedim Dr. Franklin’e doğruca gözlerine bakarak. “Ama bilmenizi istiyorum ki pes etmedim. Henüz değil. Asla etmeyeceğim.”

Doktor iç çekti ve masasının arkasındaki sandalyesinin içine göçtü. “Bu Sofia hakkında mı?”

“Onu kurtarabilirim.” dedim sözlerimin doktorun zihnini bulandıran illüzyon sisini delip geçmesi için dua ederek. “Hepimizi kurtarabilirim.”

“Bo.” dedi Dr. Franklin öne doğru eğilerek, gözyaşları gözlerini doldurmuştu. “Bo, o öldü. Sofia öldü. Onu kurtaramazsın. Bitti.”

Etrafımda, dünya durdu. Doktor hareketsiz bir heykele döndü. Ay’ın önünden geçen bulutlar dondu. Doktorun masasındaki saat durdu. Sözleri beni o kadar derinden yaraladı ki kazara zamanı durdurmuştum.

Gözümü kıptım ve saat tekrar çalışmaya başladı. Ama kalbim huzurluydu. Dr. Franklin az önce ne yaptığımın farkında ol-

masa bile, *ben* farkındaydım ve güçlerimin hâlâ gerçek olduğunu biliyordum.

Hâlâ bir şansım vardı.

“Onu kurtarabilirim.” dedim tekrar.

“Hayır.” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Yapamazsın.”

BÖLÜM 27

Dr. Franklin'in odasından ayrıldım ve yavaşça odama yürüdüm. Doktor, yolda kaybolacağımdan şüpheleniyormuş gibi ofisinden beni izliyordu.

Kapıma vardığımda durdum ve dönüp ona baktım. Koridor boyunca bütün kapılar kapalıydı. Salonun sol tarafında, kütüphanenin ağır ahşap kapıları gece olduğu için kilitlenmişti, ortak odanın ve sınıflarımızın kapıları da öyle. Salonun sağ tarafında odalarımız vardı. Harold'inki, sonra benimki, sonra Ryan'inki, Gwen'inki ve Sofia'ninki.

Ve her birinin kapısında bir elektronik kilit vardı.

Benimkinde de bir tane vardı.

Daha önce orada değillerdi. Daha yakından baktım. Kilit metalden yapılmıştı ama üzerinde çizikler vardı ve kullanılmaktan kısmen yıpranmıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Dr. Franklin.

Sıçradım; sessizce koridor boyunca yürümüşü ve odama girmemi bekliyordu. "Bu şey ne zamandır orada?" diye sordum.

"Her zaman oradaydı." dedi Doktor. "Bo, ışıklar söneli uzun zaman oldu."

"Ama..."

"Bo."

Odama girdim ve Dr. Franklin kapıyı arkamdan kapattı. Doktorun şifreyi girmesini dinledim ve bir kilidin yerine oturduğu anlamına gelen ağır metalik sesi duyabildim.

Işıklar gerçekten sönmüştü, tepe ışıklarımız gece yarısından sabah yediye kadar çalışmazdı. Ama yatağa gitmedim. Onun yerine odayı geçerek pencereye, ay ışığının ince perdelerimden sızdığı yere gittim. Onları kenara çektim, bataklığın yanındaki harabeyi bir an için görmeyi umuyordum, Sofia'yı kurtarmak için bundan sonra ne yapmam gerektiği konusunda bana biraz ilham vermesini umuyordum.

Ama dışarıyı görüşüm penceredeki demir parmaklıklar tarafından engellendi.

Parmaklıklara daha yakından bakmayı denedim ama pencere sımsıkı kapatılmıştı. Zorladım ama kesinlikle yerinden oynamıyordu. Telefonumu kaptım ve fenerini parmaklıkları aydınlatmak için kullandım. Siyaha boyanmışlardı ama üzerlerinde pas çatlakları vardı, kırmızı küçük kıymıklar köşelerde yığılmıştı.

Bu parmaklıklar bir süredir buradaydı.

Ama aynı zamanda, daha önce burada değillerdi. Kapılardaki kilitler, pencerelerdeki parmaklıklar... Bu hafta sonu ben eve gitmeden önce bunların hiçbirisi yoktu.

Telefonumu kapattım, karanlığın odaya çökmesine izin verdim. Sadece bir an için, bir şeyin parladığını gördüm, ateşti belki ya da sadece kıvılcımlar, uzakta bataklığın sınırına yakın bir yerde, Sofia'yı kaybettiğim harabeye yakın bir yerdeydi.

Ama gözümü kırptım ve gitmişti.

Yatağa döndüm ve ortasına bağdaş kurarak oturdum.

USB bellekteki video zihnimde oynuyordu. Gerçek değildi, bunu biliyordum ama gerçek gibi görünmüştü.

Ve bu da öyle görünüyordu. Demir parmaklıklar ve kitli kapılar. Bu ironikti; kapım *olmasına* izin bile verilmeyen bir evden yeni dönmüştüm ve şimdi de kapısı olan bir odada kapana kısılmıştım.

Yataktan fırladım ve kapıyı kontrol ettim. Kıpırdamıyordu.

Eskiden kilitlerimiz yoktu, diye düşündüm ama sonra başka bir düşünce: *Evet, vardı. Her zaman vardı.*

Kapılarda kilitler ve pencerelerde demir parmaklıklar her zaman olmuştu.

Hayır, yoklardı.

Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyordum.

Sofia hariç. O gerçektir. Onu sadece geçmişte görebiliyor olabilirdim ama gerçek olduğunu hâlâ biliyordum. Öpücüğünün tadını hâlâ dudaklarımda hissediyordum, bana gerçeği hatırlatıyordu.

Masadan takvimimi aldım ve cepte telefonumu sayfalarını aydınlatmak için kullandım, Sofia'nın akademide benimse evde olduğum bir günü seçtim. Önümü görmeden zaman akışına elimi daldırdım, o günün sicimlerini kavradım ve her şey ters gitmeden önce kendimi geçmişe attım. Gözlerimi açtığımda, yatak odamdaydım ama takvim 15 Mart olduğunu doğruluyordu.

Odamdan dışarı fırladım. Işıkların kapanma zamanı henüz gelmemişti o yüzden doğruca ortak odaya gittim. Ama önce arkamdaki kapımı kontrol ettim.

Elektronik kilit yoktu. Hiçbir çeşit kilit yoktu. Pencerelerde demir parmaklıklar yoktu.

Ryan ve Harold hâlâ burada bir yerlerdeydiler ve doktorla ya da çalışanlardan herhangi biriyle karşılaşma olasılığım vardı ama dikkatli olamayacak kadar heyecanlıydım.

Ortak odanın kapısını savurarak açtım.

“Bo.” dedi Sofia arkasını döndüğünde.

Tam orada neredeyse kendimi kaybediyordum.

“Sofia.” Onun adını içime çektim.

“Çoktan gittiğini sanmıştım.”

“Onun yerine burada kalmaya karar verdim.” dedim. “Burada olmayı tercih ederim.” *Seninle.*

Gülümsedi. “Bir film izlemek üzereydin ama başka bir şey yapmak istersen...”

Onu durdurdum. “Bir film izlemek harika olur.” Normal bir randevu istiyordum. Sadece onun gerçek olduğunu hatırlamak istiyordum. Bundan fazlasına ihtiyacım yoktu.

Ortak odadaki filmler o kadar harika değildi, on yıllık ya da daha eski olan ve çoğu küçük çocuklar için olan bir düzine berbat DVD ve Blue-ray disk vardı. Ryan’ın evden getirdiği birkaç daha yeni filmi vardı ama onları paylaşmıyordu. Onları sadece o istediğinde izleyebiliyorduk.

“Buna ne dersin?” diye sordu Sofia, *Titanik* filmini kaldırarak.

Güldüm. “Bu kız kardeşimin çocukken en çok sevdiği filmi.”

“Çok mu kız işi?” Sofia, DVD’yi tekrar konsola koymak üzereydi.

“Güzel.” dedim.

Sofia eski model oynatıcıya diski yerleştirirken, televizyonun karşısına iki puf minder çektim. Yanımdaki kırmızı puf mindere külçe gibi oturdu, omzuma yaslandı. Başı göğsümde mükemmel yeri, kolum ve vücudumun bulunduğu yeri buldu ve iyice sokuldu; cennette gibiydim.

Filmden çok onu izledim.

Sanırım biri yaşamınızdan bir süre için gittiğinde, tek düşünemediğiniz, büyük şeyler olur. Büyük pişmanlıklar, olabilseydiler,

olmalıydılar. Ya da büyük anlar, sonsuza dek sizinle olacak anılar, o yaşam değiştiren anlar, ilk öpücükler ve ilk itiraflar ve ilk güvenmeler gibi. Ve de sonları düşünürsünüz: son öpücük, son sözler, son anlar...

Ama ilkler ve sonlar ve aradaki büyük anlar bir yaşam değildir. Bir kişi değildirler. Sevdiğiniz şey değildirler. Âşık olduğunuzda, ilk öpücükle aşka kapılmazsınız, ondan sonraki her öpücükte âşık olursunuz. Büyük anlar harikadır ve onları hatırlama nedeniniz bellidir ama bir insanı gerçek yapan küçük şeylerdir: saçlarının kokusu, omzunuza yaslanmış başının sıcaklığı, kulağının kıvrılma şekli, rahatladığında bacaklarını altına alışı, bir filme sesini çıkardığını unutacak kadar odaklandığında soluğunu tutması ve mırıldanması. Büyük anlar sadece kafanızdaki fotoğraflardır; küçük şeyler ise anılardır.

Yarın, bu an bittiğinde, hâlâ mümkün olduğunca bu duyguya sarılmaya çalışacaktım. Omzuma yaslanmış başını hissetmeye çalışacaktım. Kokusunu belleğime kazıyarak, derin bir soluk aldım. Anımsamak istediğim şey buydu.

Fakat bunların ilk silinecek anılar olduğunu biliyordum, her zaman öyle olurdu. Küçük şeyler solardı ve beni sadece, zerre kadar gerçek olmayan, ayrıntıları eksik eskizlerle bırakırlardı. Sofia'nın düşüncesiyle kalacaktım, gerçeğiyle değil.

Ve bu asla yeterli olmayacaktı.

BÖLÜM 28

Bu filmi en son on yaşındayken görmeme ve Phoebe'nin doğum gününde beni onunla birlikte izlemem için zorlamasına rağmen, öykünün büyük kısmını hâlâ hatırlıyordum: erkek, kız, yasak aşk, gemi batar. Her şey birazdan fazla tahmin edilebilirdi ama yine de Rose, Jack'e onu asla bırakmayacağını söylerken Sofia'yı kendime biraz daha çektim.

“Durum kız için daha perbat.” dedi Sofia ve ben, onun parıldayan gözlerine gülmek için kendimi tuttum.

“Kız için mi? Ölen kişi adam.”

Sofia, başını hayır anlamında salladı. “Bence bazen ölmek suçluluktan daha kolaydır.” Film bitmemişti ama minderde doğruldu ve benden uzaklaştı. “Gerçekten burada değilsin, değil mi?”

Kafamı kaldırdım. “Ne demek istiyorsun?”

“Erken saatlerde babanla birlikte gittiğini gördüm. Farklı kıyafetler giyyordun. Saçın sadece birkaç saat öncesine göre biraz daha uzun.” Çarpık bir şekilde sırttı. “Zaman yolculuğu yaptın, değil mi?”

Burnunu öptüm. “Evet. Ben gelecekten geliyorumuuu.” Parmaklarımı ona doğru salladım ve o da kıkırdadı.

Ama sonra düşünceli bir hal aldı. “Bu ikinci oldu.” dedi. “En az iki.” Ona cevap vermeyince ekledi, “Noel de var. Beni o zaman

görmeye geldin. Ve şimdi de buradasın. Sadece benimle aptal bir film izlemek için zamanda geri gelmene gerek yok. Bir sorun var.”

Geçmişte kapana kısıldın ve neyin gerçek olduğunu neyin olmadığını karıştırmaya başladım; çünkü akademide bazı güvenilirmez hükümet yetkilileri var ve gerçeklik algımla oynuyor olabilirler ve okulun geri kalanı şöyle dursun, seni nasıl kurtaracağımı bilmiyorum.

“Her şey yolunda.” dedim.

Sofia kaşlarını çattı. “Hayır değil. Anlat bana. Belki yardım edebilirim.”

Zaman o şekilde işlemiyordu. Niyetim önemliydi. Eğer Sofia’ya çok fazla şey anlatırsam, tekrar günümüze gönderilecektim.

“Sadece seni görmek için geri geldim.” Bu sözcükleri söyler söylemez, yanlış olanları seçtiğimi anlamıştım.

“Beni mi? Bana ne oldu?”

“Hiçbir şey, hiçbir şey.” dedim yenilgiyi kabul ederek. “Ben sadece... hâlâ güçlerimi çözmeye çalışıyorum ve kendimi burada buldum ve neden biraz takılmıyoruz diye düşündüm.”

Sofia tek kaşını kaldırdı ama konuyu uzatmadı. “Peki güçle rinle ilgili durumlar nasıl?” diye sordu.

Omuz silktim. “Hâlâ öğreniyorum.”

“Daha uzun süre olduğun yerde kalabiliyorsun.” dedi. “İki saatten fazla zaman oldu ve hâlâ buradasın.”

Keşke burada sonsuza kadar kalabilseydim ama yapamayacağımı biliyordum. Sadece birkaç saat sonra ışıklar söndürülecekti ve Sofia’yla geçirdiğim her saniye üzerinde hak iddia edemeyeceğim bir geçmişten çalınıyordu.

“Daha önce hiç geçmişteyken başka bir geçmişe gittin mi?” diye sordu Sofia jenerik yazıları geçmeye başlayınca. Sesi kıstı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Mesela, beni buradan Titanik’e götürebilir misin? Yani, gemiye.”

“Ben... Olmaması için bir neden göremiyorum.” dedim. Genellikle başka bir zamandayken, kendi zaman çizgimin beni çektiğini hissetmeye başladım, beni eve geri getirmek isteyen bir lastik bandın çekiştirilmesi gibiydi. Ama burada öyle hissetmiyordum. Sofia zamandaki herhangi bir noktadan daha fazla benim evimdi. Onunla birlikteyken, her yere gidebilirdim.

Yaramaz bir gülümseme yüzüne yayıldı. “O hâlde, yapalım.” dedi. “Hadi gemiye gidelim. Sadece bir saniyeliğine. Nasıl olduğunu görelim.”

“Bence biraz göze batarız.” dedim tişörtüme ve kot pantoloma bakarak.

“Bizi görünmez yaparım.” diye karşılık verdi Sofia. “Bizi görebilmeleri umurumda değil, sadece gemiyi görmek istiyorum.”

Başım la onayladım. “Bana bir saniye ver.” dedim, gözlerimi kapattım ve zaman akışına odaklandım.

Titanik’e gitmeyi daha önce denemiştim. Phoebe eskiden onunla oynamaya zorladı beni, ben onu araba lastiğinden sallıncakta sallarken o dünyanın kralı olduğunu haykırırdı. Liseye kadar güçlerimi elde etmemiştim ama onunla rol yaptığımızı o kadar canlı bir şekilde anımsıyordum gibi gerçekmiş gibi geliyordu. Dolayısıyla tabii ki güçlerimi elde ettikten sonra gitmeye çalıştığım ilk yerlerden biri de gemiydi. İnsanları buzdağı hakkında uyarma niyetiyle gitmiştim fakat zaman beni geri çekmişti. Oraya gitmem engellenmiş ve asla geri dönememiştim.

Ama şimdi niyetim farklıydı. Sadece gemiyi görmek istiyordum, güvertede durmak ve buz gibi denizin üzerindeki yıldızları izlemek ve belki de buzdağım fark etmek istiyordum ama bir şey

söylemeyecektim. Bunun zamanda değıştirilemeyen bir an olduğunu artık biliyordum.

Zaman akışını taradım, büyük geminin kendinden çok daha büyük olan bir denizde kaybolduğı zaman olan 1912 Nisanı'nda bir an arıyordum.

“Hazır mısın?” dedim Sofia'nın eline görmeden uzanarak.

Sofia'nın parmakları benimkilerin arasında kaydı ve beni sıkıca tuttu. “Hazırım.” diye fısıldadı.

Ona baktım ve zaman akışının bana yaptığı gibi onun etrafını sarmasını izledim. Sicimler sudaki dalgalar gibi yayılıyordu, zahmetsizce vücudundan akıp geçiyordu. Benim gördüğüm şeyi görmediğı belliydi ama kendi geçmişinin, geleceğinin ve şimdiki zamanının ipliklerinin etrafını sardığını hissedip hissetmediğini merak ediyordum, bizi birbirimize bağlayan kırmızı ipliğı ya da onun 1692'de aniden kesildiğini hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Döndü ve bana gülümsedi.

Elini sıktım ve diğer elimle zaman akışında Titanik'in battığı geceyi işaret eden karanlık noktaya uzandım. Sicimler o kadar soğuktu ki tenimi yakıyordu ama bırakmadım, geçmişe çekilirken karnımda tanıdık çekme hissi vardı.

Başta sadece karanlığı ve ışıktan iğne deliklerini gördüm, *yıldızlar*, diye düşündüm ama hayır, bundan fazlasıydı, bunlar geminin ışıklarıydı ve ıssız denizde ışıldıyorlardı. Gemi gövdesinin dalgaları yararken çıkardığı ses kulaklarımızı doldurduğunda ve gemi güvertesinin tahtaları ayaklarımızın altında somutlaştığında Sofia elimi daha sıkı kavradı.

Soğuk hava tenimize çarpar çarpmaz, Sofia ikimizi de görünmez yaptı. Güçlerinin bu kadar çok kuvvetlendiğini fark etmemiştim, randevularımızda güçlerimizden söz etmezdik ama Salem'da

saklı ve güvende kalma gücüne olas sahip olduğunu bilmek beni biraz rahatlatıyordu.

Vücudunun benimkine yaklaştığını hissettim. Kolumu omuzlarına dolamak için elini bırakmak istedim ama çenemi başına koymakla yetindim.

“Burası dondurucu!” diye fısıldadı.

“Düşünebildiğin tek şey bu mu?” diye sordum gülümseyerek. Onu geminin pürüzsüz ahşap güvertesinin diğer tarafına çektim, okyanusun karanlık dalgaları yerine üzerinde durduğumuz aydınlatılmış görkemli gemiyi görebilsin diye onu çevirdim. Soluğunu tuttu ve geminin dış görünüşünün tadını çıkarmak için başını yapabildiği kadar geriye yaslandığını hissedebiliyordum.

“Bu muhteşem.” diye soludu.

“Gel.” dedim onu trabzanlara çekerek.

Arkamızdaki parlak ışıklarla, uçsuz bucaksız gökyüzünü ve yıldızları görebiliyorduk. Gecenin bu geç saatinde dışarıda birkaç kişi vardı, alçak sesle konuşan bazı iyi giyimli adamlar ve birkaç işçi vardı. Zaman akışına uzandım ve vaktin gece yarısına yakın olduğunu hissettim.

Buzdağına çarpacağımız âna yakın.

Sofia, bizi görünmez tutmak için elimi beceriksizce tutarak, sırtını küpeşteye döndü ve gözleri hâlâ kocaman gemideydi. Ama ben öbür tarafa dönüktüm, karanlığa gözümü kısarak bakıyor ve buzdağını bulmaya çalışıyordum. Gökyüzünde Ay yoktu ve hemen önümüzdeki dalgalarda gemiden yansıyan ışıklarından ve yıldızların pırıltısından başka bir şey göremiyordum. Bir zil çaldı ve gemi, ayağımızın kaymasına neden olarak dümen kırdı. Sofia’nın eli, benimkini sımsıkı kavradı.

Konuşan adamlar ayağa kalktılar, birbirlerinin ellerini sıktılar ve sonra kabinlere yönelerek birlikte güverteden uzaklaştılar. Onlar görüş alanından çıkar çıkmaz, Sofia elimi bıraktı.

“Biri görebilir.” dedim ikimiz de görünür olurken.

“Bizi şimdi gören herhangi biri, bunu anlatamayacak.” dedi Sofia.

Söylediklerini algılamam bir dakikamı aldı. Bizi şimdi gören her kimse bir işçi, en alt tabakadan bir görevli, bir cankurtaran botuna alınmaya layık görülme-yen biri olacaktı.

Uzakta yaşam belirtilerini, durağan gece havasında taşınan sesleri, güvertede gülüşen ve koşuşturan çocukları hâlâ duyabili-yorduk ama biz güvertede yalnızdık, sadece yıldızlar, ahşap cila-sının kokusu ve soğuk, ayazla baş başaydık.

Sofia elleriyle kollarını ovaladı. “Soğuk olacağını biliyor-dum.” dedi, “Ama bu berbat.”

“İçeri girmek ister misin?” diye sordum. Görünmez olarak, güzel odalara girebilir, batıp unutulacak zenginliğe bakabilirdik.

Kafasını hayır anlamında salladı. “Her şeyi görmek istediği-mi düşünmüştüm ama o adamlar... Hiç kimseyi görmek istemiyo-rum.” dedi.

Onu kendime yaklaştırdım ve kollarımı etrafına sardım. “Git-mek ister misin?” diye sordum, çoktan zaman akışını çağır-mıştım.

Oynayan ve koşuşturan çocukların sesi yükseldi ve Sofia’nın dikkati dağıldı, benden uzaklaştı. “Gecenin bu geç vaktinde ço-cuklar neden dışarıda?” diye sordu.

“Bu tarafa geliyorlar.” dedim kolunu kavrayarak. “Çabuk...”

Başka bir şey söylemeden, ikimizi de görünmez yaptı. Çocuk-ların sesini artık daha iyi duyabiliyordum, biri kız biri erkekti ve yaklaşıyorlardı. Başka sesler de vardı, yetişkinlerin bağırışları, bir zilin çalışı...

Ve sonra gemi buzdağına çarptı.

BÖLÜM 29

Çarpmanın etkisi geminin yan tarafına yakındı ve Sofia'nın ayağını kaydırmaya yetecek kadar şiddetliydi ama yine de onu yakaladım ve güverteye çarpmasını engelledim. Buz, pürüzsüz güverte boyunca sıçradı ve Sofia ona dokunmak için eğildi, parmakları soğuk yüzeyi cam gibi kaplıyordu. Yakındaki çocuklar çığlık attı ve Sofia'nın elinden benimkine geçen, görünmez kal-mamızı sağlayan statik elektrik gibi bir güç dalgasını hissedebiliyordum.

“Bu o.” dedi.

İri bir buz parçası güvertede sürüklenip bizim olduğumuz yere kadar geldi, neredeyse bize çarpıyordu ve ben Sofia'yı hızla geri çektim. Duyduğumuz çocuklar ileriye doğru koşuyorlardı, buzu bir futbol topu gibi kullanıyorlardı. “Bak!” dedi küçük kız. “Bana bak!” Buza tekrar vurmak için geriye çekildi ama kaydı, önce metal küpeşteye ardından da sert ahşap güverteye çarptı.

“Pheeb!” diye bağırdı erkek çocuk, ona doğru koşarak.

Hayır. Hayır. Hayır. Bu olanaksız.

“Görünüşleri... Modern.” diye fısıldadı Sofia, bana.

Kız kolunu tutarak ağlıyordu. Erkek çocuk, kızın önünde dizlerinin üzerine çöktü, kızın sağlam elini tuttu...

Ve yok oldular.

Bu olayın şoku beni geri çeken zaman akışı gibi içimde patladı. Şiddetli, sert ve acı vericiydi ve o sırada Sofia'ya sarılıyor olduğum için memnundum. Gözlerimizi açtığımızda, ortak odanın zeminindeydik, derin derin soluk alıyorduk, dünya etrafımızda dönüyordu.

"Az önce ne oldu?" dedi Sofia hâlâ hırıltılı nefes alıyordu ve soluğunu düzenlemeye çalışıyordu.

"O bendim."

"Ne?" diye nefesini tuttu. Gözleri çılgına dönmüştü ve normal zamana geri çekilmenin acısını benim kadar hissedip hissetmediğini merak ettim. Zaman, beni kendi zamanıma atmak yerine buraya, onunla birlikte geçmişe geri gönderdiği için memnundum.

"O bendim." diye tekrar ettim. "O çocuk. O kız, benim kardeşim Phoebe'ydi."

"Ne? Nasıl?"

Ayağa kalktım. Yürümek istiyordum ama dünya hâlâ bunu deneyemeyeceğim kadar fazla dönüyordu. "O bendim." dedim bir kez daha. "Phoebe, Titanik'i çok severdi. Dışarıda oyun oynardık ve gemideymişiz gibi davranırdık ama onu oraya *gerçekten* götürdüğümü fark etmemiştim. Ama yapmışım. Demek ki daha çocukken de güçlerime sahiptim ama sadece bunu fark etmemiş miydim? Onları engellemiş miydim? Rol yaptığımızı sanıyordum..."

"Bu iyi bir hayal gücü."

"Sana da böyle olmuş muydu?" diye sordum. "Çocukken de güçlerin var mıydı?"

"Saklambaçta her zaman çok iyiydim."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Bunun olduğunu anımsamıyordum ama aynı zamanda da *anımsıyordum*.

Ortak odadaki ışıklar titredi.

"Gitme zamanı." dedi Sofia ve bana bakış şekli sadece ışıkların sönmesinden söz etmediğini anlamamı sağladı. Gitme zama-

nım, kendi zamanıma dönme zamanım gelmişti. Onun olmadığı zamana.

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, kollarını belime doladı ve yüzünü göğsüme gömdü.

“Kötü bir şey oldu, değil mi?” diye fısıldadı.

Başımınla onayladım, konuşamıyordum.

Parmak uçlarında yükseldi ve beni dudaklarımdan öptü. Tutkulu olmaktan çok üzgündü, dudaklarımdaki hissi çok çabuk kaybolan hafif bir dokunuştı.

“Eğer gerçekliği denetleyebilseydim, benim yaşamım her zaman bu olurdu. Seninle bir sihirli an, bir diğerinden sonraki.” dedi bana yaslanarak.

“Benim de.” dedim sesim çatlayarak.

“Her ne olduysa, buna değirdi.” dedi Sofia. “Ve daha önce dediğim şeyi anımsa.”

Işıklar tekrar titredi. Bu son uyarıydı.

“Daha önce dediğin şeyi mi?”

Beni tekrar öptü, bu sefer daha hızlıydı, çoktan benden uzaklaşmış kapıya doğru gidiyordu. Gözümü kırptım ve zamanın iplerinin örüldüğünü gördüm ve sicimin beni buradan, şimdiden, ondan ayırıp kendi zaman çizgime çektiğini hissedebiliyordum.

Beni arkada, tek başıma bırakırken ve zaman beni yutup başladığım yere geri gönderirken geri dönüp bakmadı.

BÖLÜM 30

Phoebe

Aynada kendime çok fazla bakmamaya çalışıyordum. Makyaj yapma işini hiçbir zaman çözememiştim ve kendimi tişört ve kot pantolonla daha rahat hissediyordum ama güzel görünmeyi seviyordum. Büyükanneimin deyiimiyle *derli toplu* olmayı ama şu an benim için bunu söylemezdi. Büyükanne için derli toplu olmak, düğmeli bir bluz ve bir etekti, önünde bir fil olan lacivert bir tişört ve paçaları yırtık bir kot pantolon değildi, paçalarım yırtıktı; çünkü kısa bacaklarım yüzünden kenarlar yere sürünüyordu.

Bende her zaman bir sorun vardı, en azından büyükanneimin gözünde. Benden nefret falan etmiyordu. Ama bacaklarımı çok fazla yayarak oturuyordum ya da çok konuşuyordum ya da saçım çok kısaydı. Her zaman yeterince iyi olmadığını kanıtlayan küçük bir şey, bir çekişme konusu olurdu.

Öte yandan Bo, onun altın çocuğuydu. “Daha fazla sevgiye ihtiyacı var.” derdi; sanki fazladan bir sarılma ve iltifatlar yığını onu daha iyi yapacakmış gibi. Belki de yapmışlardır. Bo, ‘onun çevresinde her zaman mutlu olmuştu.

Aynadan uzaklaştım ve mücevher kutumu açtım. Antikaydı, çok uzun zamandır bende idi ve ağır, kâğıt kaplı bir mukavvadan yapılmıştı ve pembe ile mor renkte gölgeleri vardı. Ve değersiz bir şey olsa da, en büyük hazinelerim bu kutunun içindeydi. Onu açtığımda, küçük plastik bir balerin gönülsüzce döndü. Müzik

de çalması gerekiyordu ama şarkısını kaybedeli uzun zaman olmuştu.

Kutunun dibinde, ilk erkek arkadaşımın bana verdiği küçük gümüş yüzüğün ve on altıncı yaş günümde aldığım üzerinde adının baş harfleri olan kolyenin altında, mavi kadife bir kutu vardı. Onu açtığımda menteşeleri gıcırdadı. Üzerindeki katlanmış kâğıdı okumadan çektim. Ne yazdığını biliyordum. *Düğün günümüzde bana Joseph vermişti*. Büyükanнем, bunu yapmaya ölmeden bir ya da iki yıl önce başlamıştı, hâlâ sakladığı şeylerin neden önemli olduklarını yazardı. Öldüğünde, annemle birlikte evini gözden geçirmiş ve bunun gibi küçük notlar bulup durmuştuk. İçlerinden bazıları tanımadığımız kişilerden söz ediyordu, *Bunu Lauren 'la Connecticut'a gittiğimde aldım*. Bazıları bize yaşadığını bilmediğimiz bir geçmişi anlatıyordu: *Annem bunu el bileğimi kıldığında verdi, 1962*. Çöp olduklarını düşündüğüm nesnelerin arkasındaki gizli sırları keşfetmeyi sevmiştim. Kâğıttan bir yelpaze, erkek kardeşinin ona Hawaii'den getirdiği bir armağandı; plastik boncuklu ucuz bir kolye ona verdiğim ilk şeydi, altın ve elmaslarının yanında kıvrılmış duruyordu. Fakat annem küçük notlardan çabucak sıkılmış ve en nihayetinde onları okumadan eşyaları atmaya başlamıştı.

Senin olmayan bir geçmişe bağlanmana yıl açarlar.” demişti büyükanнемin yastık altı yaptığım eşyalarının yığınınını işaret ederek.

Büyükanнем bana küçük mavi kutuyu, çoktan ölümünden sonrası için etiketlemiş olsa da, ölmeden önce vermişti. Ortaokuldaydım, onun evinde yatıya kalmıştım ve öfkeliydim. Annem ve babam, sekizinci sınıfın sonunda bütün derslerinden geçtiği için ödül olarak Bo'yu şehirdeki özel bir konsere götürüyorlardı. Sınavdan en yüksek notu almamıştı, sadece geçmişti. Bense neredeyse kusursuz notlar almıştım ama konsere gidememiştım.

“Kardeşin senden daha fazla çalıştı.” demişti büyükannem antika televizyonunda *Law & Order*’ın* eski bölümlerini izlediğimiz sırada.

“Yine de ondan daha iyi notlar aldım.” demiştim asık suratlı bir şekilde.

Kafasını sallamıştı. “Bu onunla ilgili değil.”

“Sana bir şey vereceğim.” demişti büyükannem. Oturma odasından ayrılmıştı ve elinde mavi kadife kutuyla geri gelmeden önce reklam arası boyunca şifonyerinin altını üstüne getirdiğini duymuştum. Onu avucumun içine koymuş, sonra kanepede yanımda oturmuştu ve kapağı kaldırmamı izlemişti.

İçindeki elmas küpe parıldamıştı.

“Bunları almanı istiyorum.” demişti büyükannem.

“Karnem için mi?” Elmasların kulaklarımda parıldadığını hayal ederek, kutuyu yüzüme yaklaştırmıştım.

“Hayır.” demişti büyükannem. Kafamı kaldırıp ona bakmıştım. “Bunları almanı istiyorum; çünkü herkesin onlara özel olduklarını hissettiren bir şeyi olmalıdır.”

Bu anı, beni gülümsettive bir hevesle küpeleri, onları tutan saten kaplama karttan çekip çıkardım ve taktım. Büyüklerdi ve kafamı çevirdiğimde buz kristalleri gibi parlıyorlardı. Parlaklıkları gizli kalmasını diye saçlarımı atkuyruğu yaptım.

Bazen Bo’yla büyümek, kendimi görünmez gibi hissettirirdi. Ailem bütün zamanını onu izlemekle harcamak zorundayken, beni nasıl fark edebilirdi? Bu küpeler, bana bir gölgeden fazlası olduğumu hatırlatıyorlardı.

Aşağı indiğimde, annem benim için çoktan bir kâse ve gevrek kutusunu hazırlamıştı.

* 1990-2010 yılları arasında yayınlanmış olan bir Amerikan polisiye dizisi. (ç.n.)

“Ne giydin öyle?” diye sordu.

Tişörtümdeki beyaz fil baskısına baktım, ne demek istediğini anlamamıştım.

“Ve onlar büyükannenin küpeleri mi?” Sesinde üstü kapalı bir suçlama vardı.

Başımınla onayladım.

“Phoebe.” dedi beni bir bakışla suçlayarak, “onlar sadece özel günler için”.

“Öyle olmak zorunda değil.” dedim.

Bana dudak büktü.

“Onlar benim.” dedim.

“Çık.” Yukarıyı işaret etti.

Tartışmanın bir anlamı yoktu. Ağır adımlarla merdivenleri çıktım, küpeleri çıkardım ve onları odamdaki mavi kadife kutuda bıraktım.

Büyükannem, küpeleri bana verdiğiinden beri annem “özel gün” kuralı konusunda katıydı. Onları sadece cenazesinde takmıştım.

BÖLÜM 31

Hükümet yetkilileri, Dr. Franklin'in ofisinde oturuyor sabah seansımız boyunca bizi bekliyorlardı. Dr. Rivers'ın elinde bir not defteri ve kalem vardı; Bay Minh'te ise bir ses kayıt cihazı vardı.

Gözlerim, Dr. Franklin'in masasının etrafına yarım daire şeklinde sıralanmış mavi plastik sandalyelerin birinde oturmakta olan Ryan'a kaydı. Beni yok sayarak kaşları çatık bir şekilde doğruca karşıya bakıyordu.

"Üzgünüm çocuklar." dedi doktor, "Ama devlet yetkilileri bugünkü seansı dinleyecek. Lütfen onlar burada değilmiş gibi davranın."

Bu zor olmayacaktı. Zaten herkes güçleri olduğunu unutmuş gibiydi, Ryan hariç ve o da *onların* önünde hata yapmayacaktı.

Ryan'ın yanına oturdum ve Gwen yanımdaki sandalyeye geçti. Her zamankinden daha mesafeliydi ve sanırım bunun nedeni, yetkililerin varlığının hepimize buraya geliş nedenlerinin Sofia'nın burada olmaması olduğunu anımsatmasıydı.

"Bugün." dedi doktor, "Aile hakkında konuşmak istiyorum".

"Harika." diye mırıldandı Ryan.

Dr. Rivers yazmaya başladı.

Ryan'ın çaldığı videoları düşündüm. Hepsi değiştirilmişti ama burada olan şeye çok benzer bir şey gösteriyorlardı.

“Bu gerçek değil.” diye mırıldandım, gözlerimi kapatıp Sofia’yı anımsayarak.

“Ailelerimiz bizi etkiler.” diye devam etti Doktor. “Sevsek de sevmesek de, onlar olduğumuz kişinin bir parçasıdır. Aileleriniz sizi hangi şekillerde etkiledi?”

Harold kimsenin duyamadığı bir şey söyledi.

“Ne dedin, Harold?” diye sordu Dr. Franklin ona yaklaşarak. Harold her ne dediyse konuyla ilgili bir şey olmasını ve her zamanki şeyler olmamasını umuyordum. Yetkililer masanın arkasına gizlenen ve çuvaldamamızı bekleyen akbabalar gibiydiler.

“Ben evlatlığım.” dedi Harold biraz daha yüksek sesle.

“Aile kan bağı gerektirmez, değil mi?” diye sordu Doktor. “Babaların seni seviyor. Ve eminim ki biyolojik anne-babanın da üzerinde bazı etkileri olmuştur, onları anımsamasan bile.”

“Örneğin.” dedi Ryan, “belki deliliğini onlardan almışsındır”.

Doktor, Ryan’a sert bir bakış attı.

“Onları anımsıyorum.” dedi Harold, şimdi sesi daha yumuşaktı.

“Onlar hakkında ne anımsıyorsun?” diye sordu Doktor.

Harold omuz silkti.

“Burası güvenli bir yer.” diye ekledi Dr. Franklin.

Harold’ın gözleri yetkililere kaydı ve hiçbir şey söylemedi.

“Peki ya başka biri var mı? Aileleriniz sizi ne yönlerden etkiledi?” Doktor odayı taradı. “Sadece anne-babalarınız değil. Peki ya kardeşler?” Gözleri benim üzerimde durdu. “Peki ya senin kız kardeşin, Bo? Kardeşler genelde birbirinin yansımasıdır. Belki senin sessiz olma nedeninin onun evde gürültücü olmasıdır.” Bunu neşeli bir tonla söyledi sanki aramızda bir çeşit espri varmış gibi. Ama daha fazla yanılıyor olamazdı. Phoebe gürültücü mü? Nere-deyse hiç. Phoebe’nin duyguları dikkatle ölçülmüştü, annemin bir

tarif için un ölçmesi gibi, bardakta tamamen doğru miktar olması için yumuşak beyaz tozun üstünün sıyrılması gibi.

Doktor yeniden denedi. “Ya da senin yaşamını bir şekilde etkiledi mi?”

“Etkilemedi.” dedim.

“Ah, buna inanmakta güçlük çekiyorum.” Doktor daire boyunca bana doğru ilerledi. “Büyürken, küçük bir erkek kardeşim vardı. Birçok yönden kardeşlerin birbirlerini tanımlamalarına yardımcı olduklarını düşünüyorum. Kardeşim sporda iyiydi, o yüzden ben akademik konulara odaklandım. Eğer o olmasaydı bir doktor olamayabilirdim.”

Elbette Phoebe ile benim aramda farklılıklar vardı. Aramızda olan neredeyse her şey buydu.

“Kız kardeşinin bazı yönlerinin senin bir yansıman olduğunu düşünüyor musun? Belki onun yaptığı bir şey, senin kendini tanımlamana yardım ediyordur, belki onun dünyayı görme şekli senin gerçekliği tanımlamana yardımcı olmuştur.”

Bunu duyunca oturuşumu dikleştirdim. Bunu kastetse de etmese de, Dr. Franklin aslında bana bir fikir vermişti. Dün gece, onu orada görmüştüm. Onu Titanik’te benimle birlikte, çocuk halimizle görmüştüm. Oradaydı. O benim kanıtımdı.

“Evet, sanırım.” Dedim, böylece doktor benden başka tarafa baktı ve benim yerime Gwen’e odaklandı. Kaykılıp gizlice cep-telefonumu çıkartırken hükümet yetkililerini izledim, Pheeb’in numarasını buluncaya dek isimleri dolaştım.

Merhaba, diye yazdım ona.

Küçük bekleme ikonu yandı ve onun yanıtlaması sonsuza dek sürmüş gibi geldi. *Bo, bir şey mi oldu?*

Evet. Etrafıma baktım. Doktor ceptelefonuma kaşlarını çatarak baktı ve beni kınayarak belli belirsiz başını salladı. Onu kal-

dırmışım gibi davrandım ve neyse ki Harold, küçük kız kardeşini ne kadar özlediği hakkında konuşarak konuyu dağıttı ve dotorun dikkati değişti.

Sana bir şey sormam gerek, yazdım hızlıca.

Ne?

Odayı tekrar hızla taradım; bütün gözler Harold'ın üzerindeydi.

Çocukluğumuzu anımsıyor musun?, Titanik'i hatırlıyor musun?

Ekranımdaki bekleme ışığını izledim, soluk almaya cesaret edemiyordum. Eğer Phoebe, benimle Titanik'e gittiğini anımsarsa, her şeyi doğrulayacaktı: güçlerimi, akademinin gerçek amacını, değiştirilen videoları.

Evet, diye yazdı. Tabii ki.

Tabii ki. Tabii ki hatırlıyordu.

Kolumu bu şekilde kırmıştım, diye ekledi, sözcükler ekranımda belirdi. Ama bu havalıydı.

Rahat bir soluk aldım. *Gerçektir.* Herkesin gerçeklik algısını her ne ya da her kim değiştiriyorsa merkezi buradaydı, Akademide.

Kafamı telefonumdan kaldırdığımda, oda sessizdi. Harold'ın konuşmasının bittiğini fark etmemiştim ve hükümet yetkililerinin gözleri benim üzerimdeydi. Dr. Rivers bana kızgın bir şekilde bakıyordu ve ben de onun yoğun bakışları altında ürperdim.

“Bo, kaldır telefonunu.” dedi Doktor. “Biliyorsun.”

Ekranı kapatmak için düğmeye basmak üzereydim ama Dr. Rivers'ın bana tuhaf bakış şeklinin etkisinden kurtulamıyordum. Telefonum kararmadan önce, mesaja bir göz attım. Phoebe'nin sözcükleri, *Ama havalıydı*, soldu. Gözümü kıptım. Gözlerimin önünde, değiştiler: *Ama bu sadece bir oyundu.*

“Hayır.” diye soluğumu tuttum, değişmiş yazıya bakarak.

“Bo.” dedi Dr. Franklin tekrar, sesinde bir uyarı tonu vardı. “Telefonun.”

Dr. Rivers hâlâ bana bakıyordu, gözleri karaydı ve odağını kaybetmişti. Telefonumu cebime tıktırdığımda, bana pis pis sırtısını fark etmekten kendimi alamadım.

Doktor, bizi serbest bıraktığı an ceptelefonumu hemen çıkardım. Phoebe'nın son sözcüğüne dikkatle baktım: *oyundu*. Telefonum mu bana yanlış bir mesaj gösteriyordu yoksa Phoebe mi bir şekilde değişmişti? Eğer şimdi yanına gidecek olsaydım, Titanik'i anımsayacak mıydı yoksa oyun oynadığımızı mı düşünecekti?

“Gece geç saatteki gezmelerinden sonra iyileştiğini gördüğüm memnun oldum.” dedi Dr. Rivers, yanıma gelerek.

Telefonumu tekrar cebime tıktım. “Ne yapıyorsun?” diye hırladım.

“Bay Minh ve ben, bugün derslerinizi gözlemleyeceğiz.” dedi tatlı tatlı, birimin geri kalanı ve benim için sınıf kapısını açık tutarak. Gözleri benimle alay ediyordu, ne demek istediğimi çok iyi biliyordu.

Bayan Okafor, bize matematik dersi verirken yetkililer sınıfın arkasında oturdu. Bay Ingle bize okumamız için Çavdar Tarlasında Çocuklar romanının kopyalarını dağıtırken sessizce izlediler. Sayfalara göz gezdirdim.

Gwen'e baktım. Çoktan kitabın ikinci sayfasındaydı. Üzerinde ne yazdığı hakkında bir fikrim olmasa da sayfayı çevirdim.

Cebimde telefonun ağırlığını hissediyordum. Yetkililerin Phoebe'nin aklını karıştıracak bir şeyler yapması fikrinden nefret ediyordum. Değişen tek şeyin mesaj olmasını, o olmamasını umuyordum. Ailemi bu işe bulaştırmayı hiç istememiştim.

BÖLÜM 32

Ertesi sabah, yetkililer Dr. Franklin'in ofisindeydi ve kapı kapalıydı. Seansımızın başlama saati gelmiş olsa da, koridorda kalmış, bekliyorduk.

"Daha ne kadar burada kalacaklar?" diye sordu Ryan.

"Neden gitmiyorlar?" Sesim istediğimden daha öfkeli çıkmıştı ama umurumda değildi.

Ryan omuz silkti. "Ellerinde kanıt yok, videolar yok ve hiç kimse bir şey söylemedi. Sofia öldü, gizem çözüldü, eve gidin."

Gerçek olmadığını bildiğini bildiğim hâlde, Ryan'ın Sofia'nın ölümünden bu kadar kolaylıkla söz etmesi mideme ağrı girmesine neden oldu. Ama haklıydı. Tek amaçları bir öğrencinin ölümünü araştırmaksa, yetkililerin hâlâ burada olması için bir neden yoktu.

Tabii eğer art niyetleri yoksa...

Harold o kadar sessiz yaklaştı ki konuşmaya başladığında Ryan yerinde zıpladı.

"Onlardan hoşlanmıyorum." diye fısıldadı Harold, yetkililerin Dr. Franklin'in ofisine girdiği kapıya bakarak.

"Kimse hoşlanmıyor." dedim.

"Sinsi sinsi dolaşıyorlar, gözetliyorlar ve bizi uzaklaştırmaya çalışıyorlar."

Sanırım, Harold gerçekten doğru bir şey söylüyordu. Artık havada, hava koşullarıyla hiçbir ilgisi olmayan bir soğukluk vardı. Bu birim eskiden aile gibiydi ve şimdiyse kimse konuşmuyordu. Doktor mesafeliydi. Hepimiz sadece odadan odaya doluyor, yaşamın normale dönebilmesi için yetkililerin gitmesini bekliyorduk.

“Onlardan hiç hoşlanmıyorum.” diye devam etti Harold. “Sizi, benden ayırmaya çalışıyorlar.”

Ve o an Harold’ın bizimle konuşmadığını fark ettim. Hayaletleriyle konuşuyordu.

“Hayalet dünyasında hâlâ Sofia yok, değil mi?” diye sordum alçak sesle, kalbim duracakmış gibi hissederek.

Harold bana döndü, soluk ve açık renk gözleri ürkütücü şekilde açılmıştı. “Sofia yok. Hiçbir şey yok. Bir zamanlar olduğu yer sadece boş.”

Tekrar soluk aldım. Harold ölüleri görebilirdi ama geçmişini göremezdi.

Ryan, Harold’a gözlerini devirdi. “*Her neyse.*” dedi yeniden bana dönerek, “Çoktan gitmeleri gerekirdi. Neredeyse bir aydır buradalar.”

“Dostum, sadece bir haftadan biraz fazla zaman oldu.”

Ryan bana garip bir bakış attı. “Tamam, her neyse, zaman adamı.”

“Hayır, ciddiylim. Bir hafta ve birkaç gün. Bir ay değil.”

“Bu konuda matematiğini kontrol etmek isteyebilirsin.”

Topuklarımda döndüm.

“Dr. Franklin birazdan seansımızı başlatacak!” diye seslendi Gwen, ben odama doğru uzun adımlarla giderken.

Umurumda değildi. Ryan bir pislikti ama benimle böyle dalga geçeceğini düşünmüyordum. Benim saydığımı göre yetkililer

sadece on üç gündür buradaydı. Ama Ryan, bana hiçbir fikrim yokmuş gibi bakmıştı.

Zamanda yolculuk yapardım. Onu kaybetmezdim.

Yatak odamın kapısını çarparak açtım ve doğruca takvimime gittim. Tarihe dikkatle baktım.

Bir ay olmuştu.

Bir ayı nasıl kaybetmiştim?

Bunu yetkililer mi yapmıştı? Dr. Rivers her zamanki zihin oyunlarının benim üzerimde işe yaramadığını biliyordu. Zamanı kaybetmem için bir yol mu bulmuştu?

Kafamı hayır anlammda salladım. Ryan sadece pislik gibi davranıyordu. Benimle oyun oynuyordu. Odama gizlice girip takvimimi değiştirmiş olmalıydı. Sayfaları çevirdim ama hepsi özel şifremle işaretlenmişti.

Gwen kapımda belirdi. “Dr. Franklin, seni çağırمامı istedi. Seans başlıyor.”

Onu izledim ama aklım kayıp zamanımdaydı. Bu bir şaka olmalıydı. Ryan benimle oyun oynuyordu.

“Hey.” dedi Gwen koridorda önümden yürürken. “Belki de çok çılgınca davranmamaya çalışmalısın. Demek istediğim, yetkililerin önünde. Bence yakında gidecekler. Burada kalmaları için onlara bir bahane vermek istemiyorum.”

Başımı sıkıca sallayarak onayladım. Yani benimle kafa bulduğu için Ryan’a patlamayacaktım. Anlamıştım.

Hepimiz Dr. Franklin’in masasının etrafında oturuyorduk ve Ryan, cebinden telefonunu çıkarttı. Ekranında tarih görünüyordu, takvimimdekiyle aynı tarihti, birkaç hafta sonrasıydı. Bunu nasıl yapmıştı? Bir cepte telefonundaki tarihin değiştirilebildiğini bile bilmiyordum.

“Ryan, kaldır onu. Telefonunu yalnızca dersten sonra kullanabilirsin.”

Ryan telefonu cebine soktu ama yüzünde bir sırıtış vardı. Eğer beni kızdırmak istediye işe yararmıştı. Sadece bunu neden şimdi yaptığını anlamıyordum.

Doktorun ne hakkında konuştuğuna dikkatimi bile veremiyordum ve on beş dakika içinde, bizi serbest bıraktı. Çıkmak için ayağa kalktım.

“Bo.” dedi, “Sana kalmanı söylemiştim.” Bana garip bir şekilde baktı. Yeniden oturdum. Yetkililer olan her şeyi kaydetmekle meşguldü.

Gwen, Harold ve Ryan çıkar çıkmaz, doktor bir sandalye çekti ve karşıma oturdu. “Tekrar söylemek istiyorum.” dedi, “Dr. Rivers ve Bay Minh gözlemciler ama onların kalmasından rahatsızlık duyuyorsan, çıkmalarını istemek senin hakkın.”

Gergindi, bu açıkça görülüyordu. Gözleri belli belirsiz açılmıştı ve soluna, yetkililerin oturduğu yere bakıyordu. Belki de, bilinçaltında, onun zihniyle oynadıklarını biliyordu.

“Sorun değil.” diye mırıldandım. Eğer onları dışarı atarsam beni gözetlemek için başka bir yol bulacaklardı. Onları görebildiğim yerde olmalarını yeğlerdim.

“Devam etmeden önce, bilmek istiyorum: Bana herhangi bir sorun var mı?”

Daha dik oturdum. “Ah, evet.” dedim. “Bugün... Bugün günlerden ne?”

Doktor bana garip bir şekilde baktı ama tarihi söyledi. Takvimdekiyle, Ryan’ın telefonundakiyle aynı tarihi.

Bu bir şaka değildi.

Birkaç haftalık zamanı kaybetmiştim. Hatırladığım en son şey Phoebe’ye mesaj yazdığım gün yatmaya gitmemdi. Işıklar sönmünceye dek oturup İngilizce dersinde okumamız istenen kitabı okumuştum. Ve sonra, normalde olduğu gibi, uyanmıştım ama bir

şekilde zaman yanımdan hızla geçip gitmişti. Ne olmuştu böyle? Yetkililer hâlâ buradaydı, herkes her şey normalmiş gibi davranıyordu ama ben *haftalar* kaybetmiştim.

Sofia'yı kurtarabileceğim haftaları.

Bu muydu? Onu tekrar görmek için bir boşluk bulduğum için zamanın beni cezalandırma şekli miydi bu? Ben Sofia'yla zamandan çalmıştım, zaman da benden.

Ya da belki de yetkililer yapmıştır.

"İlaç tedavin hakkında konuşmak için kalmanı istedim." dedi Dr. Franklin.

"İlaç tedavisi mi?"

"Birkaç farklı ilaç eklemek istiyorum." diye devam etti Doktor. "Öncelikle uykusuzluğun için bir şey."

"Bir uyku sorunun yok."

Doktor üzgün bir şekilde gülümsedi ve defterine bir şey yazdı. Öne eğilip görmeye çalıştım ama göremedim.

"Bir sakinleştirici." diye devam etti Dr. Franklin, sanki ben konuşmamışım gibi. "Ve önceki ilacından daha kuvvetli ama yine de piyasadaki diğerlerine kıyasla biraz daha hafif. İlacı aldığın zaman nasıl hissettiğini izlemeni istiyorum, tamam mı? Ve hafta sonları eve gittiğinde de almaya devam etmeni istiyorum. Aile Günlü yaklaşıyor, sonra da bahar tatili ve sorumluk sahibi olmanı ve evdeyken bile ilaçlarına devam etmeni istiyorum."

Konuşmadan başımla onayladım. Doktor ilk kez ilaç yazmıyordu. Gruptaki herkese akademiye ilk gelişlerinde hafif antidepresanlar verilmişti. "Siz güçlerinizi biraz daha kontrol edinceye dek onları yatıştırmak için." demişti doktor. Ve başka ilaçlar da vardı: Gwen için ateş düşürücü, Ryan için bazı küçük yeşil haplar ve Harold için bir avuç dolusu ilaç... Gerçi Harold, ilaçları sanki şekerlermiş gibi zevkle silip süpürüyordu.

Dr. Rivers ayağa kalktı ve doktorun arkasına geçip kitabına yazdığı notları okudu. “Katılıyorum, Dr. Franklin.” dedi. “Bunlar, Bo’ya bir hayli yardımcı olacaktır.”

Dişlerimi sıktım. Demek ki olan buydu. Yetkililer illüzyonlarına kanmadığımı biliyorlardı; dolayısıyla beni uyuşturacaklardı.

BÖLÜM 33

Takvimimin sayfalarına dikkatle baktım.

Çok fazla zaman kaybetmiştim.

Sofia'yı kurtarmaya çalışmakla geçirebileceğim zamanı.

Ama bencillik ediyordum. Onunla bir gece çalmıştım ve bir şekilde zaman kendisini geri çalışıyordu.

Zihnim parçalara ayrılıyor gibiydi. Sofia'yı kurtarmak. Yetkilileri durdurmak. Dr. Franklin'e güvenilebilir miydi? Neler oluyordu?

Kafamı ellerimin arasına aldım, yatağımın üzerine eğildim ve yüzümü serin yastığıma bastırdım. Çok fazla zaman geçmişti. Yetkililer gitmiyordu. Sofia geri gelmiyordu.

Her şey parçalara ayrılıyordu.

Üzerine kaynar su atılan soğuk camın parçalara ayrılması gibi içimde, karnımda ani ve şiddetli bir acı hissettim. Zaman akışı, varoluşun içinde ve dışında tekleyerek, hızla önümden geçti, iplikler bir kasırganın içinde dönen çimler gibi sökülüyordu. Onu sakinleştirmeyi umarak, ona doğru uzandım ya da belki de onun içinde kendimi sakinleştirmenin bir yolunu bulmayı umuyordum ve radyo statik titreşimleri gibi bir gürültü iliklerime kadar işledi. Gerçeklik elime dikenli gibi geliyordu. Sabit bir zemin bulmak için yataktan sendeleyerek kalktım ve...

Farklı bir zamana düştüm.

Çok uzun zamandır, üzerinde hiçbir özdenetimim olmadığı bir yere gitmemiştim ve zaman akışı ilk kez bu şekilde davranmıştı, sanki ses, öfke ve biraz da başka bir şeyden meydana gelmiş gibiydi. Kafamın içine, televizyonda karıncalı bir kanal açılmış gibiydi.

Parlak gün ışığında, nerede olduğumu anlamaya çalışarak, gözümü kıptım. Ne zamanda olduğumu. Kesinlikle akademi değildi ve öğleden sonra bir zamandı, sanırım... Ve bu yeri biliyordum. Gitmeyi seçeceğim bir yer değildi ama en azından tanıdıktı. Ailemin evinin hemen önündeki çimenlikteydim. Sıcaklığa bakılırsa, sanırım ilkbahardı fakat yılı söyleyemiyordum. Annemin kiraz ağacının tatlı kokusu havayı dolduruyordu ve birkaç soluk yaprak süzülüp geçti.

Ön kapı açıldı. Derhal, çalılar ve ön verandanın tuğlaları arasına çömelerek yere çöktüm. Kızların sesi boşluğu doldurdu, içlerinden biri kesinlikle kardeşimindi. Zamanda nerede olduğumdan emin değildim. Geçmiş miydi yoksa gelecek mi? Ev çok farklı görünmüyordu ve Phoebe'nin sesi kendisi gibiydi, o yüzden bugün olabilir. Ya da bir ay öncesi. Ya da gelecek yıl. Söylemek olanaksızdı.

Kızlar -ikisi artı Phoebe- verandada oturdular, dikkatle basamakların altına girip, görüş alanı dışına çıktım. Tahta kalaslar boyunca yürüdüklerini, salıncağın gıcirtısını duyabiliyordum ve oldukları yerde kalmaları için dua ediyordum. Bahçeye gelseler ve doğruca basamaklara baksalar, beni kesinlikle görürlerdi.

Eğer görülürsem, bu soruna yol açabilirdi, o yüzden önce neler olduğunu anlamam en iyisi olacaktı. Zaman akışı kendi zaman çiziminde bir paradoks ya da çelişki yaratmama izin vermezdi, bu fazlasıyla açıklığa kavuşturulmuştu ama beni buraya getiren statik yüklü tekleme normal değildi.

Belki de zamanda bir terslik vardı. Neler olup bittiğini anlamıyınca dek işleri batırmayı göze alamazdım.

Verandanın altındaki toprak serin ve nemliydi ve kalasların altında örümcekler yavaşça geziniyordu ama onları görmezden geldim, kalbim deli gibi çarpıyordu. Şu an her ne oluyorsa, burada olmamalıydım. Ama zamanın beni buraya getirmesinin bir nedeni vardı.

Kızlar konuşmaya başladı ve sonunda onları tanıdım. Jenny ve Rosemarie, Phoebe'nin en iyi arkadaşlarından ikisi, büyükanem öldükten sonra babamın onun evinden getirdiği veranda salıncağına yayılmışlardı. Ayak parmaklarını verandanın kalaslarına hemen hemen hiç değdirmiyorlardı, salıncağın koltuğunu zincirin tepki olarak gıcırdamasına yetecek kadar hareket ettiriyorlardı.

Phoebe en üst basamakta oturuyordu, parlak pembe çorapları göz hizamdaydı.

“Sanırım bir öğrenci değişim programını deneyeceğim.” dedi Phoebe birden.

“Yani, Afrika ya da Çin'den ya da başka bir ülkeden bir çocukla odanı paylaşacağını mı söylüyorsun?” diye sordu Rosemarie.

“Afrika'nın bir ülke olmadığının farkındasın, değil mi?” dedi Jenny ona, Rosemarie, kaldırdığı kaşını görebilsin diye salıncağın üzerine eğilerek.

“Evet, öyle.”

“O bir kıta.”

“Hayır.” dedi Phoebe. “Demek istediğim sanırım Afrika, Çin ya da başka bir yere giden ben olacağım.”

Rosemarie ve Jenny sallanmayı kesti. “Ne!” Jenny ve Rosemarie aynı anda haykırdılar: “Neden?”

“Ben sadece kaçmak istiyorum.” dedi Phoebe mesafeli bir sesle, kendini çoktan Afrika ya da Çin veya başka bir yerde düşünüyor gibiydi.

Kendimi, onları gözetliyor gibi hissediyordum ve bundan nefret ediyordum. Ama neden Phoebe gitmek istiyordu? Bir sorun mu vardı? Onu daha iyi görebilmeye çalışarak verandanın altında çabucak hareket ettim ama yüzü benden görüşümün dışındaydı.

Phoebe verandanın üzerinden geriye yaslanarak arkadaşlarına baktı. “Demek istediğim, keşfetmek istiyorum. Dünyayı görmeyi. Tüm bu şeyleri işte.”

“Avrupa’ya bir okul gezisi var.” diye dikkat çekti Jenny.

“Evet, biliyorum.” dedi Phoebe. “Bu bir yedek plan. Nereye gittiğim önemli değil, gerçekten... Sadece gitmek istiyorum.”

“Ben istemiyorum.” Rosemarie ayaklarını vurarak salıncağın daha fazla sallanmasını sağladı. Jenny hazır değildi ve neredeyse düşüyordu.

“Ben bir gün gidebilirim. Üniversitede belki.” Jenny zinciri tuttu, sallanmayı yavaşlattı. Rosemarie ona ters ters baktı.

Phoebe, kollarını dizlerine doladı. Benim görüş açımdan çok küçük görünüyordu, yaralı bir hayvan ya da unutulmuş bir çocuk gibiydi.

“Annen ve baban ne dedi?” diye sordu Jenny sessizce. Rosemarie ayaklarını yere koyarak, salıncağı tamamen durdurdu.

Bir süre sonra Phoebe, “Onlara söylemedim.” dedi.

“Ağabeyin zaten gitmişken...”

“O ölmedi.” Phoebe, Jenny’nin sözünü kesti. “Ve ayrıca büyük olasılıkla gittiğimi fark etmezlerdi bile.”

“Şey, bence bu cesurca.” dedi Rosemarie, Jenny tekrar ağzını açarken. “Gerçekten cesursun Pheeb. Hiçbir şeyden korkmuyorsun.”

“Herkes örümceklerden korkar.” dedi Jenny, espri yapmaya çalışarak.

Ama Phoebe korkmazdı. Bu eve ilk taşındığımız zamanı anımsıyordum, ben yedi yaşındaydım ve Phoebe de beş. Gerçekten eski bir evdi ve anne ve babamız tadilat yapmak için resmen içini yerle bir etmişlerdi ama her tarafı aynı anda yapamayacak kadar parasızdılar, o yüzden her seferinde bir odayı düzeltiyorlardı. Phoebe ve ben, her birimizin odası yenilenirken sırayla odalarımızı paylaşmak zorundaydık. Bir gün, tam yatmaya gidecekken dev bir örümcek, kalbimin yerinden çıkacak gibi olmasına ve midemin kalkmasına neden olan kocaman tüylü şey, doğruca Phoebe'nin kafasına inmişti, bacakları ince saç tellerinde dolaşıyordu.

Üzerinde bir örümcek olduğunu ona söylediğimde kız kardeşimin ödünün patlamasını bekleyerek pis pis sırtıtmıştım ama onun yerine o sadece başını öne eğmiş, saçlarını sallamış ve üzerinden yastığına düştüğünde o şeye bakmıştı. Uzanıp kısa parmağıyla onu dürtmüştü ve örümcek hızlıca kaçmıştı.

“Ben örümceklerden korkmam.” dedi Phoebe ama sesinde bir zafer tınısı yoktu.

“Ben de örümceklerden korkmam, yılanlardan korkarım.” dedi Rosemarie irkilerek. “Babam beni bando çalışmasına götürürken birini ezmişti, Aman Tanrım, çok iğrençti. Ölüsü hâlâ...” Rosemarie kollarını büküp kaldırdı, yüzü tiksintiyle buruştu.

“Ben yılanlardan da korkmam.”

Rosemarie öne eğildi, salıncak gıcırdadı. “O zaman ne seni korkutur, gösterişçi?”

Ben de öne eğildim, küçük kız kardeşimi korkutan şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Büyük olasılıkla aptalca bir şeydi, eğer örümcekler ya da yılanlardan korkmuyorsa belki de kelebeklerden nefret ediyordu.

Ya belki de benden korkuyordu. Ailenin ucubesi bendim, özdenetimi olmayan bendim. Onu Titanik'i görmeye götürdüğümü

ve yaralanmasına neden olduğumu tamamen unutmuştum. Belki bunu daha önce de yapmışımdır. Belki de yaşamında ortaya çıkıp onu farklı bir zamana ve mekâna sürükleyip, orada bırakmamdan korkuyordu.

Sofia 'ya yaptığım gibi.

“Capgras yanılsamasından korkuyorum.” dedi Phoebe.

“Ne?” diye sordu Jenny.

Phoebe döndü, sırtını verandanın ahşap sütunlarından birine yasladı. “Capgras yanılsaması. Bir gün uyandığında, sevdiğin birinin gerçek olmadığını düşünmektir. Yani belki o kişinin gerçekten bir insan değil de robot olduğunu düşünürsün. Ya da bir kötü ikiz. Ya da her neyse. Ama sevdiğin, her zaman sevmiş olduğun bu kişiye bakarsın ve onu görmek yerine, başka birini görürsün. İçinde bir şey kopar ve gerçek olduğunu düşündüğün şey artık gerçekmiş gibi gelmez. Yani sevdiğin bu kişiye bakarsın ve onun sadece gittiğini, bu yetersiz taklidiyle yer değiştirdiğini hissedersin.”

“Bu çılgınlık.” dedi Rosemarie.

“Mesele de bu.” dedi Phoebe sesi yükselerek. “Ve bir gün bu herkese olabilir. Kimse nedenini bilmiyor. Tedavisi yok. Bir gün her şey güzeldir ve ertesi gün doğru olduğunu düşündüğün her şey sahte gelir. Hayatının geri kalanını, âşık olduğun kişinin gidip yerine gelenle mahsur kaldığına inanarak, *gerçekten inanarak*, geçirirsin”

“Onu terk ederdim.” dedi Jenny. “Belki kötü ikizdi. Belki bir korku filmine ya da başka bir şeyin içine düştüm.”

“Bazı insanlar yapar. Bazı insanlar ailelerinden uzaklaşır ve asla geri gelmez. Ve bazı insanlar bununla birlikte yaşar, aslında hayatlarının geri kalanı boyunca sevgileri konusunda yalan söylerler. Ve sonra bazı insanlar, sevdikleri insana geri dönmenin tek yolunun sahte olanı öldürmek olduğunu düşünmeye başlar.”

Kızların üçü de bir süre sessiz kaldı.

Phoebe aniden ayağa kalktı, adımları basamakları çatırdatarak ön bahçeye indi. Hızla gölgelere çekildim ama bu işe yaramayacaktı, burada beni saklayacak kadar karanlık yoktu. Pheeb's döndü, gözleri yukarıyı tarıyordu, hâlâ verandada olan arkadaşlarına bakıyordu ama sonra tereddüt etti, bakışları bana doğru kaydı...

Ve sonra zaman akışı şiddetli bir şekilde beni kendi dünyama, kendi yatak odama, kendi zamanıma çekti.

BÖLÜM 34

Daha fazla zaman geçmişti. Takvimi kontrol etmiştim. Her sayfa benim kendi özel şifremle işaretlenmişti.

Üç gün kaybetmiştim.

Üç gün gitmişti, ailemin evinde küçük kız kardeşimi gözetleyerek geçirdiğim bir anla yer değiştirmişti.

Üç gün daha geçmişti ve Sofia geri gelmemişti. Daha kötü oluyordum. Özdenetimden çok, çok uzaktım.

Ama eğer zaman akışını kontrol edemezsem, hiçbir şeyi kontrol edemezdim. Sofia'yı kurtaramazdım. Kendimi bile kurtaramazdım. Süpernova böyle bir şey miydi? Çekirdekten erimeye başlayıp ona yakın olan her şeyi yok ediyordu.

Yaşamım boyu kendimi hiç bu kadar aciz hissetmemiştim. Sanki tüm dünya etrafımda parçalanıyordu ve hiç kimse onu kurtarmaya çalıştığını fark etmiyordu bile.

Tüm bu olanlar, bir keresinde Sofia'nın bana söylediği bir şeyi anımsattı. İlk kez birinin öldüğünü gördüğü zamanı. Bir arkadaşısı için düzenlenen *quinceañera** için bir havuz partisindeydi. Her şey gürültülüydü: müzik, konuşmalar, havuzdaki çocukların su sıçratmaları.

* (İsp.)Latin Amerika kültüründe yer alan, kızların, çocukluktan çıkışını temsil eden on beşinci yaş kutlaması. (ç.n.)

Her şey çok gürültülüydü, Carlos Estrada hariç.

Kimse fark etmemişti. Orada büyük bir grup vardı, oynuyor ve bağırıyorlardı ve futbol takımındakiler havuzun bir tarafında su savaşı yapıyordu. Ve Carlos, derin tarafta bir süre kısmen inip çıkmıştı ve sonra suyun altına inmişti. Ve tekrar çıkmamıştı. Annesi kıyafetleriyle suya dalıp bedenini havuzdan çıkarıncaya dek...

“Bu olay benimle kaldı.” demişti Sofia sessizce, çocuğun mavi dudaklarını ve dokunulamayacak kadar soğuk olan tenini tarif ettikten sonra. “Boğulmanın gürültülü olduğunu düşünülür her zaman. Filmlerde, biri boğulursa çığlık atar, suda çırpınır. Filmlerde herkes boğulan birini fark eder.”

Sofia aşağı bakmıştı ve ağladığını düşünmüştüm ama başını kaldırıp tekrar bana baktığında gözlerinin kuru olduğunu fark etmiştim.

“Gerçek boğulma sessizdir. Kendini belli etmez. Sadece... Sadece olur. Ve sonra ölmüştür.”

Önceden ne dediğini anlamamıştım ama sanırım şimdi anlıyordum. Burada hepimiz boğuluyorduk ve hiç kimse, hiçbir kahrolası şeyi fark etmiyordu.

BÖLÜM 35

Şöminede ateş vardı.

Bunun garip olmaması gerekirdi. Ama öyleydi.

Buraya nasıl gelmişim?

Başımı eğdim, is lekeli taşları yalayan kırmızı alevleri seyrettim.

İs değil. Yağmur. Yağmurun ıslattığı taşlar.

Çünkü şömine bir evin içinde değildi.

Gözümü kırptım. Evet, içindeydi.

Gözümü kırptım. Hayır, değildi. Bu şömine bir harabeydi, dökülüyordu ve kullanılamaz durumdaydı, Sofia'yı son kez gördüğüm yerdı. Ateşle dolu değildi, toprak ve yağmur suyuyla doluydu ve ben dışarıda duruyordum, yüzlerce yıl önce bir evin olduğu yere gözlerimi dikmiş bakıyordum.

Ama tekrar gözümü kırptığımda, ev oradaydı.

Zaman tekliyordu. Zaman akışı parçalanıyordu. Gözlerimi sadece bir kez kırpmamla, geçmişe fırlatılıyor sonra yeniden günümüze gönderiliyordum.

Ya da belki de parçalanın zaman akışı değildi. Belki de bendim.

“Bo.” diye seslendi bir ses.

Sesin arazinin öbür tarafından mı yoksa zamanın öbür tarafından mı geldiğinden emin değildim. Ama sonra Harold'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm.

“Seni buralara ne getirdi?” diye sordu sanki sağanak yağmurda harabenin önünde dikiliyor olmak, benim için son derece doğalmış gibi.

“Bir sorun var.” dedim.

“Evet.” diye karşılık verdi Harold.

Sadece evet. Sanki, besbelli, bir sorun vardı.

Elinde eski bir demir anahtar çeviriyordu.

“Onu nereden buldun?” diye sordum anahtara dikkatle bakarak.

Harold’ın kaşları kalktı, yüzünde gerçekten bir duygu belirtisi olmasına izin verdiği ender anlardan biriydi. “Sen bana verdin.” dedi. “Az önce.”

Zaman etrafımda tekliyordu. Kendimi bile özdenetim edemiyordum.

“Sen de onu görüyor musun?” diye fısıldadım, neredeyse umarak. “Her şeyin uyumsuz olduğunu görüyor musun?” Gözücuyla, Güneş’in hızla birbirinin ardından defalarca doğduğunu ve battığını gördüm ama gözlerimi kapatıp kendimi soluk almaya zorladığımda, zaman tekrar normal yavaşlığına döndü.

“Asla görmem.” dedi Harold sakın bir şekilde. “Sadece duyarım.”

Zaman onun için teklemiyordu; sadece benim için tekliyordu. Sadece ben.

“Seslerden nefret ediyorum ve onları seviyorum ve bazen beni öldürdüklerini düşünüyorum.” dedi Harold. Akademiye doğru döndü ve onu izleyip izlemediğimi anlamak için geriye bakmadan yürüyerek uzaklaşmaya başladı. Yine de onu izliyordum. Harabeye nasıl geldiğimi ya da ne yaptığımı hatırlamıyordum ama akademiye dönmeliydim. Dr. Franklin’in başını daha fazla derde sokmak istemiyordum, gerçekte kim olduğumu... Gerçekte kim olduğunu unutmuş olsa bile...

“Babalarım.” dedi Harold hâlâ yürümeye devam ederek ve dinleyip dinlemediğimi hâlâ önemsemeyerek, “rerkesin içinde bir karanlık kavanozu olduğunu söyler. Herkesin. Doğduğumuzda, kavanozun kapağı sıkıca kapalıdır. Bu yüzden bebekler mutludur. Ama zaman geçtikçe, bazen kavanoz biraz açılır ve karanlık içimize girer. Bazen kavanozu kapatabiliriz ve bazen de kapatamayız”.

Şimdi durdu ve sonunda bana baktı.

“Sanırım benim kavanozum kırık. Ya da sanırım bir kavanozum yok, sadece karanlık var.”

Bunu nasıl yanıtlamam hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Sofia’nın içinde de karanlık vardı.”

“Hayır, yoktu.” dedim sözcükler ağzımdan öfkeli ve sesli çıkmıştı. Yağmur şimdi daha da şiddetlenmişti ve ayaklarım çamura batıyordu.

Harold kafasını kaldırdı. Savunmacı görünmüyordu, sadece tepkim karşısında meraklıydı. “Vardı.” dedi. “Bunun hakkında konuşmuştuk. O benim arkadaşım. Buradaki tek arkadaşım.”

“Ben de senin arkadaşını.” dedim ama bunun aslında doğru olmadığını biliyordum. Ona iyi davranıyordum, en azından Ryan’dan daha iyi davranıyordum ama bu arkadaş olduğumuz anlamına gelmezdi.

“İçimde karanlığı hissediyorum, göğsümde kıvrılmış, duman ve ateş soluyan bir yaratık gibi. Her zaman orada. Üzerimde bir yük. Kendi tenim dışında başka bir şeyin içinde kapalı değil. Bazen uyuyor. Bazen uyumuyor.”

“Belki de bu şeyler hakkında yetkililerin önünde konuşmuyoruz.” dedim tedbirli bir şekilde. “Bu aramızda kalsın, dostum.”

“Sadece Sofia karanlık hakkında konuşmaya istekliydi.” dedi Harold. “Bu yüzden benim arkadaşım. Sende de var, biliyorsun.”

Neden söz ettiğini bilmiyordum.

“Karanlık, demek istiyorum. Sende de var. Ama seninki bir kavanozun içinde ve bazen kapak açık oluyor, bazen de kapalı.” Harold döndü ve yağmur üzerimize daha şiddetli yağarken akademiye doğru yönelerek yürümeye başladı. “Gwen, kavanozundan nefret ediyor. Kapağı mümkün olduğu kadar sıkı tutuyor. Ryan ise tam tersi. Sanırım kendi kavanozunu kasıtlı olarak kırmış. Karanlığı seviyor.”

“Biliyorsun, değil mi?” dedim. “Gerçekten tuhafsin.”

“Evet.” diye yanıtladı Harold. “Herkes böyle söylüyor.” Sesinde sessiz bir yenilgi ve kabulleniş vardı.

“Konuştuğun sesler bile mi?” diye korkuyla çekildim. Bunu söylemek, yakışsız ve pislikçe bir şeydi.

“Evet.” dedi Harold, tamamen ciddiydi.

Akademinin basamaklarını çıkmaya başladığımızda, Harold’ın kolunu yakaladım. “Üzgünüm, dostum.” dedim, “Sana daha iyi bir arkadaş olabilirdim. Kendi yaşamımla o kadar meşguldüm ki seni görmezden geldim ve bu doğru bir şey değildi.”

Harold herhangi bir duygu belirtisi göstermedi. Sadece bana baktı. “Duyduğum sesler... Hepsi kötü değil. Sen de o kadar kötü değilsin.”

“Teşekkürler, adamım.” Tekrar yukarı çıkmaya başladık. “Peki bu sesler nereden geliyor?”

“Karanlık.”

“İyi olanlar bile mi?”

“Onlar bile.”

Ryan, akademinin fuayesinde bizi bekliyordu. “Tanrım, siz aptallar korkunç görünüyorsunuz.” dedi.

Harold, onu görmezden geldi, merdivenden çıktı ve doğrucu odasına gitti. Ryan, kolumu tuttu. “Dinle, adamım. Yetkililer

toparlanıyor. Birkaç gün içinde gidecekler, en azından tatilden önce. Bu işi batırma, tamam mı? Deliliğini minimumda tutmaya çalış. Harold yeterince kötü zaten.”

“Bahar tatiline kadar bekleyemem.” dedim.

“Bekleyebilirsin.” Ryan eve geri dönme düşüncesi yüzünden öfkeli görünüyordu. O tatili dört gözle beklemiyor olabilirdi ama benim buna ihtiyacım vardı. Buradan uzaklaşmalıydım. Her şey dağılıyordu. *Ben* dağılıyordum. Yetkililerden uzaklaşmalıydım. Gerçekliği, ellerinde şekil verebildikleri bir heykel çamuru gibi çekiştiriyorlardı ve onların gerçeklik versiyonuna ayak uyduramıyordum.

“Nasıl gidiyor?” diye sordum Ryan’a.

“Ha.”

“Demek istediğim, güçlerin. Onlara burada da tutunmakta zorlanıyor musun?”

Ryan bir kalemı havaya attı ve kalem tekrar eline düştü, yerçekimi kusursuz çalışıyordu. “Sen söyle bana.” dedi. Yani, evet. En azından, telekinezi devre dışıydı.

Ryan merakla gözlerini bana dikti, gözleri söylediğim şeyin imalarını düşünürken odağını kaybetti. Arkasında bir hareket oldu ve dikkatim Ryan’ın sol omzu üzerinden ikinci kat sahanlığına kaydı.

Biri sahanlığın ortasında dikiliyor, pelüş kırmızı halının her yerine üzerinden su damlıyordu. Bu erkek çocuk, Harold ve benim gibi ıslak değildi, bizim kıyafetlerimiz üzerimize yapışmıştı ve zeminde su birikintisi oluşturuyordu. Hayır, bu çocuk *sırılsıklamdı*, su üzerinden akıp halıda derecikler oluşturuyordu. Saçları parça parça düşmüştü ve sanki gömlek kollarının altında iki gizli hortum varmış gibi, kollarından su boşalıyordu.

“Kim?” diye sormaya başladım.

Ryan yüzümdeki ifadeyi fark etti ve gördüğüm şeyi anlamaya çalışarak döndü.

Sahanlıktaki çocuk doğruca bana bakıyordu ve gözlerindeki kırmızı çizgileri görebiliyordum, ağlıyormuş gibiydi. Teni kahve-rengi, saçları siyah, gözleri altın ela rengindeydi. Görüntüsü tanıdık-tı ama yine de onu daha önce yaşamımda, geçmiş ya da şimdiki yaşamımda, hiç görmediğimi biliyordum.

“Sen neye?” diye sormaya başladı Ryan. “Lanet olsun.” Beni tutup, merdivenlerin altına, görüş alanının dışına çekti.

Bir an sonra, yetkililerin seslerini duydum.

“Dr. Franklin’in yetersiz olduğunu söylemiyorum.” dedi Dr. Rivers. “Sadece bu öğrencilerle haddini aştığını düşünüyorum.”

“Fikir güzel.” diye yanıtladı Bay Minh. “Bu çocuklara izole bir alanda yardım et, eğitim için bir ortam sağlarken sorunlarına odaklanmalarını sağla. Bu daha önce işe yaramıştı.”

“Ama burada işe yaramıyor.” diye iç çekti Dr. Rivers. “Sofia Muniz davası bir yana, kurul onayından geçmek için akademinin irdelemesi gereken sorunları var...”

Bay Minh güldü. “Ah, bence kurulun, akademiye onaylamayacağı açıkça belli. Bu yer, tamamen kapatılacak.”

Dr. Rivers, Ryan ve benim duyamadığımız bir şey söyledi ve ardından yürüyerek uzaklaştılar.

“Bunu duydun mu?” diye sordu Ryan.

“Bunu gördün mü?” diye karşılık verdim. Yetkililer nasıl olur da tam orada durup çocuğu ve suyu fark etmezdi? Merdivenden koşarak çıktım ama çocuk orada değildi. Ondan hiçbir iz yoktu, kırmızı halıda bir damla bile su yoktu. Sadece Harold’ın çamurlu ayak izleri vardı ve şimdi de benimkiler iz bırakmıştı.

“Bo, odaklan.” diye emretti Ryan. “Akademiye kapatmaya çalışıyorlar.”

Ama o çocuk kimdi? Çok tanıdık görünüyordu.

“Nereye gideceğiz?” diye devam etti Ryan. “Eve geri dönemem. Başından beri böyle olacağını biliyordum. Bu yüzden onları buranın dışında tutmaya çalışıyordum.”

Bana hatırlattığı Sofia'ydı. Biraz ona benziyordu.

Ryan yürümeye başladı. “Sanırım, başka okullar var. Ama ben bunu seviyorum. Buradan ayrılmak istemiyorum. Annem ve babamın aklında çok uzun zamandır askeri okul var.”

Ve sonra bir anda anladım. Islak çocuğun kim olduğunu ve neden bana görüldüğünü biliyordum.

“Babamı arayacağım. Aşğılık herifin tekidir ama büyük olasılıkla yetkililerin bahsettiğı kurul her neyse onlarla bağlantıları vardır. Büyük olasılıkla olumlu şeyler söyleyebilir, bağış yapabilir... Bir şeyler...”

Çocuk, boğulan küçük Carlos Estrada idi.

BÖLÜM 36

Harold'ın yaptığı gibi hayaletleri mi görüyordum yoksa zaman bana Sofia'nın ölü arkadaşını gösterecek kadar mı sıçramıştı biliyordum ama bunun bir daha asla olmamasını istiyordum, lütfen.

Ryan, eldeki soruna odaklanmadığım için kızmıştı: Çok büyük bir olasılıkla akademi kapanabilirdi. Gerçekten umurumda olduğunu anlamıyordu. Biz bir aile gibiydik. Tuhaf güçleriyle anormal olan küçük ve sorunlu bir aileydi ama yine de bir aileydi. Dağılırsak neler olabileceğini görmek istemiyordum. Bu çocuklardan başka biriyle güçlerimi çözmeyi denemeyi hayal bile edemiyordum.

Ama zaman etrafımda parçalara ayrılıyordu ve Sofia hâlâ yoktu.

Gece, ortak odada vakit kaybetmek yerine, sessizce halı kaplı zemini geçip salonun sonundaki son odaya gittim. Bu odaya defalarca gitmiştim ama Sofia'yı geçmişte bıraktığımdan beri girmemiştim. Başlangıçta, farkında olmadan odasından uzak durmuştum ama zaman onsuz ilerlemeye devam ettikçe, odadan kasten uzak durmaya başlamıştım, onun odasının önünden geçmemek için derslere giderken farklı bir rota çiziyordum. Kapalı kapı eskiden her zaman açık olurdu, müziğinin küçük kırpıntıla-

rı, şampuanının kokusu, odada tüyler ürpertici bir parıltı yayan parlak pembe lambası dışarı saçılırdı. Kapının artık her zaman kapalı olması, Sofia'nın içeride olmadığını bir diğer hatırlatıcısı görevini görüyordu.

Ama şimdi, kendimi yeniden ona yakın hissetmek istiyordum. Belki sadece ona ait olan bir yerde bulunmak yeterli olacaktı.

Sofia'nın kapısının tokmağını çevirirken elim titriyordu. Kapı gıcırdayarak açıldı. Ama ışıkları daha açamadan, bir şeyin ters olduğunu anladım.

Sofia'nın odası boştu.

Tabii ki o burada değildi ama kastettiğim bu değildi. Odayı onun yapan her şey gitmişti. Duvara yaslanmış boş bir yatak, süslenmemiş bir masa, on adet boş askısı olan bir elbise dolabı vardı. İçinde ona ait bir şey yoktu. Biri içeri girmiş ve bu odayı Sofia'nın yapan her şeyi alıp götürmüştü.

“Neler oluyor böyle?” diye mırıldandım odayı yavaşça dolaşarak.

Üç büyük adımda odayı geçtim, elimi duvarların geri kalanına uymayan boyadan yamaya dokundurdum. Burası Sofia ve Gwen'in ilk kavgalarını ettikleri yerdı. İki kız birbirinden çok farklıydı ama derslerin ilk birkaç haftasında bağ kurmuşlardı. Ve sonra aptalca bir şey yüzünden kavga etmişlerdi, ne olduğunu anımsayamıyordum ve Gwen fazla ısınmış ve kazara duvarda bu yeri yakmıştı. Gwen'in başı derde girmesin diye Sofia, siyah noktayı bir posterle kapatmıştı.

Ama poster gitmişti ve siyah nokta kapanmıştı. Sanki Akademi, Sofia zaten hiç burada olmamış gibi göstermeye çalışıyordu.

Kapının yanında bir hareket oldu ve arkamı döndüm. İşle kaplı, kısa boylu genç bir kız duraksadı, odanın içine bakıp beni gördüğünde yüzünde kafa karışıklığı ve şok ifadesi belirdi. Ben de

aynı derecede şaşırmıştım ve kafam karışmıştı, hem bu kızı daha önce görmemiştim hem de kız uzun siyah bir etek ve kocaman beyaz bir yakası olan siyah bir üst giyiyordu. Açık kahverengi saçlarının büyük kısmını kapatan ince beyaz bir başlık takıyordu.

O, Salem'dandı.

Kızın üzerine atıldım. “Sen geçmişten mi geliyorsun?” diye sordum. “Sofia’yı gördün mü? Bir kız, teni kahverengi ve farklı konuşuyor, benim gibi ve bir cadı olmakla suçlanmış olabilir.”

Kız konuşmak için ağzını açtı; yüzü korku ve tiksintiyle buruşmuştu, benim şeytan olduğumu düşünüyormuş gibiydi.

Gözümü kırptım.

Ve gitmişti.

Zamandaki çatlaklar. Gittiğim her yerde, zaman akışı takip ediyordu, özdenetimimikaybettüğimin anımsatıcısı olarak gölgelerde beliren anları ve insanları sızdırıyordu.

Gwen aniden kapıyı açıp içeri daldığında, Salem'dan gelen kızı görmenin ve sonra görmemenin şoku yüzünden deli gibi çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyordum.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordum, Gwen’in beni gördüğünde şaşkınlıkla ciyaklamasıyla aynı anda.

“Ben buraya her zaman gelirim.” dedi Gwen savunur şekilde. “Sen burada ne yapıyorsun?”

“Sofia’yı özlüyorum.”

Gwen’in dudakları büzüldü ve bir seferliğine, karşılık vermek için rahatsız edici bir şaka yapmadı. Omuzları çöktü ve aşağı baktığında saçları yüzüne düştü, gözlerinde yenilmiş bir ifade vardı.

“Ben de onu özlüyorum.” dedi Gwen. Gardı hâlâ inmemişti, ondan gitmesini istememi bekler gibiydi. Ama bu yer Sofia’nın değildi, artık değildi ve öyle olsaydı bile Gwen’i ondan geriye kalanlardan uzak tutamazdım.

“Neden buraya geliyorsun?” diye sordum.

Gwen omuz silkti. “Mahremiyet.”

“Kendi odanda mahremiyetin yok mu?”

“Hoşuma gidiyor, tamam mı?” dedi Gwen, yanımdan geçti ve kendini boş, çıplak yatağa attı. “İçinde eşya olmayan büyük odayı seviyorum.”

Bu yerle ilgili en çok nefret ettiğim şeyi seviyordu: yankı yapan boşluk.

“Kalacak mısın yoksa gidecek misin?” diye sordu Gwen.

Omuz silktim.

“Her neyse.”

Sofia ve ben çıkmaya başladığımızdan beri Gwen, beni pek sevmiyordu. Onu suçlayamazdım. Onun en iyi ve tek arkadaşını çalmıştım ya da onu çalmamıştım ama onunla birlikte zamanı çalmıştım. Ve sonra onu yanlış zamana götürmüştüm. Suçluluk içimde bir çan gibi çınlıyordu.

Gwen ayağa kalktı ve şilteyi ters çevirdi. Bu Sofia’nın uyuduğu yataktı, gerçi o burada uyurken yatak soluk pembe ve yeşil çarşaflarla ve büyükannesinin yaptığı yorganla kaplıydı.

Ve şiltenin alt kısmının uzun yanık izleri ile kaplı olmadığından oldukça emindim.

“İnsanlar ateşin kontrol edilemez olduğunu düşünüyorlar.” diye mırıldandı Gwen, dua eder gibi yatağın önünde diz çökerek. Parmaklarını şıklattı ve kıvılcımlar yükseldi. Başta güçlerini anımsadığını sandım ama sonra elindeki Zippo’yu gördüm. “Ama öyle değil. Güçlüdür ve güç kısıtlanmayı sevmez.”

Ateşi ipeksi yatak kumaşında pürüzsüz, düzgün bir çizgide sürdü ve yatak siyahlaştı ve yandı. Yanan kumaştan keskin, kötü bir koku yükseldi. Gwen pirokinezi güçlerini unutmuş olsa da, kederini hatırlamıştı. Ve ateş sevgisini. Hepsini art arda olan düzi-

nelerce benzer siyah çizgi, yanık izleri vardı. İzler dikkatli ve eşit bir şekilde işlenmişti. Yara gibi görünüyordlardı.

Yataktaki izleri saydım.

Sofia gittiğinden beri her gece için bir tane.

BÖLÜM 37

Aile Günü beni gafil avladı.

Tabii ki yaklaştığını biliyordum ama son zamanlarda zaman benimle oyun oynuyordu. Yemek zamanları boyunca, hizmetçileri en az on yıl öncesinin giysilerini giyen ve İspanyolca konuşan örgü saçlı, kahverengi tenli küçük bir kız takip ediyordu. Matematik dersi boyunca pencereden dışarı baktığımda, bir grup Amerikan Yerlisi yosunlu sulara sessizce yürüyorlardı. Dışarıda geçirilen boş zamanda, hasta çocuklar kampı bir an tamamen doluyken sonraki gözümü kırışımında yeniden terk edilmiş harabeydi.

Her tarafımda, zaman tarihten görüntüler sızdırıyordu.

Ya da, bu beni en çok korkutan şeydi, ölüleri görüyordum. Onlar gözümün önündeki hayaletlerdi. Ruhlar uzanıp, beni geçmişlerini karıştırmakla suçluyorlardı.

Bazen görmeyi umduğum tek şey Sofia idi. Ama diğer zamanlarda, onu görme fikri dehşete kapılmama neden oluyordu; çünkü bunun anlamı çoktan yardım edemeyeceğim bir yerde olduğu, çoktan öldüğü demek olurdu.

Dolayısıyla Aile Günü geldiğinde dikkatim kısmen dağınıktı. Kahvaltıyı atladım ve Dr. Franklin'le sabah seansına gittim ama orada kimse yoktu. Ancak Fen öğretmenim Bay Glover yanımdan

geçip beni doktorun kapısının önünde beklerken gördüğünde hangi gün olduğunu anlamıştım.

Aceleyle dışarı çıktım, doktor orada olmadığını yeni fark etmişti. Yetimlerin evlat alınacakları üvey ailelerinin önünde sıraya dizildiği eski filmlerdeki gibi, hepimizin üstüne titriyordu. Fakat bu yeni bir eve gitmek için seçilmekle ilgili değildi, bu kendi ailelerimizin bizi eve geri götürecek kadar bizden memnun olmalarını ummakla ilgiliydi.

Aileler teker teker geldi. Herhangi birinin gelmesi sonsuza dek sürmüş gibiydi ama sonra birdenbire herkes buradaydı. Gwen'in annesi ilk gelenler arasındaydı; sonra Harold'ın tüm ailesi. Sonra benim ailem geldi, yanlarında Phoebe'yi de sürüklemişlerdi. Sadece Ryan'ın ailesi gelme zahmetine girmede ama doktor onu da herkesle birlikte dışarıda bekletti ki bu aslında hiç de hoş değildi.

Mevsim değişmeye başlamış olsa bile, bugün hava hâlâ dışarıda olmak için biraz fazla soğuktu. Herkes mont giyiyordu ve Gwen ısınmaya çalışarak bir ayağından diğerine zıplıyordu. Buna rağmen, her yer mangal kokuyordu. Çalışanlar "aileler" ve "ucuz yemeği" bir araya getiriyordu. Geçen seferki Aile Günü'nde kendi sandvicini kendin yap barı vardı.

"Merhaba." dedim genel olarak aileme dönerek. Harold, ailesini gördüğü için çok heyecanlıydı ama ben benimkileri her hafta sonu görüyordum. Dürüst olmak gerekirse neden buraya gelme zahmetine girdiklerini bilmiyordum. Phoebe daha önce hiç gelmemişti.

Dr. Franklin, akademinin şatafatlı merdivenlerinin sonundaki büyük açık fuayeye girerken herkesi selamladı. İlk kat sahanlığında üzerinde HOŞ GELDİNİZ, AİLELER yazan PVC bir afiş asılıydı ve çalışanlar ızgara sosisli, tırtıklı patates cipsi ve tepeyeme dipsos kâseleriyle doldurdukları büfeye neşeli kâğıt masa örtüleri

eklemişlerdi ama bunların hepsi fazla zorlamaydı. Herkesin yüzüne bir gülümseme yerleşmişti ama neredeyse hiç kimse burada olmaktan dolayı mutlu görünmüyordu, özellikle de Dr. Franklin, yetkilileri “trajedimiz süresince” danışman olarak burada olduklarını söyleyerek tanıttıktan sonra. Herkese kayıp bir öğrenciyi anımsatmaktan daha iyi bir neşe faktörü olamazdı.

“Şey, gidip bin üç yüz dolarlık sosislimi alayım.” dedi babam. Bir şaka yapmış gibi gülümsüyordu ama bunun hiç de komik olmadığını düşündüğünü görebiliyordum. Annem kolumu sıktı san-ki her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalışıyordu.

“Dr. Franklin.” dedi ona dönerek. Doktor onu, bütün dişlerini göstererek, ağzı kulaklarında bir gülümsemeyle selamladı. “Sizinle konuşabilir miyim?”

Onu kenara çekti ve fısıf fısıf konuşmaya başladılar. Orada öylece dikilen, hepimizi yok sayarak telefonunda mesaj yazan kız kardeşime baktım.

Ryan yanıma yanaştı, tabağında dört sosisli vardı. “Bu çok sıkıcı. Haydi gidelim.”

Kafamı hayır anlamında salladım.

“Hadi ama.” diye mız mızmızlandı Ryan.

Annemin, Dr. Franklin ne derse üzerine basa basa başıyla onaylamasını seyrettim. Bana bakmalarını bekledim, besbelli benim hakkımda konuşuyorlardı ama onun yerine annem benim olduğum yerin gerisine baktı.

Phoebe’ye. “Şunlara bakar mısınız?” dedi Ryan, Harold’ın ailesini işaret ederek: iki baba, bir küçük kız kardeş ve bir büyük erkek kardeş. Bütün fuayeyi onlar kaplıyormuş gibi çok ses çıkarıyorlardı. Harold hariç, tabii ki. O her zaman sessizdi, ailesinin yanında bile. Ama en azından gülümsüyordu, bu da bir şey sayılırdı. Küçük kız kardeşi Haiti’ dendi ve ağabeyi Kamboçya’ dandı.

Harold'ın, haklarında konuşma zahmetine girdiği birkaç yaşayan insanın arasındaydılar.

"Çeşitliliğin vitrin sergisi gibiler." dedi Ryan, birinin onu duyup duymamasını umursamayarak. Küçük kız kardeş neon sarısı yazlık bir elbise giyyordu ve saçlarını kıvrık iki örgü yapmıştı. Hayatında saf şeker dışında başka bir şey yememiş gibi oradan oraya zıplıyordu.

"İyi bir aile gibi görünüyorlar." dedim. Harold'ın tüm yüzünün daha önce hiç görmediğim bir şekilde mutlulukla canlanmasını izledim.

"Bir grup ucube gibi görünüyorlar."

Ryan'a defolup gitmesini söylemeyi çok isterdim ama annem bize doğru geliyordu. Hayır, kardeşime doğru gidiyordu. Phoebe'yi doktora doğru çevirdi ve ona alçak sesle bir şey söyledi. Phoebe, başını hayır anlamında salladı ama sonra doktorun önüne geldiler ve annem, Pheeb's'i doktora kibarca gülümseyinceye dek sırtından dürttü.

Ryan ağzına bir sosisli tıktı. "Hadi, ben gidiyorum." dedi. Bana uzandı ama ben yana çekildim. Doktorun Phoebe'ye ne söylediğini bilmek istiyordum. Phoebe, ona sert sert bakıyordu, gözlerinde gücenme vardı ve ona bir şey söylemek istediğini ama annem orada olduğu için söyleyemediğini görebiliyordum. Onu bu kadar kızdıran ne konuşuyorlardı?

Ve sonra Phoebe'nin gözleri benimkilerle buluştu. Demek ki benim hakkımda konuşuyorlardı. Ama Phoebe'nin bütün tavrı başka tarafa bakınca çabucak değişti ve yine doktorun ona söylediği şeye odaklandı. Görünür şekilde kızgın olmaktan korkmaya mı geçmişti?

Duyamayacak kadar uzaktaydım; hiçbir şey anlayamıyordum. Doktora o kadar yoğun bir şekilde odaklandım ki dünyanın

geri kalanı soldu. Phoebe zeki bir kızdı ama onun Dr. Franklin'in söylediği herhangi bir yalana inanmasını istemiyordum.

Kükreyen okyanus dalgası gibi bir ses etrafımı kapladı ve onun etkisiyle sersemledim. Çabucak etrafıma baktım, Ryan hâlâ yanımdaydı ve ağır çekimde çiğniyordu. Fuayedeki herkes boş boş dolanıyordu ama neredeyse hiç hareket etmiyorlardı. Harold'ın küçük kız kardeşinin sarı neon elbisesinin dalgalandığını görüyordum; sıçrayışı yarım kalmıştı, ayakları yere değmiyordu ve yerçekimi onun için işlemeyi bırakmış gibiydi ve neredeyse süzülüyordu, milimetrelerle batıyordu.

"Merhaba." dedim ama etrafımdaki bütün sesler kısıktı, neredeyse ses hızının altındaydı.

Zamanı durdurmamıştım sadece yavaşlatmıştım.

Bu benim şansımdı. Zaman akışı bir kereliğine benim için çalışıyordu, onlar fark etmeden Dr. Franklin ve Phoebe'ye yaklaşmama yardım ediyordu. Onların perspektifinden bakınca bir sinekkuşu gibi görünüyormuş olmalıydım, kardeşim ve benim aramdaki insanların ağır çekim vücutlarının arasından hızla geçerken neredeyse görünmezdim. Buna rağmen, doğrudan bakış açılarından kaçınmaya çalışıyordum, hızlı bir şekilde odanın kenarındaki gölgelere geçiyordum ve sessizce hareket ediyordum.

Yeterince yaklaştığımda, gözlerimi kapattım ve zamanı sıkıca tutmayı bıraktım. Odadaki bütün havanın çekilmesi gibi bir ses kulaklarımı doldurdu ve etrafımdaki herkes tekrar normal davranıyordu, hareket ediyordu ve konuşuyordu. Ryan etrafına bakındı, benim kayboluşuma şaşırmıştı ama omuz silkti ve kendi başına merdivene yöneldi.

"Burada, akademide olduğumu biliyorum ve erkek kardeşimle çalışıyorum ama bunlar gibi durumlarda..." Dr. Franklin'in sesi kısıldı. "Sadece Bo'ya yardım etmiyorum. Senin için de buradayım."

Phoebe kısmen omuz silkti, telefonunu elinde döndürüp duruyordu. “Yardıma ihtiyacım yok.” dedi.

“Kardeşin gibi, Özel Yaklaşım İsteyen biriyle yaşamak kolay değildir. Bazen insana kendini gölgede bırakılmış gibi hissettirebilir.” dedi Dr. Franklin.

Pekâlâ, bu tamamen yanlıştı. Benim güçlerim olabilirdi ama ailem için özel olan Phoebe’ydi. Tam babasının kızıydı, her zaman “A” alırdı ve eğitim programı dışında aldığı derslerin listesi kilometrelerce uzardı. Phoebe bütün yaşamını, anne-babamızdan üniversite kabul yetkililerine kadar, herkesin onu sevmesi üzerine tasarlamıştı. Yaptığım hiçbir şey, Phoebe’nin kusursuzluğuyla boy ölçüşemezdi bile.

“Bir süredir annenle telefonda konuşuyorum ve seninle oturup konuşmamızı istiyor.” diye devam etti doktor.

Telefonunu cebine koydu. “Ne hakkında konuşacağımı bilmiyorum.”

“Ofisime gidelim.” dedi Dr. Franklin. Benimle göz teması kurmaya, orada olduğumu bildiğini anlamamı sağlamaya yetecek kadar, hafifçe döndü. “Orada yalnız kalabiliriz.”

Onun dirseğine dokundu ve onu merdivene, ulaşamayacağım bir yere yönlendirdi.

BÖLÜM 38

Phoebe

Dr. Franklin, masasının arkasına oturdu, koyu renk yüzü önündeki bilgisayar ekranının ışığıyla kısmen aydınlandı.

“Pekâlâ Phoebe, annen seninle biraz konuşmamı istedi.” Öne eğildi, avuçlarını birleştirdi ve işaretparmaklarını dudaklarına bastırdı.

“Bo hakkında mı?” Sesimdeki düşmanlığa ben bile şaşırdım. Tabii ki Bo hakkında konuşmak istiyordu.

“Ne hakkında konuşmak istiyorsan, o konuda.”

Gözlerimi devirmemeye çalıştım. Bo buraya nasıl dayanıyordu bilmiyordum. Sadece terapi kavramından nefret ediyordum. Her sorunun konuşarak çözülebileceğini düşünen insanların nesi vardı böyle? Bazı sorunlar sözcüklerden daha büyüktü. Ve bazı sorunların ise tartışılmasına bile gerek yoktu.

“Neden bana okuldan söz etmiyorsun?” diye önerdi Dr. Franklin.

Omuz silktim. “Okul işte.”

“En iyi olduğun konular neler? Üçüncü sınıf öğrencisisin, değil mi? Herhangi bir üniversiteyle ilgileniyor musun?”

Kendimi gülümsemeye zorladım. Herkesin bana bunu sormasından nefret ediyordum. “Nereye gittiğim umurumda değil, iyi bir yurtdışı eğitim programı olsun yeter.”

“Yani seyahat etmek mi istiyorsun?”

“Kaçmak istiyorum.” Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz korkuyla çekildim.

Neyse ki Dr. Franklin bu konu hakkında başka bir şey söylemedi. Onun yerine, yeni bir konuya geçti. “Bo’nun da James Jefferson Lisesi’nde olduğu zamana kıyasla okulda senin için neler farklı?”

Tekrar omuz silktim. “Çok farklı değil. Farklı derslerimiz vardı. Farklı sınıflardaydık. Birçok kişi akraba olduğumuzu bile bilmezdi.” Beraber en fazla zamanı ben, birinci sınıf öğrencisiyken beni arabasıyla okula götürürken geçiriyorduk, bu kendi arabasına sahip olmasının bir koşuluydu. O arabayı çarptıktan ve ben ehliyetimi aldıktan sonra, o bağlantımızı da kaybettik.

“İkiniz birbirinizden çok farklısınız.” diye kabul etti Dr. Franklin. “Ama bence bazı yönlerden oldukça benzersiniz. Mesele ikiniz de çok ölçülü davranıyorsunuz.”

Kaşlarımı çatmamaya çalıştım. Annemin bu tuhaf konuşmayı ayarlamış olmasından nefret ediyordum ve Dr. Franklin’in, o her neyse konuya gelmesini diliyordum.

“Peki ya evde?” diye üsteledi Dr. Franklin. “Orada işler yolunda mı?”

“Daha sessizler.” diye kabul etmek zorunda kaldım. Öyle olmadıkları zamanlar hariç. Babam, Bo’nun kapısını söktüğü zamanki gibi.

“Daha mı sessiz?”

“Bo gittiğinden beri.”

Dr. Franklin bir potansiyel sezerek konunun üzerine gitti. “Hangi yönlerden?”

Gözlerimin Dr. Franklin’den kaymasına izin verdim. Onun üstüne, okyanusa nazır pencerelere asılmış şarap ve krem rengi perdelerle baktığımda konuşmak daha kolaydı.

“Bo buraya gelmeden önce daha öfkeliydi.” dedim. “Onun bile bunu fark edip etmediğini bilmiyorum. Bana her zaman iki kişiymiş gibi geliyor; çoğu zaman gerçekten havalı biri ama tek bir küçük şey ters giderse, sanki özdenetimini kaybediyor.”

“Özdenetim burada, akademide sıklıkla hakkında konuştuğumuz bir şey.” diye ekledi Dr. Franklin usulca, sözümü kesmemeye çalışarak.

“Evet, şey, kesinlikle daha önce özdenetimi yoktu. Biz çocukken, kolumu kırmıştı.” Neden o ânı çok fazla düşündüğümü bilmiyordum. Büyük olasılıkla Bo’nun mesajları yüzündendi.

Küçükken, Titanik’teymiş gibi yapardık. Annemin koleksiyonunda bulduktan sonra filme olan takıntımından doğan aptalca bir oyundu ama Bo benimle oynamayı hiç sorun etmezdi; çünkü geminin kaçınılmaz kaderini severdi. Ön bahçedeki araba lastiğinden salıncağı kullanmıştık. Ben üzerine tırmanmıyordum ve Bo, salıncak gemiymiş gibi davranarak beni oradan oraya itiyordu. Ben düşünce, gemi de “batmış” oluyordu. Ters düşüp kolumu kırıncaya dek eğlenceliydi. Yerde yatıyor, yardım için bağırıyor ve ağlıyordum ama lastik ileri geri boş olarak sallanırken Bo gözlerinde ölü bir bakışla öylece tepemde dikiliyordu. Hiçbir duygu belirtisi göstermemişti. Sanki orada bile değilmiş gibiydi.

Onda bir sorun olduğunu ilk defa o zaman anlamıştım.

Dr. Franklin oturuşunu dikleştirdi ve bu hareketi bakışlarımı pencereden tekrar ona çevirmeme neden oldu. “Senin canını yakıtığını bilmiyordum.” dedi.

“O bir kazaydı. Araba lastiği salıncakta oynuyorduk ve beni fazla hızlı döndürdü ve ters düştüm.”

“Bo’nun isteyerek birine zarar vereceğini düşünmüyorum.”

Cevap vermedim.

Dr. Franklin fark etti. “Phoebe.” dedi. “Sence Bo isteyerek birine zarar verir mi?”

Onunla göz göze gelmedim. “Öyle olduğunu sanmıyorum, artık değil.”

“Peki ya Akademiye gelmeden önce?”

Parmaklarımı birbirine doladım. “Belki.” Dr. Franklin konuşmayınca, neredeyse gönülsüzce, sözcüklerimle sessizliği doldurdum. “Şey, tamam, bir seri katil ya da başka bir şey olacağını düşünmüyorum. Öyle bir şey değil. Ama birinci sınıfta olduğu zamanı anımsıyorum ve uyum sağlamakta çok fazla sorun yaşıyordu. Okulda şu pislikler vardı, tamam mı, çünkü okulda her zaman pislikler olur, çok azıcık bile farklı olsan sana sataşacak tiplerden. Ve Bo çok azıcıktan daha fazla farklıydı, anlıyor musunuz?”

Dr. Franklin, başını sallayarak onayladı.

“Ben sadece...” Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. “Babamın evde herhangi bir silahı olmadığı için çok memnundum, annem bu konuda her zaman ısrarcı olmuştu. Ama merak ediyordum, arkadaşları Lee’nin evine gittiğinde eğer Lee’nin babasının bir tabancası olsaydı, belki de Bo için gereken tek şey bu olacaktı... Bilirsiniz.”

“Bo’nun okulda birini vurabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Dr. Franklin, sesini bir ton düşürerek.

“Hayır! Hayır.” dedim kafamı kuvvetlice sallayarak. “Bu çok fazla planlama gerektirirdi ve bilirsiniz, öfke ve... Bo gerçekten şiddet dolu değil.” dedim. “Gerçekten bir şey yapacağını düşünmüyorum. Ama fırsatı olsaydı...” Güçlkle yutkundum. “Bilmiyorum. Demek istediğim, yapmadı. Sadece düşünüyorum da... Belki yapabilirdi. Belki. Ve yapmış olsaydı da, büyük olasılıkla bunu kasıtlı olarak yapmış olmazdı. Sadece kendisi gibi olmadığı zamanlar oluyor.” Derin bir soluk aldım. “Ne ka-

dar da korkuncum, öz kardeşimin böyle bir şey yapabileceğini düşünüyorum.”

“Böyle bir korkuyla yaşamış olmak asıl korkunç olan.” dedi Dr. Franklin.

Anlamıyordu. Öyle değildi. Bo kötü bir insan değildi. “Sadece sakin olmak ile kızgın olmak arasında çok kolayca geçiş yapıbiliyordu ve bu iki duygunun çatıştığı anlar da vardı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sakinlik ve öfke onun için tek bir şey olduğunda.” dedim. “İşte o zaman korkutucu oluyordu. Hem gerçekten sakin ve soğuk hem de öfke dolu olduğu zaman.”

“Bunu sıklıkla görür müydün?”

Doktorun kalemi not defterine bir şeyler karaladı. Keşke hiçbir şey söylememiş olsaydım. Bo artık farklıydı; akademi onun farklı olmasına yardım etmişti. Dünyayı çok farklı bir şekilde gördüğü için bu kadar öfke dolu olmuştu. Birçok insan dünyayı siyah-beyaz görürdü, öyle yapmadıklarını söyleseler bile. Birini seversiniz ya da sevmezsiniz; bir fikre katılırsınız ya da katılmazsınız. Bo hiçbir zaman böyle olmamıştı, hiçbir zaman. O bir şeyleri her zaman farklı bir açıdan görmüştü. Bir nesnenin şeklini, renklerini ve gölgelenmesini gören ama nesnenin kendisini her zaman görmeyen bir sanatçı gibi. Bo, dünyaya bu şekilde bakmıştı. Ona bir şans olarak bakmıştı, son bir karar olarak değil. Bir şeyler değişemediğinde, yapabilecek olsalar bile insanlar değişemediklerinde öfkelenirdi.

O yüzden babamla bu kadar çok takışırdı. Babam, yerinden oynamayan bir güçtü. Tek bir yönde, doğruca ileri giderdi. Bunu yapmayan, bazıları yan yollara ya da geriye giden birçok farklı yolu gören bir çocukla başa çıkamazdı. Bir şeyleri olduğu gibi kabul etmeyen bir çocukla başa çıkamazdı.

Bo, en azından akademiye kadar, okulu hiç sevmemişti ve babamla kavga ettikleri konu genellikle bu olurdu. Babam, üzerine buzlu su dökerek uyandırmaya başlayınca dek, ki bu her zaman bağırmayla biten bir şeydi, Bo mümkün olduğu kadar uzun süre yatakta kalırdı.

“Ne anlamı var ki.” diye babama bağıırırdı Bo, yatağından buz küplerini süpürürken.

“Anlamı.” diye söylenirdi babam, “bir diploma almak. Ve sonra üniversiteye gitmek. Ve sonra bir işe girmek”. Bunu, tıpkı iki kere ikinin dört etmesi gibi, dünyadaki en belirgin şeymiş gibi söylerdi.

“Ama ben bunların hiçbirini yapmak istemiyorum!” diye karışı çıkardı Bo.

Ve babam asla ama asla ona inanmazdı. Çünkü “diploma-üniversite-iş” istememek yemek yemeyi istememek, soluk almayı istememek, yaşamayı istememek gibiydi.

“Büyükanmem onu anlardı.” dedim aslında sesli söyleme niyetinde olmayarak. Ama artık söz bir kere ağzımdan çıktığına göre, konuşmaya devam ettim. “Büyükanmem, Bo’yu herkesten daha iyi anlardı. Onu her zaman sakinleştirebilirdi.” Artık sözcülerime dikkat ediyordum, bunun beni ne kadar kışkandırdığını söylememeye dikkat ediyordum.

Yetişkinler yalan söylerdi. Çocukları eşit derecede sevdikleri konusunda yalan söylerlerdi. Asla öyle yapmazlardı. Çocukları farklı şekilde severlerdi ve bu fark o kadar genişti ki eşitlik, tabloda yer almıyordu bile. Örneğin annem ve babam, beni itaat ettiğim için seviyorlardı. Akademik başarılarım, azmim ve gelecekte yapabileceğim ve olabileceğim lasılıklar için seviyorlardı. Bo’yu şu an olduğu kişi için, sessiz ve sakin anlar için seviyorlardı ve bunun sürüp sürmeyeceğinden emin olmayarak buna tutunuyorlardı.

Büyükannem, Bo'yu mutlak ve bütün olarak severdi. Onu bütünıyla kabul etmişti ama onun koşulsuz sevgisine güvenmemeye başlamıştım. Çünkü büyükannem bana asla o şekilde bakmazdı. Beni severdi çünkü hiçbir zaman ona aksi için bir neden vermemiştim. Ben saygılı ve nazik olan uslu, terbiyeli bir çocuktum ama büyükannemin bana karşı tutumunun bu hareketlere dayandığının oldukça farkındaydım. Öte yandan Bo herhangi bir şey yapabilir ya da olabilirdi ve büyükannem onu yine aynı şekilde severdi.

Belki daha da fazla.

“Öldüğünde, Bo'nun sorunları arttı.” dedim şimdi. “Bu şekilde buraya geldi.”

“Bo, büyükannesinden birkaç kez söz etmişti. Onun evini ‘güvenli bir yer’ olarak görüyor.”

Görürdü. O eve gitmeyi hiçbir zaman sevmemiştim. Eskiydi, karanlıktı ve eve ağır bir sigara kokusu sinmişti. Ama Bo orayı severdi.

“Teşekkür ederim.” dedi Dr. Franklin. “Çok yardımcı oldun. Son zamanlarda Bo'nun bazı sorunları oldu ve onunla iletişim kurmaya çabaladım. Onunla aramızda bir güven oluşturduğumu düşünmüştüm ama kendini bana giderek daha fazla kapatıyor gibi görünüyor.”

Bir kaşımı kaldırdım. Beni, Bo'yu ispiyonlamak için kullanmak, onun doktora daha fazla güvenmesini sağlayacak gibi görünmüyordu ama profesyonel olan ben değildim.

“Ama ayrıca bilmeni istiyorum ki ben senin için de buradayım.” diye ekledi Dr. Franklin. Kartını masasının üzerinde bana doğru kaydırды. “Benimle her zaman çekinmeden konuşmanı istiyorum.”

“Ben Bo gibi değilim.” dedim derhal. “Onun sorunu bende yok.”

Dr. Franklin tereddüt etti.

“Var mı?” diye sordum. “Genetik bir şey falan mı? Benim de öyle olma olasılığım...”

“Hayır, hayır, onu ima etmek istemedim.” dedi Dr. Franklin çabucak. “Demek istediğim, böyle bir şeyin ailelerde olması *yaygındır* ama gerekli değildir. Annenle birlikte çalıştım ve akrabalarından herhangi birinin Bo’nunkine benzer sorunlar yaşadığını doğrulayamadık.”

“Ama mümkün.”

“Evet... Mümkün.” diye kabul etmek zorunda kaldı.

Koltuğumda yer değiştirdim. Bo’nunkiler gibi belirtilerin herhangi birini göstermemiştim, o yüzden belki de güvendeydim. Ya da belki de onun lütuflar ve lanetler seti içimde yatıyordu, şu an bile, kış mevsimindeki bir yılan gibi kıvrılmıştı ve ayaklanmaya hazırdı. Ben olmasam da, belki çocuklarım Bo gibi olacaktı, tıpkı Bo’nun yaptığı gibi beni geride bırakarak sinsice bir ruh halinden başka bir ruh haline, bir zamandan başka birine geçeceklerdi. Kendime normallik içinde sığınılacak bir liman yapmıştım ama burada son derece yalnızdım.

BÖLÜM 39

“Konuşmamız gerek.” diye fısıldadı Ryan bana. Ağzı hardal gibi kokuyordu. “Çalışanlardan bazılarının, bahar tatilinde ailelere ‘resmî mektup’lar gönderileceğinden söz ettiğini duydum.”

Aile Günü bahar tatilinden hemen önceydi, aslında birçok aile çocuklarını öğle yemeğinden sonra eve götürürdü. Ryan’ın servisi onu havaalanına götürmek için yarın sabah gelecek olsa da, çantalarının çoktan toplanmış olduğunu ve odasının kapısının yanında beklediğini görmüştüm.

“Yani?” diye sordum, gözlerim hâlâ doktorun ofisine, Phoebe’nin olduğu yere giden merdivendeydi.

“Yani, resmî mektuplar demek, resmî boktan durum demektir. Hükümet budalaları gitmek için hazırlanıyorlar; mektuplarda büyük olasılıkla tüm bu saçmalıkla ilgili kararları olacaktır.” Yanıtlamadığımda, Ryan ekledi, “Okulu kapatmalarından endişeleniyorum. Öğretmenlerin nasıl davrandığını fark etmedin mi?”

Pencerenin dışındaki havanın kasırgadan parlak güneşli bir güne, ardından da kar fırtınasına hızla anaför gibi dönmesini izledim. Gözlerimi sıkıca kapadım ve tekrar baktığımda, gri kasvetli gökyüzünden başka bir şey yoktu.

“Akademi kapanamaz.” dedim fısıldayarak. “Ona şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var.”

“Aynen öyle, geri zekâlı. Eğer kapanırsa askeri okula yollarım ve kim bilir seninle ne yaparlar.... Bu yeri gerçekten *seviyorum*. Sofia’ya olan şey yüzünden her şeyi karıştırmalarına izin vermeyeceğim.”

“Biliyorum.” dedim bütün dikkatimi ona vererek. “Eğer onu kurtarabilseydim, gitmeleri gerekirdi.”

“Şey, böyle bir şey olmayacak.” Ryan’ın dikkati dağılmıştı, sesi söylediklerimi reddediyordu.

“Ne.” derin bir soluk aldım. “Ne diyorsun sen?”

Sesimdeki bir şey, Ryan’ın duraklamasına neden oldu ve yeniden bana döndüğünde, gözlerinde tanınmaz bir şey vardı. Korku muydu? “Üzgünüm, dostum, demek istediğim, eminim onu kurtarabilirsin, sadece...” Kelimeleri bulmaya çalıştı.

Soluğumu bıraktım. “Hayır, adamım, anlıyorum. Güçlerim işlemez durumda. Sadece düşündüm... Düşündüm de belki yetkililer bir şekilde sana da ulaşıyordur. Onlar geldiğinden beri herkes çok farklı davranıyor...”

Ryan sırtıttı. “Bana ulaşamıyorlar.” dedi. “Bütün özdenetim bende.” Yeniden döndü, kapının yanına toplanmış öğretmen kalabalığına baktı, kafaları birbirlerine eğilmiş fısıldaşıyorlardı.

“Neyin bütün özdenetimi?” Bize yaklaşırken Gwen’in sesi normalde olduğundan daha alçaktı. Beni, Ryan’dan uzaklaşmaya zorlamak için vücuduyla iterek yanıma geçti. “Ne hakkında konuşuyorsunuz?” dedi saldırganca.

“Hiçbir şey. Yaylan hadi!” Ryan, elini sallayarak onu kovdu.

Gwen bana döndü. “Bo.” Dedi. Sesi çok daha yumuşaktı. “İyi misin?”

“Tabii ki iyiyim.” dedim.

“Ryan sana ne söylüyordu?”

“Hiçbir şey.” dedim.

Yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesi derinleşti. Omzunun üzerinden Ryan'ın yüzündeki ifadenin öfkeliye döndüğünü görebiliyordum. Gwen'den gerçekten hiç hoşlanmazdı ve Gwen'in onu sözünü yarıda kesme şekli... Çok sabırlı bir insan değildi.

“Bak, Gwen.” dedim onu kenara çekerek. “Her şey yoluna girecek. Ryan'ın en sevdiğin insan olmadığını biliyorum ama şu an için onunla işbirliği yapmak zorundayım...”

“Neden?” Sesi sözlerimi bir bıçak gibi kesti. “O pislikle neden çalışmak zorundasın? Seni sadece kullandığını biliyorsun, değil mi? Nasıl ve neden bilmiyorum ama Ryan'ın bütün yaptığı insanları kullanmak.”

“Bu söylediklerin hiç de hoş değil.” dedi Ryan. Sesi tembel, neredeyse sikkındı ama gözlerinin arkasında büyüyen öfkeyi maskeleyordu.

“Şey ama doğru.” diye karşılık verdi hemen Gwen, dönüp ona bakma zahmetine girmeden. “Bo, o seni her neyin içine çekmeye çalışıyorsa...”

“Gwen, sorun yok.” dedim onu yatıştırmaya çalışarak. Kapıya yakın öğretmenlerden bazıları bize doğru bakıyordu. “Bak, neler olduğunu anlamadığını biliyorum. Bu senin suçun değil. Yetkililer...”

“Tanrım, size karşı garip bir komplo teorisi yok!” Gwen'in sesi ümitsizleşiyordu. “Yetkililer, Sofia'nın ölümünü soruşturmaktan başka bir şey yapmıyor.”

“Ve bu okulu kapatmaya çalışmaktan başka.” diye homurdandı Ryan.

“Şey, belki de kapatılması gerekiyordur!”

Kapının yanındaki öğretmenler Gwen'e bakış attılar. Bu Aile Günü'ydü. İzleyen insanlar vardı. Bizi ayırmaya çalışmasınlar diye Gwen onlara başını salladı ve daha alçak bir sesle devam

etti. “Belki doktorun olanlar hakkında daha fazla fikri olsaydı, belki bize ilaç vermeye daha istekli olsaydı ya da her neyse, belki de Sofia ölmeyecekti.”

Gwen’in anlamıyor olması onun suçu değildi. Yetkililerin il-lüzyonunun çok fazla etkisindeydi.

“Endişelenme.” dedim ona. “Anlamadığını biliyorum ama her şeyi yoluna koyacağız.”

“Koymayacaksınız.” dedi Gwen açık açık. “Ve okul her ko-şulda kapanacak.”

“Bunun olmasına izin vermeyeceğim.” dedi Ryan öfkeli ve alçak bir sesle. Onun arkasında, akademinin ilk açıldığı zamanı gösteren tablo duvarda titriyordu. Duygusalken telepatisini kontrol edemiyordu.

“Her neyse.” Gwen ona sert sert baktı ve bana döndüğünde, önceden

gözlerinde olan sempati, yerini öfke ve tahammülsüzlüğe bıraktı. “Denedim. Sana ulaşmanın bir yolu yok.”

Öfkeyle annesinin olduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Ve Gwen güçlerini unutmuş olsa da, yumruk yaptığı ellerinden kıvılcıklar sıçradığını görüyordum.

“Yapmamız gereken ilk şey.” dedi Ryan, “bütün kayıtların yok edildiğinden emin olmak. Eğer Gwen haklıysa ve okulun işi kesinlikle bittiye en azından daha kötü bir yere gönderilmememizi sağlayabiliriz”.

Merdivenin en üstünde hareketlilik görüyordum. Phoebe’yi görmeyi umarak kafamı aniden çevirdim ama onun yerine sahanlığın üstünde sıırsıklam ıslak bir erkek çocuğu, damlayan saç tutamlarının arasından gözlerini dikmiş bana bakıyordu. “Hemen geri geleceğim.” dedim Ryan’a. İtirazlarını duymazdan gelerek boğulmuş Carlos Estrada’ya doğru sessizce merdiveni çıktım.

Vahşi doğada bir geyiğe yaklaşıyormuşum gibi yavaş hareket ediyordum.

“Merhaba.” dedim alçak bir ses tonuyla.

Carlos Estrada hareket etmedi ama kırmızı kenarlı gözleri bana karşılık olarak hareket etti.

“Neden... Neden buradasın? Neden seni görüyorum?”

Carlos ağzını açtı. Ağzından sular boşaldı ve bir su sesi çıkardı.

“Biliyor musun? Sofia’yle konuşabiliyor musun?” diye sordum.

Ve sonra yok oldu.

“Kimle konuşuyorsun?” dedi en üst basamaktan alçak bir ses.

Döndüm. Peşimden gelen Ryan, bana deliymişim gibi bakıyordu ama Harold onunlaydı ve o sadece meraklı görünüyordu.

Derhal Harold’a gittim. Herkes Harold’ı her zaman görmezden gelirdi. Ama şu an en çok konuşmak istediğim kişi oydu.

“Yani görmedin mi?” Carlos Estrada’nın halının her yerine su damlattığı koridordaki boş yere kafamı hızla çevirdim.

Harold kafasını salladı. Onu görmemişti.

Bu, hayaletleri görmediğim anlamına geliyordu, gerçi Carlos Estrada kesinlikle ölüydü. Hayır, geçmişten insanlar görüyordum. Carlos Estrada’yı, ciğerleri suyla dolarken havuzdan çekerek, ölmeden hemen önceki anda görüyordum. Eğer kurtarılmış olsaydı, eğer biri onu zamanında fark edip sudan çıkarsaydı ve ona kalp masajı yapıp onu kurtarsaydı, Carlos Estrada su yutması ve sonra kendini güzel bir akademinin lüks koridorunda bulması ve bir erkeğin ona, Sofia hakkında sorular sorması hakkındaki olanaksız bir öyküyü heyecan içinde anlatacak mıydı?

Onu bir dahaki görüşümde Carlos’u tutarsam onun kendi zamanına mı çekilecektim, Sofia’nın olduğu *quinceañera* partisinde

ama suyun altında ve onunla aynı zamanda mı olacaktım? Yüzeye çıkıp kız arkadaşımın on beş yaşındaki halini şaşırtacak mıydım? Bunu deneyecektim. Onu bir sonraki görüşümde, bunu deneyecektim.

Rahatlamaktan kaynaklanan bir kıkırdama ağzımdan kaçtı. Ama önemli değildi. Önemli olan, Harold'ın yaptığı gibi, hayatleri *görmüyor* olmamdı.

Tabii ki bu delirmek ya da musallat olunmak yerine, zaman akışının etrafımda çatladığı bir dünyada olduğum anlamına geliyordu ve bütün uzay-zaman sürekliliğinin ayaklarımın altında kırık bir cam gibi tuzla buz olması mümkündü ama ayrıca zamanda düşmeye devam ettikçe Sofia'yı göreceğim anlamına da geliyordu ve bu da benim için yeterliydi.

"Teşekkürler." dedim Harold'a. Topuklarımın üzerinde döndüm, yatakhaneye doğru yöneldim. Zaman akışını tekrar denemek istiyordum. Doktor her zaman özdenetim eksikliğine neden olan şeyin duygularımız olduğunu söylerdi ve zamanda yolculuk yapma yeteneğimi etkileyen şeyin kuşkularım olmasını umuyordum. Sofia'yı kurtarıp kurtaramayacağımı sorguladıkça zaman akışı dengesizleşmişti. Niyet önemliydi. Belki güven de öyleydi.

Dr. Franklin'in ofis kapısı, ben geçerken savrularak açıldı ve Phoebe neredeyse bana çarpıyordu. "Bo!" dedi, doktor, şaşırmıştı. "Orada olduğunu bilmiyordum!"

Ona ve benimle göz teması kurmadan ayrılıp hızla merdivene ve anne ve babamıza geri dönen Phoebe'ye sert sert baktım. Bu da neydi böyle? Doktor ona ne söylemişti? O, doktora ne söylemişti?

"Ofisime gel." dedi Dr. Franklin kapıyı açık tutarak.

BÖLÜM 40

Bana nasıl olduğumu sordu.

Yalan söyledim ve her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Zaman akışındaki çatlaklardan bahsetmedim. Carlos Estrada'yı ya da geçmişten gelen diğer insanları gördüğümünden söz etmedim.

Sofia'dan bile söz etmedim.

Ama Phoebe konusunu açtı. "Onunla ne konuşuyordunuz?"

"Sadece nasıl olduğunu. Senin burada evde olduğundan daha mutlu olduğunu düşünüyor. Bu doğru mu?"

Doğrudu. Bütün bu saçmalıklar olmadan önce.

"Çocukken kolunu kırdığından bahsetti. Bunu anımsıyor musun?"

Onun bu konuyu açması tuhaf bir şeydi.

"Size ne söyledi?"

"Sadece bir kaza olduğunu."

Demek ki o kadar gençken de geçmişe yolculuk yaptığımı söylememişti. Başka hiçbir şey olmasa da en azından Phoebe, sırlarımı saklayabiliyordu.

"Başka ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Annen sadece ona yardım etmemi istedi."

"Neden?" diye karşılık verdim saldırganca. "Onun nesi var?" Kalbim sıkıştı ve merak ettim: Bir sorun olduğu için mi endişe-

liydim yoksa beni bunda da gölgede bırakacak olmasından, onun da gücünün, benimkinden daha iyi bir gücünün olmasından mı endişeleniyordum?

“Hayır, hayır.” dedi Doktor. “Öyle bir şey değil. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Çok stres altında.”

“Stres mi? *Phoebe* mi?”

“Stresin farklı türleri vardır, Bo.” dedi doktor, sesi yatıştırıcı ve sinir bozucuydu. “Sen kendi sorunlarınla uğraşıyorsun ama bu *Phoebe*’nin de kendi sorunları olmayacağı anlamına gelmez.”

Üniversite seçmek ve “A” alıp almayacağını merak etmek, onun stresi buydu. Gücünün onu delirtip delirtmediği konusunda ya da günümüzde geri kalan herkesi ve okulu kurtarıırken, kız arkadaşını geçmişte ölmekten kurtarıp kurtaramayacağı konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Stres. Tamam.

Dr. Franklin, benimle ne kadar gurur duyduğunu, son zamanlarda duygularımı çok daha fazla kontrol ettiğimi söylüyordu. Zaman akışının her yerden sızdığını bilseydi, bunu söyleyeceğinden kuşkuluydum.

Ama kendime onun tanıdığım doktor olmadığını anımsatmıyordum. Bu, yetkililerin etkisi altındaki bir doktordu.

Bahar tatilinde almamı istediği ilaçtan bahsediyordu. “Tabii ki, bütün bunları ailenle de konuştum.”

Bu bir sorun çıkarabilirdi. Doktor, babama her ne söylüyorsa onun bana güvenmemesini çoktan sağlamıştı. Eğer annemin ellerine bir sürü ilaç yığarsa eminim ki annem onları bana içirmeye çalışacaktı.

Bunun yetkililerin işi olduğunu biliyordum. Benim algıyı değiştiremiyorlardı o yüzden farklı bir taktik deniyorlardı, benim ilaçla uyuşturularak boyun eğmemi istiyorlardı. Ryan’ı, onu da ilaçla uyuşturmayı deneyebilecekleri konusunda uyarmalıydim.

“Geri geldiğinde.” diye devam etti Doktor, “Dr. Rivers ve Bay Minh gitmiş olacaklar. Sofia’nın ölümü ve okulun uygulamalarıyla ilgili soruşturmalarını sonuçlandırdılar.”

“Gitmiş mi olacaklar?” diye tekrar ettim.

Dr. Franklin başıyla onayladı.

“Öylece gidecekler mi?” diye sordum, hâlâ inanamayarak. Okulun kontrolü tamamen onlardaydı. Neden öylece gidiyorlardı?

“İşleri bitti. Kurula bir rapor hazırlıyorlar ve okul buna dayanarak değişebilir ama bütün iş neredeyse bitti.” Sesi biraz üzgündü.

Dr. Franklin’in penceresinin dışında, bir eski zaman gemisi okyanustaki dalgalarda alçalıp yükseliyordu. Gözümü kırptığımda gitmişti.

Ve ben de öyle.

Farklı bir zamana geri çekilmiştim. Kar ve buz pencereyi kaplıyordu ve radyatör köşede tıngırıyordu. Doktorun ofisinde başka kimse yoktu. Mavi plastik sandalyeden kalktım, yavaşça etrafımda dönüp bir ipucu aradım. Kapı açılmaya başladı ve Dr. Franklin’in dosya dolabının arkasına saklandım.

Dr. Franklin, ofisine girdi ama bu geçmişteki bir zamandaki doktordu. Ne zaman olduğundan emin değildim. Çok uzun zaman önce değildi.

Derhal masasına gitti ve oturdu. Ben hareketsiz durdum. Beni nasıl görmemişti? Çok da iyi saklanmamıştım.

Kapı tıklatıldı, sessiz ve tereddütlü bir tıklamaydı.

“Girin.” dedi doktor ve ofisinin kapısı biraz daha açıldı.

Sofia içeri girdi.

Doğruca bana baktı.

Ama beni görmediği açıkça belliydi. İkisi de görmüyordu. Görünmez de olabiliyordum.

Bu mantıklı değil, diye düşündüm. Zamanda yolculuk yapabiliyordum ama hâlâ bendim. Benim bedenimdi. Beni görebilmeleri gerekirdi.

“Hadi konuşalım.” dedi Doktor nazikçe.

Sofia kolyesiyle oynuyordu, bir yunus tılsımı olan gümüş bir zincirdi.

“Sorun ne?” dedi Doktor, Sofia konuşmayınca. “Bana anlatabilir misin?”

Sofia hiçbir şey söylemedi. Omuz silkmedi ya da doktoru ge-
çiştirmede; sadece hareketsiz ve sessizdi.

Ona bakarak, ona gerçekten bakarak sessizce yaklaştım. Sofia görünmez olmadığı zamanlarda bile fark edilmemekte çok iyiydi. Ama şimdi bakıyordum ve gözlerinin altındaki koyu izleri görebiliyordum. Dudaklarının kuru ve çatlak olduğunu görüyordum. Teninin her zamanki ışıltısından yoksun olduğunu görüyordum.

Sandalyesinin kenarına oturduğunu, gözlerinin doktora onun bir sorunu olduğunu görmesi için yalvardığını görüyordum. Onun anlayabileceğini umuyordu. Yardım edebileceğini umuyordu.

“Benimle konuşmalısın.” dedi Dr. Franklin ve sesindeki çaresizliği fark ettim. “Yardım etmek istiyorum ama bunu sensiz yapamam.”

Sofia’nın yanına, zamanda geçmişe gelmeden önce işgal ettiğim aynı koltuğa oturdum. İkisi de benim varlığımı fark etmedi.

Doktor uzun bir süre Sofia’nın konuşmasını bekledi ama o sessizliğini korudu.

“Özür dilerim.” diye fısıldadım, beni göremediğini bilmeme karşın. “Fark etmedim.” Hâlâ fark etmiyordum. Sadece bir şeyin, önemli bir şeyin ters gittiğini biliyordum ve bunu daha önce görmemiştim. Bana ihtiyacı vardı ve ben bunu görmemiştim.

“Artık her şey yolunda.” dedi Sofia, doktora, hâlâ sağlam bir kararlılık belirtisi taşıyan yumuşak bir sesle. Bir karar vermiş gibi geliyordu sesi.

Ve sonra bana bakmak için döndü. İrisleri görünmezdi. Her zaman önce onlar görünmez olurdu.

“Uyanman gerek.” dedi bana gözlerini dikerek.

“Beni görebiliyor musun?” dedim. “Neler oluyor? Neden Dr. Franklin beni göremiyor? Ve ne demek istiyorsun?”

“*Uyanman gerek!*” diye bağırdı, son kelime bir çılgılığın içinde boğuldu.

Sandalyemde sendeleyerek hızla geri çekildim.

“Bo.” dedi doktor.

Yeniden günümüzdeydim.

“Bir sorun mu var?”

Yanımdaki boş sandalyeye gözlerimi dikip baktım. “Hayır.” dedim yavaşça. “Hayır, artık her şey yolunda.”

BÖLÜM 41

Bataklığın sınırındaki bacanın harap olmuş kalıntılarının önünde soğuk kumlu toprakta bağdaş kurarak oturdum. O kadar hareketsizdim gibi bir gören olsa meditasyon yaptığımı düşünürdü.

Ama yapmıyordum. Bekliyordum.

Zaman akışına dikkatle bakıyor, etrafımda sızıntı yapan alanlara odaklanıyordum. Yırtılan bütün zaman ve mekânlar adaya bağlı değildi ama çoğu öyleydi. Gözüme ilişen Amerikan Yerli si kabileleri ilk Avrupalı göçmenlerden önce burada yaşayanlara benziyorlardı, gördüğüm hacılar herhangi bir koloniden olabilirdi ama yakında yaşıyor olmaları olasıydı. Hasta kampından çocuklar besbelli bu civardandı.

Farklı mekânlardan çıkagelen insanların, Carlos Estrada ya da hızlı bir şekilde İspanyolca konuşan Meksikalı bir aile veya kaba- rık elbiseler giymiş on beş yaşındaki kıkırdayan kızlar grubu gibi insanların hepsinin farklı yerlerden gelseler de onunla bağlantısı olduğunu fark etmem biraz zaman aldı.

Zamandaki bütün sızıntıların merkezinde ya ada ya da Sofia vardı. Bir şekilde bağlantılıydılar. Ve eğer o bağlantıyı çözebilirsem, belki sızıntıları nasıl durduracağımı, zaman akışını nasıl kontrol edeceğimi ve Sofia'yı nasıl kurtaracağımı çözebilirdim.

O yüzden bu yerin içinde ve çevresinde dönen farklı zaman parçalarının hepsini bir araya getirmeye çalışarak bekliyordum, izliyordum.

Bana bağırdığı sırada Sofia'nın gözlerinin görünmez oluşunu unutmaya çalışıyordum.

Zaman akışı ahşap bir geminin güvertesi gibi gıcırdarken, son derece hareketsiz duruyordum. Koşarak ve kahkaha atarak aceleyle ilerleyen bir grup çocuğu görmek için başımı biraz çevirdim, içlerinden biri uzun, rengârenk süslenmiş bir çubuk sallıyordu. Sofia'nın geçmişinden, bir çocukluk doğum günü partisi ya da benzeri bir şeydi. Fırlayıp onları kendi zamanlarına, Sofia'nın sekiz ya da dokuz yaşındaki halini görebileceğim zamana dek izlemeyi düşündüm. Belki onu zamanı Özdenetim edebilen çocuktan uzak durması konusunda uyarabilirdim.

Ama o çok genç olacaktı. Ve benim orada olmam yersiz gelebilirdi

Yıkıntının şöminesinde bir ateş çatırdadı. Ateş yayıldı, yanarken evi hem yaratıyordu hem de yok ediyordu. Tenimde sıcaklığını hissedebiliyordum ve dumanı beni kör ediyordu. Öksürmeye başladım ve tökezleyerek geri çekildim, alevlerden uzaklaştım. Ev, 1700'lerde bu biçimde yok olmuştu. Zaman akışından sızan bu sefer insanlar değildi, kahrolası evin tamamıydı.

Ve sonra bir çığlık duydum.

“Sofia.” dedim soluk soluğa, dumandan boğularak.

Hayır. Bu olanaksızdı. Sofia yangın başlamadan yüz yıl önce-sine gönderilmişti. Burada olmasına olanaksızdı.

Ve sonra onu gördüm. Yanan binanın ikinci katındaydı. Çığlık atıyordu, pencere camlarına vuruyordu. Kapana kısılmıştı. Diri diri yanıyordu.

“SOFÍA!” diye haykırdım alevler içindeki eve doğru koşarak. Yok oldu.

Ses ve duman da yok oldu, beni solu soluğa ve baş dönmesiyle bıraktı.

Oradaydı.

Ama nasıl?

Belki...belki zamandaki çatlakların hepsinin Sofia ve bu adayla bağlantılı olmasının nedeni, onun 1600’lerde, Salem Cadı Mahkemeleri’nin yapıldığı dönemde mahsur kalması değil Sofia’nın çatlaklarda sıkışıp kalması, zamanda düşmesiydi ve onu gerçekliğe bağlayan tek şey bu adaydı.

Ben orada durmuş, neler olduğunu anlamaya çalışırken, ev yeniden ortaya çıktı. Keskin bir yanık kokusu değildi; taze kesilmiş odun ve yeni boya kokuyordu. Ön kapıya çıkan taş basamaklar, ayaklarımın altında belirdi ve yavaşça sırtımı eve döndüm.

Tekrar Sofia’yı gördüm.

Bu sefer ağlıyordu. Sessizce ama şiddetli bir biçimde, omuzları titriyordu ve dişleri korkudan birbirine vuruyordu.

Boynuna bir ip dolanmıştı.

Dört adam, ikisini daha önce bataklıkta at sırtında görmüş-tüm, Sofia’nın bedeninin başında dikiliyordu. Kendine döneme uygun giysiler bulmuştu; bir hacı gibi görünüyordu. Fazla koyu olan teni hariç.

Başka bir kadın oradaydı, sarı saçlı ve koyu renk gözlü genç bir kızdı. Sofia’yı işaret etti ve bağırdı: “Cadı!”

Kız, nöbet geçiriyormuş gibi hareket etmeye başladı ama hareketleri fazla planlıydı, fazla tekrara düşüyordu. Sofia’nın başında dikilen adamlar harekete geçti. Bir tanesi kızı yatıştırmak için gruptan ayrıldı. Diğerleri sicimin ucunu yakındaki bir meşe ağacının ağır bir dalına attı ve Sofia’nın direnen vücudunu yukarı,

yukarı ve yukarı çekmek için bir at kullandılar. Sofia, boynunun etrafındaki ilmiği tırnakladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yerinden çıkacak gibiydi.

“Durun!” diye bağırdım, ileri atılarak.

Ama ben bir şey yapamadan önce, hepsi yok oldu.

Çılgınca etrafımda döndüm, zaman akışında gerçekleşecek bir sonraki çatlağı aradım. Baca bir harabeydi; Sofia’yı astıkları ağaç bir kök kalıntısından başka bir şey değildi. Dizlerimin üzerine çöktüm. Bu Sofia’nın cehennemi miydi? Zaman boyunca bulunmak ve öldürülmek mi?

Kahkaha atıldığını duydum.

Yeniden ayağa kalktım, bacaklarım zayıftı ama kendimi sese, hasta çocukların terk edilmiş kampına doğru yürümeye zorladım.

Oraya vardığımda, etraf garipti. Binalar eski ve boştu, her zamanki gibi terk edilmişti. Ama bir düzineden fazla çocuk vardı, 70’lerden kalma görünen gömlekler giyiyorlardı. Çocukların bazılarının hasta olduğu açıkça belli oluyordu, tekerlekli sandalyelerdeydiler, bandajları ya da kaskları vardı ama bazıları değildi. İki tanesi havuzdaydı, su sıçratıyorlardı. Ya da ağzım açık bakakaldım. Havuz kuruydu ve dibinde yetişen yabani otlar nedeniyle kirliydi. İki çocuk sığ tarafta ayakta duruyorlardı, kahkaha atıyor ve sanki havuz tamamen suyla dolmuş gibi kollarını sağa sola sallıyorlardı. Çocuklardan biri ters dalış yaptı ve neredeyse bağırıacaktım, çatlamış çimentoya kafasını şiddetle çarpmasını bekliyordum ama benim göremediğim fakat onun hissettiği suda yüzüyordu.

Yakındaki diğer iki çocuk top oynuyorlardı. Topu çocuklardan birinin eline değdiğinde görebiliyordum ama diğer çocuğa doğru havaya uçar uçmaz tekrar görünmez oluyordu.

“Sofia nerede?” diye mırıldandım, etrafıma bakarak. Önceki iki görüşümde oradaydı. Bana ihtiyacı vardı. Bana şimdi ihtiyacı olmalıydı. Bu kampta olmalıydı.

Binalara koştum, kapıları çarparak açtım ve içeri dikkatle baktım. Boş, terk edilmiş ve yıkık döküktüler. Güneş ışığı, duvarların çarpık tahtaları arasındaki boşluklardan sızıyordu, fare dışkılarını ve köşedeki ölü bir hamamböceğini ortaya çıkarıyordu. Ama dışarıda, binaların içinde insanların kahkaha ve konuşma seslerini, hareket etmelerini ve ayaklarını sürümelerini hâlâ duyabiliyordum, buna az önce çıktıklarım da dahildi.

Bu ürkütücüydü.

Ama Sofia yoktu.

Kampın ortasına geri döndüm. Sadece oyun oynayan çocukları görüyordum. Yetişkinler, danışmanlar ya da burada olması gereken her kimse hiçbirisi yoktu. En yakındaki çocuğu yakaladım, Down sendromlu küçük bir kızdı. “Sofia’yı tanıyor musun?” diye bağırdım ona.

Kız ağlamaya başladı. Her tarafımda, kamp giderek daha fazla ortaya çıkıyordu. Havuz suyla doluydu, çimler daha yeşildi, binalar daha parlaktı. Arka fonda daha çok insan görünüyordu, benim olduğum yere yürümeye başlayan bazı yetişkinler dahil. Küçük kıza dokunarak, kendimi onun zamanına çekmiştim.

Omuzlarını aceleyle sarstım. “Beni görebiliyor musun? Sofia’yı tanıyor musun?”

Hıçkırıkları daha da şiddetlendi.

“Bo.”

Gözlerimin Sofia’ninkilerle buluşması için tam zamanında döndüm. Ama ben bir şey söyleyemedim, arkamdaki bir şeyi işaret etti ve çılgılık

Attı. “Kaç!”

Döndüm...

Ve sonra oradan koparıldım. Bir insan değil, bir güç tarafından. Zaman tarafından.

Tanımadığım bir mekâna fırlatıldım. Hasta çocuklar kampı yoktu. Akademi yoktu. 1600'lerden kalma bir baca ya da ev bile yoktu. Sadece boş, bataklık ve kıyıya vuran dalgaların sesiyle gürültülü olan ada vardı. Bir yeşil başlı atsineği vızıldayarak yanımdan geçti.

Sazlıkta bir hışırtı vardı. Yavru bir geyik sessizce öne çıkıp, burnunu kaldırıp tehlikeyi koklarken tamamen hareketsiz bir şekilde durdum. Döndü ve beni gördü. Bir süre birbirimize baktık sonra etrafta sıçradı, kuyruğu yukarıda ve beyazdı, sekerek benden uzaklaştı.

Zamanın çekişini önce karnımda hissettim ve Sofia'ya seslenme fırsatı bile bulamadan geriye ve yeniden geriye sürüklendim.

Yine kamptaydım ama ilk açıldığı zamandaydım, sadece çocuk felci olan çocukların olduğu zamanda. Sonra inşaatı sırasında akademideydim, uzak gelecek olabilecek bir zamana yeniden atılmadan önce, dağılan tuğla temelden başka bir şey olmayan akademideydim ve yabancı otların ve ağaçların arasında tamamen gizlenmiş olan kamptaydım. Zamanda ileri ve geri hızla gidip gelmiş, ada boyunca oradan oraya savrulmuş ve adanın her canlanışına tanık olmuşum.

Ve zamanın her ânında saklı olan... Sofia.

Koyu saçlarının anlık görüntülerini görüyor, yalvaran sesinin fısıltılarını ya da ağzından çıkan çığlıkları duyuyordum. Bazen görünmez oluyordu. Bazen onu uzakta görebiliyordum: Bilinmeyen bir şeyden kaçıyor, diğer zamanlardan adamlar tarafından zapt ediliyordu, taştan ağırlıklarla okyanusun içine doğru tek başına sessizce yürüyordu. Bir noktada yeni kazılmış, işaretli bir

mezardan başka bir şey görmedim ama onun olduğunu biliyordum. Ne zaman görsem, *her zaman*, ona ulaşamayacağım bir yerdeydi; onu kurtaramayacağım kadar uzak bir yerdeydi.

Zaman akışını çağırmaya çalıştım. Beni kendi zamanıma çekecek ya da *herhangi* bir zamana demirleyecek sicimleri bulmaya çalıştım. Özdenetimimi kaybederek, giderek daha hızlı döndüm. Ada ve içindekiler birbirine karıştı, ağaçlar, çim, toprak ve binalar yeşil ve kahverengi bulanıklıktan başka bir şey değildi. Fakat her seferinde gördüğüm rastgele yüzler keskin ve benzersizdi, anaforun içinde göze çarpıyorlardı ama hiçbirini tanıdık değildi. Sofia yoktu. Dr. Franklin, Ryan, Gwen ya da Harold yoktu. Yetkililerden biri bile yoktu.

Ve sonra, gözücuyla, tanıdık gelen bir atkuyruğu gördüm. Ona görmeyerek uzandım, parmaklarım kızın saçlarına zar zor dolanıyordu.

Kız kardeşim Phoebe'nin saçlarına.

Gözlerimi bir sonraki açışında, ailemin evindeki eski yatak odamdaydım. En son evde olduğum zamandakiyle birebir aynı görünüyordu, kapımda bir çarşaf vardı, defterim ve USB bellek masamdaydı ama ne kadar zamanın geçtiğinin ya da geçecek olduğunun bazı belirtilerini aradım.

Kapımı kapatan perde kenara çekilmişti. Phoebe, koridor ışığı tarafından aydınlatılmış bir şekilde kapı aralığında duruyordu.

“Uyanma vaktin geldi.” dedi.

BÖLÜM 42

Buraya nasıl geldim?

Annem, babam ve kız kardeşim şimdi burada olmam son derece normalmiş gibi davranıyordu. Annem her gece yemek pişiriyordu, önüme bir domuz bonfilesi ya da sığır kebabı tabağını veya İnternet’te bulduğu başka herhangi bir tarifi koyarken yüzü sevinçle parlıyordu. Babam gazete okuyordu. Phoebe televizyon izliyordu, burada olmamda bir tuhafılık yokmuş gibi bana bir kâse patlamış mısır getiriyordu.

Ama bazen...bazen burada olduğumu unutuyorlardı. Bana doğrudan baktıklarında, varlığımı görüp kabul ediyorlardı. Ama duvarlar ve gölgelerden ayrılmazsam, bakışlarından kaçınırsam, Sofia’nın olabildiği gibi görünmez oluyordum.

Gerçekten burada olduğumu düşünmüyordum. Kısmen buradaydım, sadece varlığımı anımsadıklarında gerçek oluyordum.

Ya da belki de buradaydım ve bir sorun olduğunu görebiliyorlardı. Ailem sorunları görmezden gelmede, özellikle de sorun bensem, olağanüstü derecede iyiydi.

Ya da belki de bunun, unutulmuş ve güçsüz olan benin, normal olduğu bir gerçekliğe düşmüştüm.

Babam bir gün odama gelmişti, sadece bir çarşafı kenara çekmek gerektiğinde yapması şaşırtıcı derecede kolaydı ve dizüstü bil-

gisayarımı almıştı. Öylece almıştı. O sırada bilgisayarı kullanıyordum ve avuçlarımdan çekmiş ve çıkıp gitmişti. Bu, beni görebildiği yoksa göremediği anlardan birinde mi olmuştu, emin değildim.

Ama dizüstü bilgisayarımı almadan önce, zaman yolculuğu hakkında yapabildiğim kadar çok okuma yapmıştım. Sicim teorisi fikrini benimsemiştim, belki de bunun nedeni zaman akışının bana sicimler gibi görünmesiydi. Her bir zaman sicimi beni farklı bir mekâna, farklı bir zamana yönlendiriyordu. Ama sicim teorisinde anafikir, her bir sicimin seni farklı bir gerçekliğe yönlendirmesiydi.

Zaman akışını çağırmayı denedim.

Yapamadım.

Belki şimdi olduğum yer burasıydı, güçlerimin işe yaramadığı bir gerçeklikteydim. Ya da belki de son deneyimim, neredeyse soluk alamayacağım kadar hızlı bir şekilde farklı zamanlarda dönüp durduğumda, güçlerimi geçici olarak beklemeye almıştı.

Her zamanki gibi zaman gösterecekti.

Burada ne yapacağımı bilmiyordum. Bu ev, bu aile artık bana uygun değildi. Bana birkaç santim kısa gelen kot pantolon gibi bile değildi; sanki biri bana bir bebek tulumu vermiş ve onu giymeye çalışmamı istemiş gibiydi.

Annem ve babam odama bakmak için bahaneler bulup duruyorlardı. Babam perdeli kapımın arkasında koridorda oyalanıyordu, ayakları bana dönük oluyordu, bazen de sanki içeri girmek istiyormuş gibi ayaklarını ileri doğru sürüyordu. Annem girmek için bir nedenle çıkageliyordu, çamaşır, bir atıştırmalık, herhangi bir şey... En azından perdemi kenara çekmeden önce duvara vuruyordu ama eğer bana bir kapı tokmağı konusunda güvenmeyeceklerse, kapıyı tıklatmanın ne kadar fark yaratacağını bilmiyordum.

Adaya ve akademiye geri dönmeyi denemeyi sürdürüyordum. Ya da sadece zamanda geriye gitmeyi. Aslında, herhangi bir yere gitmeyi deniyordum. Zaman akışının, tenimin bir santim altında gibi yakın olduğunu hissedebiliyordum ama ne kadar sık çağır-mayı denersem deneyeyim ona ulaşamıyordum.

Ya gücümü sonsuza dek kaybettiysem?

Hayır. Buna inanmayı reddediyordum. Gücümü kaybetmek, Sofia'yı kaybetmek demekti.

Sonsuza dek.

Ve onsuz bir dünyada yaşayamazdım.

Zaman akışına ulaşmanın bir yolunu bulacaktım.

Sofia'ya ulaşmanın bir yolunu bulacaktım.

Phoebe tuhaf davranıyordu. Hemen hemen her zaman arkadaşlarıyla dışarı çıkıyordu ya da odasında kapısını kilitleyerek oturuyordu ama onunla ilgili ters giden bir şey vardı.

Annemin ve babamın neden göremediğini bilmiyordum ama Pheeb's'e baktığımda, bir şeylerin yolunda olmadığı açıkça görü-lüyordu. Onu yiyip bitiren bir endişesi vardı, söze dökmeyeceği ve belki de dökemeyeceği bir şey. Saklıyordu, parlak pembe bir dudak parlaticısı sürdüğü gülümsemesinin ardında saklıyordu her zaman ama bir şey vardı...

Bana Sofia'nın sorununu hatırlatıyordu. Onunkini fark etme-miştim ama Phoebe'yi fark ediyordum.

Phoebe'yle konuşmayı denemiştım ama sözcüklerin hepsi yan-lış çıkmıştı ve o da bana gülüp odasına geri dönmüştü. Bu kahrolası evin olduğu tek şey buydu, bir sürü kapalı kapı. Benimki hariç.

Belki de bu yüzden zaman beni buraya geri yollamıştı. Belki yaşamımda ters giden her şeye ek olarak, evim de dağılıyordu ama ailemin yaptığı tek şey gülümsemek ve gözlerini kapamaktı.

BÖLÜM 43

Phoebe

Bo vahşi bir hayvan gibi davranıyordu, evin duvarlarını tırmalıyordu.

Annemin bize yemeğin hazır olduğunu haber vermek için seslenmesinden dakikalar önce yavaşça koridorda yürüdüğünü duydum. Merdivende yanından geçtim, ona dokunursam zehirlenecekmiş gibi tırabzana yaslandı ama ben aşağı inerken beni izledi, yine ben son basamaktan ininceye dek kıpırdamadı.

Annem ev hanımı içgüdüünün her bir zerresini sofrayı hazırlamaya harcamıştı. Taze beyaz ve mavi ortancalar masanın ortasına konulmuştu, iki tarafında da bir çift yanmamış mum vardı. Fakat annem kızarmış tavuğa yer açmak için çiçekleri masadan çekmeden hemen önce, yapay olduklarını fark ettim. Pahalı, gerçekçi taklitlerdi ama yine de yapaydılar.

Mumlara amacını veren tek şeyin onları yakmak olduğunu anlamıyor muydu? Çiçekleri güzel yapan şey er ya da geç solacak olmaları değil miydi?

“Biberiyeli tavuk!” diye duyurdu annem, sanki bir zafer kazanmış gibi.

“Nefis görünüyor.” Babam gazeteyi sesli bir şekilde sallayarak düzeltti.

Servis edilmeyi bekleyerek sandalyeme yığıldım. Babam tavuğu kesti, herkesin tabağına bir parça koydu. Annem fırında makarna ve peyniri ve üzerine kırmızı bir şey dökülmüş bir kâse taze soya fasulyesini elden ele dolaştırdı.

Bo sandalyesinin arkasında dikiliyordu. Annem ona baktı, ağzını konuşmak için açtı ama sonra tabaktan çıkardığı kaşık yerine yeşil fasulyeler için el kevgiri kullanmanın daha iyi olacağı konusunda mırıldanarak birdenbire masadan uzaklaştı. Bo sandalyesinin üzerine eğildi, tabağını kabaca doldurdu. Kâseleri ya da tavuk tabaklarını elden ele geçirmedi; sadece sofraya uzandı. İsteddiği şeyi alır almaz, tabağını sessizce eline aldı ve tek söz etmeden odasına döndü.

Annem mutfaktan döndü ve Bo'ya sofraya dönmesi için seslenmek üzere ağzını açtı.

“Bırak çocuk gitsin, Martha.” dedi babam, spor sayfasını açarak. İç çekti. “Zaten böyle daha huzurlu.”

Huzurlu. Bu ev çok huzurluydu çünkü hemen hemen ölüydü.

Annem sandalyesine bir nevi çöktü ve ilgisizce çatalını aldı. Yemeğini bir daire şekline yiyordu, yeşil fasulyelerle başlayıp tavuğu küçük parçalara bölmeden önce makarna ve peynire geçmişti. Babam dalgın bir şekilde yiyor bir yandan da gazete okuyordu. Bense yemeğime bıçağı batırmış, tabakta oradan oraya gıcırdatıyordum ama ağzıma neredeyse tek lokma koymamıştım.

“George.” dedi annem.

Babam kafasını kaldırıp baktı.

“Yemek zamanı.” Gözleriyle gazeteyi işaret etti. Babam gazeteyi normalde Bo'nun oturacağı yere, masanın yan tarafına itti ama gözleri hâlâ yazının üzerindeydi.

Hepimiz lokmalarımızı ağzımıza aldık.

Tavuğun kemiklerini masadan alıp yere fırlatmaktan daha fazla istediğim bir şey yoktu. Beyaz porselen servis tabağı güzelce tuzla buz olur, kırık parçalar koyu ahşap zemine saçılır ve tavuğun yağı her yere sıçardı.

Tabağımdakileri henüz yememiş olmama rağmen makarna ve peynir kâsesine uzandım. Kâseyi kafasına boca etseydim babamın ne yapacağını merak ettim. Sadece bu. Sadece baş aşağı çevirip sarı, yapışkan noodle'ların yüzünden aşağı süzülmesine izin verip sonra da hiçbir şey olmamış gibi odama geri dönseydim mesela.

Bo'nun yaptığı gibi.

Bo gibi olmak nasıl bir şey olurdu? Çoktan bozulmuş olmak, üzerime yüklenen beklentilerin olmaması? Çünkü yemek odasının tamamını ateşe vermeyi ne kadar çok istersem isteyeyim, yapmayacağımı biliyordum. Asla yapmayacaktım. Annem ve babam transtaymış gibi yürüyen, istediği şeyi alıp tek söz etmeden giden tek bir çocukla başa çıkabilirlerdi.

Benim de öyle olmamın altından kalkamazlardı.

Tavuğun tadı çamur gibi geliyordu. Bo'nun daha önce böyle davrandığını hiç görmemiştim, sanki tek başınaymış gibi davranıyordu. Daha önce bu kadar ileri gittiğini, kendini küçük baloncuna kaptırdığını hiç görmemiştim.

Kafam karışık. Kafam çok karışık çünkü şu an bir anlamda kıskanıyordum.

Benim kendimi dağıtma lüksüm yoktu. Bo, Bo'ydu. İstedikini yapabiliirdi, istediği kişi olabiliirdi. Ama ben yapamazdım. Ben iyi kız evlat olmalıydım. Her akşam eve gelmeliydim. İyi notlar almalıydım ve aileminkilerle uyumlu düzgün bir görüntüm, hedeflerim ve hırslarım olmalıydı.

Çünkü eğer ben dağılırsam, onlar da dağılacaktı.

Bu daha önce hiç hissetmediğim ya da en azından adını ko-

yacak kadar fazla üzerine düşünmediğim bir sorumluluktu. Ama Bo'nun hareketleri benim ailemdeki yerimi güçlendiriyordu. O, sofradan kalkıp gidebiliyordu.

Ben yapamıyordum.

Annemin, bulaşık makinesine koymadan önce bulaşıkları yıkamasına yardım ettikten sonra, odama döndüm. Bo'nun perdesi kenara çekilmişti o yüzden neredeyse meditasyon yapıyor-muş gibi bağdaş kurmuş ve başı eğik bir şekilde yatağın ortasında oturduğunu görebiliyordum. Kollarını öne uzatmıştı, bir şeyi yakalamaya çalışıyormuş gibiydi ama parmakları hava dışında başka bir şeyle buluşmuyordu.

“Merhaba.”

Bo gözlerini açtı ve benim orada olmama biraz şaşırmış gibi göründü.

Yatağının kenarından kirli tabağını aldım. “Annem bulaşıkları yıkıyor.” Dedim, onu bölmemin bir bahanesi olarak. Başını önemsemez bir şekilde salladı.

Gitmek için döndüm ama sonra o hareket etti ve ben durakladım, ikimiz de tuhaf bir oyunun parçasıymış ve diğerinin bir işaret vermesini bekliyormuş gibiydik.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu sonunda.

Ona dikkatle baktım. *Senin dışında her şey*, demek istedim ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. Zerre kadar doğru değildi.

Onun yerine gülümsemeye çalıştım. “Tekrar evde olduğuna memnunum.” dedim ve doğruyu söyleyip söylemediğimi düşünmeme izin vermedim.

Bo'nun bakışları benimkilerden kaydı. Onun aynı şekilde hissetmediği ortadaydı.

“Şey, dinle.” dedim tabağı bir elimden diğerine geçirerek. Bir şey söylemek istiyordum. Birkaç gün önce o doktorla konuşmak, geçmiş hakkında çok fazla düşünmeme neden olmuştu, kolumu kırdığım zaman gibi. İşlerin ne zaman ters gittiğini merak etmeme neden olmuştu. Ve bu da işlerin yolunda olduğu zamanı düşünmeme neden olmuştu.

“Teşekkür ederim.” dedim.

“Ne için?” Bo kafası karışmış görünüyordu.

“Şey, bana araba kullanmayı öğrettiğin için.”

Bo güler gibi oldu. “Ne? Ben öğretmedim. O, babamdı ya da...”

“Hayır.” Sesim alçak ama emindi. “Sendin.” Göz göze geldiğimizde, hâlâ anlamadığı belliydi. “Bir yol gezisindeydik, hatırladın mı? Colorado’da. Ve babam ‘bizi herkesin geçtiği yoldan çıkarmak’ istemişti, o yüzden gerçekten korkutucu, rüzgârlı yolu kullanıyordu. Gerçek bir yol bile değildi; ormancılar ya da onun gibi bir şey içindi. Annem pencereden dışarı bakamıyordu ve kapının yanındaki çubuğa tutunuyordu.”

“Ah evet.” dedi Bo, yüzünde bir gülümsemeyle. O gezi bizim son aile tatilimiz olmuştu. Biz daha küçükken yolculuğa çıkmak ve kamp yapmak eğlenceliydi ama o zaman ikimiz de lisedeydik ve araç şarjını herkesle paylaşmak ve telefonumun sinyalinin ormanda çekmesini umut etmek sinir bozucuydu.

“Ve sonra babam arabayı durdurdu ve benim sürmemi söyledi.”

Babamla arabadaki yerlerimizi değiştirirken hissettiğim ayaz, soğuk havayı ve yaprak dökmeyen bitkilerin kokularını hâlâ hatırlıyordum. O zamanlar on beş yaşındaydım, dolayısıyla bu durum teknik olarak yasal değildi ama yol da büyük olasılıkla teknik olarak yasal değildi ve etrafta kimsecikler yoktu. Sadece biz, dağlar ve ağaçlar vardı. Annem gerilmişti ama ben heyecanlıydım, ilk kez direksiyon başına geçiyordum. Ama şoför koltuğuna geçer

geçmez, ödüm patlamıştı. Dışarıya belli etmemiştim tabii ki ama beynim panikten çılgık atıyordu.

“Çok korkutucuydu.” dedim düşüncelere dalmış bir şekilde. “Yani bir tarafta dağın yamacı diğer tarafta ağaçlar vardı. Bütün süre boyunca düşünüp durmuştum, ‘Eğer sola ya da sağa sadece biraz gidersem, arabayı çarpacağım ve hepimizi öldüreceğim. Bütün ailemi öldüreceğim.’”

Bo kahkahayla güldü. “Saatte üç kilometreyle falan gidiyordun.”

“Gitmiyordum!”

“Gidiyordun. Daha hızlı yürüyebilirdim.”

“Her neyse. Ve babam bağırıyordu...”

“Hızlanmanı söylüyordu...”

“Ve annem de frene basmamı söylüyordu...”

“Çünkü o korkak bir tavuk...”

“Ve sürekli yoldan çıkıyordum...”

“Yine neredeyse hiç hareket etmiyordun...”

“Ve ne dediğini hatırlıyor musun?”

Onun, bu anın benim için gerçekten önemli olduğunu bilmesini istiyordum. Çok canlı bir şekilde anımsıyordum. Öne eğiliyordum, vücudumun yarısı direksiyonun üzerindeydi, yola yapabildiğim kadar yakından bakmaya çalışıyordum, arabanın hemen önündeki biraz çakıla gözlerimi kısarak bakıyordum. “İleriye bakmalısın.” demişti Bo arka koltuktan. “Arabanın hemen önüne bakamazsın.” Ve sonra, bilmiyorum, sadece kavramıştım. Anlamıştım. Mesafeye odaklanmalıydım; nereye gittiğimi görmeliydim.”

Ama Bo sadece omuz silkti. Anımsamıyordu.

“Her neyse... Teşekkürler.” dedim. Ahşap zemindeki oyuğa basarak, odasından çıktım.

Bo'nun tabağını mutfağa geri götürdüm. Odama dönmek üzere merdivenden çıkarken, Jenny'den mesaj geldi. Bo'nun odasının yanından geçerken, göz teması kurmak ve ikinci kez sohbet etmek isteyerek, gözlerimi ekrandan ayırmadım.

Ne var ne yok, diye yazdı Jenny.

Hiç. Odama girdim ve kapımı sıkıca kapattım. Bo burada.

Her zaman kıskanmışımdır, diye yazdı Jenny, bir erkek kardeşin olmasını.

YSG, bunu değil.*

Hayır, anlamıyorsun. Sözcükler ekranımda çok hızlı ve öfkeli bir şekilde belirdi. Tek çocuk olmanın ne kadar tuhaf bir şey olduğunu anlamıyorsun. Bir erkek ya da kız kardeş ya da bir şey olması çok daha iyi olurdu. Sahip olduğun şeyin ne kadar iyi olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

Mesajlar geldikçe titremesini görmezden gelerek telefonumu kapattım. Hiçbir fikri olmayan Jenny'ydi. Çünkü gerçek farklıydı. Bir erkek kardeş istiyor olabilirdi ama Bo'yu istemezdi. Hiç anlamıyordu. Yani, ondan yakındığımı duyduğunu biliyordum ama iki kardeşin kavga edip, en sonunda bağ kurarak en iyi arkadaş oldukları filmlerdeki gibi olduğunu sanıyordu. Ama böyle bir şey “gözlüklerini çıkarıp, göz kalemi sürmek, sınıfın ucubesinden çekici kızına dönüşmek için tek gereken şeydir” fikri kadar yapay bir şeydi. Gerçek şu ki, bazen kardeşlerin kandan başka ortak noktaları yoktu. Bazen SDEİD** olan erkek kardeş kavramının sizin ailenize uygulanamayacağını bilirdiniz.

Bazen gece geç saatlere kadar oturur, kalpsiz bir canavarmış gibi hissettiren şeyleri düşünürdünüz, farklı bir şey olmasını di-

* Yazışmalarda kullanılan “yüksek sesle gülme” anlamındaki kısaltma. Orijinali LOL / *Lough out loud*. (ç.n.)

** Yazışmalarda kullanılan “sonsuz dek en iyi dost” anlamındaki kısaltma. Orijinali BFF / *best friend forever*. (ç.n.)

lerdiniz ve sonra suçluluk duygusuyla hasta hissederdiniz çünkü “farklı” olanın bedelinin ne olacağını bilirdiniz.

Jenny, bu yaşamı istemezdi. Hiç kardeşe sahip olmamak ile sorunlu bir tanesine sahip olmak arasında fark vardı.

Bir saat sonra, kapım bir uyarı olmadan açıldı ve yatağımdan fırladım, anneme bağırmayı bekliyordum. Bu bizim sessiz kuramızdı, ben ihtiyaç duydukları kız evlattım ama mahremiyetime sahiptim.

Ama gelen annem değil, Bo idi. Gözucuyla önce bana, sonra çabucak başka tarafa baktı, bakışlarımdan kaçınarak ve duvara yakın durarak mobilyalarım arasında sessizce yürüdü. Masama gitti, dizüstü bilgisayarımın fişini çekti ve kolunun altına aldı.

“Sorabilirdin!” diye bağurdım arkasından.

Ama beni hiç duymamış gibi odadan çıktı.

BÖLÜM 44

Bazen beni fark ediyorlardı, bazen etmiyorlardı. Varoluştan silinip geri mi geliyordum yoksa onlara mı öyle oluyordu, diye merak ediyordum.

Sofia bir keresinde annesi öldükten sonra bana onun eşyaları arasında kırmızı bir Moleskine defter* bulduğunu söylemişti. İlk yirmi ya da daha fazla sayfa kargacık burgacık yazısıyla doluydu ama geri kalanı boştu.

Sofia, babası çok fazla içtiğinde annesinin çekildiği yatak odasının ortasında oturmuştu, etrafında annesinin kıyafetleri ve parfümünün kokusu vardı ve her bir sayfayı okumuştü.

Annesi kitaba bir hamilelik testi yaptırdığında ve başka bir çocuğı daha olacağını anladığında başlamıştı. Yazılı sayfaların yarısından fazlası Sofia karnında büyürken onunla ilgili umutları ve korkuları hakkındaydı. O sayfalara kalbini açmıştı, güçlükle okunan yazılarında Sofia'nın başka bir kız olması, büyüyüp annesinin olduğundan çok daha güçlü ve cesur biri olmasını dilediğini fısıldamıştı.

* İlk olarak Fransız şairlerin esin perilerini kaçırmamaları için üretilmiş, kökeni iki yüzyıla dayanan küçük boyutlarda, siyah vinil kapaklı, sarı yapraklı, basit ve sade görünümlü not defterleridir. Anlamı, "köstebek derisi"dir. (Ed. notu)

Yazılı sayfaların geri kalanı Sofia doğduktan sonrasına aitti. Her yazı arasında giderek daha fazla zaman geçmişti. Bazı yazılar öfkeliydi, Sofia'ya, babasına, annesinin mücadele ettiği yaşama. Ama bazıları çok daha yürektendi. Bu yazılar kurşunkalemle yazılmıştı, sayfada neredeyse iz bırakmamışlardı, sanki annesi iyi günlerin uzun sürmeyeceğinden o kadar emindi ki doğru olmadıkları kanıtlanacak olan izleri silmek için kendine kolay bir yol bulmuştu.

Sofia defteri bulduğunda, ağladığını, kazadan sonra ilk defa ağladığını söylemişti. Ve o defteri kalbine yakın tutmuştu, sadece sayfalara yazılmış olan şeyler için değil üzerine hiçbir şey yazılmamış olan bütün sayfalar için de üzgündü. Kitabın çoğu boştu. Sofia'nın annesi, defteri yazmaya Sofia doğmadan önce başlamış olsa da, küçük kardeşini doğurmak, üç kız evladı büyütmek, Sofia'nın babasıyla yaşamak ve hayatın ona yaşattığı diğer her şey arasında bir yerde yazmayı bırakmıştı. Belki de unutmuştu. Belki de anlatacak şeyleri bitmişti. Ama ne olursa olsun, boş sayfalar sonsuza dek boş kalmaya devam edeceklerdi.

Zaman akışına erişemediğim ve evde mahsur kaldığım için, eski bir deftere yazıyordum. Bazen her şeyi normale döndürmenin yolları hakkında hızla notlar almak yerine sadece Sofia hakkında yazıyordum. Ya da *Sofia'ya*. Ve bazen boş sayfalar bana öylece bakıyorlardı, bekliyorlardı ve sonsuza dek boş mu kalacaklarını yoksa daha fazlası mı olacaklarını biliyordum.

Sözcüklerim onlara bir anlam verebilirdi ama boş sayfaların arkasında da bir anlam vardı.

Phoebe'nin dizüstü bilgisayarını aldım. Eğer zaman akışı aracılığıyla geçmişi çözemiyorsam, belki USB bellek sayesinde daha fazla şey anlayabilirdim.

Büyük kısmında, kayıtlı seanslar olduğunu bildiğim şey ile mantıklı olmayan şey arasındaki tuhaf bir karışım. Sürekli konuşma vardı. Konuşma, konuşma, konuşma. Güçler yoktu.

Videolarla oynayanlar yetkililer miydi bilmiyordum ama her kim yaptıysa iyi bir iş çıkarmıştı. Bunları izleyen herhangi yabancı biri doktorla her bir seansın güçlerimizi kontrol etmekle ilgili bir grup dersi olduğunu hiç anlamazdı. Gwen'in alevleri ya hiç yoktu ya da olanlarsa kibritler ya da çakmakların sonucuydu ve doktor çabucak fırlayıp onlara el koyuyordu. Zamanda yolculuk yapmak yerine, sadece boş gözlerle ileriye bakıyordum. Ryan telepatisini kullandığında, sadece bir şey fırlatıyor gibi görünüyordu.

Ve Sofia her zaman görünür hâldeydi.

Çoğunlukla onu izliyordum. Bazen anılarımdaki ile ekrandaki görüntüsü aynı oluyordu. Seanslarda görünmez olduğu anlar değiştirilmişti o yüzden sadece çok hareketsiz ve içine kapanık oluyordu, bazen de saçlarının arkasına saklanıyordu.

İyi bir öğrenci olduğumu düşünmeyi seviyordum. Doktorun seansları boyunca her zaman dikkatimi vermiştim ve her zaman güçlerimi kontrol etmeyi, bir yük olmamayı istemiştim.

Ama şimdi Dr. Franklin yerine onu izliyordum. Onu görünmez yapan anlara bakıyordum. Doktor'un seansları süresince bir silahın ateşlenmesi gibi zamanlar vardı; Sofia gözle görülür bir şekilde geri çekiliyordu ve sonra gerçek yaşamda şeffaf olduğunun göstergesi olarak garip bir hareketsizlik çöküyordu üzerine.

Bu, Dr. Franklin bizi kaygılandıran şeylere tepki verme şeklimiz hakkında, korku ya da baskı anlarında ilk içgüdülerimizin en iyi olanlar olmayabileceği hakkında konuştuğu zaman oluyordu. Harold seansa hâkim olacak şekilde hayaletlerde yüksek sesle

konuştuğunda ve doktor ona dışarıya kadar eşlik etmek zorunda kaldığında oluyordu. Ryan, Sofia'ya çok yakın oturduğunda ya da ona çok fazla ilgi gösterdiğinde oluyordu.

Doktor, aile hakkında konuştuğunda oluyordu. Doktor, aile ve ailenin bizi tanımlama şekli hakkında konuşmayı seviyordu ve her seferinde Sofia görünmez oluyordu.

BÖLÜM 45

Videolar, her seansın başında ve sonunda kesilerek birbiri ardına hızlı bir şekilde devam ediyordu. Biri hariç.

Yatakta daha dik oturdum. O günü hayal meyal anımsıyordum, Ryan telepatisini ve zihin kontrol güçlerini güçlendirmeyi denemişti. Onları hâlâ geliştirme aşamasındaydı, o zamanlar telekinezide çok daha iyiydi ama zihin işlerinin hepsinde o kadar iyi değildi. Ekran, Ryan'ı sinir krizi geçirirken, ayakta durmuş herkese bağırırken gösteriyordu ama gerçek yaşamda gücünün kontrolünü kaybetmişti. O deneme yaparken, içimize bir fikir yerleştirmeye çalışırken hepimiz orada oturuyorduk. Doktor zararsız bir şeyle başlamıştı: Hepimize bir elma istediğimizi düşündürmüştü. Başta işe yaramıştı. Aslında doktorda bir sepet dolusu elma vardı ve yeni kahvaltı etmiş olmamıza rağmen, hepimiz kalkıp bir tane almıştık. Ama Ryan'ın etkisi altında elmalarımızı yerken, elmalar ağızlarımızda acılaşımlardı. Sadece kendi zihninin değil bizimkinin de kontrolünü kaybetmişti.

Şimdi bile bunu düşündükçe kusacak gibi oluyordum. Benim için elma toza dönüşmüştü. Sofia kendininkinin yapışkan ve kurtlarla dolu olduğunu ve çürük içinin elinde sıkabileceği kadar yumuşak olduğunu söylemişti. Harold'ın gördüğü elma her nasılsa çılgınlık atıp elmayı odanın diğer ucuna fırlatmıştı, neredeyse ofisin penceresini kıracaktı.

Ondan sonra işler daha da kötüleşmişti. Aklımızda olan tek şey elma değildi, Ryan'ın sapkın ve iğrenç zihninin tamamıydı. Tüm düşünce yapısı beyinlerimize akmıştı, egemen oluyor, bizi siliyordu, görmek istemediğimiz hatıraları gösteriyordu, Ryan'ın yaşadığını hiçbirimizin bilmediği şeyleri: oğlunun adını bile zar zor hatırlayan aktris bir anne; annesinden onu aldattığı için nefret eden ve acısını oğlundan çıkaran yönetmen bir baba. Her biri giderek daha ehliyetsiz olan bir dadılar dizisi, on iki yaşındayken sahip olduğu, hiçbirimizin hayal bile edemeyeceği şekillerde canını yakan bir tanesi hariç.

Bu çok fazlaydı. Vücutlarımızda kendimizin yanında Ryan'ın da olması, onun hissettiği her şeyi hissetmek beyinlerimizi sanki siyah küfle kaplıyordu. Seansın sonunda, hepimiz kafalarımızı ellerimizin arasına almış ağlıyorduk ve doktor bizi yerden kaldırmak için her birimizin üzerinde iyileştirme gücünü kullanmak zorunda kalmıştı.

Ryan hariç. Doktor, Ryan'ı iyileştirememişti çünkü beraber yaşadığı hatıraların, kafasının içindeki düşüncelerin hepsi ona aitti. Doktor onları silemezdi.

Belki de Ryan bu yüzden telepatisini geliştirmek ve kendi zihnini kontrol etmek için çok çalışmıştır. Belki bu özdenetimle kendisinin bir kısmını, ona dokunduğumuzda hepimizi zehirleyen kısmını engelleyebilirdi.

Fakat videoda, seansın tamamı çok farklı oynuyordu. Aslında hepimiz sadece konuşuyorduk ve sonra Ryan kendini kaybetti, ağlıyordu, gerçekten ağlıyordu. Onun daha önce böyle yaptığını hiç görmemiştim ve seansın geri kalanını en karanlık sırlarını itiraf ederek geçirdi, onu suiistimal eden bir dadıyı ve yok sayan anne-babasını anlattı. Rahatsız olmuştuk, Doktor bile, bu açıkça görülüyordu ama o duygular beyinlerimize gerçekten zorla sokulmamıştı ve seansın sonunda, hepimiz oradan ayrıldık.

Ryan hariç. Doktor onun adını seslendi.

“N’oldu?” diye sordu Ryan asık suratlı bir şekilde.

“İçeri geri gel, dostum.” dedi. “Sana bazı şeyler sormak istiyorum.”

Ryan tekrar mavi plastik sandalyelerden birine oturdu ve doktor onunla yüz yüze gelebilsin diye başka bir sandalye çekti.

“Ne?” diye sordu Ryan, sesinde öfke seziliyordu.

“Bugün açıldığın için sana teşekkür etmek istedim.” dedi Dr. Franklin.

Ryan omuz silkti.

“Ve ayrıca hazır olduğunda, bu bilgilerin bazılarıyla polise gidebileceğimizi de söylemek istiyorum. Hayatındaki yetişkinlerin sana davranma şekilleri doğru değil. Bunu anlıyorsun, değil mi? Aslında bu bir suç, özellikle dadının yaptıkları. Suçlamada bulunabiliriz...”

Ryan’ın kahkaha attığını fark edince sustu.

“Aman Tanrım, gerçekten mi? *Gerçekten mi?*” dedi Ryan, gözleri keyifle parlıyordu. “Dürüst olmak gerekirse, fazla abarttığımı düşünmüştüm ama hepsini gerçekten yuttunuz, değil mi? En ince ayrıntısına kadar.”

Doktor, gözleri kısılarak geriye yaslandı. “Bugün anlattıklarının hepsini uydurdun mu?” diye sordu. “Ryan beni gerçekten çok hayal kırıklığına uğrattın.”

Ryan omuz silkti. “Sadece sizleri kendime inandırıp inandıramayacağımı görmek istedim. Ve yapabildim. Bunu öğrendiğimi oldu.”

“Güven bir kez yitirildiğinde onu geri kazanmak, zordur.” dedi Dr. Franklin.

Ryan sandalyesine yayıldı. “Sadece biraz eğlenmek istedim.”

“Çocukken tacize uğradığına dair bir öykü uydurmak ‘eğlenceli’ değildir, Ryan.”

“Benim için öyle.”

Doktor öfkeli bir şekilde bakıyordu ama Ryan devam etti. “Bak, *sıkıldım*, tamam mı? Sıkıldım. Buraya ait değilim. Bu deli-lerle kilit altında olmaya.”

“Burada kimse deli değil.” dedi Dr. Franklin. “Akademi, duygusal ve davranışsal olarak sorunlu olanlar için.”

“Her neyse. Size her şeyi anlatmıyorlar. Onlar deli. Ki, açık konuşmak gerekirse, bu bazen eğlenceli. Bunu kendi çıkarıma kullanabilir miyim, diye merak ediyorum. Harold’ı ‘hayalet’lerinin gerçek olduğuna inandırmak on numara olurdu. Ya da belki de Gwen’nin bütün bu yeri yakıp kül etmesini sağlamak.”

“Gwen, terapisine çok iyi yanıt veriyor.” dedi Dr. Franklin.

Ryan kahkahayla güldü. “Bahse varım ona bunu yaptırabilirim.”

“Neden?” Dr. Franklin yüzünü ifadesiz tutmak, kibar ve sabırlı bir dinleyici olmak için çok çabalıyordu ama gözlerindeki tiksintiyi görebiliyordum.

“Eğlenceli olurdu.” dedi Ryan. “Neler yapabileceğimi görmek için. Hepsinin başarısız olmasını sağlamak için. Eğer bir çakmağım olsaydı, onu hemen şimdi Gwen’e verirdim ve küçük ateş manyağının bu okulun tamamını yakmasını sağlardım.”

“Ciddi bir zarara yol açabilirdin, Ryan. Yalanların ve yönlendirmelerin sadece sözcüklerden ibaret değil. İnsanların canı yanabilir, hatta ölebilirler.”

Ryan omuz silkti.

Doktor, Ryan’la göz göze gelebilmek için öne eğildi. “Ryan.” dedi çok ciddi bir ses tonuyla, “Yönlendirmen beni ciddi biçimde endişelendiriyor. Doğru ve yanlış arasındaki farkı anladığını bilmem gerekiyor.”

Biraz daha konuşmaya devam etti ama benim gözlerim Ryan'ın yüzüne odaklanmıştı. Bu, daha önce gördüğüm bir tarafı değildi. *Yoksa görmüş müydüm?*

"Anlıyor musun?" diye sordu Dr. Franklin, ona.

"Ne yapıyor muyum?" Ryan'ın gözleri duvara kaydı, sanki ağaç damarı bu konuşmadan daha çok eğlence barındırıyor gibiydi.

"Ne dediğimi anlıyor musun? Doğru ve yanlış arasındaki farkı bildiğini düşünüyor musun?"

"Evet." dedi Ryan sandalyesini iterek kalkıp kapıya giderek. "Tabii ki biliyorum."

Ama neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmekle, gerçekten ona göre davranmak arasında bir fark vardı.

Doktor uzun bir süre kapıya gözlerini dikerek baktı ve Ryan'ı takip etmek veya etmemek arasında kalmış gibi görünüyordu. Sonunda, ayağa kalktı ve video kaydediciye doğru yürüdü, onu kapatmak üzereydi. Bir anlığına doktorun yüzünü yakından gördüm. Bu, hafta sonundan hemen önceki bir akşam seansıydı ve Dr. Franklin bütün bir haftanın ağırlığını yüzünde taşıyordu. Bu videolarda sahte olan birçok şey vardı, aslında onlarda olan her şey sahteydi ama yüzündeki bu ifade, işte bu gerçektir. Gözleri hâlâ kapıdaydı ama onların çevresindeki kırıksıklıkları, kaşlarının çatılmasını, genelde neşeli olan yüzündeki çatlakları görebiliyordum. Yorgunluk göstergesiydi, bir yenilgi anıydı. Kapıya uzandı, Ryan'ı geri çağırmak için ağzını çoktan açmıştı.

Ama o bunu yapamadan, kapı açıldı. Dönerken, yine bizden birini görmeyi bekleyerek yüzü endişeyle gerildi. Onun yerine okulun geri kalanının birim liderleri ve birkaç öğretmen girdi. Bayan Grantham bir kremalı top kek tabağı tutuyordu ve Bay Glover'ın kollarında üç şişe şarap vardı ve birim liderlerinin geri

kalanı içeri doldu, hep birlikte “Mutlu Yıllar” şarkısını söylüyorlardı.

O günün doktorun doğum günü olduğunu bilmiyordum. Yüzündeki ifadeden anlaşıldığı üzere doktorun kendisi de bunu fark etmemişti. Ama en büyük kremalı top kekin üzerindeki mumu söndürürken bütün o endişenin yok olmasını görmek güzeldi.

Diğer birim liderleri, bizim oturduğumuz sandalyelere yayıldılar. Liderlerin bu şekilde davrandıklarını görmek çok garipti... Bilemiyorum, insan gibi. Bize patronluk taslamalarına alıştım, kahrkaha atmalarına, şakalaşmalarına, ağızlarına kek tıkmalarına ve şarap yüzünden çakırkeyif olmalarına değil.

Parti uzun sürmedi ama Bayan Grantham ayrılan son kişi oldu, Yere düşen peçeteleri temizlemek ya da sandalyeleri kenara çekmek için bahaneler bularak odada kalan son kişi oluncaya dek bilerek oyalandı. Dr. Franklin, ona baktı ve onları birbirine çeken, etraflarını sicimler gibi saran bir soru ve umut vardı. Fakat herhangi bir şey yapmadan önce, doktor uzanıp video kaydını kesti.

BÖLÜM 46

Phoebe

Biri kapımı çaldığında yarı uykuluydum. “Efendim?” diye seslendim.

Annem elinde iki mektupla içeri girdi. “Posta!” dedi canlı bir şekilde, onlardan birini bana fırlatırken. James Jefferson Lisesi’nden geliyordu; içinde bu yaz Avrupa’ya yapılacak olan okul gezisinin detayları vardı.

“O ne?” diye sordum hâlâ annemin elinde olan açılmış mektuba bakarak. Üzerinde, Özel Yetenekleri Olan Çocuklar için Edgar Casey Akademisi’nin logosu vardı.

“Bo’nun okulundan, bize mektup var,” diye başladı annem.

“Başı derte mi?”

Kafasını hayır anlamında salladı ve mektubu bana uzattı. Tüm bu “posta çağırısı” işinin bana mektubu göstermek için sadece bir bahane olduğu izlenimine kapıldım. Çabucak okudum. İlk sayfa büyük olasılıkla her aileye postalanmış olan kes-yapıştır şeklinde bir mektuptu. Birçoğunu zaten biliyordum, sınıfından bir kız olan Sofia Muniz intihar etmişti. Hükümet yetkilileri öğrencileri gözlemlemişlerdi ve kurul birkaç hafta içinde okulun geleceğini belirlemek için oy kullanacaktı. Anne-babalar, telefon ya da e-posta aracılığıyla fikirlerini paylaşmaya davet ediliyorlardı.

İkinci sayfada Dr. Franklin'den kişisel bir not vardı, yetkililerle ve soruşturmayla ilgili durumun özellikle Bo'yu nasıl etkilediğini yazıyordu. Bizi Bo'nun terapisin umduğu kadar iyi gitmediği, ilaçlarını tekrar değiştirdiği, okulun kaderine bağlı olarak Bo'nun yeni bir tesise nakledilebileceği konularında uyarıyordu.

“Ha.” dedim mektubu tekrar anneme verirken.

“Sadece bilmeni istedim.” dedi annem. “Bo'nun etrafındayken daha dikkatli olmalıyız. Bu... Hassas bir zaman.”

“Tamam.”

“Bu konu hakkında konuşmak ister misin?” diye sordu annem.

“Konuşulmaya ihtiyacı olan ben değilim.” Göz temasını kesmedim, aramızdaki mücadele açıkça ortadaydı. Ama annem odamdan çıktığında, Bo'yu görmeye gitmedi. Onun yerine, babama danışmak için koridorun sonuna ilerledi.

Tipikti. Bo'yla bir sohbet başlatmak için harika bir yolu vardı ama onun yerine, mektubu ve korkularını babamın çalışma odasının kapısının arkasına saklayacaktı. Aktif bir şekilde sessizliği korumaya çalışıyor gibiydiler sanki bu aile için sessizlik en iyi, hatta tek muhtemel seçenektir.

Gece yarısını oldukça geçene kadar telefonumda oyun oynadım ama aslında istediğim şey dikkatimi dağıtmaktı. Dizüstü bilgisayarımı geri istiyordum ve Bo'nun onu alış şekline biraz kızmıştım. Yani, *gerçekten* umurumda değildi, onu kullanmıyordum ama sormamıştı bile. Odada bile değilmişim gibi davranmıştı. Ve ayrıca o benimdi.

Kendimi yataktan kalkmaya zorladım ve kapımı savurarak açtım. Bo'nun ışığı kapalıydı ve yatağında horladığını duyabiliyordum ama kapısının olmadığını düşünecek olursak odasına izinsiz girmek kolaydı. Dizüstü bilgisayarımın batarya ışığı onu masasında bulmama yetecek kadar parlıyordu ve sessizce odasına

girdim, yerdeki kirli çamaşırlarının üzerinden atladım ve bilgisayarımı geri aldım.

Yatağıma oturup, bilgisayarımı şarja takıncaya ve yastığımın üstünde açıncaya dek kenarına takılmış küçük bir bellek olduğunu fark etmedim. Kırılmıştı ve tırtıklıydı ama asıl bellek çalışıyor gibi görünüyordu. USB ikonuna tıkladım ve video dosyalarını buldum. Her bir dosyanın adı sadece bir dizi rakamdan oluşuyordu ama onların tarihler ve saatler olduğunu anlamam uzun sürmedi. Rastgele bir tanesini seçtim ve dosyanın yüklenmesi ile gösterilmeye başlaması arasındaki kısacık anda tesadüfen Bo'nun porno zulasını bulmuş olmaktan endişelendim.

Ama video sadece bir odayı gösteriyordu. Dr. Franklin'in ofisini. İşte oradaydı, masasının arkasında notlar alıyordu.

Dr. Franklin işine ara verdiği ve kapısı açıldığı sırada dizüstü bilgisayarımın sesini açtım.

Odaya ilk giren kişi Bo idi. Diğer çocuklar, Bo'nun okulundan tanıdıklarım, onu izlediler. Bunu yüzlerce kez yapmışlar gibi daire şeklinde oturdular. Onlar için bu rutin bir durumdu.

Biraz daha yaklaştım, ekran yüzümü aydınlatıyordu.

"Günaydın." dedi Dr. Franklin. "Hepinizin iyi bir pazartesi geçirdiğini umuyorum."

Bo, yanında oturduğu kıza şöyle bir baktı. Kız kısaydı, teni kahverengiydi ve siyah saçlıydı. "En iyisi." dedi Bo bir gülümsemeyle.

Onun kız arkadaşı mı? diye merak ettim. Bo sandalyesini onun kine yaklaştırmıştı ama kız ona yakın durmuyordu. Bo ona bakmaya devam ediyordu; kız saçlarını yüzünün bir tarafına, Bo'ya en yakın olan tarafına düşürmüştü, saklanmaya çalışıyor gibiydi. Ama sonra saçlarının bir kısmını kulak arkası yaptı ve eli, Bo'nunkinin yanına düştü, parmakları onun açık avucunu okşuyordu.

Dr. Franklin bir grup terapisi gibi görünen seansı başlattı, konu diğer insanların duygularını okumak ve onların konfor bölgelerini önemsemekti. Erkeklerden birini, gerçekten kâğıt beyazına dönmüş ufak tefek olanı, insanlara karşı uygun davranış şekillerini göstermek için sınıfın ortasına dikmişti. Biraz zalimce görünüyordu. Çocuk bir yaprak gibi titriyordu ama dikkatimin büyük kısmı erkek kardeşimin üzerindeydi.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Savunmasız. Gerçek.

Ve ondan da öte, Bo'yu erkek kardeşim dışında başka bir şey olarak hiç görmemiştim. Bütün hayatım boyunca Bo'ya ne zaman baksam, onu sadece kardeşim olarak görüyordum. Onu bir insan kalabalığında görseydim, örneğin bir toplantıda, şöyle düşünürdüm: *Bütün bu insanlar ve benim erkek kardeşim.* O ayrıydı. O tanımlanmıştı.

Ama burada, bu videoda, onun tanıdığı ama benim tanımadığım insanlarla çevrili olduğu akademide, onu erkek kardeşim olarak değil sadece bir birey olarak görüyordum. Hatta bir yabancı.

Bu çok ilginçti ama aynı zamanda da biraz ürkütücüydü.

Yanında oturan kıza bakarken, şu an bu videodaki gibi yüzünde oluşan yavru köpek bakışını daha önce hiç görmemiştim. Bu, bende kızı tanıma isteği uyandırdı. Havalı biri miydi? Bo'yu kullanıyor muydu? Ona karşı aynı şekilde mi hissediyordu?

Ekranda, Dr. Franklin kıza doğru döndü. "Sofia." dedi, "Ekleme istediğin herhangi bir şey var mı?"

Kız sesini çıkarmadan başını hayır anlamında salladı.

Demek Sofia buydu, kendini öldüren kız. Dr. Franklin bana, Bo ve kızın yakın olduklarını söylemişti ve şimdi Bo'nun onun için ne hissettiğini görebiliyordum. "Yakından" daha fazlasını hissediyordu.

Onu seviyordu.

Fakat kızın onun için ne hissettiğini anlayamıyordum. Kız tedbirliydi ama açıkça bunalımlı değildi. Sanırım kendini öldürmüş bir kızın üzgün ve trajik görüneceğini düşünmüştüm. Siyahlara bürünmüş, kendini kesme huyu olan tam bir emo gibi. Ama Sofia'nın görünüşü *normaldi*. Kardeşimin yanında oturduğunda, diğerlerini dinleyişinde, saçlarını omzunun arkasına atışında kendi canını alacağını belirten hiçbir şey yoktu. Dosyadaki tarihi kontrol ettim. Sanki kafasının üzerinde geri sayım yapan bir saat vardı. Bu videodan üç hafta sonra, kardeşimin yanında oturan bu kız kendini öldürecekti.

Videonun geri kalanını izledim ve belki onu şahsen tanımayan bir yabancı olduğum için ya da belki de sadece ne olacağını bildiğim içindi ama Sofia'nın kaderinin parçalarının yerli yerine oturduğunu görebilmeye başlamıştım. Duruşundan belliydi, sanki sadece nefes almak bile onun için çok yorucuydu, sanki kendi bedeninin ağırlığını oradan oraya taşımak onu suyun altına çekiyordu. Diğer insanları izleme şeklinden belliydi, mesafeli, meraklı, vahşi doğada hayvanları gözlemleyen bir bilim insanı gibiydi.

Çok fazla düşünmeden ya da umursamadan hareket ediyordu. Biri sinirli, üzgün ya da mutlu olduğunda, o duyguyu ayna gibi yansıtması gerektiğini fark etmesi bir saniye sürüyordu ve bir sonraki saniyede hangi duygunun arkasına saklanıyorsa onun maskesini yüzüne ayarlıyordu.

Küçük ayrıntılar bir araya gelip bir kızın ölümüne yol açıyordu. Her bir uyarı işareti küçücüktü, neredeyse fark edilemezdi. Sofia'nın sadece günleri kaldığını bilerek son birkaç videoyu ara vermeden izledim. Etrafında neler olduğuna giderek daha ilgisiz olurken, grup terapisi seansları boyunca gözleri odağını kaybediyordu. Sınıfındaki diğer kıza gümüş bir bilezik verdi, sanki onun için bir anlam ifade etmiyormuş gibi ama önceki videolarda parmaklarının onun üzerinde nasıl dolaştığını görmüştüm. Bo, ona

gölümsediğinde, onun gülümseyerek karşılık vermesi giderek daha uzun sürüyordu, kendine o yüz şeklinin ne anlama geldiğini hatırlatması gerekiyormuş gibiydi ya da sadece onu taklit etmek için enerji topluyordu.

Bazen o, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ve bu şekilde düşünmek tuhaftı çünkü onu hiç tanıımıyordum, ama bazen Sofia daha çok kendisiymiş gibi görünüyordu. Ama sonra bazen orada değilmiş gibi görünüyordu.

Merak ediyordum, eğer ben Bo'nun sınıfında olsaydım, o mavi plastik sandalyelerden birinde otursaydım, Sofia'nın solup gittiğini fark eder miydim? İşaretleri görür ve ne yapacağımı bilir miydim? Ya da videodaki herkes gibi mi olurum: tamamen habersiz?

Bu adil değildi? Herkes habersiz değildi. Doktor, Sofia'yı ka-buğundan çıkarmaya çalışıyordu. Kendini öldürmeden dört gün önce özel bir toplantı yaptılar. Doktor, onun ilaçlarını değiştirdi, yan etkilerini sordu, ondan "duygular günlüğü" tutmaya başlamasını istedi.

"Bilmeni istiyorum ki." dedi Dr. Franklin ona, "İnsanlar seni seviyor. Ailende yalnız hissettiğini biliyorum ama değilsin. İnsanlar seni önemsiyor. Seni görüyorlar. Sen önemlisin."

"Biliyorum." dedi Sofia yumuşak bir sesle. Ama sesi buna inanıyormuş gibi çıkmıyordu.

Bu, onun bantlarda son konuşmasıydı.

Yok olmadı. Hâlâ her seansta oradaydı.

Olmayana kadar.

Videoların olmadığı birkaç günlük bir ara vardı ve tekrar başladıklarında, birçok seans beklediğim gibiydi, bazı öğrenciler ağlıyordu ve Dr. Franklin, onlara bunu atlatmalarında yardımcı oluyordu oysa kendisi de dağılmanın eşiğinde görünüyordu. Ama

Bo öyle değildi. Onu izledim. Sofia'yla yakın olduğunu, onu diğerleri kadar hatta onlardan daha fazla önemsedğini *biliyordum*. Ama ne zaman onun ölümü konuşulsa, Bo'nun yüzü ifadesizleşiyordu. Gözlerinde dalgın gibi bir ifade oluyordu.

Onun gittiğini, bir süredir gitmiş olduğunu bir kez bile fark etmiş görünmüyordu.

BÖLÜM 47

Phoebe

Ertesi sabah uyandığımda ve kahvaltı için yalpalayarak merdivenden inerken hâlâ videoları düşünüyordum.

Bo çoktan yemek masasına oturmuş, ağzına bol şekerli Cheerios dolduruyordu. Ona neredeyse Sofia'yı soruyordum ama korkunç olmadan konuyu açmanın bir yolunu bulamadım.

“Ne?” diye sordu Bo ağzı tıka basa dolu hâlde.

“Hiçbir şey.” dedim başka tarafa bakarak ve mısır gevreği kutusunu alarak.

Bo'nun kaşığı masada tangırdadı ve sandalyesini geriye itti, gitmeye hazırdı. Şekerli sütünün tatlı tortusu hâlâ kâsenin dibindeydi. En iyi kısmı nasıl olup da atlayabildiğini asla anlayamayacaktım ama Bo sütü asla bitirmezdi.

Fakat ayağa kalkar kalkmaz ayrılmak yerine Bo, bana dikkatle baktı ve sonra tekrar oturdu.

“Şey.” dedi.

Kafamı kaldırıp ona baktım, hemen gerildim.

“Ben sadece... Benim gibi misin?” diye sordu.

“Ne?”

“Sen, bilirsin.” durakladı, “Benim gibi misin?”

Sessizce başımı salladım. Hayır. Bo gibi değildim. Bo, akademiye gittiğinden beri öğrendiğim bir şey varsa, o da zihinsel

sorunların tanısının zor koyulduğu, tedavisinin ise daha zor olduğuydu. Çok fazla deneme yanılma vardı. Bu ilaç, beyindeki bu kimyasalı dengeliyor ya da bu semptomun azaltılması bu yan etkiyi telafi eder gibi birçok umut vardı. Zihninle ilgili bir sorun olduğunda çok fazla netlik yoktu. Ama en azından bir sorun *olmadığında*, bu da oldukça netti.

Ona bir sorunum olmadığını söylediğimde Bo'nun omuzları rahatlama hissiyle çöktü ve kalbim sıkıştı. Önceden Bo'nun "normal" olduğum için bana kızıp kızmadığını merak ederdim ama şimdi yaşıyor olabileceği her türlü kıskançlığın altında, endişe de olduğunu görüyordum.

İlk defa, Bo beni gerçekten önemsiyormuş gibi hissettim. Tabii ki bana daha önce de iyi davranıyordu ama okulda ya da otobüste hiçbir zaman benim savunucum falan olmamıştı. Kendi kavgalarımı kendim etmeme izin verirdi. Rosemarie'nin, erkek kardeşine eşcinsel diyen bir çocuğa karıştığını görmüştüm ama Bo benim için böyle bir şeyi hiç yapmamıştı. Kaldı ki, dürüst olmak gerekirse, yardıma ihtiyaç duyacağım bir pozisyona asla düşmemek için çok çabalamıştım. O yardımı alıp alamayacağımı test etmeyi hiç istememiştim.

Beni umursamadığını düşünmüştüm.

Ama şimdi gerçekten umursuyormuş gibi görünüyordu, en azından önemli olduğunda. Belki de her zaman umursamıştı. Sadece benim görmediğim şekillerde göstermişti.

Ben mısır gevreğini yerken Bo, telefonuyla oynuyordu ama gitmek için ayağa kalktığımda, telefonunu masaya bıraktı. Ona baktım, bu ani hareketine şaşırmıştım.

"Şey, ah." dedi beceriksizce. "Patriots için ne diyorsun?"

Kahkahayla güldüm. "Bence gelecek yıl kupada gerçekten bir şansları var, baba." dedim dalga geçerek.

Bo omuz silkti, bana gülümseyerek. “Bilmem.” dedi. “Sadece nasıl gidiyor?”

Bo’nun normal davranmaya çalıştığını görsem de, bütün bu sohbet garip geliyordu. Boş gevrek kâsemi bir elimden diğerine geçirdim. “Bilmiyorum.” dedim.

“Üniversiteden sonra ne yapacaksın?”

Bir omzumu kaldırdım. İnsanlara, *bilmiyorum*, demenin kaç farklı yolu vardı?

“Yani, üniversiteye gitmek zorunda değilsin.” diye ekledi. “Bilirsin, sadece gidebilirsin. Avrupa’da sırt çantasıyla gezmek ya da Amerika’nın her yerinde kamp yapmak veya ormanın içinde oturup resim ya da başka bir şey yapabilirsin.”

Ona bir kaşımı kaldırarak baktım. Bu yeniydi. Herkes bana gelecekte ne yapmak istediğini soruyordu ama asıl sordukları şey hangi üniversite, hangi bölüm, hangi kariyerdi.

Tekrar oturdum. “Gerçi bu o kadar basit değil, öyle değil mi?” dedim.

“Neden olmasın?”

Çünkü ben benim ve sen de sensin, demek istedim. Çünkü sen bilinmezliğe sahipsin. Bu yüzden herkes bana mezun olunca ne yapacağımı sorup duruyordu; çünkü en azından birimizden bir derece kesinlik istiyorlardı. Kimse Bo’nun ne yapacağını bilmiyordu ama bir şansım varmış gibi davranmaya devam etsem de herkes geleceğin bana ne getireceğini biliyordu. İyi, saygın, geçerli bir üniversite; maaşı olan bir kariyere, 401(k) planına* ve bir birikim hesabına gidecek olan makul bir ana dal; bir emeklilik planı. Bo’dan iki yaş küçüktüm ve tüm bildiğim geleceğim her neyi gerektirirse gerektirsin, bir emeklilik planı olacaktı.

* ABD’de uygulanan bir yatırım şeklidir. Çalışanların maaşlarından yapılan kesintiler ve şirket katkılarından oluşur. (ç.n.)

“Dinle.” dedi Bo ciddi bir şekilde. “İstediğin şeyi yapabilirsin. Gerçekten yapabilirsin. Bir şirket kurabilir veya doktora yapabilir ya da Wyoming’c otostop çekebilirsin.”

“Neden Wyoming’e gitmek isteyeyim ki?”

“Bilmem.” dedi Bo. “Gerçekten oraya gitmen gerektiğini düşünmüyorum. Ve, şey, eğer otostop yapmaya karar verirsen seninle konuşmak isterim. Çok ciddiym. Ama yine de yaparsan, sadece bil ki, iyi olacak.”

Ona gözlerini kısarak baktım. Gerçekten hiç mantıklı konuşmuyordu.

“Demek istediğim, geleceğin ihtimallerle dolu.” Bo doğrudan gözlerimin içine baktı. “Güven bana, biliyorum.”

Kahkahayla güldüm. “Bilmiyorsun.” dedim sesim yenilgi doluydu. “Çünkü gerçekten ne istiyorum biliyor musun?”

Bo bana bakıyor, bekliyordu.

“İşleri berbat etme özgürlüğünü istiyorum.” dedim. Sadece bir kez, işleri batırma izni olan kişi olmak istiyordum. Seçme özgürlüğü istiyordum. Şu an hiçbir seçeneğim yoktu. Ben böyle olmak *zorundaydım*. Ama bir gün, özgür olacaktım. Kusursuz olmak zorunda olmadan hayatımı yaşayabilecektim. İstediğim her şeyi yapabilecek ya da hiçbir şey yapmayacaktım. Amaçsızca dolaşacaktım. Hatalar yapacaktım. Güvende olmak, kusursuz olmak konusunda endişelenmeyecektim.

Annem ve babamı hayal kırıklığına uğratma konusunda endişelenmeyecektim.

En azından kendime söylediğim şey buydu. Çünkü özgür olmak mı? Bunun, annem ve babamın ödeyebileceğini düşünmediğim bir bedeli vardı.

BÖLÜM 48

Phoebe doğduğunda iki yaşındaydım. O ânı hiç hatırlamıyordum ama doktorun geldiğini hatırlıyordum.

Phoebe kalbi delik doğmuştu. Bu kulağa büyük bir şeymiş gibi geliyordu ama aslında öyle değildi. Görünüşe göre oldukça sıradan bir şeydi. Ama Phoebe üç yaşına girdiğinde, doktorlar deliğin kendiliğinden iyileşmeyeceğine ve ameliyata ihtiyacı olduğuna karar vermişlerdi. Fakat ondan önce, EKG çekmişlerdi ve ben de izlemiştim.

Phoebe bir hastane yatağında yatıyordu ve annem onun elini son kez veda ediyormuş gibi tutuyordu ama geri kalan herkes, Pheeb's dahil, bütün olanlar konusunda oldukça rahattı. Phoebe, teknisyenin önüne koyduğu çizgi filmi izlemişti ama ben monitörü izlemiştim. Teknisyen, Phoebe'nin göğsüne bir çubuğu sürmüştü ve kalbinin siyah beyaz bir resmi ekranda görünmüştü, her bir atışla daralıyor ve genişliyordu.

“O nedir?” diye sormuştum işaret ederek.

Teknisyen bana atardamarları ve Phoebe'nin kalbinin farklı odalarını göstermişti.

“Ve bütün problemlere neden olan da bu.” demişti teknisyen. “Deliğin olduğu yer burası.”

“Bir kuş gibi görünüyor.” demiştim ve teknisyen gülmüştü.

Her kalp atışıyla, kuşun kanatları çırpılıyordu. Bu, kanın gevşek dokudan akışıydı ama bana göre küçük çocukların yaptığı gökyüzünde, m harfine benzer uçan kuş resimlerinden biri gibiydi. İzliyordum, kuşun kanatlarının devamlı inip kalkmasından büyülenmiştim.

Onu ameliyata almışlardı ve sadece bir gün hastanede kalmıştı ve sonra akşam yemeği olarak bıkıncaya dek dondurma yemek için anne ve babamı sömürmüştü ve konu kapanmıştı.

Ama bazen Phoebe'ye bakardım ve kalbinin içinde bir kuş olduğu zamanı düşünürdüm. Dışarıdan, tıpkı herkes gibiydi ama ben içinde büyümlü ve özgür bir şey taşıyor olabileceğini düşünmeyi seviyordum.

BÖLÜM 49

Phoebe

Uyuyamıyordum.

Onun yerine, odamdan çıktım, sessizce merdivenden indim ve evden dışarı çıktım. Yıldızlar önümde boylu boyunca uzanıyorlar, ağaçların üzerinde parlıyorlardı. Bahçemiz küçüktü ama büyük-müş gibi geliyordu, bir açıklıkta ve üç tarafı ağaçlarla çevrili gizli bir yerdi. Bir araba yavaşça geçti, farlar kısa bir süreliğine ağaçları aydınlattı ve ağaçların derinlerine doğru uzun, ürpertici gölgeler oluşturdu. Gider gitmez, gece samimi karanlığına geri döndü. Çimen nemli olsa da evimizin arkasındaki küçük tepede oturdum, gökyüzüne baktım ve dünyadan geriye kalan tek şey ben, yüz milyonlarca yıldız ve gecenin siyahlığıymış gibi davrandım.

Başta dışarısı sessizdi ama sonra birinin evden bana doğru yürüdüğünü duydum. Şöyle bir baktım ve kardeşimin silüetini gördüm sonra gökkubbeye geri döndüm.

“Merhaba.” dedi Bo yaklaşırken.

“Merhaba.”

Yanıma oturdu, gökyüzü yerine eve bakıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Sadece düşünüyorum.”

Konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine,

“Seni gördüm.” dedim.

Bana baktı, kafası karışmıştı.

“Seni bu haftanın başında gördüm, verandada beni, Rosemarie ve Jenny’yi izliyordun. Neden beni gözetliyordun?”

“Amacım seni gözetlemek değildi.” dedi.

“Bunu yapma.” Ama sadece “beni gözetleme” demekten fazlasını kast etmişim. Demek istediğim, “bana gevrek kâseleri üzerinden geleceğim hakkında yapay umutlar verme”; demek istediğim, “bir sorun yokmuş gibi davranma”; demek istediğim, “bana annem ve babama davrandığın gibi davranma”ydı.

Demek istediğim, *yapma*.

“Bu tuhaf.” dedim.

“Ne tuhaf?”

“Sen yokken.” Hâlâ ona bakmıyordum. Eğer gündüz olsaydı, tüm bunları söyleyebileceğimi sanmıyordum. Ama çok yorgundum ve hayatımı annem ve babamın yaptığı gibi, sorun yokmuş gibi davranarak geçiremezdim. “Her şey farklı. Ve şimdi geri geldin . Her şey tamamen farklı.”

Bo’nun, o yokken buradaki hayatın nasıl olduğunu düşündüğünü merak ediyordum. Hepimizin durdurma düğmesine basıp onun geri dönmesini beklediğimizi mi düşünüyordu? Hayır, yaşamaya devam ediyorduk ama kimse odasının dışındayken tereddüt etmiyordu, ona ulaşmaya değer mi yoksa sessiz kalmak mı daha iyi. diye sorgulamıyordu. Kimse, onun hangi ruh halinde olacağını merak ederek gergin değildi. Kimse saklanmıyordu. Eve geliyordum ve annem, Bo’ya yardım etmek için ne yapabileceği konusunu düşünmekle meşgul olmadan bana okuldaki günümü soruyordu, anlattıklarımı dinliyordu. Babam oturma odasında oturuyordu ve spor izliyordu, bunu sorun yokmuş gibi davranmaya çalışmak

için değil, istediği için yapıyordu. “Bo-ile-yaşam” ve “Bo-olmadan-yaşam” vardı ve bunlar birbirlerinden tamamıyla farklıydı ve ben ikisini de yaşamaya çalışmaktan yorgun düşüyordum.

“Hava soğuyor.” dedi Bo düşüncelerimi bölerek.

“O zaman içeri gir.”

Bo ayağa kalktı ve eve yöneldi. Keşke onunla nasıl bağlantı kuracağımı bilseydim. O benim kardeşimdi; yakın olmamız gerekirdi. Beceriksizce ortak bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışarak, yapmacık davranmamalıydık.

Fırladım ve ona doğru koştum. Sessizlik içinde eve doğru yürüdük.

Kapıya ulaştığımızda, durdu, kilide dikkatle baktı. Parlak altın tonlarıyla fırçalanmış nikel çerçevede göze çarpıyordu. Babam onu, Bo’yu akademiden almaya gitmeden önce, geçen hafta değiştirmişti.

“Keşke tekrar gitmek zorunda olmasaydın.” dedim kilide gözlerimi dikerek. Eğer Bo burada sadece hafta sonundan daha fazla kalsaydı belki de aile olarak bir çeşit kimlik bulabilirdik.

“Gitmeliyim.” dedi Bo. “Güvenliğiniz için. Kontrol etmeyi öğrenmeliyim.”

Gözümü kıptım, kendisinin farkında olmasına şaşırmıştım. “O.” diye başladım konuyu açmaya değip değmediğinden emin olmayarak. “O zaman, şimdiye dek en çok korktuğum zamandı.” dedim alçak bir sesle. “Seni o okula ilk kez götürmelerinden bir gece önce. Babamla kavga etmiştin. Anımsıyor musun?”

Bo başıyla onayladı ama kafası karışmış görünüyordu.

“Siz kavga ederken annem odama girdi. Yatakta kitap okuyordum ve müziğimin sesini çok fazla açmıştım. O zamandan beri o şarkıyı dinleyemedim. *The Remedy*.” diye ekledim. “Jason

Mraz'dan." Bir şey söylemesini bekledim, herhangi bir şey ama söylemedi. "Her neyse, annem geldi, sadece kapımı içeriden kilitlememi istedi ve sonra gitti."

"Neden o kadar korkmuştun?" diye sordu Bo.

"Korkmuştum çünkü bir anne, bir çocuğunu, onu diğerinden korumak için odaya kilitlemek zorunda kalmamalıydı."

BÖLÜM 50

Kanım buz kesti.

Phoebe bana baktı ve gözlerinde gerçeği gördüm. O an, onun olduğu kişiyi değiştirmişti ve bu benim hatamdı ve bunu bilmiyordum bile. Kendimi hiçbir zaman korkulacak biri olarak düşünmemiştim. Tabii ki gücümü kontrol etmeyi öğrenmenin kilit nokta olduğunu biliyordum, akademiye gitmenin bütün amacının, kimsenin canını yakmayayım diye, özdenetim sahibi olmak olduğunu biliyordum. Ve bütün bunlara rağmen hâlâ insanlara zarar verdiğimi biliyordum. Çocukken Phoebe'nin kolunu kırması benim suçumdu ve Sofia'nın geçmişte kapana kısılması benim suçumdu. Ama Akademiye gitmek için ayrılmamdan önceki o gece, babamla o kavgamız güçlerimi kontrol etmem hakkında değildi. Sadece her zamanki kavgalarımızdan biriydi: O, bir ucube olduğum için bana kızgındı ve ben de beni olduğum gibi kabul edemediği için ona kızgındım.

Mesele şu ki, bu sadece sıradan bir kavgaydı. Sadece sözler vardı. Bağırarak söylenen sözlerdi, evet, ama sözlerdi. Annemi ve Phoebe'yi korkuttuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Babama bağırırken, bir kez olsun Phoebe'nin kilitli kapısının arkasına saklandığını düşünmemiştim. Gürültülü olduğunda bile benim yaşamımı fark etmeyecek kadar kendi dünyasıyla meşgul olduğunu düşünmüştüm.

“Özür dilerim.” dedim.

Phoebe yarım yamalak omuz silktilti.

“Şimdi buradasın.” dedi, bu yeterliymiş gibi.

“Yakında yine gideceğim.” Bütün gün boyunca zaman akışının beni çektiğini, olmam gereken yere geri sürüklediğini hissetmişim. Sanırım, eğer kendimi bıraksaydım, okyanus akıntısına kapılmış kadar kolay bir şekilde kendi zamanıma ve mekânıma süzülebilirdim.

İçeri girip annem ve babamı bulmayı düşündüm. Özür dilemek ya da bir şey söylemek için. Ama istemiyordum. Phoebe’nin bana anlattıklarından sonra annemin gözlerine nasıl bakacağımdan emin değildim.

“Evet.” dedi Phoebe. “Tatil benim içinde bitmek üzere.”

“Tatil mi?”

“Bahar tatili.” dedi Phoebe. Gözleri yüzümü inceliyordu. “O yüzden evdesin, bahar tatili için. Babam seni yarın arabayla geri götürecektir.”

“Arabayla...” Başım zonkluyordu. Arabayla götürmek mi? Bahar tatili mi? Hayır, ben buradaydım çünkü zaman akışından kaymışım.

“Orayı seviyor musun?” diye sordu Phoebe.

“Akademi mi? Evet. Güzel bir yer.” Zihnim sersemlemişti. Bu bahar tatili miydi? Ama ben buraya arabayla gelmemiştim; zaman akışı beni buraya atmıştı.

“Bo.”

“Efendim?”

“Ben, ben yardım aldığın için memnunum. Ben... Akademinin bir şey değiştireceğini düşünmemiştim ama yardım alıyor olmana memnunum.”

“Teşekkürler.”

“Biliyorum, Akademi korkunç olmalı. Ama bu senin sağlığın için. Seni yeniden daha iyi yapacaklar.”

“Ben hasta değilim!” dedim, kız kardeşime gözlerimi dikerek. “Sana neler anlatıyorlar böyle?”

“Özür dilerim!” İki elini de kaldırdı ve geri çekildi, evin kenarına çarptı. “Hastasın demek istememiştim, sadece akademi... O, şey...İyi, değil mi? Yardımcı oluyor mu?” Başımla onaylayınca, ekledi, “Memnun oldum. Bunu duyduğuma. Hepsi bu. Ve mutlu musun? O kız olmadan bile? Sofia?”

Ellerimi yumruk yaptım. “Bak, Pheeb, gücümü biliyorsun. Onu kurtarabileceğimi biliyorsun.”

“Güç mü?”

“Titanik’i anımsıyor musun? Çocuk olduğumuz zamanı?”

“Ön bahçede araba lastiğinden salıncakta oyunu oynadığımızı hatırlıyorum.”

Kafamı şiddetle salladım, *hayır*. Oyun oynamıyorduk. Oradaydık. “*Biliyorsun.*” dedim Phoebe’nin omuzlarını tutarak. “Biliyorsun. Ne yapabileceğimi biliyorsun.”

“Beni korkutuyorsun.” dedi Phoebe çok, çok, çok sessiz bir şekilde.

Sanki ateşten yapılmış gibi onu bıraktım. “Bana bildiğini söyle.” diye zorladım.

“Biliyorum.” dedi ama bildiğini sanmıyordum.

“Sofia’yı kurtarabilirim.” dedim derhal. “Sofia’yı kurtarabileceğimi bildiğini söyle.”

“Ama Bo.” dedi, gözleri kocama açılmıştı ve üzerimizdeki yıldızların ışığını yansıtıyordu. “Sofia... O öldü, Bo.”

Kafamı ileri geri salladım, beynim içerde zangırdıyor, kafatasımda gürültü yapıyordu. “Hayır, ölmedi!” dedim ve Phoebe yükselen sesimden kaçınarak, eve doğru sindi. “Üzgünüm. Bu bir

kazaydı. Ama endişelenme, onu kurtaracağım. Bu yüzden akademi-
deyim. Güçlerimi kontrol etmek için, böylece onu kurtarabi-
leceğim.”

Phoebe başını kaldırdı, gözlerinde şaşkınlık ve başka bir şey
daha vardı. Sempatı mı? “Ah, Bo!” dedi sesi çatlayarak.

Kapıya yakın bir perde kenara çekildi, babamız dışarıda oldu-
ğumuzu fark etmişti, kaşları çatıktı ve perde tekrar hızla kapandı.
Saniyeler içinde kapıda olacaktı.

Phoebe’yi omuzlarından tutup yüz yüze gelmek için kendime
doğru çevirdim. Yüzü soldu, gözleri büyüdü. “Sana ne anlattı-
lar?” diye hırladım. “Sana akademi hakkında ne anlattılar? Benim
hakkımda ne anlattılar?”

“Neden orada olduğunu biliyorsun.” dedi ama gözleri yüzü-
mü dikkatle incelerken ekledi, “Değil mi?”

“Neden?” diye zorladım. “Sen bana söyle. Neden Akademi-
deyim?”

“Sen... Sen hastasın. Henüz tam tanı koyamadılar ama İn-
ternet’te araştırma yaptım. Gördüğün doktor, Dr. Franklin, o bir
dissosiyatif bozukluktan söz etti ama bence durum bundan daha
karışık...” Durakladı, yüzüme yerleşen öfkeyi görüyordu. “Aka-
demi özellikle zihinsel sorunları olan gençler için tasarlanmış bir
yer. Uzmanlaşmış bir ortam olduğunu, sana okuldaki özel eğitim
programlarından daha fazla yardım edebileceklerini, seni daha iyi
tedavi edebileceklerini söylediler...”

Çoktan zaman akışının beni çok çok uzaklara çektiğini hisse-
debiliyordum. Phoebe, parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu,
gözümün önünde buharlaşıyordu.

“Bunların hepsi yalan!” diye tüm gücümle bağırdım, sözcükle-
ri zaman ve mekân boyunca yayarak. “Bu bir yalan! Ben hasta de-
ğilim. Sana böyle söylemelerine izin verme! Gerçeği biliyorsun!”

Bağırıyor olmama rağmen, sözcüklerim neredeyse fısıltı gibi çıkıyordu. Phoebe'nin yüzü solmaya başladı ve beni tutmaya çalıştı. Sanki ikimizde sudan oluşuyormuşuz gibi ellerimiz birbirimizden kayıp gitti.

“Ben hasta değilim!” diye bağırdım ama Phoebe artık beni duyamıyordu.

BÖLÜM 51

Gözlerim açıktı ama hiçbir şey göremiyordum. Görüşüm bulanıktı ve kafam karıştı. Akademideki odamdaydım, boyalı duvarlar çizdiğim sanat parçaları ya da evdeki posterlerle kaplıydı, dolabım evdekinin tuhaf bir yansımasıydı, orada olmayan her şey buradaydı. Yatakta yön değiştirdim. Kendi kıyafetlerimi giymiyordum; tuhaf bir tıbbi giysi giyiyordum. Dirseğimin etrafında bir bandaj ve elimin üstünde bir yarabandı vardı.

“Uyan, pislik.”

Dikkatim kapı aralığına odaklandı. “Ryan.” diye mırıldandım.

“Adamım, *gerçekten* berbat durumdasın.”

“Hı!” Ryan’ın yüzüne odaklanmaya çalışarak, yorgunluğa karşı koydum.

Ama tekrar baktığımda orada yoktu.

Doğrulmaya çabaladım ama kumun altına gömülmüş gibiydim. Kapının yanında tekrar bir hareket oldu, bu sefer Dr. Rivers ve Bay Minh’i gördüm. Gittiklerini sanıyordum. Geçerken, neredeyse komik biçimde dillerini damaklarında şıklattılar, hareketleri uzun ve ritmikti. Gözlerimi ovuşturdum, onları gerçekten gördüğümden bile emin değildim. Fakat midemi dolduran artmakta olan korku hissiyle baş başa kaldım. Gerçek ya da değil, o kişilere güvenemeyeceğimi biliyordum.

Bekle. Ne diyordum böyle? Gerçek olup olmamaları önemliydi. Önemliydi, sadece...

Halüsinasyon olup olmaması.

Eve gerçekten gitmiş miydim? Ailemin dünyasına geçişim ani olmuştu, belki de zaman akışı beni buraya şiddetli bir şekilde geri atmıştı, daha önce yaptığından çok daha şiddetli bir şekilde.

Zaman akışını çağırmaya çalıştım. Belki onun verecek yanıtları vardı. Ama gücümü kontrol edemiyordum, uyanık kalmaya yetecek kadar bile zor odaklanabiliyordum.

Ve sonra artık onu bile yapamaz oldum.

Yatağımın ucunda birinin oturduğu hissiyle uyandım. Gözlerimi kapalı tuttum. Yorgundum. Ama sonra limon ve lavanta kokusunu, Sofia'nın şampuanıyla aynı kokuyu aldım ve çabucak yatakta doğruldum.

O buradaydı.

“Nasıl?..” diye başladım, şoke olmuştum.

Sofia gülümsedi. “Buraya uykunda geldin.” dedi. Ve sonra kaşlarını çatı. “Eğer uykunda rastgele yerlerde ortaya çıkıyorsan...Özdenetimini kaybediyorsun, değil mi?”

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. “Artık bilmiyorum.”

“Özdenetimini kaybediyorsun.” dedi kesin bir şekilde, “Ve uyanmalısın.”

“Bo.”

Gözlerimi açtım. Belirsizlik gitmişti ama sersemlik duruyordu. Doktor yatağımın yanında sırt destekli bir koltukta oturuyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Kısa bir süre yerel bir tesiste tedavi gördün ve sonra anne ve baban seni buraya geri yolladı.”

Bu, sorumu gerçekten hiç yanıtlamıyordu.

“Bo.” dedi Dr. Franklin nazik bir ses tonuyla. “Sana karşı dürüst olmak istiyorum ve senden de bana karşı dürüst olmanı istiyorum.”

Elimin üzerindeki bandajı çıkarırken başımı onaylar biçimde salladım. Damarımın üzerinde bir delik izi vardı.

“Bana neden akademide olduğunu söyleyebilir misin?”

Çünkü zamanı kontrol edebiliyorum. Ve sen iyileştirebiliyorsun. Ve bizim güçlerimiz var, normal insanların anlayamayacağı güçler...

“Çünkü normal değilim.” dedim.

“Sen *normalsin*.” dedi Dr. Franklin derhal. “Ama Akademide olma nedenin hakkında daha net olabilir misin, ayrıntı verebilir misin?”

Ona duymak istediği şeyi söyleyebilirdim. “Ben deliyim.”

Dr. Franklin başını salladı. “Değilsin. Ama ele alınması gereken bazı ihtiyaçların var. İlaçlarını tekrar değiştirdik. Herhangi bir negatif yan etki hissediyor musun?”

“Bilmiyorum.” dedim. Gözlerim pencereye, camın önündeki demir parmaklıkların arasından sızan güneş ışığına kaydı. “Dr. Rivers ve Bay Minh nerede?”

“Gittiler.” dedi Dr. Franklin iç çekerek. Sesi usanmış ve kızgındı ama benim yüzümden mi yoksa durum yüzünden mi emin değildim. “Bo, terapi seanslarının sıklığını artıracamız.” diye devam etti bir süre sonra. “Seni doğru ilaç ve terapi dengesine getirmeceye dek derslerin beklemede kalacak.”

Uzandı ve elini, benimkinin üzerine koydu. “Senin için endişeliyim, Bo. Ve Sofia’ya olan şeyi anlamadığın konusunda endişeliyim.”

Sofia tam buradaydı, diye düşündüm. Buradaydı ve onu görmüştüm. Onu hissetmiştim. O gerçektir.

Doktor kadar gerçek.

Üzerine düşünmeden, elimi yataktan aniden çektim ve tırnaklarımla onun elinin üstünü tırmaladım, onu pençeleyerek derisini yüzdüm. Bileğinde kırmızı şeritlerin oluşmasını izledim.

“Bu canımı yaktı, Bo.” dedi Dr. Franklin birden geri çekilip eline bakarak. “Neden böyle bir şey yaptın?”

“İyileşip iyileşemeyeceğinizi görmek için.”

“Tabii ki iyileşebilirim.” dedi Dr. Franklin çileden çıkmış bir şekilde. “Ama bunun hakkında daha önce grup seansında konuşmuştuk, unuttun mu? Bir şeyin düzeliş düzelemeyeceğini görmek için onu öylece bozamazsın. Yıkılmış olmak için yıkmak duygularını dışa vurmanın uygun bir yolu değildir.”

Demek istediğim bu değildi ve bunu bilmesi gerekirdi, en azından bir dereceye kadar. Şeritlerin şimdiye kadar gitmiş olması gerekirdi, kan yüzünden kırmızı delikler olmamalıydı. Zihni güçlerini unutmuş olsa bile, bedeni verilen zararı hâlâ düzeltebiliyor olmalıydı.

Tabii eğer...

Güçlerimiz olduğu doğrusa. Güçlerimiz yoktu. Hiç olmamıştı.

Ve belki de güçlere ihtiyacım yoktu. Bununla yaşayabilirdim.

Ama Sofia olmadan yaşayamazdım ve güçlerin olmaması, Sofia'nın olmaması demekti.

Dr. Franklin'in omzunun arkasında, gölgelerdeki biri gözüme ilişti. Dikkatle bakarken, şekil ışığa doğru hareket etti ve kapı aralığının ortasında durdu.

Carlos Estrada sessizce bana gözlerini dikmişti, vücudundan sular akıyordu ve halıyı sıırılsıklam yapıyordu.

Ve, bunun anlamı zamanın hâlâ etrafımda sızıyarak olması olsa da, kalbim sevinçle çarptı. Çünkü eğer Carlos'u görebiliyorsam, bu güçlerimin gerçek olduğu anlamına geliyordu ve eğer güçlerim gerçekse, Sofia'yı hâlâ kurtarabilirdim.

Fakat tekrar başımı kaldırıp baktığımda, kapı aralığındaki Carlos değildi.

Ryan'dı.

Kısık gözler ve zalim gülümsemeyle beni izliyordu. Nereye baktığımı fark eden Doktor, arkasını döndü. "Kendi odana git, Ryan." dedi. "Ya da ortak odaya. Bo ve ben özel bir konuşma yapıyoruz."

"Evet, tamam." dedi Ryan sözcükleri uzatarak. Geriye doğru adım attı ama gözlerini mümkün olduğu kadar üzerimde tuttu.

BÖLÜM 52

Doktor uyumama yardımcı olması için ilaçlar vermişti ama sonrasında uyanık kalmamı sağlayacak bir şey vermemişti. Ve karanlık olmasına ve gerçekten uyumak istiyor olmama rağmen, uyuyamıyordum.

Özellikle de şu müzik çalarken.

Rahatsız edici ve melodikti ve bir çello olduğunu derhal anladım; kardeşim biz büyürken o kadar çok çalışmıştı ki bir çelloyu nerede olsa tanırdım. Ama Akademide kimin çellosu vardı?

Sessizce koridora çıktım, müziğin sesini takip ettim. Başta ortak odadan geldiğini düşündüm ama oda boştu.

Sofia'nın odasında ışık vardı.

Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. Yine uykumda yolculuk yapmış olmalıydım. Sofia'nın kapısı aralıktı ve onu iterek tamamen açtığımda, onun görüntüsüyle karşılandım. Odası aynen hatırladığım gibiydi, pembedin çeşitli tonlarıyla kaplıydı, yerdepeluş bir halı vardı ve duvarda posterler asılıydı: bir erkek müzik grubu, Frida Kahlo'nun bir sanat baskısı ve Shakespeare alıntısının kaligrafik bir yorumu: "Kendi kendinle doğru ol."

"Sofia."

Yatağının kenarında oturuyordu, bacaklarının arasında bir çello vardı. Yay tellerin üzerinde kaydırırken, zengin ve derin

notalar küçük odasını doldururken bütün vücudu hareket ediyordu.

“Çello çalabildiğini bilmiyordum.” dedim. Bir çellosu *olduğunu* da bilmiyordum. Burada saklayamayacak kadar büyük bir enstrüman sayılırdı.

“Bu bir füğ.” dedi, sesi müziğin içine karışıyordu.

“Bir füğ.” diye tekrar ettim.

“Kısa bir melodinin tekrarlanması.” dedi. Bir süre dinledim ve melodinin defalarca tekrar edildiğini seçebildim, sesler zaman akışının sicimleri gibi karışık bir şekilde birlikte örülmüştü. “İyi bir füğde.” diye devam etti Sofia, “katmanlar vardır. Bir melodi çalarsın”. Çellodan kısa bir süreliğine aniden müzik yükseldi. “Ve o melodi sadece tekrar edilmez aynı zamanda geliştirilir. Evrim geçirir. Değişir. Aynı melodidir ama farklıdır.” Çalmaya devam etti ve ince değişiklikleri duydum. Orijinal melodiyi hâlâ ayırt edebiliyordum ama artık daha büyüktü, daha derindi.

“Sofia.” dedim. “Buraya nasıl geldim?”

“Bir füğün sırrı bir şeylerin aynı olmasında saklı değildir.” dedi, “Nasıl farklı hale geldiklerindedir.”

“Neden bir çellon var?” diye sordum. Sesimde panik yükseliyordu. Bir sorun vardı. “Ne zaman füğler konusunda bir uzman oldun?”

“Bu bir füğ.” dedi Sofia, sesi yumuşaktı. “Kısa bir melodinin tekrarlanması. İyi bir füğde, katmanlar vardır. Bir melodi çalarsın ve o melodi sadece tekrar edilmez aynı zamanda geliştirilir. Evrim geçirir. Değişir. Aynı melodidir ama farklıdır.”

“Bunu az önce söyledin.” Ellerim nemli ve soğuktu.

“Bir füğün sırrı bir şeylerin aynı olmasında saklı değildir.” dedi, “Nasıl farklı hale geldiklerindedir.”

“Sofia.”

Çalmaya devam ediyordu, bütün vücudu çellonun üzerine yaslanmıştı, gözleri kapalıydı. “Bu bir füğ. Kısa bir melodinin tekrarlanması. İyi bir füğde, katmanlar vardır. Bir melodi çalarsın ve o melodi sadece tekrar edilmez aynı zamanda geliştirilir. Evrim geçirir. Değişir. Aynıdır, Bo ama farklıdır.”

Elimi kapısına uzatarak,yavaşça geri çekildim.

“Bir füğün sırrı bir şeylerin aynı olmasında saklı değildir.” dedi, “Nasıl farklı hale geldiklerindedir.”

“Sofia, lütfen, lütfen başka bir şey söyle.” Sesim korkuma ihanet ediyordu. “Herhangi bir şey.”

Müzik durdu.

Sofia, boynunu olağandışı bir biçimde döndürerek,kafasını kaldırıp bana baktı.

“Burada olmaman gerekiyor.” dedi hırslayarak. Birdenbire ayağa kalktı ve çello yere düştü. Pembe halıda boğulan teller zayıf, bozuk sesler çıkardı.

“Sofia.”

Sofia yayı bir kılıç gibi tuttu. “Bu bir füğ.” dedi korkunç bir tek düze sesle. Bana doğru yaklaşırken gözleri ölü ve boştu. Sırtım duvara yapıştı.

Kolunu kaldırdı, ruhsuz gözleri benimkilere kilitlendi ve çello yayını göğsüme sapladı.

Her şey karardı.

Bayıldım demek istemiyorum. Demek istediğim bir an oradaydım, göğsümden dışarı çıkan bir çello yayıyla, ağaç parçalanmıştı ama yine de tenimi delip geçmeye yetecek kadar güçlüydü ve bir sonraki anda hiçliğin içinde süzülüyordum. Artık bir çello yayı yoktu.

Artık Sofia da yoktu.

Artık dünya yoktu.

Sadece... Hiçlik.

“Merhaba.” dedim boşluğa.

Sessizlik.

Uzun bir süre, hiçlikte var oldum. Ve sonra kenarlarda ışık parlamaya başladı. Sırtımda bir baskı hissetmeye başladım, uzanıyordum. Odam belirginleşti ve yatağımda doğruldum.

Yanımdaki komodinde, saatimin sesi duyuluyordu.

BÖLÜM 53

Ertesi gün Dr. Franklin odama geldiğinde, gardımı almıştım. Her şey yolundaymış gibi davrandım. Dr. Franklin paranoya ve güven gibi sıradan şeylerden söz etti, ben de konuşma boyunca başımı sallayarak onayladım. Çok geçmeden, odamdan çıkmama ve birimime katılmama izin verildi.

“Nerelerdeydin, mankafa?” diye sordu Ryan sessiz bir şekilde, ben kütüphaneye girerken. Doktorla özel seanslara katıldığım sürece, bütün dersleri asmaya ve sessizce çalışmaya iznim vardı.

Yanıt vermedim o yüzden Ryan beni koridor boyunca takip etti.

“Dersleri astığın için başın derde girecek.” dedim.

Omuz silkti. “Bahse varım, umursamayacaklar. Bu okulun işi bitti nasıl olsa.”

“Doktor umursayacaktır.”

“Eğer Doktor olarak kalmaya devam ederse.”

Kütüphanenin önünde aniden durdum, elim kapıdaydı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bahar tatilinden önceki gün yetkililer, doktorla konuşurken kulak misafiri oldum. Soruşturmalarını tamamlamışlar. İtiraz ediyorlar, şeye, okulun akreditasyonuna. Bunun ne demek olduğunu biliyordum ama araştırdım ve kötü bir şey.”

“Yani ne demekmiş?” diye sordum alçak bir sesle.

“Babam, okulun fon kaybedeceğini söyledi ve eğer bu olursa hiçbir şekilde açık kalamaz.” Ryan geriye, Dr. Franklin’in kapalı ofis kapısına baktı. “Dostum, bu acımasızcaydı. O yetkililer, Dr. Franklin’in canına okudular. Okulun güvenli olmadığını ve Sofia’nın ve senin, bunun kanıtı olduğunuzu söylediler.”

“Benim mi?”

“Evet, senden söz ettiler. Onların önünde ucube gibi davranmamanı söylemiştim sana. Dr. Franklin’in çok fazla şeyin yanına kalmasına izin verdiğini ve ‘ihtiyacın olan bütün kaynakları sana sağlamadığını’ söylediler. Harold’dan da bahsettiler. Bir eve ya da başka bir şeye konulması gerektiğinden söz ettiler.”

Zavallı Harold. Eğer Akademi kapatılırsa duvarları kapitona kaplamalı bir hücreye kapatılacaktı.

Çekiçle dövme sesi kulaklarımı doldurdu ve zangırtı kemiklerimi titretti. Aşağı baktım ve zemin yoktu. Marangozlar, elektrik tesisatçıları ve sıhhi tesisatçılar binayı oluşturmak için çalışırken, ben akademinin bitmemiş yapısının yüksek bir yerinde, kalaslar da dengede duruyordum.

Gözümü kırpıtmı ve zemin geri geldi; ahşap, zaman içinde yıpranmıştı ve süpürgelikler boyunca toz toplanmıştı.

“Eğer okul kapanırsa, çok sinirleneceğim.” diye devam etti Ryan, zamanın etrafında çatladığından habersizdi. “Sanırım ne yapmam gerektiğini biliyorum ama...”

Ailem benimle ne yapacaktı?

Phoebe’yi ne kadar çok korkuttuğumu düşündüm, hem akademiye gelmeden önceki gece hem de zaman beni yeniden buraya atmadan önceki gece dışarıda otururken.

Belki *benim* kapatılmam gerekiyordu.

“Keşke Sofia burada olsaydı.” dedim yumuşak bir ses tonuyla.

“Bence de, adamım.” dedi Ryan acı bir ses tonuyla. “Eğer burada olsaydı, o yetkililer asla buraya gelmeyecekti.” Ellerini yumruk yaptı ve kütüphane kapısının yanındaki duvara yumruk attı. Sert bir şekilde. “Lanet olsun!” dedi çok öfkeli bir şekilde. “O kahrolası yetkililerin bu yeri mahvetmesine izin vermeyeceğim! Bütün planlarımı altüst ediyorlar!”

Son cümleyle ilgili bir şey, Ryan’ın *planları* ile ilgili bir şey havada çınladı. Ama ona gerçekten odaklanamayacak kadar dikkatim dağılmıştı. Bütün görebildiğim Ryan’ın vurduğu yerde duvarın dalgalanması ve su gibi hareket etmesi idi.

Göz kırpıttım ve duvar tekrar normale döndü.

“Gitmem gerek.” dedim, kütüphanenin kapısını iterek açarak.

Ryan da arkamdan içeri girdi. Keşke ondan nasıl kurtulacağını bilseydim.

Odanın arka tarafındaki eski model bilgisayarlara gittim. Sabit disk açılırken Ryan, bana bir şeyler söylüyordu. Los Angeles’taki evinde sahip olduğu bütün şeyler hakkında, bütün tatilini yüzerek ve sörf yaparak ve buradayken yapamadığı bütün havalı şeyleri yaparak geçirdiği hakkında böbürleniyordu. Abartılarının doğruluğunu sorgulamak istedim, bir sörf uzmanı olmak bir yana Ryan, tişörtünü giymeden yüzmeye gidecek türde birine benzermiyordu ama üzerine gidecek kadar umursamıyordum. Dürüst olmak gerekirse beni yoruyordu. Ve beni sevdiğini bile sanmıyordum. Sadece bir dinleyiciye ihtiyacı vardı.

“Bak, yapmam gereken işler var.” dedim. “Sen derslerini iplemiyor olabilirsin ama ben önemsiyorum.”

Ryan, bana orta parmağıyla işaret yaptı . ama en azından beni bir süre yalnız bırakıp kitap raflarının arasında bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

Bilgisayara geri döndüm ve çabucak *Sofia Muniz* yazdım. Birçok link belirdi, çoğu adı Sofia Muniz olan diğer kızların sosyal

medya profilleriydi, ama *Edgar Casey Akademisi* ve *Pear Adası* kelimelerini aramaya eklediğimde akademinin resmî açıklamasının yanı sıra üst sıralarda hep gazete makaleleri çıktı.

Önce haberlere tıkladım.

SEÇKİN GENÇLER İÇİN EĞİTİM VEREN YEREL AKADEMİDE BİR ÖĞRENCİ KAYBOLDU.

Sofia'nın makalenin bir sütununu kaplayan resmini görünce nefesim kesildi. Eski bir resimdi, büyük olasılıkla buraya gelmeden önce, lise zamanlarından kalmaydı ama oydu. Uzandım ve iki parmağımla ekrandaki resime dokundum. Makale özetle olanları anlatıyordu: Sofia şu tarihte kaybolmuştu, Akademi yorum yapmamıştı, devlet ve federal yetkililer soruşturma yapıyordu. Onun ortadan kaybolmasıyla ilgili herhangi bir bilgisi olanların aramaları için verilen numaraların bir listesiyle bitiyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Ryan, bana doğru bakarak. Bana doğru gelmeye başladı. O yaklaştıkça, ekran bulanıklaştı. Gözlerimin önünde başlık değişti.

SORUNLU GENÇLER İÇİN EĞİTİM VEREN YEREL AKADEMİDE BİR ÖĞRENCİ ÖLDÜ.

Sofia Muniz (17) Pear Adası'ndaki Özel Yetenekleri Olan Çocuklar için Edgar Casey Akademisi'nin arazisinde dün gece ölü bulundu. Yerel yetkililer ölümünün intihar olduğu hükmüne vardı. Yaşları 15 ila 21 arasında değişen küçük bir grup öğrenciye hizmet veren akademi, geleneksel okul ortamının

sağlayabileceğinden daha fazla rehberliğe ihtiyaç duyan duygusal ve davranışsal olarak dengesiz çocukların ileri derecedeki vakalarını tedavi etmede uzmanlaşmış bir yerdir.

Muniz, psikiyatristi Dr. Demitrious Franklin ve başka bir öğrenci tarafından bulundu. Ön raporlar, Muniz'in reçeteli ilaçları aşırı dozda aldığını ve bir soruşturmanın yapılmakta olduğunu belirtmektedir. Akademinin Yönetim Kurulu başkanı Dr. Alexander Hartford yaptığı basın açıklamasında, "Onun ilaçlara erişimi politikada ciddi bir açık olduğunu ortaya çıkardı." dedi. "Uygulamalarımızı en iyi şekilde nasıl tekrar tasarlayacağımızı belirlemek için yerel ve devlet yetkilileri ile çalışıyoruz." Hartford, Edgar Casey Akademisi'nin geleceğini belirlemeye yardımcı olmak için okulun devlet eğitim kurulunun yetkililerini memnuniyetle ağırladığını ekledi.

Okul arazisinde düzenlenen özel anma töreninden önce Dr. Franklin, "Onu tanıyan herkes Sofia'yı çok severdi." dedi. "Onu çok özleyeceğiz." Okul arkadaşlarından biri, Gwendoline Benson şöyle ekledi, "O benim en iyi arkadaşımdı. Bir gün öylece gitmiş olacağını hiç düşünmemiştim."

Muniz, annesi ve iki kız kardeşini memleketi Austin, Texas'ta bir trafik kazasında kaybetmişti. Babasına ulaşamadı.

Makale, intihar önleme acil hatlarının numaraları ile bitiyordu.

"Sonunda gerçekliğe girmeye karar verdin, öyle mi?" diye sordu Ryan, bilgisayarın üzerine eğilip ekrana bakarak.

O yaklařtıķça, görüntü daha net bir hale geldi, ta ki Ryan gelmeden önce gördüğüm gerçek makaleden eser kalmayana kadar. Sofia'nın resmi de keskinleşti ama çarpık bir şekilde, önceden olduğu halinden, onu tanıdığım zamankinden farklı görünmesine yetecek kadar özelliklerini anlaşılmaz hale getirdi. Bir yabancı gibi görünüyordu.

“Defol, seni pislik.” diye hırladım resme gözlerimi dikmiş bir şekilde.

Ryan gözlerini devirdi. “Her neyse. Ama dinle, bu gece yardım etmeni istiyorum.”

“Hangi konuda?” öfkemi saklama zahmetine girmedim; gözlerim sevdiğim kızın çarpıtılmış resminin ve yüzünü çevreleyen yalanların üzerindeydi.

“Dr. Franklin'in ofisinde ne olduğuna bakmak istiyorum.” dedi Ryan. “Seanslarımızın video kayıtları yok oldu ve bu iyi bir şey ama yazılı kayıtlar da var,    k ğıda gelmeme yol açabilecek kayıtlar.”

“Defol.” dedim. Ryan'ın ne istediğı umurumda değıldi.

“İyi. Ama Sofia'nın da kayıtları orada.”

Gözlerim hızla onunkilere döndü. Beni her zaman yönlendir-meye çalışıyordu. “Defol, dedim.”

“Seninkiler de. Doktor'un senin hakkında ne dediğini bilmek istemiyor musun? Daimi kaydında neler olduğunu? Ya senin de Harold gibi tımarhaneye gitmeni  neriyorsa?”

“Eğer sana yardım etmeyi kabul edersem, beni yalnız bırakacak mısın?”

“Bu gece, ışıklar söndükten bir saat sonra.”

“Tamam.”

Ryan, yaslandığı masadan kendini geri itti ve ağır ağır uzaklaştı.

O uzaklaştıkça, ekran titredi ve soldu, tahrip edici başlık orijinali ile yer değiştirdi. *Sofia Muniz, 17, dün gece ölü bulundu* kelimelerinin *Sofia Muniz, 17, kayıp olarak rapor edildi* şeklinde değişmesini izledim.

Koltuğumda döndüm, rafların arasında gözden kaybolurken Ryan'a sert sert baktım.

Bunu o yaptı.

BÖLÜM 54

Ryan duvarı yumrukladığında, duvar hafifçe dalgalanmıştı. Ekranı yaklaştığında, ekran değişmişti ve gittiğinde, eski haline dönmüştü.

Bütün bu zaman boyunca gerçekliğimizi yönlendirenin yetkililer olduğunu düşünmüştüm. Ama bu çok mantıksızdı, değil mi? Eğer bizi güçlerimiz için kullanmak isteseydiler, onları unutmamızı sağlamazlardı.

Ama Ryan... O hiç unutmadı. Kendini yetkililerden koruyabildiği için değil, yapay gerçekliği yaratan kişi *kendisi* olduğu için.

Ryan bir telepattı. O, videoları değiştirebilirdi. Buraya geldiğinden beri güçlerinin sınırlarını zorluyordu. Birinin zihniyle nasıl oynayacağını *tam olarak* biliyordu. Daha önce de zihinlerimizle oynamıştı ve güçleri, o zamandan beri sadece gelişmişti, mümkün olduğunu düşündüğümüz her şeyin çok ötesine geçmişti. Doktor ya da herhangi birinin kontrol edebileceği seviyenin de ötesine.

Yetkililerin gelmesi onu korkutmuş olmalıydı. Başından beri akademinin kapatılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyor olmalıydı. Belki bunların hepsi okulu kurtarmanın ve yetkililerin gitmesini sağlamanın bir yolu olarak başlamıştı ama başlangıçta Ryan'ın niyeti iyiydiyse bile, çaresizliği onları çarpıtmıştı. Yet-

kililer gitmişti ve kimsenin gücünün olmadığı illüzyonunu hâlâ devam ettiriyordu. Okulun kapanmasını engelleyemiyordu, bu onun boyunu aşan bir şeydi ama geri kalan herkesin gerçekte kim olduklarını anımsamasını engelleyebilirdi. Yetkililerin onu başka bir akademiye göndermesini engelleyebilirdi.

Ryan kütüphaneden çıkar çıkmaz, zaman kaybetmeden zaman akışını çağırdım. Bir an için, işe yaramayacağından endişelendim.

Ama oradaydı. Bütün zaman önüme serilmişti, sicimler bir nehrin üzerinde yüzüyordu, birbirlerine dolaşarak ve örülerek güzel bir kaos oluşturuyorlardı. Çabucak hareket edip, Sofia'yı geçmişte görebileceğim bir tarih buldum. Beni Sofia'ya bağlayan kırmızı sicim bir saç teli kadar narindi ama ona dokunduğumda bir jilet gibi parmağımı kesti. Elimi hemen geri çektim, çıkan kanı emdim.

Sadece parmağımı dolamak yerine bütün elimle sicimi tekrar kavradım. Tenimi kesiyordu ama acıya karşı dişlerimi sıktım.

Bunu yapmak zorundaydım.

Kırmızı sicimin, onu avucuma doladıkça, kemiklerimi bir araya sıkıştırarak ezdiğini hissediyordum. Kan, elimi kayganlaştırıyordu ve ısıtıyordu. Bırakamazdım.

Bırakamazdım.

Acı yok oldu. Aşağı baktım ve sicim, kanla birlikte yok oldu. Sofia önümde duruyordu.

“Merhaba.” dedim.

Gülümsedi ama mutluluk gözlerine ulaşmadı. “Burada ne arıyorsun?” diye sordu.

“Seni görmem gerekiyordu.”

“Gitmen gerekiyor.”

Kafamı hayır anlamında salladım, aramızdaki kısa mesafeyi aştım. “Hayır.” dedim.

“Zorundasın.”

Ona her şeyi söylemek istiyordum ama zaman izin vermeyecekti. O yüzden sadece, “Şu an işler kötü gidiyor.” dedim.

“Geçmişte beni görmeye geliyorsun.” dedi Sofia. “Gelecekte, yani şimdiki zamanda bir terslik olduğunu düşünüyorum. Senin şimdiki zamanında. Haklı mıyım?”

Başımınla onayladım.

“Ve sana yardım etmek için orada değilim.”

Yine başımı salladım. Zamanın her an beni geri çekmesini bekliyordum ama yapmadı. İkimizde hâlâ buradaydık. “Korkuyordum.” dedim tereddütle, hâlâ zamanın sınırlarını deniyordum.

“Neden korkuyordun?”

“Güçlerimin gerçek olmamasından.”

Kısa bir saniye için, her şey titredi. Renkler değişti ve sarmal hareketlerle birbirinin içine girip çıktı. Her şey tekledi... Sofia hariç. Hâlâ önümde duruyordu, gerçek ve canlı ve doğruydı.

Uzandı ve avuçlarını yüzümün kenarlarına yasladı. Teni serin ve rahatlatıcıydı. “Ama Bo.” dedi, “Ya gerçek değilsem? Ya bunların hiçbiri gerçek değilse?”

“Emin olduğum tek şey sensin.” diye fısıldadım.

Ağzını açtı ama sözcükler yerine, su dışarı döküldü. Çenesinden akan damlalar, boynundan aşağı bir şelale, göğsünün üstünden bir dereye akar gibi döküldü. Uzanıp onu yakaladım ama parmaklarım, teni sanki bir su balonuymuş gibi, kolunu deldi, vücudundan kötü bir klor kokusu yayan parlak mavi sıvı fışkırdı. “Sofia!” diye bağırdım ona tekrar uzanarak. Elim saçlarını okşadı ve her bir koyu kahverengi tel görünmez oldu, sonra da bir havuzun yüzeyi gibi yansıtıcı. Ayaklarımın dibinde bir su birikintisinden başka bir şey kalmayınca dek bedeni yarı saydamlaşmıştı, sonra sıvılaşmıştı ve ardından eriyip gitti.

Işıklar söndükten bir saat sonra Ryan, beni almak için odama geldi. Nasıl olup da kilitleri atlattığını bilmiyordum ama yapıyordu. Bu, demir parmaklıklar gibi kilitlerin de sadece onun illüzyonunun bir parçası olduğunun başka bir kanıtıydı.

“Hazır mısın?” diye sordu Ryan alçak bir sesle.

Zeminimdeki su lekesine dikkatle baktım, sınırları ahşapta tuhaf bir daire şekli oluşturunuyordu.

Başımı sallayarak onayladım.

Dr. Franklin’in ofisinin kapısı kitliydi ama Ryan bir şekilde bir anahtar bulmuştu. Karanlık odaya sessizce girdik.

Doktor olmadan, hiç kimse olmadan burası tuhaf görünüyordu. Sandalyeler, hepsi boş bir alanın çevresine daire şeklinde dizilmiş olan ve hiçbir şey ifade etmeyen gölgelenmiş mezar taşlarıydı.

Ryan ışıkları yaktı.

“Daimi kayıtları arıyoruz. Doktorun notlarını. Beni bu kapandığında daha kötü bir okula yollayabilecek ya da töhmet altında bırakabilecek herhangi bir şey.”

“Hangi notlar?” Dr. Franklin’in karışıklığın içinde kâğıtlar yığınının olduğu masasına yürüdüm. Ryan’a çok da dikkat etmiyordum. Buraya gelmek için kendi nedenlerim vardı. Kanıtı ihtiyacım vardı. Sofia’nın eriyip gittiğini gördükten sonra, Ryan’ın yarattığı illüzyonun dışında, gerçekliğin ne olduğunu bilmeliydim. Bir yalanı yaşamak istemiyordum ama onsuz bir dünyada da yaşamak istemiyordum.

Sadece gerçeği istiyordum. Belki onu burada bulabilirdim.

Ryan omuz silkti. “Onu gördüğümde neyi aradığımı bileceğim. Bütün okullar kayıt tutar. İhtiyacım olan şey temiz bir başlangıç.” Kötü niyetle pis pis sırttı. “Yani üzerinde adımın yazılı olduğu bir şey görürsen, söyle bana. Eğer hiçbir kaydım olmazsa, kötü bir kaydım da olmaz.”

Pencereden dışarı baktığımda, bir saniyeliğine güneş ışığı parıldadı. Gözümü kırptım ve Ay onun yerini aldı. Her tarafımda, zaman akışı hâlâ çatlıyordu. Yardıma ihtiyacım vardı. Sadece bana kimin yardım edebileceğini bilmiyordum.

Doktorun masasına oturdum, oradaki kâğıtlara hızlıbir şekilde baktım. Bütün notlar, doktorun neredeyse okunaksız elyazısıyla yazılmıştı. Bilmediğim sözcükler yuvarlak içine alınmıştı ya da üzerleri çizilmişti.

Kâğıdın üzerine su damlıyordu.

Yukarı baktım. Ryan, doktorun dosya dolabındaki ikinci çekmeceye geçmiş, içindekileri hızlı bir şekilde tarıyordu. Ama Carlos Estrada karşımda durmuş, Dr. Franklin'in masa çekmecelerinden birini işaret ediyordu.

Öne eğildim ve ağır çekmeceyi hızla çektim. Daha fazla dosyayla doluydu ve neredeyse tekrar hızla çarparak kapatıyordum. Ama sonra adımlı gördüm. Ve Ryan'ın adını. Ve Gwen'in ve Harold'ın. Ellerim titiyordu ve karton dosyaların arasına gizlenmiş dikkat çeken parlak kırmızı renkteki tek dosyayı fark ettim.

Sofia Muniz

Dosyalarımızın hepsini kucaklayarak çekip çıkardım ve masanın üzerine yaydım.

Önce Sofia'nın dosyasına uzandım ama ıslak bir el dosyayı çarpıp kapattı. Yukarı baktım. Carlos Estrada kafasını sessizce hayır anlamında salladı.

"Neden?" diye sordum.

"Ne?" diye sordu Ryan, dosya dolabından dönmeden.

"Yok bir şey." dedim.

Carlos Estrada elini çekti, geride kırmızı dosyanın içine işleyen büyük ıslak bir iz bıraktı. Ben Sofia'nın dosyasını kenara

koyarken hâlâ kafasını hayır anlamında sallıyordu. Masadan, görmeyerek başka bir dosya seçtim.

Gwendoline Benson.

Başparmağımla dosyayı açtım. Sağ tarafa yapıştırılmış, Gwen hakkında bilgiler içeren bir kâğıt vardı: genel ve kare küçük bir resmi, ane ve babasının adları, kendi adresi, babasının adresi, bir ilaçlar listesi. Gwen'in bu kadar çok ilaç kullandığını bilmiyordum. İlaçların isimlerini, uzun ve telaffuz edilemeyen kelimelerde takılarak, sessiz bir şekilde kafamın içinde okudum.

Dosyanın sol tarafında doktorun kargacık burgacık yazısıyla yazdığı bir notlar listesi vardı. En üst kısmında kalın harflerle bir kelime yazılmıştı:

TANI

Doktor'un altına karaladığı sözcükleri okurken kaşlarım çatıldı. Dürtü özdenetim bozukluğu (piromani). Güven ve terk edilme sorunları.

Gwen'in dosyasını kenara ittim ve bir sonrakini açtım. Harold'inkini. Aynı şekilde yapılandırılmıştı, bir tarafta ilaçlar listesi ve anlam ifade etmeyen bir kanılar dizisi dahil olmak üzere bilgiler vardı. Ryan'ın dosyası benzerdi, gerçi onun hakkındaki notların çoğunu fark edebiliyordum: aşırı narsisizm, güç kompleksi, hesaplanmış yönlendirme, özdenetim altında olmalı, öfke sorunları. Sosyopatik eğilimler. *Duygularla oynamayı seviyor; diye not almıştı Doktor, eğlence için ama bir şey istediğinde, onu elde etmek için ne olursa kullanacaktır. Narsisizmi, olayların normal akışlarının ona yöneltildiğine inanmasına neden oluyor; eğer kahvaltıda elma yoksa, bunun çalışanların çok akıllı olduğu için ondan nefret etmelerinden kaynaklandığına inanıyor ve onlara karşı psikolojik ya da fiziksel intikam planları yapıyor. Bir kişiye ne kadar yakın olursa, eğilimi o kadar artıyor.*

Yetkililer geldiğinde, onu yakalamak için geldiklerini düşünmüştü. Her zaman gelişlerinin onu askerî okula mahkûm edeceğini, kaybedecek bir şeyi olanın sadece kendisi olduğunu varsaymıştı.

Kafamı kaldırıp baktım, Ryan'ın dönüp beni onun hakkındaki bilgileri okurken yakalamasını bekledim ama yapmadı. Carlos Estrada gitmişti.

Kendi dosyamı açtım.

Üzerinde adım vardı. Ebeveynlerimin adları. Phoebe. Adresim. Bir notta okuldayken ve bahar tatilinde evdeyken bir “nöbet” geçirdiğim yazıyordu.

Bir ilaçlar listesi vardı.

Ama bu doğru değildi. Ben herhangi bir ilaç kullanmıyordum. Hap ya da şurup kullanmıyordum.

Doktor bana ilaç vereceğini söylemişti ama akademiye geri geldiğimde uykumu getiren hapları saymazsak, başka ilaç kullanmamıştım.

Kullanmış mıydım?

Gözlerim dosyanın sağ tarafındaki tanı kısmını üstünkörü okudu. DSM-5*, en üste yakın bir yere yazılmıştı ve birkaç kez yuvarlak içine alınmıştı.

*Bo'nun durumu önceden şüphelendiğimden çok daha karmaşık. Sofia Muniz'in ölümünün ardından gerçeklikten kopma belirtileri ortaya koydu. Semptomları arasında uzun süren sanrı ve daha yakın zamanda paranoya var, uykusuzluğu ikisini de şiddetlendiriyor. REM** uykusunun olmaması muhtemelen semptomları*

*Ruhsal Bozuklukların Tanısal ve İstatistiksel El Kitabı'nın beşinci baskısının kısaltılmış halidir. Amerikan Psikiyatri Birliği (APA) tarafından yayımlanan DSM, ruhsal bozuklukların tanısı için açıklamalar, semptomlar ve diğer ölçütleri içerir. (ç.n.)

**Açılımı, Rapid Eye Movement. Hızlı göz hareketi. Uykunun rüya görülen kısmıdır. Adını, bu sırada gözlerin hızlı hızlı hareket etmesinden alır. (ç.n.)

besliyor fakat Bo sorununun farkında değil, onun yerine sıklıkla bir sanrı durumuna giriyor.

Kan tahlili, ek ya da eğlence amacıyla kullanılan halüsinojenik ilaçlarını yutulmadığını ve Bo'nun ensülin seviyelerinin diyabetik sınırın oldukça altında olduğunu göstermiştir. Beyin lezyonu ihtimalini kontrol etmek için, Boston'da bölge dışı bir tesiste iki hafta içinde programlı beyin taraması ve ek kan testi yapıldı. Birinci dereceden akraba geçmişinde nörodejeneratif hastalıklar yok ama uzun süren sanrılar pedünkül ile ilgili halüsinoya işaret edebilir.

EK NOTLAR: Özel seanslar ve grup terapileri, Bo'nun önceki tanısından çok daha ciddi bir şeyin göstergesi olan seçici amnezi ile dissosiyatif füğ yaşadığını gösterdi. Bu, 13-20 Nisan tarihleri arasında ailesini ziyarete gittiğinde yaşadığı zihinsel çöküntü tarafından destekleniyor. Bo'nun paranoyası artmış ve bu nedenle terapi süresince konuşmaya daha isteksiz olsa da, Sofia'nın ölümüyle bağlantılı gibi görünen halüsinasyonlardan üstü kapalı bir şekilde söz etti.

Bahar tatilinden önceki aile konferansında, uzun süreli bir karmaşık görsel halüsinasyon ve büyüklük sanrısı tanısı olasılıkları ve bunun anne-babası için ne anlama gelebileceği hakkında görüştüm. Kız kardeşi, tanı ve tedaviden önce bazı şiddet eğilimlerinin var olduğunu belirtti. Şiddet eğilimi, ilaç ve terapiyle azalmış ve yerini duygularını açığa vuran engellenme yerine uzaklaşma yol açan daha kişisel sanrılara bıraktı.

Son cümle sert bir biçimde sayfada öne çıkacak şekilde yazılmıştı.

Okulun kaderine bakılmaksızın, Bo'nun sağlığının daha yakından görüntülenebileceği daha güvenli bir tesise yerleştirilmesi tavsiye olunur.

Dosyanın düşmesine izin verdim ve ses, Ryan'ın dönmesine neden oldu.

“Bir şey mi buldun?” diye sordu.

Etrafında dalgalar yayılıyordu. Dosya dolabı mum gibi eriyordu, sonra gözümü kırptım ve aynen önceden olduğu gibiydi.

“Burada, şuna bak.” dedi Ryan. Telepatisini kullanarak dosya dolabından bir dosyayı bana doğru uçurdu ama onu açmadım.

“Bu kâğıtlar, bizi deliymişiz gibi gösteriyor.” dedim sonunda, kapalı dosyaya bakarak.

Ryan kahkaha attı. “Şey, apaçık ortada.”

“Hayır ama bak.” Ryan'ın medikal geçmişini detaylandıran dosyayı kaldırdım, Ryan'ın telepatisini kullanarak onu kendisine yaklaştırmasını bekledim ama o sadece dolabın çekmecesini çarparak kapattı ve bana doğru yürüyerek ofisi geçti.

Ryan dosyanın içindekileri taradı. “Evet, yani?”

“Bir narsist olduğun ve öfke sorunların olduğu yazıyor.”

“Öyle mi?” Ryan omuz silkti ve dosyayı masaya attı.

“Benim paranoyak olduğum ve sanrılar gördüğüm yazıyor.”

Ryan alaycı kahkahasını saklamadı. “Senin bir şizo olduğunu anlamıştım.”

Boğazımda yükselen safrayı yutkundum. “Biz, biz deli değiliz. Biz özeliz.”

“Evet, özel” diye yineledi Ryan, benimle alay ederek. “Şu ‘özel’ yerdekiler gibi.”

“Hayır, demek istediğim... Peki ya güçlerimiz?”

Ryan gözlerini devirdi. “Bu mu? Hâlâ mı?”

“O dosyayı *telepatini* kullanarak bana doğru uçurdun!”

Ryan dosyayı aldı ve tekrar masanın üzerine düşürdü. “Onu sana ellerimi kullanarak fırlattım.” dedi. “Adamım, sen delisin. Yani, gerçekten deli. Lanet olsun.”

Doktorun ofisinin duvarları dalgalandı ve yağın sirkeye karışması gibi hızla döndü. Dosyamdaki bilgiyi hızla okudum. Doktorun benimle ilgili notlarının hepsi Sofia kaybolduktan sonra ydı. Ryan'ın güçleri giderek kuvvetlendiğinde. İllüzyona başladığında.

Ryan dosyasına göz gezdirdi, gözleri doktorun ona koyduğu tanının üzerinde dolaştı. Gelişigüzel bir şekilde formları topladı ve onları Dr. Franklin'in kâğıt imha makinesine tıktı. Doktor'un notları uzun, ince şeritlere dönerken yüzünde bir gülümsemeyle izledi.

"Hadi gidelim." dedi Ryan, kapıya yönelere.

"Gerçekten sensin, değil mi?" Yavaşça ayağa kalktım, sandalyeyi geri ittim ve masayı Ryan ile arama alarak duvara doğru hareket ettim. Bütün kanıtlar onu işaret etse de, buna inanmak istememiştim.

Senin derdin ne?" dedi Ryan, tekrar bana dönerek.

"O sensin."

"Neden söz ediyorsun?"

"Bunca zamandır sendin. Doktor ya da yetkililer değildi. Sendin."

"Ne ne saç..."

Kendi dosyamı kaptım. "Anlayacağımı tahmin ettin. 'Bo'nun yerinin değiştirilmesi tavsiye olunur.' Benden kurtulmaya çalışıyorsun. Bütün bunları sen yapıyorsun."

"Sen neden söz ediyorsun böyle?" dedi Ryan, sesi bağırmaya tehlikeli şekilde yakındı.

"Sen. Sen. Sen zihinleri kontrol edebiliyorsun. Hepimizi kontrol ediyorsun. Hepimizi deliymiş gibi, akademiye güçleri olan insanlar için değilmiş gibi gösterdin. Doktoru bile kandırdın..."

"Sen kaçkısın." dedi Ryan kapıya dönerek. "Demek istediğim, bir deli var, bir de sen varsın. Bu çılgınlık. Etrafına bir bak. Nerede olduğunu sanıyorsun?"

Etrafıma gerçekten baktım. Doktorun psikiyatri lisansını gördüm ve sonra gözümü kırptım ve tarih doktorasını gördüm. Tanı dosyalarını gördüm. Ve sonra kişisel güçlerimizi detaylandıran dosyalara dönüştüler.

Hepsi sahteydi.

Hepsi bir illüzyondu. Dâhiyane, korkutucu bir illüzyon.

“Bak, dostum, gerçeklerle yüzleş.” diye hırladı Ryan. “Küçük kız arkadaşın öldü. Ölü. Tamamen ölü. Eğer bununla yüzleşmek yerine hayal dünyasına gitmeyi tercih ediyorsan, iyi. Ama ben mi? Ben kendi çıkarıma bakarım.” Ryan kapıya giderken ona çok sert bakıyordum. Bana bakmak için geri döndü ama söyleyeceği her neyse dudaklarından uçup gitti.

Dehşete kapılmış görünüyordu. Benden. Ve artık gerçeği biliyordum.

BÖLÜM 55

Onun korkusu kanımın güçle kabarmasına neden oldu. Artık onu olduğu gibi gördüğüm için, beni kontrol edemiyordu. Geriye kalan dosyaları Dr. Franklin'nin masasının çekmecesine sürükledim ve ayağa kalktım, koridora çıkan Ryan'ı takip ettim. Etrafımda, Ryan yarattığı dünyaya tutunmaya çabalarken duvarlar dalgalanıyordu. Zaman akışının içine sızan diğer insanların, diğer zamanların görüntülerini görüyordum. Kabarık beyaz saçları olan yaşlı bir adam, akademinin ilk müdürü, onu alt kattaki portresinden tanıyordum, kendi kendine mırıldanarak yanımızdan geçti ve sonra yok oldu.

Parlak sarı kamp tişörtleri giyen küçük çocuklar koşarak geçtiler. En son çocuk dönüp bana baktı ve el salladı ve Carlos Estrada'yı tanıdım, tişörtünün rengi su yüzünden koyulaşıyordu.

Ryan bana dudak büktü. "Neye bakıyorsun?"

Diğer çocuklar yok oldu. Salonda sadece Ryan ve ben vardık.

Artık tüm bunların ne olduğunu biliyordum. Güçlerim Ryan tarafından bastırılmıştı, zihin kontrolü tarafından köretilmişti. Ama havayla tamamen dolduğunda patlayan bir balon gibi, güçlerim etrafımda patlamıştı. Dağılan zaman akışı değil, bendim.

"Dur!" diye bağırdım Ryan'a, o kapısını açarken.

Dünya gerçeklikten gerçekliğe göz açıp kapama hızıyla geçiyordu ve bu yüzden başım dönüyordu. Hâlâ gündüzmüş gibi Ryan'ın penceresinden içeri giren ışık, bir flaş hızıyla en karanlık geceye döndü.

Ryan'ın bileğini yakaladım, benden kurtulmaya çalışsa da bırakmadım.

“Bırak beni, ucube.” diye hırladı Ryan.

“Ne yaptığını biliyorum.” dedim alçak bir sesle.

Dünya durdu. Dışarıdaki güneş hareket etmiyordu. Duvarlar sabitti. Geçmişin hayaletleri gitmişti. Özdenetim bende idi.

“Sadece gerçek olanı değiştirebilirsin.” dedim. “Tamamen yeni bir dünya yaratamazsın ama onu biraz değiştirebilirsin. Peki bu senin hakkında ne söylüyor?”

“Ne demek istiyorsun?” Kendini tekrar çekip kurtarmaya çalıştı ama ben daha sıkı tuttum.

“Sana koyulan ‘tanı’. Sen gerçekten bir narsisistsin, değil mi? Bu gerçeği saklayamıyorsun, kendin yarattığın bir dünyada bile.”

Ryan, boştaki eliyle göğsümü itti ve bırakmak zorunda kaldım. Odasına çekildi ve kapıyı çarparak kapattı.

Ve bu sesle birlikte, sahte dünyası tekrar yerine oturdu. Kapısında bir elektronik kilit, penceresinde parmaklıklar vardı.

Derin, titreten bir nefes aldım. “Özdenetim bende.” dedim Ryan'ın kapalı kapısına. Hava dudaklarımdan çıkarken, illüzyon tekrar yok oldu.

Özdenetim *bende*.

“Sende.” dedi sol tarafımdan yumuşak bir ses, son hece sanki konuşan kişi soru soruyormuş gibi yükseliyordu.

Kalbim bir kez sert bir şekilde attı, o kadar şiddetli bir vuruştaki gerçekten göğsümü sıkıca tuttum. Topuklarımda döndüm.

Sofia, odasının kapısının önünde dikiliyordu.

Yüzüme şimşek gibi bir sırtış yayıldı. “Kazanıyorum.” dedim ona, ileri atılarak. “Ryan’ın illüzyonlarını anlayabiliyorum, ne yaptığını biliyorum.”

“İllüzyonlarını anlayabiliyorsun.” İşte yine son hece kısmen daha yüksek söylenmişti.

Sofia’ya uzandım ama o geri çekildi, elini arkasında tutuyordu. Ulaşamayacağım bir yerde.

Kafasını hayır anlamında salladı ve odasına doğru biraz daha geriledi. Soluk pembe halısı, yatağındaki neon pembe yorganı, komodinindeki tüylü lambası gözüme ilişti ve sonra kapıyı yüzüme kapattı.

“Sofia, bekle.” diye söze başladım, kapının üzerine atılıp savurarak açarken.

Oda boştu. Yatak boştu; duvarlar ve yer sadeydi. Sendeledim, boğazımda bir yumru yükseliyordu. Hayır. Hayır, özdenetim bendeydi. Gücüme tekrar kavuşmuştum. Sendeleyerek odasından uzaklaştım ve koridora çıktım.

Ryan’ın kapısı tekrar açıldı. Ben hızla odama dönerken, yüzünde bir gülümsemeyle beni izliyordu.

BÖLÜM 56

Phoebe

Bugün perşembeydi. Bo'nun hafta sonu için eve dönme zamanı neredeyse gelmişti.

Ama hiç gitmemiş gibiydi. Ev sessizdi. Herkes kırılgan bir zeminde yürüyormuşçasına temkinli davranıyordu.

Aslında, hepimiz sanki kırılgan olan *bizmişiz* gibi davranıyorduk. Hepimiz burada dağılmaktan korkuyorduk.

Hafta sonuna yaklaştıkça annem giderek daha fazla temizlik yapıyordu. Ahşap zemin ayna gibiydi, pencereler silinmişti ve hiçbir yerde tek bir toz zerresi yoktu. Yani, Bo'nun odası hariç. Annem, yatak çarşafıyla kapatılmış kapısının önünden sanki o orada değilmiş gibi geçiyordu. Ve babam, zeminde matkapla açtığı oyuğu hâlâ tamir etmemişti. Şimdi çok daha göze batıyordu, kusursuz evin geri kalanına karşı bir lekeydi ama sanki gözleri oranın üzerinde dolanıyor gibiydi.

Babam hemen hemen çalışma odasında yaşıyordu. Onunkiyile yatak odaları arasında sadece dört kapı olmasına rağmen, orada uyuyor olabileceğini düşünüyordum.

Herkes gergindi çünkü bu "nöbet"ten sonra Bo'nun burada geçireceği ilk hafta sonuydu.

Bundan nefret ediyordum. Olan şeyi etiketlemekten nefret ediyordum. Bo okulda kendini kaybettiğinde, annem ve babam buna “olay” demişlerdi. Ve şimdi elimizde “nöbet” vardı.

O bir çeşit krizdi. Neyse onu söyleyin. Sanrılardan önceki bir krizdi. Bu konu hakkında başka bir şey bilmiyordum; çünkü kimse bana söylemezdi. Babam gecenin bir yarısı Bo’yu kliniğe götürdüğünde doktorlar, Dr. Franklin’e danışmadan ona tanı koymak istememişlerdi. Ve Bo’nun akademiye dönmesi gerektiğini söylemenin dışında, Dr. Franklin fazla bir şey anlatmamıştı. En azından bana.

İnternet’te hakkında okuduğum her tanıda Bo’dan parçalar vardı: bipolar bozukluk, şizofreni, depresyon. Ne kadar araştırırsam o kadar tuhaf hastalık buldum: beyin lezyonları ve zihni kontrol eden virüsler, et yiyen amipler, bakteriler ve mantarlar... Çareleri yoktu, sadece geçici tedavi seçenekleri vardı. Bazen zihinler sadece bozuk oluyordu, dünyayı çatlamış bir şekilde görüyorlardı. Eğer onu düzeltmenin bir yolu yoksa Bo’nun beyniyle ilgili soruna ne isim verdiğimiz gerçekten önemli miydi?

Beni yakalayıp, var olmayan bir dünyanın gerçekliğini görmem için yalvarırken gözlerinde oluşan ifadenin bir adı yoktu.

O gecenin üzerinden binlerce kez geçmiştim. O zamandan beri her gece sessizlikte, annem yatak odasının kapısını kapattıktan, babam ofisinin kapısını kapattıktan ve ben de kendi odamın kapısını kapattıktan sonra, kimsenin kıpırdamadığı ama herkesin uyanık olduğu o uzun ve boş zamanlarda Bo’yla geçirdiğim son geceyi defalarca yeniden yaşamıştım. Kız arkadaşının ölmediği, açığa vurduğumdan daha fazla şey bildiğim, bütün bu olanlar üzerinde bir çeşit gücü olduğu hakkına deliye dönmüş şekilde ısrar etmişti. Beni tuttuğunda, kendi gerçekliğini benim beynime sokmaya çalışırken parmaklarının kollarımı sıkma şeklini hâlâ hissedebiliyordum.

Ve gözlerinin odağını kaybetme şeklini, kaslarının kasılma şeklini asla unutmayacaktım. Televizyonda kriz geçirildiğini gördüğünüzde, şiddetli sarsıntılarla dolu olurlar, insanlar yere yığılır ve bedenleri sudan çıkmış balık gibi çırpınır ama Bo'ya olan bu değildi. Onun yerine o sadece bir tahta gibi kaskatı kesilmişti. Gözleri kapanmıştı ama gözkapaklarının arasından gözlerinin hâlâ hareket ettiğini görebiliyordum, hızlı bir şekilde aşağı yukarı yön değiştiriyorlardı. Çenesi son derece gerilmiş ve parmakları donmuş pençelere dönmüştü. Babam dışarı geldiğinde, Bo'yu yürütememişti; annem 911'i ararken onu omuzlarından tutup beceriksizce tekrar içeri sürüklemek zorunda kalmıştı.

Yemek odasının duvarına çarpıncaya dek geri gitmeye devam etmiştim ve bütün süre boyunca sırtımı lambriye yapıştırmış bir şekilde orada kalmıştım. Acil Durum Ekiplerinin gelişini, Bo'nun krizden çıkarak bayılmasını izlemiştim. Annem ve babam, arabaya binerken ve ambulansı izlerken orada öylece dikilmiştim, annem pijamalıydı ve üzerine mantosunu geçirmişti giymişti. Yere çökmüştüm, gözlerim hâlâ Bo'nun götürülmeden önce olduğu noktadaydı ve orada, annemin vitrininin yanına kıvrılıp uyuya kalmıştım. Bo'yu St. Lucy's'e yatırdıktan sonra ertesi sabah annem ve babam eve geldiğinde, beni fark etmemişlerdi bile. Yemek odasından doğruca geçip gecenin yorgunluğuyla yataklarına gitmişlerdi. Annemin horladığını duyar duymaz, kalkmıştım, merdivenden yukarı çıkıp odama gitmiştim.

Ona göz kulak olabilsinler ve MRI ile diğer bazı taramaları yapabilsinler diye Bo St. Lucy's'de neredeyse bir hafta kalmıştı. Annem her gün oradaydı ama babam çalışma odasındaydı. Hastane, Bo'yu çıkarmaya hazır olduğunda, onu doğruca akademiye yollamışlardı. Babam gidip almak zorunda bile kalmamıştı; hastane, Bo'yu bir ambulansla yollamıştı.

Şimdi iki hafta olmuştu ve iki gün içinde evde olacaktı ve bütün bunların nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum?

Annem temizlik yapıyordu. Babam çalışıyordu. Ve ben...

Sadece burada oturuyordum.

Saat yedide, kapım çalındı.

“Efendim?” diye seslendim.

Kapı aralandı, sonra annem iterek açtı. Annem fazla uysaldı. “Yemek neredeyse hazır.” dedi. Normal bir anne gibi merdivenin dibinden bana seslenebilirdi ama yapmamıştı.

Uzakta, zayıf bir bip sesi mutfaktan yükseliyordu. “Ah!” dedi annem. “Bonfile! Git babanı çağır ve aşağı gel, tamam mı?” Babamın olduğu çalışma odasının yanından geçerek holde hızla ilerledi ve koşarak merdivenden inip mutfığa yöneldi.

Okuduğum kitabı kenara atarak yataktan fırladım.

Döşeme tahtaları ayağımın altında gıcırdıyordu ve babamın ofisine ulaştığımda parmak boğumlarımin arkasıyla ahşap kapıya üç kez vurdum. “Baba.” dedim holden sesli bir şekilde. “Akşam yemeği.”

Cevap olarak homurdandı.

Merdivenden aşağı inmeye başladım ama bir şey beni geri çekti. Döndüm ve babamın ofisine gittim, kapı ben çaldığımda aralanmıştı.

Pencerenin yanında dikiliyordu ama perdeler kapalıydı. Ellerinde çocuklara uygun boyda bir futbol topu vardı, Bo’nun ilkokuldayken oynadığı türdendi. Bo, ortaokulda futbolu bırakmak istemişti ama babam onu devam ettirmişti. Ama Bo, James Jefferson takımına birinci sınıflar yedek oyuncusu olarak girdiğinde, daha okul bile başlamadan önce yaz antrenmanı sırasında yarıda bırakmıştı. Koçu çileden çıkarıp neredeyse uzaklaştırma

cezası almayı göze alarak, babamın onu tekrar yazdırmamasını sağlamıştı. Sanırım aslında takımdan atılmıştı. Ama bunu kasten yapmıştı.

Babam topu havaya atıp, top havada döndükten sonra tekrar yakaladı. Hareket tekrarlanıyordu ve hipnotize ediciydi. Belki de babam ona yemeği söylediğimde beni gerçekten duymamıştı. Kapıya tekrar vurmak için elimi kaldırdım...

Ve sonra perdelerin arasından giren gümüş rengi bir ışık babamın yüzünden geçti ve yanaklarındaki gözyaşı izlerini aydınlattı.

Elimi indirdim, babama daha iyi bakmak için yüzümü kapıdaki küçük açıklığa yasladım. Daha önce ağladığını hiç görmemişim ve şimdi orada öylece durmuş yüzünden iri damlalar süzülüyordu. Parmakları tutamadı ve top yere düştü, yuvarlanıp masasının altına girdi. Babam onu almak için diz çöktü ve hıçkırarak ağladığını duydum. Artık onu tam olarak göremiyordum, topu almak için masanın altına çömeldiğinden sadece ellerini, ayaklarını ve bacaklarının üst kısmını görebiliyordum ama öyle sarsılarak hıçkırıklara boğulması içimi parçaladı.

Bu yenilginin sesiydi. Hayır. Bu doğru değildi. Yenilgi, bir savaşın olduğu, kazanma şansının olduğu ama sadece bunu başaramadığın anlamına gelirdi. Hayır. Bu ses ondan daha umutsuzdu. Bu ses, bir adamın savaşmanın bir yolu olmadığı için kazanmanın da bir yolu olmadığını fark ettiğinde çıkardığı sestti. Olaylar sadece *olduğu* gibiydi ve onları hiçbir şey değiştiremezdi.

Bu kapıyı savurarak açıp ona koşmak ve kollarımı ona sarmak istiyordum. Ona, her şey yoluna girecek, demek istemiyordum çünkü ikimiz de buna inanmayacaktık ama ben sadece ona anladığımı söylemek istiyordum.

Ama kıpırdamadım.

Benim, her şey yolundaymış gibi davranabileceğim bir yer olarak okula ihtiyacım vardı. Belki babamın da çalışma odasına ihtiyacı vardı. Sadece bu durumda da hayatta kalmaya çalışıyordu.

Masanın altından babamın küçük top üzerindeki elinin sıkıldığını görebiliyordum. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Bütün bu durum, Bo'nun bu şekilde olması, babama ağır geliyordu. Belki de annem ve benim için olduğunda daha ağırdı onun için. Her şey onun için ya öyleydi ya böyle: siyah ya da beyaz, bu ya da şu, burada ya da orada.

Peki ya Bo? Bo başka bir yerdeydi.

Babamın telefonu çaldı. Futbol topunu bıraktı ve top sessizce ofisindeki pahalı halının üzerinden bana doğru yuvarlandı. Babam masanın altından çıkmak için hareket etti ve ben de hızla kapıdaki aralıktan uzaklaştım, sırtımı duvara yasladım. Bir süre sonra, babam telefonu yanıtladı.

Sesi net ve coşkuluymuş, yanıtlarında gözyaşlarından ya da kederinden eser yoktu. "Selam, Tim." dedi neşeli bir şekilde. "Pat-riots için ne diyorsun?"

BÖLÜM 57

Uyuyamıyordum. Şafak zamanı kalkmışım ve pencere­m­den doktorun akademiden ayrıldığını görebiliyordum. Giysilerimi karıştırarak giyecek bir şey buldum ve sabahın erken ışıklarında dışarı koştum. Her şeyin üzerinde hâlâ çiğ vardı ve kapıdan çıkar çıkmaz etrafımı soğuk deniz meltemi sardı.

Belki eğer akademiden yeterince uzaklaşabilirsem, Ryan'ın güçleri çok güçlü olmayacaktı. Belki Dr. Franklin'le Ryan'ın etkisi dışında konuşabilirsem, o zaman illüzyonlardan kurtulabilir ve Ryan'ı ilk ve son olarak durdurmanın bir yolunu bulabilirdik.

Dr. Franklin kuzeye gidiyordu, büyük olasılıkla arazide yürüyüşe çıkmıştı. Kamp kalıntılarını geçtim, doktor orada değildi ve sonra yürüyüş yoluna doğru döndüm.

Dr. Franklin'i bacanın harap haldeki kalıntısının önünde otururken buldum. İnanılmaz bir şekilde küçük ve savunmasız görünüyordu, kumun üzerinde bağdaş kurmuştu, sanki hâlâ ısı yayabiliyorlarmış gibi kararmış tuğlalara gözlerini dikmişti.

“Merhaba, Bo.” dedi doktor, ben yaklaşırken kafasını bana çevirerek.

“Merhaba.” Doktorun yanına, onun gibi bacaya dönük olarak oturdum. Ne demeliydim? Birine yaşadıkları hayatın bir yalan olduğunu, sorumluluktan çok daha fazla güç sahibi olan çılgın bir

genç tarafından yaratılan bir illüzyon olduğunu nasıl söylediniz? Dünyanın inandığından daha tuhaf bir yer olduğunu ve anlayamadığın güçlerinin olduğunu nasıl söylediniz?

Konuşmak için ağzımı açtım ama sonra gözücuyla gördüğüm bir hareket dikkatimi çekti. Sırılsıklam olan ve titreyen Carlos Estrada'yı gördüm. Bir parmağını dudaklarına götürdü. Göze çarpmayacak şekilde başımla onayladım ve önce doktorun konuşmasını bekledim.

“Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum.” dedi Dr. Franklin en sonunda.

“Hiç kimse bilmez.” dedim. “Ben bile.” Sofia kaybolduğundan beri öğrendiğim en önemli şey buydu: Gelecek, olasılıklardan oluşuyordu, seçebileceğiniz ya da seçmeyebileceğiniz sayısız seçenek vardı.

Tekrar konuşmaya başladım ama doktorun arkasında, Carlos'un görüntüsü beni bakışlarıyla susturdu.

“Son zamanlarda burada çok fazla başarısızlığa uğradım, Bo. Akademiyi yüzüstü bıraktım. Sofia'yı yüzüstü bıraktım. Seni yüzüstü bıraktım.”

Bunu sana Ryan yapıyor, demek istedim. Ryan herkesi gerçek olmayan bir şeye inandırıyor. O güçlü. Hepimizin güçleri var, sizin bile. Ama onunkiler daha güçlü.

Tüm bunları söylemek istiyordum ama yapmadım. Yapmadım.

“Dün gece benim ofisimdeydin, değil mi?” diye sordu Dr. Franklin.

Kafamı eğerek ellerime baktım. “Gerçeği öğrenmem gerekiyordu.”

“Ve öğrendin mi?” Bana bakmayacaktı.

“Sanırım... Bilmiyorum ama belki?”

“İyi.” Doktor sesinden duyguyu uzak tutmaya çalışıyordu o yüzden şaşırmış mıydı, gurur mu duymuştu yoksa hayal kırıklığı-

na mı uğramıştı, bilmiyordum. Ama omzuma hafifçe vurduğunda biraz gülümsedi. “Benim gibi, buraya, bacaya gelmene şaşırmamalıyım.” diye devam etti Dr. Franklin. “Bu yere takılı kaldın ve bu şaşırtıcı değil. Bo.” dedi doktor koluma dokunarak ve dikkatimi doğrudan ona vermem için zorlayarak, “Sofia’nın ölümü gibi bir durumda suçluluk hissetmenin doğal bir şey olduğunu bilmeni istiyorum. Ben de suçlu hissediyorum. Aslında, suçluluğumun büyük kısmı onun ölümünden kaynaklanıyor. Ama Bo, o bir intihardı. Sofia’nın depresyonu üstesinden gelmek için donanımlı olduğun bir şey değildi. Onu engellemek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu.”

İntihar. Bu kelime içimde yankılandı.

“Burada, akademideki ilk günü, kendimizi tanıttığımız zamanı hatırlıyor musun?” Doktor ona cevap vermeme beklemedi. “Her birimiz en büyük sorunlarımız, en büyük tetikleyicilerimiz ve endişelerimiz hakkında konuşmuştuk. Ve size kendimden söz etmiştim. Anımsıyor musun?”

Hayal meyal. Bize iyileşebileceğini söylemişti ve bunu kanıtlamak için bize yaralarını göstermişti.

“Çocukken uyuşturucu bağımlısı olduğumu anlatmıştım.” dedi Dr. Franklin. “Bu işi alma nedenimin, sorunları olan çocuklara yardım etmek isteğim olduğunu söylemiştim.”

Kulaklarımda bir okyanus kükremesi vardı ama onu bastırdım, yani kafam suyun üzerindeydi ve duyabiliyordum. Kalbim boğulabilirdi ama zihnime ihtiyacım vardı.

“Şimdi o zamana geri dönüp duruyorum.” diye devam etti Doktor, sesi düşünceliydi. “Kendime herkesin kurtarılamayacağını hatırlatıp duruyorum.”

Bu doğru değil, demek istiyordum.

“Bazen insanlar kurtarılmak istemezler.” dedi. “Ve bu sinir bozucu bir şey.”

“Evet.” dedim.

“Anlıyorsun, değil mi?”

Başımila onayladım. Bu, sözcüklere dökebileceğim bir şey değildi ama evet. Anlıyordum.

Bu karmaşıktı.

Hayat zaman akışı gibiydi, düğümlerle doluydu, çarpıktı ve karmakarışık. Ve belki hepimiz, kaderimizin iplerinin tam olarak nereye gittiğini görebilseydik, her zaman doğru seçimleri yapabilirdik ama yapamıyorduk. Ben bile yapamıyordum. Özellikle de ben. Çünkü *bunu* hiç görmemiştim. Hayal edemeyeceğimiz ihtimaller, asla düşünemeyeceğimiz gelecekler vardı. Ve ötesini göremediğimiz karanlık noktalar vardı.

“Sofia’yı kurtarmak istiyordum.” dedi Dr. Franklin. “Ve kurtarılmak istediğine gerçekten inanıyorum.”

“Ama herkesi kurtaramazsınız.” dedim alçak bir sesle.

Doktorun ötesinde, sırlısıklam olan ve yavaşça maviye dönen Carlos Estrada, başıyla onayladı.

Sofia’nın bana Carlos’un ölümünden sözettiği günü anımsıyordum. Kimsenin fark etmeyişi. Herkes havuzda oyun oynuyor ve su sıçratıyordu, o hariç herkes. Sessiz bir şekilde su altına batmıştı. Asla geri çıkmamıştı.

Gerçek boğulma sessizdir, demişti Sofia. Kendini belli etmez.

Öylece oluverir.

Ve sonra gidersin. O gitmişti.

Carlos Estrada tekrar başıyla onayladı ve sonra yok oldu.

Şu an bana neden Carlos Estrada’dan bahsettiğini anlıyordum.

“Geçmişi değiştirmeyi o kadar çok istedin ki yapabileceğine inandın.” dedi Dr. Franklin.

Carlos Estrada'nın az önce durduğu boş yere bakıyordum.

Artık geçmişin ne olduğunu bildiğimden bile emin değildim. Geçmiş, 1692'deki Sofia'ydı. Geçmiş, düdü ve Ryan'ın ne kadar gücü olduğunu fark etmekte. Geçmiş, kız kardeşimin yatak odası kapısının kilitlenmesiydi. Geçmiş, boş bir tarladaki geyikti, hasta çocuklar için bir kamptı, bataklıkta at sırtında giden iki adamdı.

Arkamızda bir roket yıldızlara doğru yükselirken, onu ilk kez öptüğümde dudaklarımda nasıl bir tat bıraktığını hatırlıyordum. Sanki bir sırmış gibi elimi tutma şeklini anımsıyordum. Sesini, gözlerindeki dalgın bakışı, saçlarının yüzünün kenarına dökülmesini hatırlıyordum.

Okyanusun üzerinde güneşin doğuşunu izlemek için akademiden gizlice çıktığımız sabahı ve dalgalar ayak tabanlarımızı yalayınca da birbirimizin kollarında uyuyakaldığımızı hatırlıyordum.

Güneşi kaçırmıştık ama birbirimizi bulmuştuk.

Başka bir sabahı anımsıyordum. Beni terk ettiği sabahı.

Onu pencereden görmüştüm, bu sabah doktoru gördüğüm gibi. Ne düşündüğümü anımsamıyordum; sadece Sofia'yla birlikte olmak istediğimi biliyordum. Çabucak giyinmişim ve dışarı koşmuştum. Önce kamp harabelerine gitmişim.

Onun ayakkabılarını görmüştüm. Kırmızı ayakkabılarını.

Hava soğuktu ve onlara ihtiyacı olacağını bildiğim içim ayakkabılarını almıştım.

Ama Sofia kampta değildi.

Arazinin sınırına gitmişim, bacanın kalıntılarına, Sofia'yı şöminenin içine kıvrılmış hâlde bulduğum yere. Uyuyordu.

Hayır, uyumuyordu. Ateş gibi parlak kırmızı ve turuncu gömleğinde kusmuk vardı, bir kısmı da dudağında kalmıştı.

Hayır. Onu zamanda geri götürmüştüm. Şöminede gerçekten ateş vardı ve bir ev vardı ve o, Salem 'da sıkışıp kalmıştı.

Ama sonra doktor da oradaydı. Bizi izlemişti. “Aman Tanrım!” demişti.

Onu bulmuştum. Oradaydım. Görmüştüm.

“HAYIR!” diye bağırdım ama sözcük dudaklarıma ulaşamadı.

Ryan'ın etkisi, burada, akademi arazisinin sınırında bile çok kuvvetliydi. Böyle olmamıştı, Sofia ölmemişti, sadece kaybolmuştu ve onu geri getirebilirdim. Yapabilirdim, yapabilirdim.

Doktor sırtımı sıvazladı ve ayağa kalkmasına yardımcı olması için omzumu bir kaldıraç gibi kullandı. “Sadece bilmeni istiyorum ki Bo, ne olursa olsun, sen iyi bir çocuksun. Sofia'nın intiharını engelleyemezdin. Kimsenin yapabileceğini sanmıyorum. Eğer o ilaçları almasaydı, başka bir yol bulacaktı. Bir insan böylesine bunalımda olduğunda, artık yaşama arzuları kalmadığında eğer onları zaman iyileştiremezse, kimse yapamaz.”

Fakat, mesele de buydu, değil mi? Zaman onu iyileştirebilirdi. Yapabilirdi. Her şeyi yapabilirdi. Onu ben kontrol ettiğim sürece.

BÖLÜM 58

Phoebe

Evde tek başımaydım.

Bütün evin bana kalması oldukça ender bir durumdu. Babam evden çalışırdı ve annem hiç çalışmıyordu; o yüzden etrafta her zaman biri olurdu. Ama bugün annem, kilisedeki bir kadınlar toplantısına gitmişti ve babamın, Boston'da bir barda "işi" vardı; yani sadece ben vardım.

Bu ev her zaman sessizdi ama insanı rahatsız eden türdendi bu, neredeyse insanların ses çıkarmamaya çalıştıklarını duyabildiğiniz türden. Bugün gerçekten sessizdi ve bu güzel sayılırdı.

Kısmen Jenny ve Rosemarie'yi davet etmeyi düşünüyordum, üçümüz çılgın bir parti ya da öyle bir şey yapacağımızdan değildi. Sonunda sadece film izliyorduk ve bu, şu an çok yorucu geliyordu.

Akademiden bir mektup almıştık. Okulun kapatılacağı yazıyordu.

Bu, annem ve babam arasında bir tartışma konusu olmuştu, Bo'yla ne yapacaklardı? Sömestr sonunda eve gelecekti ve annemin onu sonbaharda götüreceği yeri yoktu. Dr. Franklin, Bo'nun gelecekte daha güvenli bir tesise taşınmasını önermek için evimizi bizzat aramıştı ve New York'ta merkezden uzakta bir yer önermişti.

Babam derhal buna karşı çıkmıştı. Dr. Franklin'in önerdiği okul, terapiye odaklanmak için akademik konuları geri plana atıyordu; Bo'nun mezun olmak için fazladan en az iki yıl daha okuması gerekiyordu ve Dr. Franklin eğitim sonunda Bo'nun ön lisans derecesi alacağı altı yıllık bir programı önermişti. "Altı yıl mı?" demişti babam öfkeyle. "Sadece bir ön lisans derecesi için mi?"

"Bu dereceyle ilgili değil, George." demişti annem sessizce.

Bu parayla da ilgili değildi.

New York'taki okul, akkademiden bile daha pahalıydı. Hesap yapmıştım. Bo'nun üç aylık mevcut okul harcı benim bu yaz Avrupa'ya yapılacak olan okul gezisine gitmemi tamamen karşılardı. Dört bin dolar. Bu gezi ve para, harcama için tavsiye edilen ödenektir. Dört bin, gerçi ben muhtemelen sadece üçe hallederdim, eğer hiçbir şey almazsam ve yemeğe de dikkat edersem. Bu, Bo'nun maliyetlerine göre hiçbir şeydi, okul harcı, ilaçlar, yolculuk ve o son hastane ziyareti arasında...

Avrupa gezisi hakkındaki kitapçığı atmıştım.

Rosemarie de geziye gitmiyordu. Soran herkese, gezi için de üniversite masrafları için de, ailesinin bu kadar çok parayı karşılayamayacağını söylemede bir sorun yaşamıyordu.

Jenny gidiyordu.

Mesele şu ki, o geziyi *hak etmiştim*. Her zaman çok sıkı çalışıyordum. James Jefferson Lisesi'nin sunduğu her üniversite seviyesindeki kursta kendimi paralıyordum, fen dersinde bile -ki ondan nefret ederdim- sınıf ikincisiydim. Her kulübe katılmıştım, orkestra için okuldan sonra çalışmalara kalmıştım, sırf üniversiteler beni daha "çokyönlü" olarak düşünsünler diye tenis takımı seçmelerine bile katılmıştım. Bunların hiçbirini istediğim için yapmamıştım.

Çünkü kaçmak için bir bursa ihtiyacım olduğunu biliyordum. Bo'ya pencerelerinde parmaklıklar olan bir okula gitmesi için on binler verilebilirdi ama benim sıram geldiğinde ailemde böyle bir para olmayacaktı.

Avrupa'ya bir geziyi hak ediyordum. Sadece bir kez, *bütün hayatımda sadece bir kez*, kendimi düşünmeyi hak ediyordum. Tek istediğim buydu. Bu Avrupa'yla ilgili bile değildi; bu sadece kendini düşünme şansını yakalamayla ilgiliydi. Bo bana gelecekte ne istediğimi sormuştu ve istediğim buydu. Aptal ve bencil olmak istiyordum ve önceden üzerlerinde çok düşünmeden bir şeyler yapmak istiyordum. Bir şansım olsun istiyordum sadece... Normal olmak için. Bütün hayatım, Bo için ödün vererek geçmişti, Bo'nun sağlıklı olmak için neye ihtiyacı var, Bo için hangi faturalar ödenmeli, zaman içinde hangi ödenekler oluşturulmalı, hangi tatiller kısıtlanmalı, hangi hafta sonlarından fedakârlık edilmeli, önce Bo ihtiyacı olanı alabilsin diye *ben* istediğim hangi şeyler için sonrasını beklemeliydim.

Bu adil değil, dedi içimde küçük bir ses.

Ve değildi. Benim için değildi. Onun için değildi. Hiçbirimiz için değildi.

Rosemarie benim evimi "zengin evi" olarak tanımlardı. Bunu her zaman şaka yapar gibi söylerdi ama ben sıklıkla öfkesini gizlemek için mi kahkaha attığını merak ederdim. Ailelerimiz aynı büyüklükteydi ama evlerimiz değildi.

Ama masamızın ucuna yığılan kredi kartı faturalarını görüyordum. Babamın gece geç saatlere kadar çalıştığını görüyordum. Akademinin okul harcı faturasını görmüştüm. Hepsini hesaplamıştım.

Avrupa broşürünü çöpün içinden bulup çıkardım ve ona son bir kez baktım. Sonra onu ikiye katladım ve çok yavaş bir şekilde,

isteyerek onu parçalara ayırdım. Kâğıdın parça parça olmasından keyif aldım ve sonra parçaları üst üste yığdım ve onları tekrar çöp kovasına attım.

Çocukça, aptalca ve basmakalıp davrandığımı biliyordum. Bo'nun sağlığının herhangi bir geziden daha önemli olduğunu biliyordum.

Ama bunların hiçbiri kalbimdeki yakıcı kıskançlığı silmiyordu.

İstedğim şeye engel olamıyordum. Bir şeylerin farklı olmasını dilemekten, onun farklı olmasını dilemekten kendimi alamıyordum. Bu sayede benim de farklı olabileceğimi düşünmeden edemiyordum.

Koridorun diğer tarafında, Bo'nun kapısında asılı olan çarşafı görüyordum. Kendime bunun yanlış olduğunu söyleyemeden önce odasına uzun adımlarla girdim. Ne aradığımı bilmiyordum. Sadece gerçek perdenin ardına şöyle bir bakmak istiyordum.

Bu yaptığım, yabancı birinin odasına girmek ya da ölmüş birinin odasına girip bir veda ya da anlam bulmak için eşyalarını karıştırmak gibi geliyordu. Bu yanlıştı. Ama bunun beni durdurmasına izin vermedim.

Odada belli belirsiz ağır bir koku vardı, Bo'nun bazen kullandığı vücut spreyi gibiydi ama eskimişti. Annem çoktan yatağın üzerindeki çıkarmış ve Bo'nun bir sonraki eve gelişi için çarşafı ve nevresimi ve yastık kılıfını değiştirmişti. Büyük olasılıkla annemin bunu yaptığının, her hafta sonu nevresim takımının değiştirilmiş olduğunun farkına bile varmıyordu.

Elimi şifonyerinin üzerine sürdüm, çok ince toz tabakasında parmak izlerimden belli belirsiz bir iz bıraktım. Üzeri büyük olasılıkla yıllardır kullanmadığı ya da hatta fark etmediği şeylerle düzensiz bir şekilde tika basa doluydu: batıya yaptığımız aile gezisi sırasında Four Corners'ta bir Amerikan yerlisinden satın aldı-

ğı küçük bir oyma işi kaplumbağa; Disney World “macerasından” bir Mickey Mouse kar küresi; içinde hükümetin bastığı hatıra madeni para koleksiyonu olan bir kutu... Bu annemin ikimize de her yıl Noel’de verdiği bir şeydi; çünkü hangi çocuk, harcayamayacağı bir parayı istemezdi ki.

Bunlar, anne ve babamızın önemli olduklarını söyleyecekleri şeylerdi. Ama Bo öyle demezdi. O yüzden onları geride bırakmıştı.

Şifonyerin bir köşesinde siyah ve kırmızı camdan yapılmış devasa bir bilye vardı, o kadar büyüktü ki neredeyse avucuma sığmıyordu. Küçük şeffaf plastik bir ayaklığın üzerinde duruyordu ve onu hareket ettirdiğimde, ayaklığın şifonyerin üzerindeki tozda bıraktığı izleri görebiliyordum.

Bunu, geçen yıl akademiye gitmeden önceki son doğum gününde Bo’ya ben vermiştim. Başımı eğip elimde duran bilyeye dikkatle baktım. Bunu ona almıştım çünkü başka ne alacağımı bilmiyorum. Devasa yuvarlak bir bilye istemek için hiç bir nedeni yoktu ama havalı bir şey gibi gelmişti gözüme, en azından Quincy Market’taki bir küçük dükkânda onu gördüğümde öyle düşünmüştüm. Onu beğenmiş görünüyordu, masanın üzerinde yuvarlanmış ve renklerin parlamasını sağlamıştı. Bana teşekkür etmişti ve içten olup olmadığını hiç bilmediğim hâlde, öyle olmasını ummuştum.

Kaybolduğunu fark edip etmeyeceğini merak ederek, bilyeyi cebime koydum. Küçük plastik ayaklığı bir ipucu olarak geride bıraktım.

Bo’nun masasının üzerindeki bir defterin sayfalarının arasından kırık bir USB belleğin ucu tuhaf bir şekilde dışarı çıkmıştı, Bo’nun sınıf videolarını izlemek için kullandığım bellekti bu.

Defteri başparmağımla açtım, Bo’nun videolar hakkındaki düşüncelerini merak ediyordum ama hiçbir not almadığı çabucak kendini belli etti. Sayfalar bir kaostu: kısa ve öz fikir kırpıntıları,

tanıdığı insanlar ya da tarihten küçük öyküler hakkındaki düşünceler, sayfa boyunca çiziktirilmiş anlamsız listeler... Birkaç sayfayı okumayı denedim ama onları anlamak şöyle dursun sözcükleri bile güçlükle seçebiliyordum. Bir sayfanın başına *Teşebbüs 1* yazılmıştı ama altındaki her şey kargacık burgacık yazılmıştı. Başka bir sayfada farklı bir “teşebbüsler” listesi vardı, hepsinin üzerine büyük harflerle BAŞARISIZLIK yazılmıştı.

Bir diğer sayfada sadece sözcükler vardı, her biri sayfa boyunca düzenli olacak şekilde tekrar tekrar “*Özür dilerim*” yazılmıştı.

Özür sayfasına dokundum, parmaklarım her bir harfin izinin neden olduğu tümseklerin üzerinde gezindi.

Her sayfa giderek daha kaotik, daha panik içinde oluyordu. Sayfalardan birinde karşıma “*Anlamıyorum*” ve “*Korkuyorum*” cümleleri çıktı. Parçayı okudum, sözcüklerin hepsi İngilizceydi ama hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

Bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmiyordu.

Sanki Bo’nun zihninin görsel bir temsili gibiydi. Düzenli bir şekilde başlayıp sonradan tanınmaz bir şeye dönüşüyordu.

Hiçbirimiz onu anlayamayız, diye düşündüm.

Çok geçmeden, mürekkepli sayfalar yerini hiçliğe bıraktı, kitabın dörtte üçünden fazlası boştu. Yine de boş sayfaları tek tek çevirdim. Tuhaf bir şekilde, onları görmek bana biraz huzur veriyordu. Özdenetimsiz bir şekilde karalanmış değillerdi. Sakinlerdi. Fırtına olmadan önceki sessizlik.

Eğer seçme şansım olsaydı, sanırım ona siyah olanlar yerine boş sayfaları verirdim.

Elim yepyeni, temiz, boş bir sayfanın üzerinde durakladı.

Eğer ilk sayfalardaki mürekkep, Bo’nun zihnini temsil ediyorsa, boş sayfalar ne anlama geliyordu? Ve ben ne tür bir insan dım da onları tercih ediyordum?

Bo'nun psikiyatristine Bo'nun eğer fırsatı olmuş olsaydı korkunç bir şey yapabileceğini düşündüğüm için korkunç hissettiğimi söylemiştim. Ama bu gerçekten korkunç değildi. Bu sadece korkuydu. Hayır, ben şu an düşündüğüm şey için korkunçtum.

Hepimizin boş sayfalarla daha mutlu olup olmayacağımızı merak ettiğim için.

Kitabı kapadım ve alacalı kapağında parmak uçlarımı gezdirdim. Geri çekerken elim titriyordu. Kitaba yumruğumu vurdum sonra hüsrân, karamsarlık, keder ve öfke kükremesiyle masanın üzerinden yere ittim. Siyah mürekkep ya da boş sayfa, ben kim oluyordum da birinin diğerinden daha iyi olduğunu söylüyordum? Kim oluyordum da onun için seçmeyi istiyordum? Kim oluyordum da yapabilmeyi diliyordum?

Ben kim oluyordum ki?

BÖLÜM 59

Harold, kütüphanedeki tek kişiydi. Küçük bir masanın önüne oturmuştu, masanın üzerinde kocaman bir kitap açık duruyordu ama onu okumuyordu. Kendisiyle derin bir sohbetin ortasındaydı.

Onun karşısına oturdum. Gözlerinde bir tanıma belirtisi olmadı ve orada olduğumun farkında bile olmadığından şüphelendim.

Bir süre sonra, Harold mırıldanmayı bıraktı. Bakışları önce kitaba sonra bana döndü.

“Merhaba.” dedi sessiz bir şekilde.

“Merhaba.”

Orada öylece tuhaf bir şekilde oturduk.

“Şey.” dedi Harold en sonunda. “Benimle dalga geçmeyecek misin?”

Geriye yaslandım. “Daha önce böyle bir şey yaptım mı?” diye sordum, gerçekten yanıtı bilmiyordum.

Harold başını salladı. “Hayır. Ama artık Ryan’la takılıyorsun.”

“Pek sayılmaz.”

“Öncesine göre daha fazla.”

“Neyin öncesine?”

Harold omuz silkti. “Sofia’dan öncesi.”

Bunun nedeni Sofia’nın Ryan’dan hoşlanmamasıydı.

“Sofia’ya ne olduğunu biliyor musun?” diye sordum. Neye inandığımdan emin değildim. İnandığım şeyi seçme şansım var mıydı?

Harold bir süre sessiz kaldı ve sonra boş, ürkütücü gözlerle bana baktı. “O gitti.” dedi basit bir şekilde.

“Evet ama nasıl?” Kalbim deli gibi çarpıyordu. Kendime Harold ne söylerse söylesin inanacağıma dair söz verdim. Belki güçleri vardı ya da belki de sadece deliydi ama ne olursa olsun o bir yalancı değildi.

“Önemi var mı?” diye sordu Harold. “O gitti. Burada değil.”

Göğsüm çöktü ve omuzlarım düştü. Belki de o ne söylerse inanmaya istekli olmamın tek nedeni, hiçbir şey söylemeyeceğini biliyor olmamdı.

Kütüphanenin kapısı çarpılarak açıldı. “Bu saçmalığa inana-biliyor musun?” diye bağırdı Ryan öfke dolu bir sesle. “Bo, buraya girdiğini gördüm. Neredesin? Bu saçmalığı gördün mü? Bize bunu yapacaklarına inanamıyorum!”

Ayağa kalkıp nerede olduğumu belli ettim ve Ryan bana doğru yürüdü. Harold’ın masasındaki açık kitabın üzerine bir kâğıt parçasını çarparak koydu. Harold sandalyesini geriye itip hemen köşeye koştu.

“Neler oluyor? Sakin ol, adamım.” dedim Ryan’ın yüzüne bakarak. Rengi, öfkeden neredeyse mora dönmüştü.

Kâğıdı bana doğru sert bir şekilde itti. “Oku!” diye emretti.

Sevgili Anne-Babalar ve Vasiler,

Okulumuzun karmaşık ve detaylı bir değerlendirme süreci-nin ardından, Yönetim Kurulu’nun öğrencilerimiz için yapılacak en iyi eylemin okulu sömestr sonunda kapatmak olduğuna karar

verdiklerini bildirmekten üzüntü duyuyoruz. Bütün öğrencilerimiz için benzer okullara referans sağlamaktan memnuniyet duyarız ve tabii ki bütün öğrencilerimizin yaz boyunca tedavilerine evlelerinden devam etmelerini öneriyoruz. Durumun daha ayrıntılı bir raporuyla birlikte okul kayıtlarının ve medikal kayıtların tamamı size 10 Haziran'dan önce yollanacaktır.

Saygılar...

Özel Yetenekleri Olan Çocuklar için

Edgar Casey Akademisi Yönetim Kurulu

“Bizi kapatıyorlar!” diye hırladı Ryan.

Gözlerim sayfanın üzerinde dolanıyor, harften harfe geçiyor ama yarattıkları sözcükleri anlamıyordu.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu?” Ryan mektubu geri aldı. “Ailem çoktan bir sonraki cehennem çukurumu seçti bile.”

“Cehennem çukuru.” diye tekrar etti Harold köşeden, sessizce.

“Kes sesini!” diyerek döndü Ryan. Ben kıpırdayamadan, Harold kaçamadan, Ryan onu yakalarından tuttu ve kitap tedarik dolabına çekti. Harold’ı içeri attı, kilitte duran eski antika anahtarı çevirdi ve ardında yere fırlattı. Sert bir şekilde tekmeledi ve anahatar raflara doğru kaydı.

Öfke sorunları.

“Şimdi bana ne olacak?” dedi Ryan topuklarının üzerinde bana dönerek, sanki Harold artık yokmuş gibi.

Narsisizm.

“Harold’ı dışarı çıkar.” dedim yatıştırıcı bir ses tonu kullanmaya çalışarak.

“Unut o eziği, bu okulun kapanma nedenlerinden biri de o.” Gözleri kısıldı. “Ve sen de diğerisin.”

Sosyopatik eğilimler:

Eğildim ve yerden demir anahtarı aldım. Bu, iki taraftan da açılabilen eski usul kilitlerden biri içindi. Harold için anahtarı kapının altından atmayı düşündüm ama Ryan'ın yapacağı şeyden endişeliydim. Kitap dolabındaki Harold'ın sessiz bir şekilde hayaletleri ile konuştuğunu duyabiliyordum. İyiydi ve muhtemelen Ryan'ın ulaşamayacağı bir yerde çok daha güvende olurdu. Onun yerine, bütün bunlar sona erdikten sonra Harold için geri gelmeye söz vererek, anahtarı kendi cebime koydum.

“Aptal Sofia kendi işini bitirdi ve bu da yetkilileri buraya getirdi. Harold zırdeli ve sen de öylesin ve sizin ne derece kafadan çatlak olduğunuzu gördüklerinde, okulu kapatıyorlar.” Ryan bir rafın kenarını yumrukladı, birkaç kitabı yere düşürdü. “Bunun olmasını engellemek için yaptığım onca şeyden sonra...”

Bir kitabı koridora doğru tekmeledi, kapak yerde kayarken sayfalar çırpınarak açıldı. “Bahse varım, Harold yüzündendir. Sen deliliğini saklıyorsun ama Harold bu kahrolası yerin her tarafında deli! Kapatılmamıza şaşırmamalı. Bu yer, böylesi kaçık eziklerle başa çıkacak donanımda değil.”

Ryan hızla döndü, Harold'ı kitap dolabının içinde kitli tutan kapıya yöneldi ama onu yakaladım ve çıkışa doğru çevirdim. “Hadi buradan gidelim.”

Neyse ki, Ryan'ın dikkatini dağıtabildim. Harold'a geri dönsaydı ne olacaktı emin değildim ama kesinlikle öğrenmek istemiyordum.

Ryan bir deli gibi bağırıp çağırırken, ki bu yaptığının bir anlamı yoktu, onun önünden yürüyordum ve onu, Sofia'nın odasına götürdüm. Tek düşünebildiğim Ryan'ı sakinleştirmek, içinde bir kasırğa gibi dönen öfkeyi bastırmak gerektiği idi ve benim açımdan Sofia, huzur demekti.

Gwen çoktan içerideydi, bir Zippo kullanarak Sofia'nın yokluğu için başka bir iz yakıyordu. Ters çevrilmiş şilte üzerindeki siyah çizgileri saydım, Sofia gittiğinden beri geçen günlerin sayıydı.

Sofia öldüğünden beri.

Eğer Gwen'in güçleri olsaydı, bir Zippo'ya ihtiyaç duymazdı. Eğer benim güçlerim olsaydı, kimsenin Sofia'nın ölümünden beri günleri saymasına gerek olmazdı çünkü hepsi benim zamanı değiştirebileceğimi ve onu geri getirebileceğimi biliyor olurdu. Eğer Ryan'ın güçleri olsaydı, Akademi gerçekten kapanıyor olmazdı.

Ama hiçbirimizin gücü yoktu.

Gerçek, bir taş gibi içime oturdu.

Hiçbirimizin gücü yoktu.

"Sen ne yapıyorsun burada?" dedi Ryan dudak bükerek, Gwen'i görür görmez. Yanmış şiltenin keskin kokusu odayı dolduruyordu.

"Sen ne yapıyorsun burada?" diye soruyu ona geri yönlendirdi Gwen ama sesinde korku vardı. Arkasına, duvara baktı. Ryan kapı aralığındaydı; ben şilteye yakındım. Gwen'in kaçacak yeri yoktu ve bunu biliyordu. Elindeki Zippo'yu çaktı, alev yükseldi sonra kapağın *klik* sesiyle söndü.

"Dışarı çık." dedim kibar bir şekilde, kaçabilsin diye kenara çekilerek.

Ama Ryan kıpırdamadı. "Sana, burada ne yaptığını sordum." Sesi soğuktu.

"Burada olmaya hakkım var." dedi Gwen. "Defol."

Ama Ryan kıpırdamadı. Gwen'e sihirli bir şekilde onun içinden geçmesi için meydan okuyarak, kapı aralığında öylece dikiyordu.

Gergin bir şekilde yer değiştirdim. Ryan öfke doluydu; bir kavga istiyordu. Bir şeyi ya da birini yok etmek istiyordu. Daha önce

kimsenin iinin bu kadar l olduğunu görmemiştim. Ryan'ın yapmak istediği tek şey, içinde kaynayan nefreti yaymaktı.

“Dinle, adamım, Akademi kapanırsa ne olur ki?” dedim, Ryan'ın bir derece mantıklı olmasını sağlamaya çalışıyordum. “O kadar büyük bir mesele değil. Başka okullar da var.”

“Bu okul *benim*.” diye hırladı Ryan. “Ve onu benden almalarına izin vermeyeceğim.”

“şey, bu oda senin değil o yüzden defol!” diye bağırdı Gwen ona, sesi kelimeleri söylerken atlıyordu.

“Benim. Bütün bu bina. İçindeki herkes.”

“Bu *Sofia'nın* odası!” diye ona bağırdı Gwen.

“Sofia ld.” Ryan, Gwen'i sesiyle öldürmekten başka bir şey istemiyormuş gibi kelimeleri kötü niyetle, şiddetle söylemişti.

Ama kelimeler Gwen'e saplanmadı. Onu bir canavar gibi diri diri yemiyorlardı. Gwen, Sofia'nın ölümünü çoktan kabul etmişti. Sofia gittiğinden beri sessizce günleri saymaktan başka bir şey yapmamıştı.

Ryan'ın kelimelerini beynimden geçen bir testere gibi duyan bendim. Soluğu kesilen ve Ryan'ın, sanki ölümüyle ilgili hiçbir şüphe yokmuş gibi, onları söyleme şeklinden midesi kalkan bendim.

zdenetimini kaybeden bendim.

BÖLÜM 60

Beni korkutuyorsun. Bu sözler Gwen'e aitti ama kime söylediğini bilimiyordum.

Sofia'nın odasının ortasında dikiliyordum. Duvarlar sıvıymış gibi hareket ediyordu.

Hayır, onlar sadece gölgeydi. Alevlerden kaynaklanan. Yatağındaki alevler.

Sofia'nın yatağı yanıyordu.

Etrafımız kontrol edilemeyen bir cehennemdi, alevler duvarlara tırmanıyor ve boyada kabarcıklara neden oluyordu.

Kapı savruldu, havanın neden olduğu hareket alevleri yönlendirdi. Ryan az önce gitmişti.

Gwen köşedeydi, yere çömelmişti. Dudaklarında kan ve gözlerinde yaşlar vardı. Tamamıyla güçsüz görünüyordu ve sonra fark ettim: İçinde aleve dair hiçbir şey yoktu. Gwen'in güçleri olsun ya da olmasın, içinde her zaman ateş vardı. Şimdiyse, hiçbir şey yoktu. Gözlerim odayı taradı. Zippo çakmak şiltenin ortasında duruyor, yanan kumaşın üzerinde eriyordu.

Bunu Ryan mı yapmıştı?

Gwen'e uzandım. Geri çekildi.

Bunu ben mi yapmıştım?

Gwen kendi başına ayağa kalkmaya çabaladı. “Bo.” dedi tereddüt ederek, benim karşılık vereceğimden emin değilmiş gibiydi. Benim ben olduğumdan emin değilmiş gibi.

Onu başımla onayladım.

“Gitmemiz gerek.” dedi.

Karşı gelmek için ağzımı açtım.

“Onu kontrol edemiyorum, Bo.” dedi Gwen anlayışlı bir şekilde. “Gitmemiz gerek.”

“Ama.”

“Bizim gerçekten özel olduğumuzu düşündün, değil mi?”

Alevlere baktım. Onları zamanda geri çekmeye çalıştım. Eğer oksijeni ortadan kaldırırsan, bir ateşi söndürebilirdin; yanması için gereken zamanı ortadan kaldırmak istiyordum.

“Anlıyorum.” dedi Gwen. “Eğer kendi gerçekliğimi seçebilseydim, güçlerimin olduğu gerçekliği seçerdim. Sofia’nın olduğu.”

Tekrar yatağa baktım. Ateş yayılmıştı. Artık duvarlardaydı.

Bir keresinde Sofia bana duvarlarında kurtlar olan bir aile hakkında bir öykü anlatmıştı. Kartonpiyerin arkasına saklanmışlardı ve gece aileyi silip süpürmüşlerdi, bütün bunların nedeni kimsenin duvarlarda kurt olduğunu söyleyen küçük kıza inanmamasıydı. Bu, resimli bir çocuk kitabıydı.

Odada yalnızdım. Tavanda duman kaynıyordu.

Gwen nereye gitmişti?

Gwen ne zaman gitmişti?

Zamanı kaybediyordum.

Bu her daim zamanla ilgiliydi.

Çınlama. Çığlık. Bir alarm.

Sofia'nın odasından çıktım, öksürüyordum, soluk alamıyordum. Buradan çıkmalıyım. Çıkılmazsam ölecektim. *Sofia'nın öldüğü gibi ölecektim.*

Hayır. Sofia gibi değil. *Sofia soğukta ölmüştü.*

Hayır. HAYIR. Sofia ölmemişti.

Koridoru duman kaplamıştı; alevler diğer odalara yayılmıştı.

Ateşi kontrol edemezdin.

Gözlerimi kapadım ve zaman akışını düşündüm. Eğer sadece geri gidebilseydim, sadece küçük bir sıçrayış, sadece birkaç dakika öncesine, yangını başlamadan durdurabilirdim.

Zamanı kontrol edemezdin.

Kolumla yüzümü kapattım ve merdivenlere doğru koridor boyunca tökezleyerek koştum. Bir pencerenin önünden geçerken, insanların yanan binadan aceleyle çıktığını, kaçtığını gördüm. Gürültülü bir ses vardı ve hıçkırarak ağlama ve ses duvarlardan geliyordu. *Duvarlardaki kurtlar:* İçlerinden biri adımı biliyordu.

Yangın salona sıçramıştı, tavanın ahşap kaplamasına yayılıyordu. Küller ve korlar yağmur gibi dökülüyordu. Halının uçları yanıyor ve tütüyordu, siyah deliklerin çevresinde kırmızı çemberler vardı, koşarken çıplak ayaklarımı yakıyorlardı.

Yangın alarmı çalıyordu. Yangın söndürücüler de çalışıyordu.

Ama hepsi çok geç kalmıştı. Hiçbir şey bu yangını durdurmayacaktı. Artık yanacak bir şey kalmayana kadar yanacaktı.

Sahanlığa kaydım, merdivenlerden fuayeye yuvarlanmamak için kendimi güçlkle durdurdum. İnsanlar kapıya akın ediyordu: aşçılar, hemşireler, diğer öğretmenler. Ve orada doktoru gördüm,

önde durmuş, sanki insanların daha hızlı hareket etmesini sağlayacakmış gibi kollarını sallıyordu.

Çevremdeki tüm dünya ılık ve ısıda dans ediyordu.

“HADİ!” diye bağırdı Dr. Franklin ve merdivenlerden aşağı koştum. Beni büyük ve ağır ön kapıdan itti. Diğer birim liderlerinden biri olan Bayan Grantham düşmemi engelledi ve bileğimi bırakmadı, kolumu mengene gibi kavrayarak arkasından aşağı çekti. “Birimine git!” diye bağırdı bana park yerine ulaştığımızda, çoktan belirlenmiş yangın alanlarında toplanmış olan kendi öğrenci grubuna doğru koşmaya başlamıştı.

Duman yüzünden hâlâ güçlkle soluk alarak, Gwen ve Ryan’a koştum. Pencerelelerden ve açık kapılardan duman çıkıyordu, tıpkı zamanda başarısızlığa uğradığımda Sofia’nın kapana kısıldığını gördüğüm evdeki gibi.

Böyle bir şey hiç olmadı, dedi beynim bana ama buna inanmıyordum.

Gwen, gözlerinden yaşlar akarken ve ağzından kesik kesik soluk alırken kollarını göğsüne dolamıştı. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz Ryan, kolumu yakaladı ve beni kenara çekti.

“Sakın tek bir kahrolası insana bile neler olduğunu anlatayım deme!” diye bana hırladı.

“Yangın hakkında mı?” dedim ahmakça, kötü niyetli ses tonuna nasıl tepki vereceğimden emin değildim.

“Kalın kafalılık etme.” dedi Ryan, sesi hâlâ alçak ve tehditkardı. “Ne kadar şizo ucube biri olduğun umurumda değil, ne yaptığımızı birine söylemeyi düşünmeye bile kalkma sakın. Beni duydun mu? Biz *herhangi bir şey* yapmadık.” Eli, kolumu daha sıkı kavradı.

Arkamda, akademinin duvarları kurtlar gibi uluyordu, ay yerine alevlere uluyordu.

Dr. Franklin, bize doğru koştı. “İçinizden biri Harold’ı gördü mü?” diye sordu, soluğu kesilmişti, sesinde panik vardı.

Ve işte o zaman Ryan’ın ne demek istediğini anladım.

Harold’ı terk etmiştik. Onu dolapta kitli şekilde terk etmiştik.

Ölüme terk etmiştik.

BÖLÜM 61

Ryan kolumu bıraktı ve kan parmaklarıma karıncalanarak döndü. Derhal, elimi cebime, içindeki eski demir anahtara götürdüm. Onu çekip çıkarmadım ama onu hissediyordum ve Harold'ın kurtuluşunun avucumun içinde durduğunu biliyordum.

Onu düşünmemiştim bile.

Onu ölümüne terk etmiştim. Ryan onu içeri kilitlemişti ama ben kilidi açabilirdim. Onu çıkarabilirdim. Ama yapmamıştım. Çünkü unutmuştum. Çünkü o kadar bencildim. Çünkü sonunda, alevler topuklarımı yaladığında, sadece kendi kaçışımı düşünmüştüm.

Dizlerimin üzerine çöktüm, kafamı kaldırıp yanan binaya gözlerimi diktim. Adadaki bangır bangır çalan siren seslerini duyabiliyordum, itfaiye araçları geliyordu.

Çok geçti. Kütüphaneyi geçmiştim. Ahşap duvarların alev aldığını görmüştüm. Oda tek bir kıvılcımla tutuşacak eski kitaplarla, küflü kâğıt ciltleriyle doluydu.

Bütün öğrencilerin, Harold hariç bütün öğrencilerin dışarıda güvende olmalarına rağmen hâlâ sonuna kadar açık olan büyük ön kapının yanında bir hareket vardı.

Bir erkek çocuğu orada duruyordu, üzerinden buhar çıkıyordu. Bedeni sınıslıksızdı ama tenindeki ateş cızırtıları etrafını sis

bulutuyla kaplıyordu. Ama yine de kim olduğunu görebiliyordum. Carlos Estrada.

“Hayır.” diye fısıldadım.

O başıyla onayladı. *Evet.*

Eğer Carlos’u görebiliyorsam, o zaman belki de bütün umutlar yitirilmemişti. Carlos başka bir zamandan geliyordu, onu öldüren havuzdan kayarak zaman akışı yoluyla bana geliyordu. O, zaman akışının gerçek olduğunun, güçlerimin gerçek olduğunun kanıtıydı. Titreyerek ayağa kalktım, demir anahtar yumruğumun içindeydi. Akademinin yanan duvarlarına dikkatle baktım.

Ryan elimdeki anahtarı gördü. Kolumu yakaladı ve beni çevirdi. “Beni ispiyonlamayı aklından bile geçirme.” diye hırladı.

Yumruğumu tam yüzüne yapıştırdım.

Bir an için, burnunun çatırdamasından derin bir tatmin hissetmememe izin verdim. Bunu planlamamıştım ama ona vuran yumruğumun içinde hâlâ demir anahtarı tutuyordum ve yanağından, metalin kestiği yerden kan akıyordu. Ryan, burnunu tutarak ve konuşmayacak kadar şoka girmiş bir şekilde geriye doğru sendeledi. Bize bakarken Gwen’in hıçkırıkları kesildi.

İkisini de görmezden geldim, her şeyi görmezden geldim, Ryan’ın yardımına koşan doktoru, çim alanda toplanmış olan diğer öğrencilerin korku dolu çığlıklarını ve fısıltılarını, öğretmenlerin sakin olunması ve oldukları yerde kalınması için bağırımlarını görmezden geldim ve binaya geri döndüm.

Yangın tuğlaları eritmiyordu ama Ryan’ın illüzyonunu eritiyordu. Kül gibi dağılıyordu ve akademi, onu daha önce gördüğümünden çok daha netti. Her şey daha netti. Dr. Franklin, Gwen ve Ryan daha gerçek görünüyorlardı, bir fotoğraf ve gerçek bir insan arasındaki fark gibiydi. Ellerimi önümde tutarak kendime baktım. *Ben* daha gerçek görünüyordum.

Ve demir anahtar da öyle.

Anahtarı akademiye kadar bağlayan bir ip vardı. Tıpkı zaman akışını oluşturan kaderin ipleri gibi. İpe nazikçe dokundum ve sıcağı, parmak uçlarımı yakıyordu. Ama o bağlantı anında, sadece bir anlığına, Harold'ı da gördüm. Vücudu dolabın içine düşmüştü, bir kolu kapıya vuruyormuş gibi hâlâ havadaydı ama hareketsizdi. Bütünüyle hareketsizdi. Duman etrafında dönerken gözlerini kırpmıyordu bile.

Gücüm olduğundan beri, onu anlamaya çalışmışım ve bazı yasaların değiştirilemez olduğunu düşünmüştüm. Zamanda engellenemeyen anlar vardı. Titanik'in batışını değiştiremediğim gibi Harold'ın kaderini de değiştiremezdim. Zamanın kuralı buydu.

Ama artık kuralları umursamıyordum.

Elimi, Harold'ı anahtara bağlayan ipe doladım. Avucumda eriyen sıcak bir kablo gibi yanıyordu, başparmağım ve işaretparmağım arasındaki ince deriyi kesiyordu. Dişlerimi sıktım ve daha sıkı sardım, onu çektim, zamanın kendisine direniyordum, evrene en sonunda tarihin örüntüsünde bir değişiklik yapmak için güç vermesi için yalvarıyordum.

İp elimi sakatlamış gibi hissettiriyor olsa da, gözümü kırptığımda, bunun başka kimsenin göremediği bir sakatlık olduğunu görebiliyordum. Ryan hâlâ yüzünü tutuyordu ve doktor bir telefona binada bir çocuk olduğunu bağırarak söylüyordu. Gwen kaşlarını hafifçe çatmış bir şekilde beni izliyordu. İpi göremiyordu. Onu koparmaya ne kadar yakın olduğumu göremiyordu. Büyük bir çabayla, çektim.

İp koptu.

Ve şimdi zamanın kendisi değiştirilebilirdi.

Bir saniye bile kaybetmedim. Kukla ustası gibi hareket ettim, zaman akışından bir avuç dolusu ipi kavradım, onları parmakla-

rımın arasından geçirdim. Tam olarak nereye gitmem gerektiğini biliyordum çünkü zaten oraya gitmiştim.

Birkaç hafta öncesine geri döndüm. Geçmişteki ben eski Salem harabelerinin önünde oturuyordu. Sağanak başlıyordu, bulutlar yoğun ve karanlıktı. Ve Harold hâlâ hayattaydı, hâlâ iyiydi, yolda bana doğru yürüyordu.

O köşeyi dönmeden önce, onun önüne çıktım. Saniyeler içinde, harap olmuş tuğla şömineye gidecek ve benimle karanlık ve sesler hakkında konuşacaktı ve sonra birlikte kademiye dönecektik. Ama önce, onu burada durdurdum.

“Bunu almanı istiyorum.” dedim ona demir anahtarı vererek.

Harold bana şaşırmış bir şekilde baktı ama anahtarı aldı.

“Her zaman yanında taşı.” dedim. “Gelecekte buna kesinlikle ihtiyacın olacak.”

Başını eğip anahtara baktı. Parmakları metali sardı ve benimle konuşmak için kafasını kaldırıyordu ama ben çoktan gitmiştim.

Günümüze, yangının önüne geri döndüm, gözlerim kapıdaydı. Carlos Estrada artık alevler tarafından çevrelenmiş şekilde önümde durmuyordu. Onun yerine Harold elinde demir anahtarla, öksürerek dumandan sendeleyerek çıktı.

BÖLÜM 62

Onu kurtarmıştım.

Zamanda geri gitmiştim. Ona anahtarı vermiştim. *Onu kurtarmıştım.*

Gücüm gerçektir.

“Harold!” diye bağırdı Doktor, Ryan’ı aniden bırakıp yere düşmesine neden oldu. Doktor, Harold’ın önünde dizlerinin üzerine çöktü, onu omuzlarından tuttu, ellerini yan taraflarında gezdirip yaralarını aradı. Öğretmenlerden biri, fen öğretmeni Bay Glover, bir şişe su uzattı ve Harold, şişeyi kafasına dikti, yanan boğazı boyunca döktü.

“Neredeydin?” dedi Doktor defalarca.

“Kütüphanedeki kitap dolabında kilitliydim.” dedi Harold zayıf bir sesle. Kolunu kaldırıp Ryan’ı işaret etti. “O, beni orada bıraktı.”

“Nasıl dışarı çıktın?” diye sordu Bay Glover.

Harold omuz silkti. “O kilit çok eskiydi ve sanırım ısıyla, bir şekilde patladı. Özür dilerim, onu tamamen kırdım.”

Doktor rahatlayarak hem ağlıyordu hem gülüyordu ve Harold’a sıkıca sarıldı.

Sessizce yaklaştım, Harold’ın gözlerini arıyordum. Ona verdiğim anahtarı kullandığını gerçekten hatırlamıyor muydu? Yoksa

benim gibi o da hâlâ doktordan şüphe duyduğu için mi bilmiyor-muş gibi yapıyordu?

Eline baktım.

Anahtar yoktu.

Üzerimizde pencereler patladı, fırlayan kırık cam parçalarını kırmızı turuncu alevler takip etti. Arazideki birkaç öğrenci çılgılık attı ve çok daha uzağa kaçtı.

“Nerede kaldı şu kahrolası itfaiye araçları?” diye sordu Bay Glover, Dr. Franklin’e.

Kırılan pencerelerden biri Sofia’nın odasına aitti. Ve Sofia’nın yüzünü görmesem bile, alevlerin içinde bir kızın silüetini gördüm. Yangında mahsur kalmış görünmez bir kız.

Hiç düşünmeden ileri atıldım.

Ryan’nın, benim deli olduğumu düşündürdüğü, akademinin özel güçleri olan çocuklar için değil Özel Yetenekleri Olan Çocuklar için olduğu, Sofia’nın ölü olduğu hayalî dünyası yıkılıyordu. Harold’ın hâlâ hayatta olduğu gerçeği bunu kanıtlıyordu.

Yanan akademiye doğru yürürken zaman akışını çağırdım. Kolayca bana geldi. Önceki bütün teklemeler, hepsi sadece gide-rek artan ağırlardı. Artık özdenetim bendeydi. Artık anlıyordum. Bu korkmam gereken bir şey değildi.

Güç elimin altındaydı.

Muhteşem bir dalgayla üzerimi kaplıyordu. Daha önce hiç bu kadar özdenetimim olmamıştı. Gücü bu şekilde hiç hissetmemiş-tim. En sonunda *tam* özdenetime sahiptim. Güç vücudumda dola-şıyordu, bana kesin bir bilgi veriyordu: *Zamanı değiştirebilirdim. Onu istediğim gibi yönlendirebilirdim. Onun efendisi bendim.*

Zaman akışı baştan çıkarıcı bir şekilde ulaşabileceğim bir yer-deydi ve kusursuz bir netlikle her bir ipin tam olarak nerede ol-duğunu, tarihteki her ânın avucumda durduğunu görebiliyordum.

Ve biliyordum. Hepsini değiştirebilirdim.

Sofia'nın penceredeki görüntüsü, o olduğunu biliyordum, *biliyordum*, bu bir işaretti. Geri gidebilirdim. Sofia zamanda kaybolmadan öncesine, güçlerimin parçalanmasının öncesine, Ryan'ın onları ve beni yönlendirebilmesinden öncesine dönebilirdim. Bu güçle, trajedileri onlar yaşanmadan çok öncesinde durdurabilirdim. Sadece Sofia'yı değil, doktoru ve akademiye de kurtarabilirdim. Ryan'ı kendisinden kurtarabilirdim. Her şeyi önceden oldukları hallerine döndürebilirdim.

Her şeyi kronolojik bir düzende önüme serilmiş şekilde görmüyordum ama bunun önemi yoktu. İlk adımı görebiliyordum. Ve ilk adım penceredeki o görüntüye, yangına rağmen, şimdiki zamanı berbat etmeme rağmen akademinin ikinci katında beni bekleyen, Sofia olduğunu bildiğim kızın silüetine gitmekti.

“Bo.” diye seslendi Dr. Franklin. “Bo!”

Doktorun bir kolu uzanmış bir şekilde bana doğru koştuğunu görmek için tam zamanında arkama bakmıştım. Hâlâ Ryan'ın kontrolü altındaydı, hâlâ güçlerimi anlamam için yardımcı olan akıl hocam ve öğretmenim değil sadece benim doktorum olduğuna inanıyordu. Beni geri çekmek istiyordu. Beni durdurmak istiyordu.

Avucum dışa dönük şekilde elimi kaldırdım.

Zaman durdu.

Doktor bana doğru koşuyordu. Donmuş yüzü korku ve ıstırap doluydu.

Akademiye geri döndüm. Alevler şimdi kısmen daha soluk görünüyordu ama hâlâ belli belirsiz hareket ediyorlardı. Ya da belki de yanan binaya giderek daha fazla yaklaşırken onları hareket ediyor gibi algılıyordum, emin olamıyordum. Işık titreyerek gidip geliyordu, gözlerimle “ce-ee” oynuyordu.

Her bir basamağı yavaşça çıkıyordum. Her şey durmuş olsa da, yangından yayılan ısıyı hâlâ hissedebiliyordum.

Bir anlık korku içimi kapladı ve özdenetimim sarsıldı. Sadece bir saniye için, alevler parladı ve duman beni içine aldı ve soluğum kesildi.

Ama sonra alevlerdeki kızı gördüm, şekli azgın yangın içinde kusursuz şekilde belliydi ve tekrar mutlak özdenetimimi sağladım. Zaman durdu, kaprislerimi yerine getirmeye hazırdı.

Zaman akışı önümde boylu boyunca uzanıyordu ama ben sadece belirli bir ipi arıyordum. Beni Sofia'ya bağlayan kırmızı ipi.

Ve işte oradaydı. Beni yanan akademiye yönlendiriyordu.

Duman bulutları görüşümü engelliyordu ve hafifçe yayılmalarını izleyerek onları üfledim.

Hareketsiz ateşi görmek tuhaftı, açgözlü bir canavar gibi okulu yediği sırada yakalanmıştı. Duvar kâğıdının, halının ve ağaç kaplamanın kırışık siyah kenarları kor gibi parlıyordu. Alevler olanaksız şekilde yavaş biçimde her taraftan yükseliyordu, sanki beni dansa davet ediyorlardı.

Kendime engel olamadım, uzandım ve kapının yanındaki duvardan küçük bir alev topu çıkardım. Hiçbir ağırlığı yoktu, avucumda parlıyordu. Neredeyse içi boş bir ışık kabuğu gibiydi, tuncu-kırmızı tutam boşluğun etrafında kıvrılıyordu.

“BO!” diye bağırdı bir ses sessizliğin içinde.

Birkaç şey aynı anda oldu. Alevler bir kez daha canlandığında bir kükreme sesi, çatırtı ve patlama, kulaklarımı doldurdu, yukarıdaki kalaslar gıcırdıyordu. Duman etrafımda dalgalar halinde yükselip, vücudumu sarıyordu ve elimde tuttuğum küçük alev topu tenimi yakıyordu, avucumda kabarcıklar oluşuyordu. Acıyla çığlık attım. Elim boş değildi, zamanda geri gidip Harold'a ver-

diğim demir anahtarı tutuyordu ama şimdi o anahtar kızgındı ve avucumu dağlıyordu. Bağırarak anahtarı yere düşürdüm.

Nasıl elime geldi bu şey?

Doktor dışarıdaki basamakları bana doğru koşarak çıktı.

“Bo!” diye adımı haykırdı tekrar. “Ne yapıyorsun? Geri gel!”

Yangına doğru biraz daha geri çekildim. Doktor durdu, bunun nedeni benim zamanı durdurmam değil, beni tehlikenin derinliklerine doğru takip etmekten korkmasıydı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve dehşet doluydu.

“Bunu kontrol edebilirim.” dedim, sesim yangının sesini aşmaya yetecek kadar yüksekti. “Diğerlerine geri dön. Bunu halledebilirim.”

“Bo.” Sesi artık hıçkırıklara boğulmuş şekilde geliyordu. “Bo, sen hastasın. Gerçeği göremiyorsun. Bina *yanıyor*. Lütfen, lütfen geri gel.”

Elimdeki yanık ağrıyor ve sızlıyordu ama kafamı hayır anlamında salladım. “Anlamıyorsun.” diye bağırdım, fuayenin içine doğru biraz daha gerileyerek. “Artık kontrol edebiliyorum. Geri gidebilirim. Her şeyi değiştirebilirim. Bunun olmasını engelleyebilirim.”

“Bu intihar!”

Sözleri duraksamama neden oldu. İntihar mı? Bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu. Bu herkesi *kurtarmakla* ilgiliydi. Ölemezdim.

Özdenetim bendeydi. Ne yaptığımı biliyordum.

Sofia’ya dönüyordum.

“Bo, lütfen!” diye bağırdı Doktor. “Dışarı gel tekrar! Yanıt bu değil! Orada öleceksin!”

Elimdeki acı daha önce hissettiklerimden daha keskindi ama ateşi tuttuğumda yanmamıştı, sadece doktor beni zaman akışından çektiğinde yanmıştı.

“Sorun yok!” diye bağırdım ona. “Ne yaptığımı biliyorum!”

O tekrar itiraz edemedi, zamanı durdurdum. Yanmayı durdurmam gerekiyordu. Elimdeki acı ânında kesildi, alevler yavaşladı ve kesik hareketlerle titreyerek dans etmeye başladı. Doktor dondu, bana uzattığı havadaki kolları hareketsizdi.

Ondan uzaklaştım. Çıkıştan uzaklaştım.

Hızlı bir şekilde ikinci kata çıktım ama merdivenin alevlerden zarar görmüş bir kısmının üzerinden atlamak zorunda kaldım. Birimizin koridoru diğer her yerden daha kötü durumdaydı, ki yangın Sofia’nın odasında başladığı için bu çok da şaşılabilecek bir şey değildi. Dönerek duvarlara tırmanan ve güzel bir yıkım deseni yaratan kocaman alevlerden kaçınmaya dikkat ederek, yavaşça ileri yürüdüm. Onlara dokunmak istiyordum, Gwen’in yaptığı gibi ateşi elimde tutmak istiyordum ama zamanı yeniden başlattığımda daha önce yaptığı gibi yakacak olmasından endişeleniyordum. O yüzden dikkatliydim.

Halıda ıslak ayak izleri gördüm.

Ayağımı küçük ayak izlerinin üzerine basarak yürüdüm. Carlos, bana rehberlik ediyordu, gitmem gereken yolu gösteriyordu.

Carlos’un neden Sofia ile aramda bir mihenktaşı olduğunu, neden güçlerime tamamen kavuşmam için bana yol gösterdiğini merak ediyordum. Sofia için neden önemli olduğunu biliyordum: Öldüğünü gördüğü ilk kişiydi. Ölüm bir iz bırakıyordu.

Belki bu yüzden Sofia, benim için önemliydi.

Şiddetli bir gürültüyle etrafımdaki zaman patladı, alevler yükseldi, ısı ve duman nefesimi kesti. Dizlerimin üzerine düştüm. “Hayır!” diye bağırdım ateşe. “HAYIR! Özdenetim bende!”

Alevler benimle alay ediyordu.

Dumanın içinde, Dr. Franklin'in ofisine doğru salon boyunca koşan bir kızın silüetinin titrediğini gördüm.

Artık özdenetimim yoktu.

Ama Sofia'ya sahip olabilirdim.

Başımı, yangından uzağa iterek eğdim. Soluk almak zordu. Duman yakıyordu, hava yakıyordu, ciğerlerim yanıyordu. Kolumla ağzımı ve burnumu kapatarak ileri doğru sendeledim. Kafamda saçlarım ısınmıştı, kıyafetlerim kordan yapılmış gibiydi.

Sadece biraz daha ileri.

Biraz daha ileri.

BÖLÜM 63

Phoebe

Üçüncü çalışında telefonu açtım.

“Alo, alo.” dedi hattın diğer ucundan panik halindeki bir ses.

“Alo.” dedim.

“Kimle görüşüyorum?” diye sordu ses. “Phoebe, sen misin?”

“Evet.” diye yanıt verdim tedbirli bir şekilde.

“Annen ve babamla konuşmalıyım! Ben Dr. Franklin, akademiden. Annen ve babamla konuşmam gerekiyor, derhal!”

Arka fonda, bir siren sesi duyabiliyordum.

“Dr. Franklin. Ne oldu?”

“Annen ve baban!”

“Burada değiller!”

Evet, bu kesinlikle bir sirendi. Ve bir bip sesi. İnsanlar konuşuyordu. Neler oluyordu?

“Bir kaza oldu... Yangın.” Dr. Franklin’in sesi kötü geliyordu.

“Bir yangın mı?”

“Ailene, beni hemen aramalarını söyle!”

“Bo iyi mi?” diye sordum, yüreğim ağzıma gelmişti. Bunu hiç istememiştim, onun ölebileceği fikrinin böyle can yakacağını hiç düşünmemiştim, tenimin altında çatırdayan, kemiklerime işleyen ve ciğerlerimdeki havayı yakıp kül eden derin, keskin bir acıydı bu.

Hat kesildi.

BÖLÜM 64

Bir şeyin, birinin burnumu tuttuğunu ve ağzıma hava üflediğini hissedebiliyordum. Göğsümün başka birinin soluğuyla yükseldiğini hissediyordum, kaburgamın başka birinin ellerinin altında aşağı itildiğini hissediyordum.

Etraf sisliydi ve ben tek başımaydım. Zaman akışı her zaman, dünyanın üzerine bir battaniye gibi serilen bir duvar halısı olmuştu ama artık öyle değildi.

Şu an, ellerimden gevşekçe sarkan sadece iki ip vardı.

“Onu kaybediyoruz!” diye bağırdı bir ses. Biri tişörtümü ortadan ikiye kesti ve kenar dikişlerine kadar yırtarak ayırdı. Yapışkan bir şey tenime bastırıldı.

Şu an var olduğum dünyanın yoğun dumanında sesler duyuyordum. Bir kalp monitörü diğer bütün sesleri bastırıyordu.

Bip-bip-bip-bip...

İki ip.

İki seçenek.

Bir telsiz hışırdadı. Beni bir hastaneye götürüyorlardı. Kolumdaki ve elimdeki iğneleri hissedebiliyordum. İlk yardım ekipleri-

nin fısıltıyla konuştuklarını duyabiliyordum. Doktor buradaydı. Onlara herhangi bir alerjim olmadığını söylüyordu, ceptelefonundan ailemi arıyordu. *Lütfen*, diyordu, lütfen onu kurtarın.

Kızı gördüm. Onu hemen tanıdım.

Uzun değildi, kısa da değildi. Ortalamaydı. Saçları omuzlarına kadardı, yüzü yuvarlaktı, kalçaları yuvarlaktı, kolları yanlarda uzun ve dümdüz duruyordu. Gözleri benimkileri arıyordu, kahverengi derinliklerinin ardında bekleyen bir soru vardı.

O, önümdeki iplerden birinin sonundaydı.

Bu sefer görüntüsü titremiyordu.

Yok olmuyordu.

Baştan çıkarıcı bir şekilde uzakta değildi.

Onun yerine, ileri doğru adım attı, parmakları ona doğru giden ipin üzerinde yavaşça hareket ediyordu. Sessizdi ve ayakları çıplaktı, adımları bir dans gibiydi.

Diğer ipte, bir ses vardı.

Bip-bip-bip...

İki ipin ne anlama geldiğini biliyordum.

Diğer insanlar seçeneklerini göremiyor olabilirdi ama ben görüyordum. Kaderin iplerini görüyordum. Onları kontrol ediyordum. Elimde iki ip vardı. Tek yapmam gereken birini bırakıp diğerine tutunmaktı. Tutmaya devam ettiğim benim gerçekliğim, bildiğim tek gerçek olacaktı. Bıraktığımsa solmuş bir hayal, asla elde etmediğim bir fırsattan başka bir şey olmayacaktı.

Zaman, bana yaşamak istediğim gerçekliği seçme şansını veriyordu.

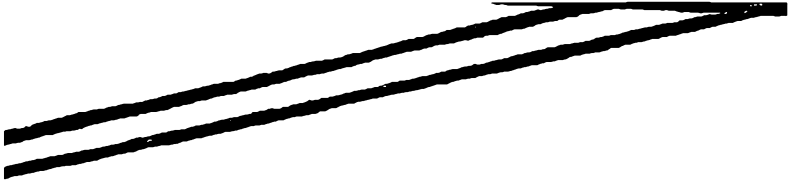
Kafamı eğip ellerime baktım.

Sol elimde beni, Sofia'ya bağlayan kırmızı ip vardı. Eğer o yaşamı seçersem, güçlerim olacaktı. Macera olacaktı. Ve Sofia olacaktı.

Sağ elimde beni kalp atışımın sesine bağlayan siyah ip vardı. Doktora. Akademiye. Phoebe'ye, anneme ve babama. Ryan'a ve hasta olduğum, kime güveneceğimi bilmediğim, hayatımın boş ve acı olduğu bir dünyaya.

Ama bu hâlâ benim hayatımdı.

Ve hâlâ benim seçimimdi.

SON SÖZ

Phoebe

Bir yıl sonra

Cüppem ucuz polyesterden yapılmıştı ve fermuarı çoktan bozulmuştu.

Yine de onu seviyordum.

“Bir tane daha.” dedi annem fotoğraf makinesini ayarlayarak.

“Hadi.” diye sızlandım.

“Sadece bir tane daha.” diye söz verdi. Fotoğraf makinasını indirmediginde, mezuniyet kepimin üzerindeki püskülün sol tarafta olmasını sağlayarak duruşumu dikleştirdim, objektiflere döndüm ve gülümsedim. Annem ileri atıldı ve boynumdan sarkan madalyayı-matematikteki en yüksek AP notu için bir ödüllü- düzeltti ve sonra fotoğraf çekmek için hemen yerine geçti.

“Tamam, bitti.” dedim. Jenny ve Rosemarie yakındaydı, ikisi de daha fazla fotoğraf için ailelerinin gönlünü yapıyordu. Rosemarie’nin küçük erkek kardeşi Peter, onun mezuniyet kepini çalmaya çalışıyordu.

“Bütün ailenle birlikte bir fotoğrafınızı çekmemi ister misin?” diye sordu Jenny’nin annesi, bana.

“Evet, lütfen.” dedi annem, babamı tutup onu durduğum yer olan çeşmeye sürükleyerek.

“Bunun son fotoğraf olduğunu söylemiştin.” dedim fısıldayarak.

“Bu sonuncusu.” Annem yanağımı öptü.

Babam yanımda dik ve uzun duruyordu. Her pazar günü takım elbise giyiyor olmasına rağmen, takımının içinde rahatsız görünüyordu. Sanki fotoğrafın güzel çıkıp çıkmamasının sorumluluğu tamamen onun omuzlarındaymış gibi, Jenny’nin annesinin bize doğrulttuğu objektifin fazlasıyla farkındaydı.

“Bir dakika bekle.” dedim Jenny’nin annesi, annemin pahalı fotoğraf makinesiyle bir fotoğraf çekmeden önce. “Bo nerede?”

Annem kaşlarını çattı. “Bir dakika önce tam buradaydı...”

“Buradayım.” Ağabeyim bize doğru koştu. “Beni aile fotoğrafından çıkarmaya mı çalışıyordunuz?”

Onu yanıma çektim. Düşünmeden, yaralı elini, yangında zarar gören elini tuttum. Canı yanmıyordu ama teni doğal olmayan bir şekilde dokunuşumun altında kaygan hissediliyordu ve avucundaki yara tuhaf geliyordu. Fark eder etmez elini bıraktım ama omzumla omzuna vurdum, ona baktım ve sııttım.

“Tamam, Herkes bu tarafa baksın.” diye seslendi Jenny’nin annesi. “Hazır mısınız? Bir, iki, üç!” Fotoğrafı çekti, sonra annemin onayı için makineyi çevirdi.

“Gelebilmene sevindim.” dedim Bo’ya, annem babama onun için Jenny’in ailesinin bir fotoğrafını çektirirken.

“Burada olduğum için memnunum.” dedi ama sesinde hâlâ biraz mesafe vardı, sanki gerçekten burada değilmiş gibi, tam olarak değilmiş gibi. Gözleri babamın üzerindeydi, koyu renk takımı ve dikkatle bağlanmış kravatı büyük bir dikkatle izliyordu. Bo

özel olarak giyinmemişti. Gerçi üzerinde delikler olmayan düz bir gömlek giyiyordu o yüzden sanırım bunun bir değeri vardı. Ama Bo ve babam arasındaki fark giyim şekillerinden çok daha büyüktü.

Bo'ya artık mutlu olup olmadığını sormayı çok istiyordum. Eski okulundaki yangından farklı biri olarak çıkmıştı ama bu farkın iyi olup olmadığına bir türlü karar verememiştim. Artık daha istikrarlıydı ama bu gerçekten daha iyi miydi? Bazen bakışında bir boşluk, gülüşünde bir hüznü oluyordu. Defterindeki boş sayfaları düşündüm. Hâlâ boş olduklarından emindim.

Kafamı hayır anlamında salladım. Bu babamın düşünme şekliydi. Bo, bir öncesi ve sonrası resmi değildi, o sadece aynı Bo idi. Ve şimdi farklı olmasına rağmen ve bu farkı anlayamıyor olmama rağmen, o hâlâ benim ağabeyimdi. Ona artık mutlu olup olmadığını sormak anlamsızdı. *Mutlu*, Bo'yu tanımlamak için fazla mutlak bir sözcüktü. O yaşıyordu. O hayatta kalmıştı. Ve o sabah gevrek yerken yaptığımız gibi gelecek hakkında konuşmuşumuzda, artık sohbet, onun ne yapmak ve olmak istediğini de içeriyordu.

“Bunlar yeni.” dedi Bo, kedi gözü modeli lacivert gözlüklerini hafifçe düzelterek.

“Lenslerden sıkıldım.” dedim. “Ve o kadar da yeni değiller.”

“Benim için yeni.” Bu, üç aydan uzun süre sonra Bo'yu ilk görüşümdü. Gittiği yeni okul, New York şehir merkezinden uzaktaydı ve arabayla sadece birkaç saatlik mesafede olsa da, oradaki program babamın deyimiyle daha “titiz”di. Annem ve babam okuldan aylık raporlar alıyordu, detaylı analizler ve tabloların hepsi kocaman Manila sarı zarflarla postalanıyordu. Bo'nun ilaçlarını ve artık daha istikrarlı olduğunu anlatıyorlardı ve hem akademik hem de psikolojik ilerlemeleri ve notları takip eden tablola-

rın yanında terapi ve kursların programlarını da dahil ediyorlardı. Her zarfta Bo'nun terapisinin amacının onu "iyileştirmek" değil, hastalığıyla başa çıkabilmesine ve bir şekilde normal bir yaşam sürmesine yardımcı olmak olduğunu yazan bir not oluyordu. Bir gün. Gelecekte.

Gerçi daha iyi görünüyordu. Ama yine de bir parçası tam olarak burada değildi. Bedeni buradaydı ama belki de zihninin burada olmayan bir parçası her zaman olacaktı. Sofia öldüğünden ve akademi yandığından beri Bo'da öncekine göre daha eksik olan bir şey vardı. Bir savaş yaşamış ama savaştan çıkıp çıkmadığına çok da emin olmayan bir adam gibiydi.

"Şey." dedim. "Ben arkadaşlarımla takılacağım." Eğildim ve yerden el çantamı aldım, içinin altını üstüne getirerek telefonumu aradım. Ailem fotoğraflarını almıştı; şimdi benimkileri çekme zamanıydı.

"Hey." dedi Bo bana uzanarak.

Durdum, bana sarılacağı şöyle bir aklımdan geçtiği için şaşkındım; çünkü bu daha önce gerçekten hiç yapmadığı bir şeydi. Onun yerine, eli yüzüme yaklaştı. Saçımı kenara çekti.

"Küpeyi kaybetmek üzeresin." dedi, elmasa dokunarak.

Ellerim derhal kulaklarıma gitti. Haklıydı; arkası gevşemişti. Onu sıkıştırdım sonra diğerini kontrol ettim.

"Nasıl fark ettin?" diye sordum. Mezuniyet kepi ve birkaç tel toka saçımı sabit tutuyordu ve saçım kulaklarımı kapatıyordu.

"Şanslı tahmin." Bo bana gülümsedi. "Birini kaybetmene çok üzülürdüm."

"Evet." dedim Bo'ya, sesim beklenmeyen bir duyguyla tıkanmıştı. "Bunlar benim için gerçekten çok önemli."

"Biliyorum." dedi.

Onları tekrar kontrol ederek küpelerle oynadım. Bo'nun bir tanesinin gevşek olduğunu fark edecek, önemli olduklarını anımsayacak, hatta benim olmadan önce büyükannemin küpeleri olduklarını bilecek kadar dikkat etmesine şaşırmıştım. Belki de onun için düşündüğüm kadar görünmez değildim.

“Sadece özel durumlar için.” dedim tiz bir sesle annemi taklit ederek.

Bo tebessüm etti. “Evet, şey, yaşam özel bir durum.”

Bu sözlerin ondan gelmesi beni şaşırttı. Ama uzun zaman sonra ilk defa, belki de her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini hissettim.

“Devam et.” dedi cana yakın bir şekilde. “Eminim arkadaşlarınla fotoğraf çektirmek istiyorsundur.” Gitmek için döndüm ama bana seslendi: “Pheeb.”

“Efendim?”

“Hangi okulu seçtin?” Ayaklarını sürüdü. “Demek istediğim, en son konuştuğumuzda, bilirsin, geleceğin hakkında, biraz şey görünüyordun... Kararsız.”

Ona sııttım. “Annem ve babama söyleme.” dedim ona doğru eğilerek ve sesimi alçaltarak. “New York Üniversitesi’ne kabul edildim ve oraya gidiyorum, şimdilik ana dala karar vermedim amaa...” Son sözcüğü uzattım.

Bo bekliyordu, kaşını beklentiyle kaldırmıştı.

“Ama bir yıl erteleyeceğim.” dedim. Annem ve babamın duymadığından emin olmak için arkama baktım. Okula dönmeden önce tam bir yıl beklemeyi planladığımı en sonunda onlara söyleyecektim ama bu konuda bir şey yapamazlardı. Çoktan evrakları sunmuş ve her şeyi sonlandırmıştım. Bu, benim vereceğim bir karardı ve ben de kararımı vermiştim.

“O yıl boyunca ne yapacaksın?” diye sordu Bo.

Yüzüme bir sırıtış yayıldı, neşe veya rahatlama ya da tamamen başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin olamadığım ani bir tepkiydi.

“En iyi kısmı da bu.” dedim. “Hiçbir fikrim yok.”